

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART OF THE SHADOW KING

SYLVIA MERCEDES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HEART OF THE SHADOW KING

SYLVIA MERCEDES

OceanofPDF.com

© 2023 Sylvia Mercedes FireWorm

Books tarafından yayımlanmıştır

www.SylviaMercedesBooks.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, saklanamaz
Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla (örneğin elektronik, fotokopi, kayıt) bir erişim
sistemine aktarılamaz veya iletilemez. Bunun tek istisnası basılı
incelemelerdeki kısa alıntılardır.

Bu kitap bir kurgu eseri içermektedir. İsimler, karakterler, olaylar ve diyaloglar
yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

Kapak tasarımı: TrifBookDesign

OceanofPDF.com

AYRICA SYLVIA MERCEDES TARAFINDAN

Sylvia'nın tüm kitaplarını ve onları nerede bulabileceğinizi şu adreste
görün

www.sylviamercedesbooks.com/books

GÖLGE KRALIN GELİNİ

[*Gölge Kral'ın Gelini*](#)

[*Gölge Kral'ın Yemini*](#)

[*Gölge Kral'ın Kalbi*](#)

MUM IŞIĞI VE GÖLGELER

[*Ay Ateşi Gelini*](#)

[*Güneş Ateşi Kralı*](#)

[*Kurtlar ve Gardiyanlar*](#)

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

[*Büyülenmiş*](#)

[*Dolaşmış*](#)

[*Ensorcelled*](#)

[*Köleleştirilmiş*](#)

(Devamı gelecek)

ROSEWARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

Hırsız

Tutsak Wraith

BİR ZAMANLAR FISILDAYAN ORMANDA

Gümüş ve Sırlar

VENATRIX GÜNLÜKLERİ

Gölgelerin Kızı

Kaderin Vizyonları

Kötülük Yolları

Ruhların Dansı

Tozun Gözyaşları

Zehir Kraliçesi

Kabusların Tacı

BİR KÖTÜ ADAMIN SONSUZA DEK

Carabosse ve İğ Büyüsü

OceanofPDF.com

A KING MUST ALWAYS THINK OF HIS
KINGDOM FIRST.
EVEN ON HIS WEDDING NIGHT.

Bültenime abone olduğunuzda bu ücretsiz kısa öykünün ve karakter çiziminin bir kopyasını alın!

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ</u>
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM YEDİ BÖLÜM</u>
<u>SEKİZ BÖLÜM DOKUZ</u>
<u>BÖLÜM ON</u>
<u>BÖLÜM ON BİRİNCİ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ</u>
<u>ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>ON BEŞİNCİ BÖLÜM ON</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM</u>
<u>ON SEKİZ BÖLÜM ON</u>
<u>DOKUZ BÖLÜM YIRMI</u>
<u>BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM</u>
<u>YIRMI İKİ</u>
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM</u>
<u>YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI</u>
<u>BEŞ BÖLÜM YIRMI ALTI</u>
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ</u>

BÖLÜM YIRMI SEKİZ BÖLÜM
YIRMI DOKUZ BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM OTUZ

İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT BÖLÜM OTUZ
BEŞ BÖLÜM OTUZ ALTI
BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZ BÖLÜM OTUZ
DOKUZ BÖLÜM KIRK

BÖLÜM KIRK BİR

BÖLÜM KIRK İKİ

BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM KIRK
DÖRT BÖLÜM KIRK BEŞ BÖLÜM
KIRK ALTI
BÖLÜM KIRK YEDİ SONSÖZ

SONRAKİ: WARBRIDE

Sylvia Mercedes'ten daha fazlasını keşfedin

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

*Bu Yakışıklı için, güçlü
kolları için,
onun gerçek kalbi,
ve bitmek bilmeyen cesareti.*

OceanofPDF.com

1

FARAINÉ

Acı, büyük bir depremin artçı sarsıntıları gibi garip aralıklarla vücudumda dalgalanıyor.

Acıya alışkınım elbette. Hayatımın büyük bir kısmını bunu engellemek için çabalayarak geçirdim. Yakın zamandaki ölümümün ve dirilişimin acısı kesinlikle bu küçük sarsıntılardan daha korkunç. Ama bu farklı. Bu, ölümlü bir bedenın sınırlarından kaçan bir ruhun kendini bir kez daha hapsedilmiş bulmasının verdiği aşırı rahatsızlıktır. Hapsedilmeyi protesto ediyor, her sınırı zorluyor, kaçmaya çalışıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bir başka dalga bedenimi ve ruhumu yıkarken derin derin nefes alıyorum. Yapılacak bir şey yok, kaçmanın bir yolu yok. Sadece katlanmalıyım. Ama en azından başımı arkamdaki geniş göğüs ve omuza yaslayabiliyor, kendimi bir başkasının kalp atışlarına karşı sabitleyebiliyorum. Artık benimkiyle aynı ritimde atan bir kalp atışı.

Vor'un kolu, morleth'ini taştan bir yarıktan aşağıya doğru yönlendirirken beni ortamdan sıkıca tutuyor. Dağın eteklerindeki تنها havuzu geride bıraktığımızdan beri hiç konuşmamıştı. Yine de sessizliği çok tatlı ve o havuzun kenarında beni kollarında tutarken söylediği her şey hâlâ kalbimde yankılanıyor.

"Sen benimsin, Faraine. Kraliçemsin. Mythanar'ın ve Yeraltı Diyarı'nın Egemen Leydisi, bugünden itibaren ve sonsuza dek."

Bir başka acı dalgasının içinden nefes alıyorum. Dolambaçlı dehlizlerden yeraltı dünyasının uçsuz bucaksız karanlık boşluklarına doğru inerken başım hafif ve sersemlemiş durumda. Parlayan, uzak yıldızları geride bırakırken pişmanlık kalbime batıyor. Kocam olan bu adam için gökyüzü gerçek bir dehşet barındırıyor ama benim için en azından bir süreliğine tepemdeki taşın ağırlığını hissetmemek bir rahatlama oldu.

Gerçek şu ki, ben Vor'un dünyasına ait değilim. Yine de Gölge Kral'ın kalbini almak, onun dünyasını kendi dünyam olarak kabul etmek demek. Hazır mıyım? Yeterince güçlü müyüm?

Bu insanları yıkımdan kurtarmak için çılgınca bir girişimde bulunarak canımı verdim. Hayatımı da verecek cesaretim var mı?

Vor morleth'ini daha hızlı iterken midem sıkışıyor ve Yeraltı Âlemine geri dalıyoruz. *Lorst* kristalleri yanıp sönüyor ve sürekli parlayan ışıltılarıyla kapalı göz kapaklarımı deliyor. Günün trolde eşdeğeri olan *Lusterling* uyanıyor. Parlayan bir milyon kristalin ışığı aşağıdaki şehir hakkında ne gösterecek? Terör ve vahşetin vurduğu bir şehir. Felaketin eşiğinde duran bir şehir.

Vor'un kolu etrafımda sıkılaşıyor. Birden kaşlarımı çatıyorum. Ona bu kadar yakın olmama rağmen onu hissedemiyorum. Kaslarındaki gerginliği, kulağıma yakın olan nefesinin hızını, kalbinin hızlı atışını hissediyorum. Ama duygularını değil. Bir zamanlar her duygusu algıma bu kadar hazırken, şimdi sadece yokluk var. Elbette bu doğru olamaz. Çektiğim çileden dolayı yorgunum, acıyla dikkatim dağıldı. Hepsi bu kadar.

Uzanarak, tanrı vergisi yeteneğimin beni alt ettiği ve başkalarının duygularını almak için beni açtığı günden beri çoğu yaşayan ruhla bulabildiğim bağlantıyı arıyorum.

Orada hiçbir şey yok. Ona dair bir his yok. Ne ruhu, ne sesin sessiz nabzı, ne de özü. Hiçbir şey yok.

Neredeyse bilinçsizce tuttuğum bir avuç morleth yelesini bırakıyorum ve onun yerine kolyeme uzanıyorum. Parmaklarım onu bulduğunda, hala boynumdaki narin zincirinde asılı, dokunuşuma karşılık olarak mırıldanmıyor. Yanıp sönen *lor* ışıklarını yakalamak için çevirerek kaldırıyorum. İşte Merkezinde karanlık. Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar bakıyorum, hayal görüyor olmalıyım. Belki de titreyen ışıklar gözlerime oyun oynuyordur. Ama ruhum o karanlığı, o boşluğu da hissediyor. Hayat olması gereken yerde o eksikliği.

İçimde bir şeyler değişti. Önemli bir şey. Bir şey.
. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Dolambaçlı karanlıktan Mythanar'ın devasa mağarasına çıktığımızda morleth bir kükürt homurtusu çıkarıyor. Kristalimi düşürerek bir nefes alıyorum ve aşağıdaki manzaraya bakıyorum. Şehri daha önce bu açıdan görmemiştim. Sokaklarında dolaşırken ya da bir mağaraya girdiğimde harika olduğunu düşünmüştüm.

Bir morleth'in sırtında, sivri ve ışıltılı çatılarının üzerinde uçarken. Ancak o zamanlar bu muazzam ölçeği, kıvrımlı kulelerinin sarp yüksekliklerini, dolambaçlı sokaklarının dalan derinliklerini, parıldayan kristalleri, buğulu şelaleleri, yükselen köprüleri ve otoyolları kavramak imkansızdı. Hepsi de parlayan bir lav nehrinin üzerindeki uçurumun kenarına tünemişti. Kalbim Gördüğüm manzara, önüme serilen mucize ve güzellik karşısında hızlanıyorum. Böylesine eski ve güçlü bir şehrin yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabileceğini hayal etmek zor. Böyle bir ihtişamı yıkıma sürükleyen ne olabilir ki?

Ejderha.

Kelime kafamın arkasında nefes alıp veriyor, bir fısıltı, bir uyarı. Nerede duyduğumdan, kimin söylediğinden tam olarak emin değilim. Fikir sadece orada, bir sıcaklık hissi ve saf, göksel bir öfkenin derin, kaynayan pınarıyla birlikte.

"İyi misin, Faraine?"

Vor'un sesi kulağımı ısıtıyor, omurgamdan aşağı küçük bir ürperti gönderiyor. Gözlerimi kapatıyorum, ona doğru yaslanıyorum, bir kez daha duygularının sıcaklığının beni sarmasını istiyorum. Bir kez daha hiçbir şey bulamıyorum. Ama bir açıklaması olmalı. Tanrı vergisi gücümün son ve muazzam patlamasıyla çok fazla dolup taşı. Kendime gelmek için bir şansa ihtiyacım var. Bu arada, bu erteleme için memnun olmalıyım. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, Vor'un çenesinin altına sokulmak için dönüyorum. "Yorgunum. Hepsi bu."

Sesimdeki yalanı duyuyor mu? Muhtemelen. Ama o buna itiraz etmiyor, sadece başımın üstünü öpüyor ve "Elbette. Bir süredir korkunç bir çile. Sizi doğrudan odanıza götüreceğim ve sizinle ilgilenmesi için birini göndereceğim."

Birinin bana katılmasını istemiyorum. Onu istiyorum. Sadece onu. Bir zamanlar tanrı vergisi duyularımı o kadar derinden etkileyen varlığının huzurunu yeniden hissetmek istiyorum. Eğer buna sahip olamayacaksam, o zaman kollarının gücüne, sesinin sıcaklığına, kalbinin atışına razı olurum.

Ama Vor Mythanar'ın kralı. Beni kurtarmak için çılgınca bir girişimde bulunarak şehrini terk etmiş olsa da, halkının ona hâlâ ihtiyacı var.

Bu yüzden ağzımı ve gözlerimi kapalı tutarak hem o şehrin görüntüsünü hem de tanrı armağanımın yokluğunu engelliyorum. Altımdaki güçlü canavar havada süzülerek mağaraya iniyor, saray kulelerine yaklaştıkça daireler çiziyor. Sonunda odamın hemen dışındaki balkon demirine konuyor. "Geldik," diyor Vor nazıkçe.

Zihnimin gözünde anılar canlanıyor; burada en son ne zaman bulunduğumuzu hatırlıyorum. Vor beni bir morleth üzerinde şehirden yukarı taşıdığında, beni odalarımaya götürmek niyetindeydi. Beni bir daha asla görmemek niyetiyle.

Ama onu kalmaya ikna etmiştim. Onu, aramızda tehlikeli bir baskı oluşturan ve sonunda sınırsız bir tutku cehenneminde patlayan yakıcı arzuya teslim olmaya ikna ettim.

Düşüncesi bile kalçalarımın arasında sıcaklık biriktiriyor. Şu anda beni güçlü göğsüne yaslayan bu adam, içimde yeni ve tuhaf duygular uyandırdı. İçimdeki hisler. Elleri, ağzı, dişleri ve dili beni şekillendiriyor, beni yeniliyor gibiydi. Onun rehberliği ve bakımı altında bu tür zevkleri daha fazla deneyimleme şansını çok isterdim.

Vor eyerden inmeme yardım etmek için uzanmadan önce attan iniyor. Bacaklarımın beni destekleyeceğine güvenemiyorum ama boynuna yapışıp beni kucaklamasına izin veriyorum. Odamın penceresi ardına kadar açık ve beni içeri taşıyor.

Tüm mobilyalar eğri büğrü, süslemeler ve süs eşyaları yerlerinden sökülmiş. Tavandan birkaç sarkıt parçası düşmüş, sivri bir parça bir zamanlar gümüş bir ibrik ve fincanların bulunduğu küçük masayı ezmiş.

Mağara şeytanları saldırmadan hemen önce şehri sarsan son kıpırdanmanın kanıtı.

Vor beni hâlâ yakınında tutarken, gözlerini kısarak etrafına bakıyor. Şüphesiz tehlike işaretleri arıyordu. "Her şey yolunda," diyorum ona. "Her şey yolunda.

Woggha buraya hiç girmede."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Yapamam. Eğer tanrı vergisi yeteneğim uyanmış olsaydı. başka bir canlının varlığı. Bu durumda, gardırobumda, yatağımın altında, bacanın üstünde saklanan herhangi bir sayıda mağara şeytanı olabilir ve ben bunu asla bilemem.

Vor beni yatağın üzerine bırakıyor, her yer döküntü içinde. Ben yerdeki toz ve çakıl taşlarını temizlerken, o da odayı hızlı ama kapsamlı bir şekilde arıyor. Sonunda tatmin olmuş bir şekilde yanıma dönüyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, gözleri bir kez daha benimkilerle aynı hizaya gelecek şekilde önümde diz çökerek. İki elimi de avuçlarının içine alıyor.

"Zayıf," diye itiraf ediyorum. Ona garip aralıklarla içimde dalgalanan acı sarsıntılarından bahsetmiyorum. Kafasında yeterince endişe var.

Bir elini kaldırıp yanağımı okşuyor, kaşları büzülüyor. "Sanırım bu anlaşılabilir bir durum..."

"İki saat önce ölmüş olduğumu düşünürsek."

Yüzüne bir gölge düşüyor. Öne doğru eğiliyor, alnını alnıma bastırıyor. Titreyerek aldığı nefesi kalbimi sıkıştırıyor. "Beni asla böyle bırakma, Faraine," diye fısıldıyor. "Bir daha asla. Sakın gitme takip edemeyeceğim bir yerde."

Dudaklarımı hafifçe eğerek gülümsüyorum. "Seni asla isteyerek terk etmeyeceğim. Asla kendi isteğimle."

Düzensiz bir nefes daha alıyor. Sonra yüzünü çeviriyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, aramızda sonsuz küçük bir boşluk var. Orada asılı kalıyorum, o boşlukta asılı kalıyorum, bekliyorum, özlüyorum.

Aradaki mesafeyi kapatıyor, ağzı sıcak ve istekli. Temas anında içimde bir şey canlanıyor, eski yeteneğimin zayıf bir yankısı. Bu yankıda onun hem açlığını hem de çaresizliğini uzaktan da olsa hissediyorum. İçime akıyor, kendi açlığım, kendi çaresizliğim onunkine cevap vermek için yükselirken tüm acıyı bastırıyor. Kollarım hala güçsüz olsa da boynuna sarılıyorum, parmaklarımı saçlarından geçiriyorum ve onu daha yakına, daha yakına çekiyorum. O da karşılık veriyor, beni yatağın üzerine yatırıyor. Sırtımda kumlar var, düşmüş molozlar tenime ve bedenimi saran ince siyah bornoza keskin bir şekilde çarpıyor. Neredeyse hiç fark etmiyorum. Tek bildiğim ona olan ihtiyacım, aramızdaki bu bağı derinleştirme isteğim. Ellerim omuzlarında, boynunda, gövdesinde geziniyor, son savaşından kalan tüm kesikleri ve yaraları buluyor. Mağara şeytanı saldırısının dehşetinden, akıl almaz bir vahşet karşısında halkının hayatını korumak için savaşmaktan beni bulmaya geldi.

Ama o burada. Şimdi benimle. Elleri yüzümün iki yanında yatağa bastırıyor, kocaman vücudu beni ezmek için dengede duruyor.

benimkini örtüyor. Öpücükleri daha kararlı, daha talepkâr, sanki gerçek olduğuma inanamıyor ve kanıt istiyor. Ben hâlâ kendimden emin değilim ve beni bu dünyaya bağlaması için onun dokunuşuna ihtiyacım var. Ağzımı açıyorum, hem öpüşmemizi hem de bağlantımızı derinleştiriyorum.

Bir ok kalbime doğru fırlıyor. Kafamın içinde çiğ kırmızı bir ışık patlıyor. Korku.

Dehşet

.

Suçlul

uk.

Bunlar Vor'un hisleri. Onun sevgisiyle sarılmış ama daha az gerçek değil, daha az korkunç değil. Kafamın içinde küçük iğneler sıkışmış gibi görüne kadar kafamı dolduruyorlar ve kafa derimden kaçmak için mücadele ediyorlar. Bir nefesle ondan uzaklaşıyorum.

Vor yumruklarının üzerinde doğrulup bana bakıyor, uzun gümüş saçları hafif bir tül gibi etrafımıza düşüyor. "Ne oldu?" diye soruyor nefes nefese. "Neyin var?"

Ona söylemek istemiyorum. Beni incittiğini bilmesini istemiyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum. Onun yerine yüzümü buruşturuyorum, bir elimle omzunu kavrarken diğer elimle kristal kolyemi arıyorum. Parmaklarımı yüzlü taş. Ne kadar sıkarsam sıkayım tepki vermiyor.

"Faraine?" Vor'un sesi şaşkın ve korkuyla karışık. "Faraine, aşkım. Seni incittim mi?" Geri çekiliyor, zayıflamış kollarımdan kurtuluyor. Yatağın kenarına oturup başını öne eğdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ne kadar aptalım! Beni affet. Bir şehvet düşkününü gibi davranıyorum. sen sadece-"

"Hayır, Vor." Sesim kararsız. Ama temas kesildiği anda, uyuşukluk bedenime yayılıyor. Duygularının acısı o kadar kaybolmuş ki, bir şekilde onu ben mi icat ettim diye merak ediyorum. Gözlerimi açıyorum.

Gözlerim hâlâ kristalimi kavırıyor ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu sen değilsin. Yemin ederim. Her şeyin şoku ..."

Öne doğru eğilip yüzümü avucunun içine alıyor. Bu dokunuşun aramızda bir kanal açmasını bekleyerek irkiliyorum. Ama hiçbir şey yok; uyuşukluk hüküm sürüyor. Titriyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum, nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Neredeyse suçluluğunun acısını bu yokluğa tercih edecektim.

"Dinlenmelisin," diyor, sesi sert. "Uyumalısın, iyileşmelisin." Başını sallıyor, acıyla gülümsüyor. "Özür dilerim, aşkım. Kaybettiğimiz onca zamanı telafi etmeyi bu kadar çok istememe engel olamıyorum."

Hâlâ yanağımı okşayan elime dokunuyorum. "Seninle her şeyi yaşamak istiyorum, Vor. Kalan her anımızı doldurmak istiyorum." Sonra elini tutup kalbime doğru çekiyorum ve oraya bastırıyorum. "Ama halkının sana şimdi ihtiyacı var."

Öne doğru eğildi, gözleri benimkileri tutuyordu. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Bu durumda Hael'i gönderin. Onu bulduğunuzda." Gülümsüyorum ve başımı hafifçe yana eğiyorum. "Ben iyi olacağım, Vor. Yemin ederim. Olan onca şeyden sonra, şimdi beni ne korkutabilir ki?"

Gözleri yüzümü arıyor, belki de sakinliğimi delmeye çalışıyor. Yavaşça başını sallıyor. "Gözünün önünden ayrıldığım an benden uzaklaşacağından korkuyorum. Uyanık dünyanın acımasız gerçekleri arasında kaybolan bir rüya."

Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Ben rüya değilim. Ve burada, dönüşünü bekliyor olacağım." Onu yanımdan iterek, sert bir sesle sözümü bitiriyorum: "Git. Mythanar'ın ihtiyacı olan kral ol."

Uzun, sakinleştirici bir nefes alıyor. Sonra beni başımın arkasından kavrayarak kendine çekiyor ve dudaklarımı bir kez daha yakalıyor. Aramızdaki bağ hemen açılıyor, duygularının yoğunluğu içime yayılırken uyuşukluğu paramparça ediyor. Burada hala acı var: korku ve endişe

Ve her zaman o korkunç suçluluk duygusu. Ama şimdi, sadece şu anda, diğer tüm duygular saf sevgi selinde boğuluyor.

Neredeyse onu tutma, kendime çekme, az önce söylediğim her şeyi geri alma ve onu burada yanımda tutma arzusuna yenik düşüyorum. Ama yapmadım. Benden ayrılıp yataktan kalktığında arkasına bakmıyor. Odadaki enkazın üzerinden geçip pencereden balkona doğru adım atıyor, bir kez bile duraksamıyor. Sanki tek bir bakışın bile kararlılığını kıracağını biliyormuş gibi.

Bir sonraki an, morleth'ine bindi ve gitti. Beni yalnız bırakarak. Bu garip bir his. Uzun, çok uzun zamandır bu derece hissetmemiştim. Tanrı vergisi yeteneğimin uyandığı ve ruhumun diğer insanların duygularının saldırısında neredeyse boğulduğu o korkunç günden beri. O zamandan beri, isteyerek ya da başka türlü, sürekli bir bağlantı içinde yaşadım. Mythanar'a ilk geldiğimde ve troldefolk'un duyguları ulaşamayacağım bir yerdeyken bile onlardan habersiz değildim. Hâlâ mevcuttular, algının sınırında uğulduyorlardı.

Bu farklı bir şey. Bu boşluk. İçi boş ve muazzam.

Damarlarımda panik uğulduyor. Kendimi bu yataktan dışarı atmak, odanın içinde sendeleyerek ilerlemek, Vor'un geri dönüp beni kollarına sarması için bağırarak istiyorum.

Aramızdaki bağın bir kez daha uyandığını hissedene kadar beni öpücüklerine boğmak için. Sadece uzuvlarımdaki güçsüzlük, kemiklerimde hâlâ titreyen acı beni yerimde sabit tutuyor. Dişlerimi sıkarak toz kaplı battaniyeleri iki yumruğumla kavırıyorum. Nihayet panik biraz yatıştığında, kolyemi tekrar yakalayıp gözlerimin hizasına kadar kaldırıyorum.

İşte o karanlık. Kalbinin derinliklerinde. Daha önce orada olmayan bir leke. Bu ne anlama gelebilir? Güçlerim azalıyor mu? Vor'un öpücüğü onu yeniden uyandırabilirdiyse yeteneğim beni tamamen terk etmiş olamaz. Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak taşı parmaklarımin arasında çeviriyorum. Bir zamanlar ben de

Bu hediyeden, bu sürekli ıstırap kaynağından kurtulmak için her şeyi, her şeyi verdim. Ama o olmadan, ben kimim?

"Sen tanrı vergisisin. İlahi bir amaç için ilahi nimetlerle donatılmışsınız."

Kaşlarımı çatıyorum. Kafamın içinde çingırdayan bu ses kimin? Şüphesiz kendi kuruntum. Her zaman büyük bir bağlılıkla hizmet ettiğim tanrıların beni armağan ederken böylesine korkunç bir hata yapmış olamayacaklarına inanmak isteyen o zavallı yanım.

Acı, akıntının kaçınılmaz dönüşü gibi sonunda azalır. Elbette geri dönecek. Ama şimdilik daha rahat nefes alabiliyorum. Ayağa kalkıp odanın eğilmesinin durmasını bekliyorum, sonra bir adım atmayı deniyorum. Bacaklarım ağırlığımı taşıyabilecek gibi görünüyor. Gençleştirici havuz kırık ayak bileğimi ve vücudumu çizen diğer tüm kesik ve çürükleri onarmıştı. Hızlıca bir teşekkür duası fısıldıyorum ve biraz başım dönmüş bir halde pencereye doğru ilerleyip balkona çıkıyorum.

Taş parmaklığı iki elimle kavrayarak şehri seyrediyorum. Son Bu manzaraya her baktığımda, şehir halkının dehşeti siyah bir dalga halinde yükselmiş ve üzerime yıkılmıştı, aynı anda hem boğuyor hem de un ufak ediyordu. Şimdi mi?

Hiçbir şey görmüyorum. Şehrin kulelerini, çatılarını ve dolambaçlı yollarını görüyorum. Uzaktaki mağara duvarlarını ve Mythanar'ı çevreleyen uçurumun üzerinde yaylanan birçok köprüyü görüyorum. Her şeyi görüyorum. Ama hissetmiyorum.

İlahi amaç . . .

Oda kapısı sıyrılarak açılıyor ve yerdeki döküntüleri itiyor. Olduğum yerde dönüyorum ve pencere çerçevesini kavriyorum. Kalbim Vor'un geri döndüğü umuduyla çarpıyor ve onun adı ayrılmış dudaklarımda. Ama odaya adım atan Hael'dir. Soluk teni garip bir şekilde gri görünüyor, yumuşak teni çenesini ve bir yarasını yaralayan *dorgarag* taşıyla neredeyse aynı tonda. Yanak. Çürükler, kesikler ve koyu mavi kan lekeleriyle kaplı. En son

Onu gördüğümde, beni mağara şeytanlarından şiddetle koruyor, çaresiz duruşumu yapmak için taşlardan oluşan çembere tırmanırken yolumu koruyordu.

"Hael!" Haykırıyorum.

Bakışları benimkilerle buluşmak için parlıyor. Gözlerinde derin gölgeler var. O

her zaman sert ve haşindi, tanrı vergisi yeteneğimin bile nüfuz etmesi zordu. Ama bu daha fazlası. Daha kötü bir şey.

"Hael," diyorum tekrar ve pencere çerçevesinin desteğinden ayrılarak ona doğru bir adım atıyorum. Kollarımı ortama sarıyorum. "Sen iyi misin? Savaşta yaralandınız mı?"

Bana bakıyor. Ağzını açıyor. Tekrar kapattı. Sonra, çok yumuşak bir şekilde fısıldadı: "Gerçekten sen misin?"

Oh. Tabii ya. Sadık korumam beni son gördüğünde ölmüştüm. Yutkundum ve başımı salladım. "Tanrılar beni almayı uygun görmedi. Henüz değil. Ben buradayım. Yaşıyorum."

Başını iki yana sallar. "Buna inanmadım," diye nefes alıyor. "I . . . Vor bana söylediğinde... Ama aklını kaçırmış olabileceğini düşündüm."

"Hayır, Hael. I-"

Söyleyebileceğim başka ne varsa kesildi. Büyük savaşçı kadın aniden dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Şok olmuş bir şekilde ona bakakaldım. Refleks olarak kristalimi kavradım, bir saldırıya hazırlandım.

korkunç bir duygu. Ama hiçbirisi gelmiyor. İkiye bölünmüş bir kalbin izlerini görüyorum ama hiçbirini hissetmiyorum. Yine de korkunç bir manzara. Hael çok güçlü, çok gururlu, çok aşılmaz. Onu bu kadar alçaltan ne olabilir?

"Hael?" Cesaretimi toplayıp ona doğru bir adım attım. Hemen oda Yine atışlar. Yeni acı kıvılcımları uzuvlarımı aydınlatırken sendeliyorum ve bir sandalyenin arkasına tutunuyorum. Siyahlık görüşümü daraltıyor, ama gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yenilmemeye kararlı bir şekilde ona karşı savaşıyorum.

Acı dindiğinde, kulaklarım hıçkırıkların kırık sesleriyle doluyor. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Odayı geçip trolde kadının yanına diz çöküyorum ve elimi geçici olarak omzuna koyuyorum. Benim farkında değil gibi görünüyor. Korkunç hıçkırıkları arasında anlamadığım trolce kelimeler mırıldanıyor. Bir tanesine kadar. Kulağıma çarpan tek bir kelime: "Yok!"

İçime bir taş oturdu.

Yok. Kardeşi. Genç muhafız.

Çocuğa bir şey oldu. Korkunç bir şey. Saldırı sırasında.

Elbette orada onlarla savaşıyor olacaktı ve ... ve ... Fedakarlığım binlerce kişiyi kurtarmış olabilir. Ama yeterince hızlı değildim, onu kurtaracak kadar güçlü değildi.

Hael'in yanına ağır ağır çöküyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, acı gözyaşları, hayal kırıklığı gözyaşları, çaresizlik. Beyhudelik. Sunacak hiçbir şeyim yok, ne teselli ne de güvence. Varlığımdan başka hiçbir şey. Bu yüzden kolumu trolde kadına doluyorum ve o aynı cümleyi bir dua gibi tekrar tekrar mırıldanırken ona sarılıyorum: "*Morar tor Grakanak. Morar tor Grakanak.*"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

2

VOR

Bana kalsa, savaşçılarımıla birlikte aşağı şehirde olur, her bir *Woggha*'nın Mythanar'dan gerçekten kaçtığından emin olmak için sokaklarda avlanırdım. Ya da yaralılarla ilgileniyor ya da ölülerin toplanmasına ve cesetlerinin hazırlanmasına yardım ediyor olurdum. Bu görevlerden herhangi biri, ne kadar acımasız ya da korkunç olursa olsun, taht odamda oturup rapor almaktan ve gelip giden sarayımın sarsılmış üyelerine kendimi göstermektense tercih edilebilir.

Yine de burada oturuyorum. Ellerim, Gölge Kralların nesillerdir bu diyarı yönettiği kadim koltuğun kollarını oluşturan oyma ejderha başlarını kavırıyor. Yüzüm bir heykel kadar sert ve hareketsiz, ne korku ne de rahatlama belirtisi gösteriyor. Ben halkımın istediği taşım. Hareketsiz ve kıpırtısız.

Ayaklarımın dibinde diz çöken Şansölye Houg'un alnındaki yaradan koyu mavi kan sızıyor. Bir damlacık şakağından çenesine doğru yol alıyor. "Adamlarım hâlâ, öldürülenlerin son çetelesini çıkarmak için çalışıyor. Öldü," diye alışıl gelmiş ses tonuyla beni bilgilendiriyor. Yaklaşan bir festivalin programını okuyor ya da yeni bir madencilik girişiminin planlarını anlatıyor da olabilirdi. "Kayıpların ilk başta korkulduğu kadar büyük olmadığını ummak için sebepler var. Görünüşe göre *Woggha* saraya doğru çekilmiş. Özellikle de bahçeye. Çoğu katliam için duraklamadı."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Faraine'in tam olarak ne yaptığından ya da nasıl yaptığından hâlâ emin değilim. O biliyor mu bilmiyorum. Ama Urzulhar Çemberi'yle ilgili bir şey zehirli *woggha*'yı çekti. Bir tür bağlantı olmalı, keşke görebilseydim.

Ancak Houg raporunu bitirdiğinde soruyorum: "Peki ya revir? Madam Ar çabalarında desteklenmeli."

Houg başını sallar ve farkında olmadan alnındaki yarayı siler. "Revir şu anda çok yoğun. Bildiklerim bu kadar; daha ayrıntılı bilgi alamadım."

Homurdanıyorum, çenem sertleşiyor. "Daha hafif yaraları olanların başka odalara taşınmasını sağlayın. Örneğin Prens Sul."

"Oh, hadi ama, Vor. Kendi sevgili kardeşinizi hasta yatağının sıcaklığından ve rahatlığından gerçekten çıkarır mıydınız? Kim bilebilirdi ki senin böyle bir acımasız vahşi?"

Bakışlarımı koridorun en ucuna kaydırıyorum. Orada üvey kardeşim duruyor.

Kolu askıda, saçları kırışmış yüzünün etrafında biraz dağınık ama gözleri onu Hoknath'taki gölden çıkardığımızdan beri hiç görmediğim kadar parlak. Ve sırtışı her zamanki gibi önlenemez, son zamanlarda şehrimizi sarsan şoklar göz önüne alındığında uyumsuz bir görüntü.

"Kapı aralıklarında pusuya yatma," diye homurdanıyorum ve bir elimi kaldırarak onu öne doğru yönlendiriyorum. "Bu bir prence yakışmayan bir davranış."

"Evet, ama ben hiçbir zaman böyle davranan biri olmadım, değil mi?" Sul kapının pervazını iterek odaya girer ve bağlı koluna rağmen rahat bir yürüyüş yapmayı başarır. Şansölye Houg ayağa kalkıp tahttan geri çekilir ve prens yaklaşırken başını kibarca öne eğer. Prens ona bir göz kırptırıyor, o da kızarıp çenesini eğiyor.

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, dudakları kıvrılıyor. "Keşke bu iltifata karşılık verebilseydim."

Omuz silkiyorum, yüzümdeki ve vücudumdaki birçok kesik ve çürüğün farkındayım. Henüz yaralarımı yıkatmaya ve tedavi ettirmeye fırsat bulamadım. Böyle önemsiz ihtiyaçlar, dikkatimi isteyen diğer görevlerin yanında sönük kalıyordu. Tanrım, Faraine beni öldürdüğünde ne kadar korkunç bir görüntü oluşturmuş olmalıyım.

havuzun kenarında gözlerini açtı! Korkudan tekrar ölmemiş olması bir mucize.

Houg'a bir kez daha hitap ederek, "Teşekkür ederim Şansölye," diyorum. "Sizin

Bu zor zamanlardaki dikkate değer çabalarınız gözden kaçmadı. Elinden geldiğince reviri temizlemeye çalış. Hazır elin değmişken Ar'a da şu kesiğini kontrol ettir."

Şansölyem başıyla selam verip çıkıyor. Sul ve ben, geniş alanı soluk gümüş bir parıltıyla aydınlatan asılı *lorst* kristallerinin altındaki yankılanan taht odasında yalnız kaldık. Sul ortaya çıkmak için zamanını iyi seçmişti; on dakika önce bile salon saray mensuplarıyla doluydu ve hepsi de benden ilgi bekliyordu. O zamandan beri çeşitli görevlere dağıldılar ve taş duvarlar artık üç düzine öfkeli, korkmuş sesin yankısıyla yankılanmıyor.

Sul eğilme zahmetine katlanmıyor. Kürsünün basamağındaki yerine oturur ve sağlam olan tek kolunu yukarı kaldırdığı dizine dayar. Gevşek cazibesi eriyip gidiyor ve yüz ifadesi teninin solgunluğuna daha çok uyuyor: gergin, yorgun. Umutsuz. "Sarayda söylentiler dolaşıyor, Vor," diyor ve nihayet aramızdaki sessizliği bozuyor.

Geçilmez maskemi korumaya dikkat ederek cevap vermiyorum.

"Söylentilere göre," diye devam ediyor, "kudretli kralımız, felaketin ardından şehirden kaçarken görülmüşsünüz. Morleth'ini yüzey dünyasına sürdüğünü, geri kalanımızı kaderimize terk ettiğini. Ve siz de

insan gelin seninle." Bu son sözlerle birlikte yüzünü bana döndü. Gözleri ikiz keskiler gibi, taştan savunmalarımı kırmaya çalışıyor.

"Şu anda burada karşınızda olduğuma göre, ne şehrimi ne de halkımı terk ettiğimi rahatlıkla varsayabilirsiniz."

Sul omuz silkiyor ve yüzünü avucunun içine alıyor. "Karının öldüğüne dair söylentiler de duydum."

Karnıma bir bıçak saplandı. Neredeyse gücüyle sarsılıyorum ve kendimi yerimde tutmak için tahtımın ejderha başı oymalarını sıkıca kavriyorum. Çünkü o ölmüştü. O öldü ve ben onun cansız bedenini kollarımda taşıdım. Ve tanrılara onu geri vermeleri için yalvardım, bedeli ne olursa olsun teklif ettim. Ödenmesi gereken bir bedel. Bir şekilde, bir yerde. Er ya da geç.

Çenem sertleşiyor. Pişmanlığın kararlılığımı zayıflatmasına izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun

Tanrıların benden istediği bedel buna degecek. Onunla birkaç saat daha geçirmeye bile değer. Eğer bu tahttan kalkarsam, hayatım onunkinin bedeli olarak alınıp, oracıkta ölüp gideceğim.

benim lehime olacak.

Ama benim ani ölümüm Faraine için ne anlama gelir? Bu düşünce beni ürpertiyor. Mythanar'da kapana kısılmış olacaktı. Yok olmanın eşiğinde bir şehir. Etrafı düşmanlarla çevrili.

"Vor?"

Dikkatim tekrar ağabeyimin yüzüne yöneliyor, onun dar bakışlarına takılıyorum. "Yani," diyor, sesi zehir gibi yumuşak. "Anladığım kadarıyla o zaman ölmemiş."

Bir kez göz kırpmıyorum. Sonra: "O yaşıyor."

"Peki ya duyduğum diğer söylenti? Casuslarım bunu paylaşmaya çok hevesliydi. Urzulhar Çemberi'nin ortasında dururken nasıl görüldüğünü. Tuhaf büyü dalgaları taşlardan nasıl fışkırdı ve şehrin dört bir yanına yayıldı,

her *woggha*'yı izinde durdurmak." Bana doğru eğiliyor, dişleri *loş* ışıktaki parlıyor. "Bu söylenti de aynı derecede asılsız mı?"

Dudaklarım inceldi. "Onun tanrı vergisi olduğunu zaten biliyordun."

"Evet. Ama hangi tanrı ona bu armağanı verdi? Ve kimin yararına?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Madem öyle diyorsun!" Arkasına yaslandı, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "O zaman sırada ne var, kardeşim? Buradaki işinizi bitirip kraliyet odalarınıza *dönerek* kızı ikiye bölünene kadar hırpalayacak mısınız? Geri dönüş yolculuğu için güçlerimizi toplayayım mı? babasının savaşında canımızı vermeye hazır mıyız?"

Beni yemlemeye çalışıyor. Ben karşılık verene kadar sözlerinin derimin altına işlemesine izin vermemi istiyor. Benim şiddetimi ve aynı nefeste utancımı kışkırtmak istiyor.

Ama ben sadece "Huzurumdan ayrılabilirsin Prens" diye cevap verdim.

"İzin verir misiniz?" Sözleri küstahça olsa da Sul hemen ayağa kalkıyor ve göz temasını hiç kesmeden geri çekiliyor. Geri çekilirken yüz ifadesi daha da ciddileşir. "Unutma Vor, ben senin hizmetinde olmaya yemin ettim. Taç giydiğin gün ne pahasına olursa olsun sana hizmet edeceğime yemin ettim."

"Hayatın pahasına da olsa mı?"

Sözlerim, konuşulmamış birçok şeyle birlikte aramızda asılı kaldı. Faraine'i öldürmem için beni zorlayanın öz kardeşim olduğuna neredeyse emin olmam gibi. Kanıtım yok ve o da bunu biliyor. O da biliyor. Ondan şüphelendiğimi de biliyor. Kanıtlar ortaya çıkarsa, misillememin ne kadar hızlı ve şiddetli olacağından şüphe edemez.

Böyle bir gölge altında aramızda nasıl bir kardeşlik duygusu olabilir?

Son *lorst* kristalinin altında durana kadar boş taht odasında geri geri gitmeye devam eder. Orada duraklar ve belinden eğilir.

"Ne yaparsam yapayım, senin iyiliğin için yapıyorum Vor." Sesi kısık ama sessizlikte yankılanıyor. "Sen Mythanar'ın kralısın. Sen benim kralımsın."

Bu sözler gerçek bir sadakatle çarpan bir kalpten geliyor. Yine de yüzüne baktığımda kardeşimi, sadık yoldaşımı, dostumu algılamakta zorlanıyorum. Her sözüne, her hareketine ihanet karışıyor. Yoksa bu sadece benim paranoyam mı? Çok fazla *raog* zehri solumuş olabilir miyim, ve şimdi duyularımı çarpıtıyor, ihaneti görmeme neden oluyor

Sevdiğim birinin yüzünü mü?

"Git," diye homurdanıyorum, sesim alçak ve kaya gibi sert. "Söylentilerini de yanında götür."

"Edeceğim kardeşim," diye yanıtlıyor Sul, gözleri son bir korkunç an için benimkileri tutuyor. "Ve sana elimden gelen en iyi şekilde hizmet edeceğim. Hoşuna gitse de gitmese de."

Bununla birlikte, dönüp kapıdan içeri giriyor. Ancak o zaman sımsıkı sıkıştığım dişlerimin arasından bir küfürün çıkmasına izin veriyorum. "*Morar yuk!*" Hırlıyorum. "Yukarıdaki ve aşağıdaki Tanrılar ikimizi de lanetlesin ve alsın."

"Ne için dua ettiğinize dikkat edin. Bir tanrının sizi ne zaman dinleyeceğini asla bilemezsiniz."

Dudaklarımda sözsüz bir çığlık, bir elimle kılıcımı tutarak ayağa fırlıyorum. Taht, siyah mermerden oyulmuş devasa bir şey. kıvrılan ejderhaların ve yayılan kanatların görüntüsü. Kürsünün büyük bir bölümünü kaplıyor ve kralın arkasında görünmeden durması gerekenler için etkili bir perde oluşturuyor:

Korumalar ya da danışmanlar, kralın damağını tazelemek için *krilge* sürahileri taşıyan hizmetkârlar. Ancak ben kendimi tamamen yalnız sanıyordum. "Kim var orada?" Kılıcımı sallayarak talep ettim. "Ortaya çık!"

Bir itiş kakışın ardından bir dizi şangırtı duyulur. Bir sonraki an, derin, eski püskü bir kukuletayla örtülü bir baş, oymalı bir kemerin altında belirir

Kanat. Çenesi ve ağzının bir kısmı dışında yüzüne dair hiçbir şey seçemiyorum. Yine de nefesim kesiliyor. "Maylin."

Giysileri paçavradan biraz daha fazlası olsa da, üzerinde Çok telli bir kolyeye dizilmiş kristaller. Küçülmüş göğsünün üzerinde uzanıyorlar, ışıltılı mücevherler içinde bir kraliçenin fıdyesi. Babamın ikinci eşi Kraliçe Roh'un muhteşem figürünü süslemek için uygun görünüyorlardı. Üzerinde

Eğri büğrü bir bastona yaslanmış bu ufak tefek yaratık, acınacak derecede uyumsuz.

Tahtın arkasından çıkar ve kukuletalı başını kaldırarak salona bakar. Trolde standartlarına göre bile muazzam bir alan. Son sarsıntıda güney ucundaki tavanın bir kısmı yıkılmış ama onun dışında zarar görmemiş. Yaşlı kadın başını yavaşça sallıyor, dili dişlerinin arasında gıdaklıyor. "Kendimi bir daha burada bulacağımı hiç düşünmemiştim. En son bu tahtın önünde durduğumda ... şey ..." Bana dönmeden önce titriyor. Bir eliyle kapüşonunu geriye iterek keskin elmacık kemikleri, kısırılmış dudakları ve mermeri oyabilecek kadar keskin bir çenesi olan buruşuk yüzünü ortaya çıkardı. Mavi ve canlı safirler gibi ışıldayan gözleri benimkileri yakıyor.

Boğazım düğümleniyor. Bu yüzü nerede görsem tanırım. Yıllar, ayrılık, acı ne olursa olsun hiçbir çocuğun unutamayacağı bir yüz. Elbette yaşlandı. Ama o benim annem olarak kaldı.

Kılıcımın kolunu bıraktım. "Burada ne işin var Maylin? Döngünün birçok turunda Yeraltı Diyarı'nı terk ettin. Neden şimdi döndün?"

Başını yana eğiyor, ince beyaz saç telleri dar omuzlarına dökülüyor. "Sana bir şey getirdim. İstersen bir hediye."

"Teklif ettiğin hiçbir şeyi istemiyorum."

"Bunu isteyeceksin." Bununla birlikte, elbisesinin derin koluna uzanır. ve bir taş çıkarıyor. Kolyesindeki mücevherlerden farklı değil; soluk mavi, hafif bir ışıltıyla parlıyor. Bir *urzul* kristali. Yaşlı cadı avucunun içinde tutuyor. Serçe parmağımla aynı uzunlukta, yontulmamış ve cilalanmamış. Bir süre elinde tuttuktan sonra bana doğru fırlatıyor.

Alnıma çarpmadan önce yakalıyorum. "Nedir bu?"

Cadı, bastonunu iki budaklı eliyle kavrayarak, "Buna metre de diyebilirsiniz," diye cevap veriyor. "Ya da belki bir gösterge."

"Anlamıyorum."

Gülümsüyor. Bir dizi narin kırışıklık, hafızamda bozulmamış ve zaman tarafından dokunulmamış olarak yaşayan yüzü kırıştırıyor. Ona bakmaya dayanamıyorum.

Aceleyle bakışlarımı kristale indiriyorum. Ortasında derin bir leke var. İlk bakışta fark edilebilecek bir şey değil, ama şimdi gördüğümde açıkça belli oluyor.

"Bir hayat," diye mırıldanıyor cadı, sesi alçak ve tıpkı hatırladığım gibi. "Ayın dikkatli gözleri altında kutsal sulara bir hayat girdi. Bir hayat girdi ama iki hayat çıktı, borç ise hala duruyor. ödenmemiş."

Çenem sıkılıyor, dişlerim gıcırıyor. "Bedelini ödemeye hazırdım. Tanrıların istediği her bedeli."

"Ve ödenecek. Er ya da geç."

Bana doğru adım atıyor. Geri sıçradım ve kılıcımı tekrar yarı kaldırdım. Durdu ve bir elini kaldırdı. "Benim doğal olmayan bir anne olduğumu düşünebilirsin, Vor. Belki de öyleyim. Belki de bir zamanlar sıcacık olan ve göğsümde atan kalbim zamanla katılaştı. Ama sempati duymuyor değilim. Mythanar'ın ve halkının kaderini önemsiyorum. Seni önemsiyorum."

"Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var." Kelimeler dilimden acı bir şekilde döküldü. "Uzun zaman önce hepimizden uzaklaştın ve o zamandan beri yüzünü göstermedin."

"Ayrılmamın pek çok nedeni vardı. Geri dönmem için daha birçok neden. Evimi dünyanın yüzeyinde, aşağıda olup bitenlere göz kulak olabilecek kadar yakın bir yerde yaptım."

"Sebepleriniz umurumda değil."

"Hayır, eminim bilmiyorsundur. Sen sadece bir çocuktun, annen tarafından terk edilmiştin."

O zaman beni affetmeni beklemiyordum. Şimdi de affetmeni beklemiyorum."

"Güzel. Çünkü ben teklif etmiyorum." Kristali ona uzattım. "Al bakalım hediye, cadı. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Ah, ama sen onu tutana kadar gitmeyeceğim. Elinizde tuttuğunuz şeyin ne olduğunu anlayana kadar. Eğer benden kurtulmanın kesin bir yolunu arıyorsan..."

Kırışmış yüzüne doğru fırlatma dürtüsüne direniyorum. Ama bu çok büyük bir duygu gösterisi olurdu. Onun yerine homurdanıyorum, "Neden bütün bunları buraya getirme zahmetine katlandın mı? Ona ne yaptınız? Bir lanet mi aşıladınız?"

"Ben hiçbir şey yapmadım." Suçlamayı savuşturmak için bir elini kaldırdı. "Ay battıktan sonra onu havuzdan aldım. Kızın hayatı geri geldiğinde o suda bulunan tüm kristaller aynı karanlığı içinde taşıyor. Borç yerine getirilene kadar, bir daha berrak bir şekilde parlamayacaklar."

"O zaman ne olacak?"

Yaşlı cadı omuz silkiyor. "Havuz her iki ayda bir kullanılmıyor ki. Birinin bir hayatı geri almaya cüret ettiği son seferde ben hayatta değildim. Elimde sadece şüpheli kişilerden topladığım bilgiler var. kaynaklar."

Yavaşça nefes alıyorum, konuştuğumda sesimin ölçülü olacağına kararlıyım. "Peki bedelini nasıl ödeyeceğim?"

"Bunun için bir hayat gerekecek. Kesin olarak bildiğim tek şey bu." "Benimki mi?"

"Umalım da öyle olmasın."

"Sen deli, yaşlı bir kadınsın. Söylediğin tek kelimeye neden inanayım ki?"

"Belki de yapmamalısın. Ama yine de kristali sakla. Başka bir şey olmasa bile bir hatıra olarak."

Taşa bakıyorum. Avucumun içinde durduğundan beri parıltısı daha da artmış, sanki ısıyı emmiş ve şimdi bana geri yayıyor. Ama merkezinde, karanlık neredeyse hareket ediyor gibi görünüyor. Nabız gibi. Bir illüzyon mu? A

Numara mı? Emin değilim.

"Nereden bileceğim-" Başımı kaldırarak başladım. Sesim kesiliyor. Bir, iki kez göz kırpmıyorum. Asılı *lor* kristallerinin soluk ışıltısı altındaki boş alana bakmak için dönüyorum. Hatta ejderha tahtının taş kanatlarının etrafından dolanıyorum ve arkadaki gölgeli alana bakıyorum.

Ama Maylin gitti.

OceanofPDF.com

3

FARAINÉ

Yani, yalnızım. Yine yalnızım.

Hael kapımın önünde duruyor. Onun varlığını hissedemiyorum ve onu tespit etmek için tanrı vergisi yeteneklerimi zorlamayı bıraktım. Katımdaki çöküşünün ardından Hael, bana nöbet tutacağını bildirmeden önce kendini katman katman taştan duvarlara kapattı. Sonra da kaçtı. Söz verdiği gibi orada olduğundan şüphem yok. Ama ona ulaşmak söz konusu bile olamaz.

Günün bir noktasında, siyah bornozumdan, bir hizmetçinin yardımı olmadan giymeyi başarabildiğim, önü bağcıklı daha mütevazı kırmızı bir elbiseye geçtim. Şimdi boş bir ocağa doğru çekilmiş bir sandalyede oturuyorum. Normalde bu odanın gümüşü bir ışıkla aydınlanmasını sağlayan soluk ay ateşini nasıl yakacağımı bilmiyorum. Bir zamanlar bana hizmet eden hizmetçi Yrt yüzünü göstermedi. *Woggha* saldırısından kurtulup kurtulmadığını bile bilmiyorum. Ya da

Belki de sevdiklerini kaybetti ve şu anda bile yas tutuyor. Belki . . . belki . . .

Bu arada ben burada oturuyorum. İşe yaramaz. Ayrı.

Vor, ay ve yıldızların şahitliğinde o havuzun kıyısındaiken beni kraliçesi ilan etti. Tüm Mythanar'ın kraliçesi. Ama hangi kraliçe halkı paramparça olmuş hayatlarının parçalarını toplarken odasında boş boş oturup ilgi ve şımartılma talep eder ki? Mutlaka yapabileceğim bir şey, yardım edebileceğim bir yol olmalı.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama bir başka baş dönmesi dalgası beni sandalyeye geri gönderiyor. Yeniden canlandığımdan beri vücudumu saran ağrıların çoğu azaldı ama baygınlığı atlatabıyordum. Ve acıktım. Korkunç derecede açtım. Ölü olduğumu düşünürsek garip bir his sadece saatler önce. Bedenimden ayrılmıştım, bu hayatı, bu dünyayı tamamen terk etmenin eşiğindeydim. Bir şekilde böyle temel, fiziksel bir ihtiyaç hissetmek aptalca görünüyor. Ama bu çok gerçek. Açım. Hatta açlıktan ölüyorum.

Mythanar'ın mağarasını aydınlatan ışıklar, *loşluk* çökerken azalıyor. Ölü olduğum saatleri unutmuşum. Yanılmıyorsam, saldırıdan ve büyük sihir başarımdan bu yana tam bir gün geçti. Muhtemelen gerçekleştireceğim son sihirli başarı. Kristal kolyemi zincirinde döndürüyorum. Tanrı vergisi yeteneğim ortaya çıktığından beri hayatımın bir parçası oldu. Tanıdık titreşimli uğultusunu, güçlerim dayanılamayacak kadar büyüdüğünde bana her zaman getirdiği sükûneti özlüyorum. Ama artık güçlerim yoksa, sakinleştirici kristallere ne ihtiyacım var? Minnettar olmalıyım. Etmeliyim-

Kapı açılıyor.

Sandalyemde dönüyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi. "Vor!"

Odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Ve Tanrılar onu korusun! Elinde kapalı bir yemek tabağı taşıyor. Onu yakındaki bir yere koyuyor. Sonra masa bana döndü. *Loş* ışıktaki gözleri parlıyor. "Buradasın," dedi. Sanki o ana kadar burada olacağıma inanmamış gibi.

Birdenbire artık aç değilim. En azından yemek için.

Oturduğum yerden kalkıyorum ve ayaklarımdaki, göğsümdeki, uzuvlarımdaki küçük acı patlamalarını görmezden gelerek ona doğru koşuyorum. Vor kollarını açıyor, beni kendine çekiyor, ben onu içime çekerken beni kendine bastırıyor. Hâlâ yıkanmamış ya da Yaraları tedavi edildi, ölüm ve kan kokuyor, hoş olmayan bir kombinasyon. Ama gitmesine izin vermeyeceğim. Çünkü bu kokuların altında *Vor* kokusu da var. Güç ve taş, ısı ve güç. Her şey

onu kral ve taptığım adam yapıyor. Yüzümü göğsüne gömüyorum, ona sarılırken titriyorum.

Sonunda yüzüme bakabilmesi için beni yeterince geriye itiyor. Büyük, nazik bir eliyle alnımdaki saçları düzeltiyor. Gözleri beni inceliyor, içime çekiyor.

Sonra ağzını eğiyor ve

Dudaklarını nazikçe benimkilere değdirmeden önce bir anlığına benimkilere dokundu. Hemen

Bağlantının gümbürdeyen nabzı çekirdeğime kadar dalgalanıyor. Öncekinden daha güçlü, daha muhtaç, daha ısrarcı. Bunun sihir mi yoksa saf içgüdü mü olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim ona ihtiyacım olduğu. Her şeyine. Bedenimin ve ruhumun kaldırabileceği kadarına.

Başının arkasını kavıyorum ve onu öpücüğümün içine çekiyorum. Dudaklarım açılıyor, dişlerim ayrılıyor, onu daha derine davet ediyorum. Hevesime cevap veriyor. Onun dili ağzıma giriyor, benimkiyle karışıyor. Boğazından bir inilti yükseliyor. Bu sesle titriyorum, aramızdaki bağın tüm o titreşimleri daha geniş bir duygu kanalına açılıyor. Onun acısını hissediyorum. İhtiyacını hissediyorum. Zevkini benimmiş gibi hissediyorum. Çünkü benim. Benim acım, benim ihtiyacım, benim zevkim. Hepsi onunla bir.

Bir nefesle geri çekiliyor. Gözleri benimkilere bakarken yanıyor. "Faraine," diyor, sesi kalın ve alçak, "emin misin-"

"Hayır," diye soluyorum, iki elimle yüzünü kavıyorum. "Konuşma. Lütfen."

Ağzını tekrar kendime çektim. Direnmiyor, savaşıyor. İkimiz de şu anda birbirimizden ne istediğimizi biliyoruz. Aynı şeye ihtiyacımız var. havanın mutlak gerekliliği.

O da beni öpüyor. Ben de onu öperim. Böyle bir birleşmeyi *öpücük* kadar basit ve hassas bir kelimeyle tanımlamak mümkün mü? Bu bundan daha fazlası, birlikte kazanılacak ya da kaybedilecek bir savaş. Neredeyse kırılma noktasına gelen bir eğilme ve bükülme. Kavrama ve nefes alma, bu anın, bu *şimdinin* son anımız olabileceğinin bilinciyle neredeyse çıldırma. Kaybedecek zaman yok. İşte

sadece kalplerimizin ve bedenlerimizin toplayabileceği tüm cesaretle birbirimizden alabileceğimiz ve yapabileceğimiz şeydir.

Ellerimin yüzünden boğazına, omuzlarına doğru kaymasına izin verdim, Elleri omurgama baskı yapıyor, ensemde geziniyor, saçlarımı karıştırıyor. Vücudumu ona karşı şekillendiriyorum, o gırtlaktan gelen, neredeyse ilkel bir hırıltıyla inleyene kadar hareket ediyor ve sürtünüyorum. Ellerinden biri elbisemin ön tarafına kayıyor, meme ucum sertleşene kadar göğsümle alay ediyor ve çekiyor. Avuçları kumaşın ipeksi kıvrımlarında sıcacık. Ama bu yeterli değil.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, öpücükleri çenemde gezinirken, dili ve dişleri boğazımın hassas derisini keşfederken bile. "Daha fazla, *daha fazla*."

Yalvarışlarıma karşılık vererek, elbisemin ön bağcıklarını bükülmüş bir avuç içinde yakaladı. Çözmek için zaman ayırmak yerine, sertçe yırtıyor, narin kumaşı yırtıyor, böylece açılıyor. Şaşkınlıkla bir nefes çekiyorum. Ama sonra elleri çıplak bedenimde ve bu daha iyi, çok daha iyi. Öpücükleri boynumdan köprücük kemiğime doğru hızla inerken bile başparmağı göğüs ucumla oynuyor. Önümde diz çöküyor, elbiseyi omuzlarımdan aşağı çekiyor, kollarımı kumaşın sıkı kıvrımlarına hapsediyor, böylece avucunun içinde sıkışıp kalıyorum. Meme ucumu ağzına alıyor, emiyor ve dilinin ucuyla alay ediyor. Dalgalarına karşı çaresiz bir şekilde ona doğru eğildim.

Hem onun hem de benim zevkim üzerime çöküyordu.

Yatağa kadar gidemiyoruz. Yerde yumuşak tenli bir halı var ve Vor beni üzerine çekerek vücudumu kendi vücuduyla örtüyor. Çıplak gövdesinin benimkine bastırıldığı sıcaklık bir tür cennet. Ellerimi kaslı sırtında aşağı yukarı gezdiriyor, birçok kesik ve yara dokusu çıkıntısına dikkat ediyor, genel ihtişamının bir parçası olarak bunlarla övünüyorum. Korsajım belime dolanıyor ve eli dizlerimin, kalçalarımın şeklini keşfederken kısa süre sonra eteklerim de ona katılmak için yukarı kalkıyor. Bir parmağını merkezimde gezdiriyor ve ben sırtımı kamburlaştırıyorum, vücudum bu dokunuşa saf bir sıcaklık sarsıntısıyla karşılık veriyor. Hissediyorum

Daha önce bir kez hayata çağırıldığı o garip hisleri tekrar. Dünyamız etrafımızda parçalanmadan önce, o beni terk etmeden önce, ben ölmeden önce. Onun aşkına sahip olma şansımı kaybettiğimi düşünmeden önce.

Bir şansımız daha var. Tanrıların lütfu ve merhameti sayesinde birbirimizi yeniden bulduk. Ve onu artık kaybetmeyeceğim.

Elimi pantolonunun önünden aşağı kaydırıyorum, kumaşın arasından şişen uzunluğunu tutuyorum. Vor sertçe nefes alıyor ve geri çekiyor. Bir eli bileğimi sıkıca, amansızca kavırıyor. İsteksizce dudaklarını tenimden geri çekip gözlerimin içine bakıyor. "Faraine," diyor, sesi boğuk ve çiğ.

Gözyaşlarım sıcak bir şekilde yükseliyor ve kirpiklerimin arasından süzülüyor. Demek böyle olmalı.

Şimdi bile, katlandığımız onca şeyden sonra. Ölüm kalım sınırındaki tüm o açıklamalardan sonra, yine de kendini benden uzak tutmalı.

Vor yüzümdeki acıyı gördü. Hemen ruhundan kalp ağrısı ve pişmanlık akıyor. Aramızdaki bu uçurumdan o da en az benim kadar, hatta daha fazla nefret ediyor. Ama kararlılığı daha güçlü. "Faraine," diyor, "sen benim karımsın, kraliçemsin. Ne olursa olsun."

"Ama yasal olarak değil," diye fısıldıyorum.

"Kanunların canı cehennem!" Sesi neredeyse vahşice. Eğiliyor, dudaklarımı dudaklarında yakalıyor, dişlerin, dilin ve tutkulu bir kararlılığın çarpışmasıyla beni sertçe öpüyor. Sonunda geri çekilip bana baktığında ikimizin de nefesi kesiliyor. "Önemli olan her anlamda," diyor, "ben seninim ve sen de benimsin. Sonsuza dek, Faraine. Ölüme ve ötesine kadar."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye devam ediyor. "Ama kendini babama bağlamaya cesaret edemezsin." Bu sözleri söylemekten, Larongar'ın görüntüsünü sadece ikimiz için olan bu alana getirmekten nefret ediyorum. Ama bu görmezden gelemeyeceğimiz bir gerçek. Bizimki bireylerin değil, ulusların evliliği. Dünyaların.

İçimi bir çaresizlik dalgası kaplıyor. Beni memnun etmeyi, gözyaşlarımı durdurmaya o kadar çok istiyor ki. İçinde bir savaş sürüyor, en az acısı kadar sıcak ve öfkeli.

benim için hissediyor. Ama onu Mythanar ve halkının hayatı yerine beni seçmeye zorlar mıydım? Bunun ne kadar kötü bir risk olduğunu bile bile? Ben değerli kız değilim. Ben kırık olanım. Tek kullanımlık olanım. Buna değmem. Vor'un güvenle verebilecekleriyle yetinmeliyim. Hatta minnettarım. Tanrılar nasıl minnettar olmayabilirim? Daha yirmi dört saat önce ölmüştüm! Ve bu adam, bu savaşçı, bu kral, beni ölümden geri getirmek için her şeyiyle savaştı.

Yanağını avuçlarımın içine alıp gözyaşlarımı siliyorum. Sonra onu kendime çekip tekrar öpüyorum. Tatlı tatlı, nazikçe. Sevgisinin sıcaklığının, yeniden uyanan yeteneğimin nabzıyla eş zamanlı olarak, bağlantımız boyunca ileri geri akmasına izin veriyorum. En sonunda geri çekildiğimde fısıldıyorum, "Seni istiyorum Vor. Hepsi bu kadar. Seni ve bana vermek istediğin her şeyi istiyorum."

Alnını benimkine bastırıyor, korkunç bir iç çekiyor. "Gücüm yetseydi gözyaşlarını sonsuza dek yok ederdim."

Ama sahip olamayacağımız ve veremeyeceğimiz şeylerle oyalanmanın ne yararı var? Bu değerli anları kederle harcamayacağım. Ağzını kendime çekiyorum, dilindeki kanı, ölümü ve çaresizliği tadıyorum. Onu alıyorum, hepsini ve getirdiği aciliyeti. Göğsüm ağır bir şekilde yükselip alçalıyor. Açgözlü ağzı benimkini bırakıp göğüslerimin arasında geziniyor. Elbisemi kalçalarımın üzerinden indirip bacaklarımdan uzaklaştırıyor ve beni kürk halının üzerinde çıplak bırakıyor. Şimdi eğilip karnımı öpüyor, sonra ben daha da aşağı inerken

Gelmekte olan şeyi beklerken kıvranıyor ve inliyorum. Son sefer o kadar gerçek dışı hissettirmişti ki, bedenimde canlandırdığı hisler daha önce hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu tekrar yaşamak için can atıyorum. Hem bedenim hem de kalbim acı dolu bir arzuyla haykırıyor.

Kalçalarımın arasında diz çöküyor, parmakları merkezimde aşağı yukarı geziniyor ve bana bakıyor. Etimi ayırıp daha derinlere iniyor, dudaklarımdan daha yumuşak nefesler kaçarken gülümsüyor. "Faraine," diye mırıldanıyor. "Faraine, sen çok güzelsin. Benim narin insan çiçeğim. Seni dünyadaki güneşten bu kadar uzağa götürmem çok acımasızcaydı. Seni bu gölgelere sürüklemek, bu karanlık."

"Gelmek istedim." Yanaklarım kızarıyor. Beni onun kollarına götüren onca aldatmacadan sonra, şimdi bu sözleri söylemek neredeyse günah gibi geliyor. Ama elimde değil. Burada yalana yer yok. Gerçek bilinmeli. "Seni istedim."

Bunun üzerine gülümsüyor, dişleri *loş* ışıktaki parlıyor. "Nedenini sadece Tanrılar bilir!"

Sonra kalçalarımın tutup beni ağzına doğru kaldırıyor. Bacaklarımı omuzlarına asıyorum, dudakları ve dili sıcak merkezimi bulurken sırtımı kamburlaştırıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenimin hislerinde ve fırtınada kayboluyorum.

Duygular ondan dışarı taşıyor. Ellerimden biri saçlarına dolanırken, diğerini başımın üzerinden geriye doğru savurarak tutunacak bir şey arıyorum.

Önce küçük inilti, sonra derin, gırtlaktan gelen inilti dudaklarımdan, ruhumdan fışkırıyor. Duygularının içinde kayboluyorum; tüm özlem, güç ve aşk kör edici bir ışık girdabında birbirine karışıyor. Beni tanrılarımın hediyesi gibi eziyor, ama daha tatlı, daha saf.

Onu sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım. Ama o burada. Ve beraberiz. Her ne olursa olsun, bu an ölümün ya da zamanın gölgelemediği sonsuz bir mutluluk olarak yaşayacaktır.

İçimde biriken her şey sonunda patlayana kadar ona ve aç ağzına doğru eğiliyorum. Saf sıcaklık içimi yıkıyor. Onun adını haykırırken gözlerim kocaman açılıyor. Odanın dört bir yanında, duvarların kendisi

Taşın içinde saklı tüm kristallerin cevap veren nabzı. Yaşayan kristaller, parlıyor ve benim mest olmuş ruhumla aynı ritimde yankılanıyor.

Sonunda bacaklarımı omuzlarından indirip ağzını tekrar kendime çekene kadar beni tatmin etmeye devam ediyor. Dudakları sıcak ve ıslaktı.

Vücudum onun elleri, dili ve kemiren dişleri altında zevkten artçı şoklarla titriyor. "Seninle ilgili her şey çok lezzetli," dedi.

Kulak mememe doğru mırıldanıyor ve nefesinin gıdıklamasına karşılık kıkırdamama neden oluyor. "Hayatımın her günü senden bir yemek yapabilirim ve asla başka bir yiyecek istemem."

"Böyle bir diyetten sıkılmayacağına emin misin?" Gülüyorum, kollarımı boynuna doluyorum.

"Asla," diye homurdanıyor ve sanki kanıtlarmış gibi omzumu ısıyor.

İç çekiyorum, sevgisiyle doluyorum, okşamalarında kayboluyorum. Ama bir şey eksik.

Hayati bir şey. "Vor," diye iç geçirdim, ellerimi ipeksi saçlarında gezdirdim ve o görkemli omuzlar boyunca. "Vor, senin bana verdiğin gibi ben de sana vermek istiyorum." Yanaklarını tekrar ellerimin arasına alıp, gözlerimle buluşması için yukarı çekiyorum. "I . . . Bana söylendi . . . Buraya gelmeden önce bana

Kocamı nasıl memnun edeceğimi. Deneyebileceğim bir şey var. Eğer isterseniz."

Dudaklarında bir gülümseme, gözlerinde bilmiş bir parıltı. Ama başını sallar. "Benim için hiçbir şey yapmana gerek yok, küçük karıcığım. Seni memnun etmek benim için yeterli bir zevk."

Bunu kastediyor. Bunu anlamakta zorlanıyorum, buna nasıl inanacağımı bilemiyorum. Ama gerçek çok açık, şu anda benimle paylaştığı her açık duyguda ortaya çıkıyor. Söylediklerinde ciddi. Beni seviyor. Gerçekten seviyor. Şimdiye kadar beslemeye cesaret ettiğim tüm beklentilerin ötesinde. Bu dünyaya ya da herhangi bir dünyaya ait olma umudunun ötesinde. Beni saf, fedakâr bir sevgiyle seviyor ve beni kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyor.

Bu bilgi sadece kararlılığımı güçlendiriyor. "Lütfen," diyorum. "Denemek istiyorum."

Bu sefer pantolonunun bağını çözmek için hareket ettiğimde beni durdurmuyor.

Aksine bana yardım ediyor, ben onları kalçalarından aşağı, biçimli uyluklarının ve kaslı baldırlarının üzerinden kaydırırken ayakta duruyor. Sonunda kocamı tüm ihtişamıyla seyrediyorum. Zaten çoğunu görmüştüm, vücudunun ve duruşunun büyüklüğüne ve heybetine hayranlık duymuş ve korkmuştum. Ama hiçbir şey beni bu manzaraya tam olarak hazırlayamamıştı. Hiçbir şey tam olarak hazırlayamazdı.

Artık bir *bakire* sayılmam. Teknik olarak konuşursak, kızlığımı kaybetmedim, ancak bu etiketi arkamda güvenle bırakabileceğimi hissettirecek şeyler yaptık. Yine de yüzüm kızarıyor. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiştım. Bu çok garip. Ve o çok güzel.

"I . . . Uzanırsan daha kolay olacağını düşünüyorum," diyorum.

Utangaçlığımla eğlenerek tekrar gülümsüyor. "Nasıl istersen, aşkım." Yanımdaki kürk halının üzerine uzanıyor ve beni kocaman vücuduna yaslıyor. Birkaç dakika boyunca orada uzanıyorum, parmaklarımı gövdesinin ve karnının çizgilerinde gezdiriyorum, kasların belirginliğini ve birçok yara izini keşfediyorum. Uzun ve düşünceli bir sessizlikten sonra dönüp beni tekrar öpüyor ve sadece mırıldanmak için geri çekiliyor: "İstemediğin hiçbir şeyi yapmana gerek yok, Faraine. Sadece burada seninle olmak yeterli."

"Biliyorum." Kendimi geriye iterek doğrudum ve ona baktım, güçlü, yontulmuş yüzünü okşadım. "İstediğim şey bu."

Bu sözlerle birlikte onu öpmeye başladım. İlk başta çekingen bir şekilde, dudaklarımla, dilimle, dişlerimle küçük keşifler. Onun benim için yaptıklarını taklit etmek istiyorum, verdiği her tepkiye duyarlı. Dokunduğum bazı yerler onun nefesini kesiyor, bedeninin ve ruhunun karşılık olarak şarkı söylemesini sağlıyor. Acele etmiyorum, bunun tadını çıkarıyorum.

Onunla olan anımız, bu dünyamız. Sırayla birbirimizi yarattığımız ve bozduğumuz bu yer.

"Ah, Faraine!" diye soluyor sonunda, öpücüklerim aşağılara inmeye devam ederken. "Beni çıldırtacaksın!"

Gülümsüyorum.

Sonra onu ağzıma aldım.

İlk başta garip geliyor. Her şeyde olduğu gibi. Bir an için kendimden şüphe ettim. O çok iri ve düğün gecemden önce bana verilen ayrıntılı talimatlara rağmen, ona ihtiyacı olanı verebileceğimden emin değilim. Ama onun zevk iniltileri ve ruhundan titreşen duygular yalan söylemez. I

Kalbini alıp çekiyorum, dilimin ucunu oynatıyorum. Ona bu şekilde sahip olmak tuhaf bir şekilde keyifli. Dokunuşuma verdiği her tepkiyi hissetmek, ona böyle bir zevk verme gücümü deneyimlemek. Fiziksel zevk, evet. Ama çok daha fazlası da var. İsterse ihtiyaçlarını başka bir yerde giderebilir. Ama ona verdiğim şey -varlığım, sevgim, zevkim ve hayranlığım- sadece ikimiz için. Başka hiç kimse ona bunu veremez, tüm dünyalarda hiç kimse.

Çok uzun sürmüyor. Serbest bırakılırken haykırıyor ve aynı anda, duygularının yoğunluğu doğrudan bana vuruyor ve nefesimi kesiyor. Onun zevki benim zevkimmiş gibi bedenim ısıldıyor ve etrafımızdaki duvarlardaki kristaller bir renk senfonisine dönüşerek kafamı dans eden ışıklarla ve harikulade, çok sesli bir şarkı armonisiyle dolduruyor.

OceanofPDF.com

4

VOR

O kollarımdayken, dünya bir kez daha doğru hissettiriyor.

İnsan bir gelinin çok küçük olacağından korktuğumu hatırlıyorum. Tüm vaktimi koca, hantal trolde bedenimle onu ezme endişesiyle geçireceğimi düşünürdüm. Ama Faraine, narin ve kırılgan olmasına rağmen, burada yanımda olmak için yaratılmış gibi uyuyor. Eliyle küçük bir iz bırakarak yakınımına sokuldu.

Göğsümdeki desenler, yara izlerimin takımyıldızları arasında çizgiler çiziyor.

Başımı eğiyorum, onun iki renkli bakışlarını yakalıyorum. Gülümsüyor ve kalbim sarsılıyor, saf sevinçten durmaya hazır. Gülümsemesi o kadar güzel ki, ciddi yüzünde nadir görüldüğü için daha da güzel. İnsan bu gülümsemenin ışığında yaşayıp ölebilir ve asla başka bir şey istemez.

Ve onu kaybettiğimi düşünmüştüm. Sonsuza kadar.

Gürleyen bir gümbürtü odanın sessizliğini böldü. "Oh!" Faraine soluk soluğa kalır ve elini çıplak karnına götürür. "Pardon!"

Gülümsüyorum ve parmağımı göğsünün kıvrımında gezdiriyorum, sonunda elinin üstünde duruyorum. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Kimse seni beslemeyi düşünmedi mi?"

Başını iki yana sallar. "Rahatsız etmek istemedim."

Dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. "Sen onların kraliçesisin," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Sizin tarafınızdan rahatsız edilmek onların şerefidir." Ancak ona tekrar baktığımda kirpikleri düşmüş ve o gülümsemeden eser kalmamıştı.

gitti. Alnında bir gölge geziniyor. Benden uzaklaşıyor, oturuyor. Hâlâ çıplak; omzuna dökülen bir tutam altın rengi saçtan başka hiçbir şey onu örtmüyor. Kolyesini de takıyor, onu asla onsuz görmediğim o küçük *urzul* kristalini. Kalbine yaslanmış, belli belirsiz parlıyor.

Yüce Tanrılar, ama o çok güzel! Burada bir asır boyunca uzanıp sadece onu, yaptığı her küçük hareketi izleyebilirim. Başını eğişini, yutkunurken çenesindeki gerginliği, nefes alırken göğsünün kabarışını. Yine de uzun süre sadece *izlemekle* kalmazdım; başka dürtüler çok geçmeden onu ele geçirirdi, kalan kısa zamanımıza olabildiğince çok zevk doldurma dürtüsü.

Ama midesi yine gurulduyor ve bakışları yemek tabağına kayıyor. "İşte," diyorum ve aceleyle ayağa kalkıyorum. "İzin verin." Tabağı almak için odayı geçerken üzerimi örtme zahmetine girmiyorum. Örtüyü kaldırdığımda bir dizi meyve, mantar ve küçük bir somun yumuşak ekmek görüyorum. Mutfaktan topladığım, aşçının insan gelinimin damak zevkini cezbetmek için Gavaria'dan ithal edildiğini söylediği şeyler.

Teklifimle birlikte halıya dönüyorum. Hayal kırıklığına uğradım, Faraine üzerinden çıkardığım kırmızı elbiseyi tekrar giydi. Dantelleri kopmuş ve önden aşağıya doğru gevşemişti ve korsaj güzel göğüslerini sadece kısmen örtüyordu. Her halükarda bu bir nimet. Önündeki tabağı halının üzerine koyarken, "Teşekkür ederim," dedi. Yemeği inceliyor. "Çok düşüncelisin. Gün boyunca çok meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası." Bir dirseğimin üzerine yaslanarak bir kez daha halının üzerine, onun yanına uzandım. "Ama sen hiçbir zaman düşüncelerimden uzak olmadın. Nefes almaya fırsat bulduğum her boş anda sana koşturmak için elimden geleni yapıyordum."

Mantar ve yumuşak ekmekten bir ısırık alıyor, çiğniyor. Gözlerini kapatır. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ama ağzındaki lokmada biraz boğulur gibi oluyor. "Özür dilerim," diyor. "Bu iyi ve çok açım, sadece ... şey, vücudum artık ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor."

"Her şeyi yeniden öğrenmek zaman alacak." Elimi uzatıp bir parmağımı çenesinin kıvrımında hafifçe gezdiriyorum. "Ve yeni şeyler öğrenmek de."

Bunun üzerine gülümsüyor, elimi tutuyor ve yanağına bastırıyor. Bu jest neredeyse o tabağı bir kenara fırlatmam için yeterli. onun içinde farklı bir açlık uyandırmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ama bu bencillik olur. O çok yorgun. Ve bana zaten kendinden çok şey verdi. Şu andan itibaren onun ihtiyaçları kalbimin en ön sıralarında olmalı.

Ben de şehvetimi kontrol altında tutuyorum ve o da yemeğine dönmeden önce avucumu öpüyor. Birkaç ısırık daha aldıktan sonra sessizce soruyor: "*Woggha*'ya ne oldu? Hasar çok mu kötüydü?"

Yüzümü buruşturup başka tarafa bakıyorum. Bugün gördüğüm, duyduğum ve uğraştığım her şeyi bilmesine gerek yok. Çok fazla ölüm ve yıkım. Çok fazla korku.

Ve bunların hepsinden daha kötüsü, Yeraltı Diyarı'nın kalbine nüfuz eden umutsuzluktur. Mythanar her zaman bir güç kalesi olmuştur. düşmanlar ya da tehditler. Canavarlar en büyük şehirlerini bu kadar kolay istila ederse insanlar nereye dönebilir? "Çok daha kötüsü olabilirdi," diyorum sesimi alçaltarak. "Siz olmasaydınız çok daha fazlası kaybolurdu."

Faraine titriyor ve yemeğinden kalanları bir kenara bırakıyor. Uzanıp elini tutuyorum. "Faraine? Aşkım, neyin var?"

Başını sallıyor. Onu sıkıştırmak, bana söylemesi için zorlamak istiyorum ama isteksizse olmaz. Dilimi ısırıyorum, zincirindeki kristal kolyesine dokunup parmaklarının arasında döndürürken dikkatimi çekmesini bekliyorum. Ortasında derin bir leke var. Kaşlarım çatıldı. "Bu daha önce de var mıydı?" diye soruyorum.

"Ne?" Şaşırmış bir şekilde yukarı bakıyor.

"Şu." İşaret ediyorum. "Şu karanlık."

"Kristalim mi? Hayır." Kaşlarını çatıyor, taşa bakıyor, ağzı dalgın bir çizgide sıkışmış. "Bulanıklaşmış gibi görünüyor. Nedenini anlamıyorum."

Cevap vermek yerine doğruldum ve tutkunun ateşiyle dikkatsizce bir kenara fırlattığım pantolonuma uzandım. Cebimi yokluyorum.

Parmaklarım bir kristalin keskin kenarlarına yakınlaşıyor. Faraine'in incelemesi için uzattım. Gözlerini kırıştırıyor, şaşıyor ve narin eliyle tutup kaldırıyor.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyor uzun uzun, bakışlarını benimkilere kaldırarak.

Maylin'den bahsetmekten hoşlanmıyorum. Nedenini bilemiyorum ama içimden bir ses Faraine ile annem olan cadıyı birbirlerinden mümkün olduğunca uzak tutmanın en iyisi olacağını söylüyor. "Havuzdan geldi," diye cevap veriyorum, tüm gerçeği olmasa da gerçeği. "Hayatının geri geldiği kutsal havuzdan. Bunun tanrılardan gelen bir işaret olduğuna inanıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Öne doğru eğilip parmaklarımı saçlarımda gezdirerek yüzümden geriye doğru itiyorum. Faraine'e yük olmak isteyeceğim son şey. Hâlâ bu kadar zayıfken olmaz. Zaten çok şey vermişken olmaz. Ama bunu ondan saklayamam. "Muhtemelen hayatının bedeli ödendiğinde, kristaldeki karanlık temizlenecektir."

Gözleri büyüyor. "Ne bedeli, Vor?"

"Yaşam bedeli."

Bana bakıyor, korku yavaş yavaş bakışlarını dolduruyor. Sonra, suçlayıcı bir sesle: "*Senin* hayatın mı?"

Bir elimi ensemden gezdiriyorum. "Şey, evet. Sanırım öyle." Bakışları öylesine sıcak, öylesine öfkeli ki, onunla karşılaşmaya cesaret edemiyorum. "Ben hayatımı seninkine karşılık. Doğrusunu söylemek gerekirse, o sulardan canlı dönmeyi beklemiyordum."

Yemeğinin geri kalanını unutan Faraine, tabağını dökerek ayağa kalktı. Maylin'in kristali bir yumruğunda sıkılı halde bir süre bana baktı. Sonra aniden dönüp pencereye doğru adım attı. "Faraine?" Arkasından sesleniyorum. Cevap vermiyor. Orada öylece duruyor, hafif *loş* ışığın silüetinde, hiçbir özelliği olmayan bir gölge gibi. Birden omuzları titriyor. Titreyerek aldığı nefesi bir hıçkırıkla kesiliyor.

Bir anda ayağa kalktım ve odayı geçip ona doğru ilerledim. Kollarımı ona doluyor, onu kendime doğru çekiyor ve güzel altın sarısı saçlarını okşuyorum. "Faraine, aşkım, buna değdi. Seni geri getirmek için her türlü riski almaya değerdi.

Seni kurtarabilme ihtimalim bile beni bundan çok daha fazla zorlayabilir!"

Başını sallıyor ve birkaç kez konuşmaya çalıştıktan sonra, "Ne kadar zamanımız var? Sen biliyor musun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum. Bu benim için tamamen yeni bir alan."

Kollarımda dönerek bana bakıyor. Tuhaf gözlerinde yaşlar parlıyor, yanaklarında ışıltılar. "Belki de o ben olacağım," diye fısıldıyor. "Belki de Tanrılar bana sadece küçük bir çalıntı zaman bahşettiler."

"Hayır!" Öfke içimde patlamaya hazır volkanik bir basınçla kaynıyor. "Bu olamaz. Senin *hayatın* için pazarlık yaptım. Birkaç gün için değil, yaşanacak bir ömür için. Daha azına razı olmayacağım."

Başını geriye doğru eğiyor, dudakları aralanıyor. "Vor," diyor usulca, "biz kimiz ki tanrılardan bir şey talep ediyoruz?"

O haklı. Söyleyecek sözüm yok, yapabileceğim bir çelişki yok. Ama kalbimde direniyorum. Onu benden almaları için tanrılara meydan okuyorum.

Konuşmak yerine, başımı eğiyorum, ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Tutkumun cehennemi tüm kelimeleri, tüm korkuları, tüm itirazları bastırsın. Ve o bana teslim olduğunda, vücudu bir kez daha tutkuyla tutuştuğunda, her şeyi unutuyoruz

ve bu dünyanın ve diğerlerinin yok olup gitmesine izin verin.

OceanofPDF.com

5

FARAINÉ

Parıldayan ışıklara uyandığımda Vor gitmişti.

Sonunda dün gece yatağa girmeyi başardık. Ve uyuduk da. Ama bir kez olsun birbirimize sarılmayı bırakmadık. Aktif olarak sevişmediğimiz zamanlarda kollarımızı birbirimize dolayarak dinleniyor, az konuşuyor, dokunuyor, öpüşüyorduk. Olurduk. Sanki bu geceyi sonsuza dek sürdürebilirmişiz gibi. Sanki bir ömür boyu sürecektir bir aşkı o birkaç, çok kısa saat.

Ama sonunda uykuya daldık. Ve şimdi, uyanıp yatağımda yanımdaki boş yere döndüğümde, kaybetmenin korkunç acısıyla doluyorum. O olmalı yorgunluğumun farkında, her zamanki gibi nazik ve ilgili bir şekilde sessizce çıkıp gitti. Keşke yapmasaydı. Keşke beni bir öpücükle uyandırsaydı, beni bir kez daha sevdiğini fısıldasaydı. Gerçi öyle yapsaydı da gitmesine izin vermeyebilirdim.

Çıplak uzuvlarımı uzatıyorum, ölüm ve yeniden canlanma çilemden dolayı hâlâ ağrıyor ama artık daha güçlüyüm. Ruhumu Vor'a açmak, onun duygularını içime almak iyileşmem için harikalar yarattı. Birlikte geçirdiğimiz zamanın anıları kafamı dolduruyor. Her şeyden sonra böyle şeyler üzerinde durmak yanlış mı? ne oldu? Tüm o hayatlar vahşice kaybedildi ... ve yine de bir şekilde, ölüm ve yıkımın ortasında, Vor ve ben birlikte güzel bir şey bulduk. Eğer

Elimizden geldiğince güzelliği teşvik etmez, onu beslemez ve büyümesi için cesaretlendirmezsek, yaşamının ne anlamı kalır? Savaşmanın?

Vor'un dudaklarının, ellerinin ve dilinin dün gece keşfettiği her yerde bedenim sıcak ve canlı. Kendimi yenilenmiş hissediyorum - ve bu sadece onun içimde hayat bulmasını sağladığı zevkten kaynaklanmıyor, gerçi bu kesinlikle harikaydı. Ama bu ondan daha fazlası.

Ruhlarımız arasındaki bağlantı beni içten içe aydınlattı.

Gülümsemem aniden soluyor, göğsümdeki sıcak ısıltının bir kısmı sönüyor. Hala bu evliliği tamamlamayacak. Elbette nedenini biliyorum. Sebepleri ve gerçekleri, evliliğin ne anlama geleceğini anlıyorum. Bu seçimi yaptığı, kendini tuttuğu ve babamın onun için hazırladığı tehlikeli tuzığa direndiği için onu suçlayamam. Ama sahip olduğumuz şeyle tatmin olabilir miyim? Evliliğimizin ne benim ne de onun halkının gözünde yasal bir geçerliliği olmayacağını bilerek? Küçük bir parçam bunun yanlışlığını protesto ediyor. İşler bu şekilde devam ettiği sürece asla birlikte bir hayat kuramayacağımızı bilmenin verdiği üzüntü de cabası. Sadece aşk.

Aşk yeterli mi? Vor yeterli mi?

Bu sorular kafamı kurcalarken, yatağımdan kalktım ve aşağıdaki manzaraya acıyla gülümsedim

Elbise odanın diğer tarafına parça parça savruldu. Vor onu bedenimden ikinci kez yırttığında, bir daha giymeyeceğinden emin olmuştu. Gecenin geri kalanını birbirimize dolanarak geçirdik, çıplak et çıplak ete karşı. Anlatamayacağım kadar doğru hissettirmişti. Artık onun yanında kendimi çıplak hissetmiyordum. Kendimi *bütün hissediyordum*.

Şimdi o gitti. Ve ben üşüyorum. Bu yüzden odanın karşısındaki gardıroba gidip insan ölçülerine göre dikilmiş trolde tarzı bir elbise çıkarıyorum. Koyu mavi, canlı ateşle yanan mücevherlerle süslenmiş. Kendi dünyamda bir kralın fidyesi değerinde. Elbiseyi giydim ve tam bir kolumun altından bağcıklarını bağlıyordum ki kapı çalındı. "Girin," dedim, dönerek.

Kapı açılır. Hael, Vor'un dün gece getirdiğine benzer kapalı bir tabak taşıyarak içeri girdi. "Kraldan," dedi, sesi donuk ve derindi. "Bugün yemek yemenizi emretti yoksa kelleler uçacak."

"Oh. Teşekkür ederim." Odanın ortasındaki küçük masaya oturdum. Yüzeyi son karıştırma sırasında düşen molozlarla hırpalanmış ama yine de kullanılabilir durumda. Hael tabağı önümde kaydırıyor ve kapağı kaldırarak benim için hazırlanmış bir başka insan tarzı yemeği ortaya çıkarıyor. Hael'e hizmetçim Yrt hakkında soru sormak niyetiyle ağzımı açıyorum. Ancak yüzündeki bir şey sözlerimi daha iyi düşünmemi sağlıyor. Dürtüyle uzanıp ona dokunmaya çalışıyorum.

sadece yapamayacağımı hatırlatmak için. Dün gece Vor ve ben iç içe geçerken, Tanrı vergisi yeteneğimin geri döndüğüne inanmaya başlamıştım. *Parıltının* soğuk ışığında, yanılmışım gibi görünüyor. Orada hiçbir şey yok.

Alt dudağımı ısıırıyorum ve önümdeki yemeği, meyveleri ve hamur işlerini, yumuşak ekmeği ve kremalı tereyağını inceliyorum. Dün geceki yemekten çok az yemiş olmama ve içimin boş olmasına rağmen iştahımı toplamam zor. Ne de olsa ölü olmam gerekiyordu. Hael'in öz kardeşi gibi ölü. Yok. Bir daha asla basit bir kahvaltının tadını çıkaramayacak.

Neden yapayım ki?

Başımı sallıyorum. Tanrıların iradesi yerine kendimi cezalandırmam Yok'u onurlandırmayacaktır. Kararlılığımı pekiştirerek bir meyveyi dilime atıyorum, yuvarlıyorum, dişlerimle eziyorum. Sularının boğazımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Her bir his -tadı, dokunuşu, kokusu- ölümden önce hatırladığımdan çok daha içgüdüsel. Buna zevk bile diyemiyorum, o kadar bunaltıcı ki.

"Kral bugün nerede?" Yutkunduktan sonra soruyorum.

"Şehrin ihtiyaçlarını karşılıyorum." Hael sanki savaş emri almayı bekliyormuş gibi hazırolda duruyor. Cevabı belirsiz olsa da başımı sallıyorum. Keşke Vor'la birlikte orada olabilseydim, ona bir şekilde yardım edebilseydim. Ama Mythanar ve halkı hakkında o kadar az şey biliyorum ki, ona sadece ayak bağı olurdum.

İçimde beyhudeliğe dair hastalıklı bir düğüm oluşuyor. Vor benimleyken, onu kollarımda tutarken, bu tür hisleri görmezden gelebilirdim. Şimdi garip bir şekilde boşlukta kaldım. Tanrılar neden beni bu dünyaya geri gönderdi ki, aynı hapisane benzeri odaya geri döneyim, hareket etmek, yaşamak için bir başkasının iznini bekleyeyim? Hayatımın büyük bölümüne hakim olan bu yetersizlikten nefret ediyorum.

Ama Vor'un kırık bir kraliçe için ne faydası var?

"Başka bir şey olacak mı?" Hael dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor. Omurgası bir mızrak sapı kadar düz, yüzü bir granit bloktan oyulmuş.

"Hayır, Hael," diyorum usulca. "Gidebilirsin." Gitmek için döndü. Tam kapıya varmadan arkasından sesleniyorum, "Bekle."

Durdu. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "I . . . Ne hissettiğini biliyorum."

İfadesinde neredeyse fark edilmeyen bir şey geriliyor. Konuşmuyor, sadece donmuş bir şekilde bekliyor. Dilimi tutamadığım için kendime lanet ederken bile devam etmekten başka çarem yok. "İki kız kardeşimi de kaybettim," diyorum, sesim bir fısıltıdan biraz daha fazla. "Onlar . . . öldürüldüler. Ve ben onlarla birlikte değildim. Onları her zaman izledim, her zaman korudum. Ama sonunda, orada değildim. Ve onlar benden alındı." Bir damla gözyaşı yanaklarımdan süzülüp masanın üzerine sığıyor. Aceleyle elimin topuğunu yüzümde gezdiriyorum. "Ne hissettiğinizi biliyorum. Eğer orada olsaydın, onun ölümünü engellemek için yapabileceğin bir şey mutlaka olurdu diye düşünüyorsun, kaderin akışını geri çevirmenin bir yolu-"

"Anlatmak istediğiniz bir şey mi var Prenses?"

Duruyorum, dilimden dökülen kelimeler aniden kesiliyor. Sonra bakışlarımı kucağımda ağırbaşlı bir şekilde katlanmış olan ellerime indiriyorum. "Sadece yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

Hael önümde duruyor, güçlü bir savaşçı duvarı. Kırılmaz, yerinden oynatılamaz. Böyle bir kadını diz çökmüş, açıkça ağlarken hayal etmek imkânsız; o zayıflık anını uydurduğumdan neredeyse eminim. Sonunda burun deliklerinden bir nefes çekti. "Hepimiz yalnızız. Tek soru şu: Acı, ıstırap ve ölümün darbelerine açık, yumuşak ve zayıf mı olacağız? Yoksa taş mı olacağız?"

Bununla birlikte döner, odadan çıkar ve kapıyı arkasından sıkıca kapatır.

Vor sonunda geri döndüğünde, Yeraltı Âlemi'ne *loşluk* çökmeye başlamıştı bile. Pencerede durup mağara tavanındaki kristalleri izliyorum. kolyemi parmaklarımın arasında boş boş döndürerek birbiri ardına sönüyor. Kapı arkamdan açılıyor. Olduğum yerde dönüyorum. Gözlerim onun güzel yüzüne takılıyor.

Bir sonraki an, odanın diğer ucundayım, beni derin bir şekilde kucasına alırken dudaklarımdan sevinç çığlıkları dökülüyor. Başımın üstünü, şakağımı öpüyor, ağzı sonunda benimkine doğru yol buluyor. Onu yakınımda tutuyorum, sıcaklığını ve varlığını içime çekiyorum. Hava almak için geri çekildiğinde, gözleri kapalı, derin bir iç çekiyor. "Ah, Faraine! Sonunda tekrar nefes alabiliyorum."

Ona gülümsüyorum. Başım biraz zonkluyor; öpüşmemiz tanrı vergisi kalıntıları açtı ve onun acısı ve kederi doğrudan içime aktı, tüm Gün boyunca taşıdığı yüklerin ağırlığı. Acıtıyor. Ama Tanrı vergisi yeteneğimin beni tamamen terk etmediğini bilmek rahatlatıyor, çünkü bu ona yardım edebileceğim, onun kargaşasını biraz hafifletebileceğim anlamına geliyor.

"Gel Vor," diyorum, elini tutarak onu odanın içine, kapıdan uzağa çekmeye çalışıyorum.

Ama Vor başını sallıyor. Kaşlarını çattığımda beni tekrar göğsüne çekiyor, kollarını bana doluyor ve yanağını başıma yaslıyor. "Ah, küçük karıcığım!" diye mırıldanıyor. "Bu *loşlukta* seninle burada kalmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Yapamaz mısın?" Kalbim sıkışıyor.

"Sarayım bu gece saldırıda ölenleri onurlandırmak için toplanıyor. Kral olarak benim görevim onların ruhlarını Derin Karanlık'a ve ebedi istirahatlerine uğurlamaktır.

Tören saatler sürebilir. Size geri dönmem mümkün olmayacak.

lusterling."

"Oh." Başımı bir kez daha kalbine bastırmasına izin veriyorum. Bir an için sadece atışını dinliyorum. Sonra kaşlarım sertleşiyor. "Peki ya ben?"

Kolları hafifçe gerilir. "En kısa zamanda sana geleceğim. Ve bunu telafi edeceğim. İstedğin kadar."

Sesinde bir gülümseme var ama ellerimi geniş göğsüne bastırıyorum ve kollarının çemberinden çıkıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpan bir taş gibi. "Bana kraliçen olduğumu söylemiştin."

Kaşlarını çatı. "Öylesin, Faraine. Benim biricik kraliçem, şimdi ve sonsuza dek.

Bundan şüphe edebilir misiniz?"

"Kraliçeniz yanınızda olmalı. Törende."

Yüzü kapanıyor. Gözlerinde hâlâ aşk parlıyor ama artık ifadesi gölgeli ve temkinli.

Çenemi kaldırıyorum, ellerim yumruk oluyor. "Senin yanında olmalıyım, Vor.

Sizinle ve halkınızla birlikte yas tutuyorum. *Benim halkımla.*" Bakışlarını tutuyorum ama benden uzaklaşıyor, beni karanlık ve tehlikeli bir denizde sürüklenmeye bırakıyor.

"Mythanar'da tehlikeli bir dönemden geçiyoruz," diyor. "Hizipler var. Entrikalar. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz oyunlar oynanıyor."

"Ben çocuk değilim, Vor." Kelimeler keskin bir şekilde ısıyor, onları söylerken dilimi yakıyor. "Mythanar'daki kargaşanın farkındayım. Konseyinizde kafamı kesmeniz için sizi teşvik edenler olduğunu biliyorum. Dahası, orada elinizi zehirle etkilemeye çalışanlar oldu. Ben aptal değilim. Sonuçta söz konusu olan benim hayatımdı."

"Hayatın hala tehlikede."

"Evet. Öyle." Ona bir adım daha yaklaştım. "Ama eğer kralienizsem, yanınızda durmalıyım. Yardım edebilirim."

"Sen zaten yardım ettin." Elimi tutmak için uzandı. "Her şeyini verdin. Hayatını verdin! Hiçbir şey borçlu değilsin, aşkım. Bana değil. Kesinlikle Mythanar'a değil."

"Borçlu olduğunu kim söyledi?" Bir yanım, aşk adına aramıza koyduğu bu engele kızarak elimi onunkinden çekmek istiyor. Onun yerine parmaklarını bastırıyorum. Keşke bir şekilde kendi ellerimi anlamasını sağlamak için ona duygularımı açtım. "Bu *benim* hayatım Vor. Beni zayıf ve işe yaramaz olarak görenlere verdiğim rahatsızlıktan dolayı yıllarca saklandım. Ama ben onların inandığından daha güçlüyüm. Böyle bir gc ancak bir korkağın kapalı kapılar ardında saklayabileceğini söyleyen sen değil miydin?"

Gözleri açılıyor. şokunu okumak için tanrı vergisi olmak gerekmiyor, kendi sözlerinin ona geri fırlatılmasından dehşete düşmüş. stne basa basa söylüyorum. "Ben ipeklere sarılıp saklanmak için saklanmayacağım. Ben kanıtladım kendim."

"O kadar basit değil, Faraine." Vor başımı bırakıp benden uzaklaşıyor. Odanın diğer ucundaki karanlık ocağa doğru adım atıyor ve boş şöminenin gölgelerine bakıyor. "Seni sadece şeytanlara atmak için hayata dndrmedim. Ve bu krizden hemen sonra seni sarayımın gözleri önüne itersem de bunu yapmış olurum."

"Yani, beni esir tutmakta ısrar mı edeceksiniz?"

"Hayır!" Etrafında dönüyor, gümüş saçları omuzlarında dalgalanıyor. İstirap gözlerini aydınlatıyor. Neredeyse geri çekilmem için yeterli. Ama elimdeki avantajdan vazgeçmeyeceğim.

"O halde bana kendi seçim özgürlüğümü vermelisiniz. Bırakın hangi riskleri alacağıma ben karar vereyim."

Başını sallar. "Bana güvenmene ihtiyacım var. Biraz daha. Halkım . . . Onlar için neler yaptığınızı, size ne kadar borçlu olduklarını bilmiyorlar. Umarım zamanla anlayacaklar ve hak ettiğiniz onuru alacaksınız."

"Saat kaçta?"

Sözlerimin ardından gelen sessizlik, kâhyanın baltasının düşen darbesi kadar keskin. Çünkü ikimiz de gerçeği biliyoruz: zaman yok. Şehri, dünyası büyük bir tehlike altında. Bugün taşımaya çalıştığı yükler ne olursa olsun, bunlar onun genel umutsuzluğunu ve çaresizliğini hafifletmek yerine daha da arttırdı. Urzulhar Çemberi'nde yaptığım büyü Mythanar'ın kıyametini durdurmuş olabilir.

Ama yine de kıyamet yaklaşıyor.

Vor sarkıyor. Güçlü olmasına rağmen, o anda kırılmaya hazır görünüyor. "Faraine," diyor sonunda, sesi kenarlardan yırtılıyor. "Faraine, sen benim kalbimi, ruhumu tutuyorsun. Benim olan her şeyi vereceğim. Ama ben hâlâ Yeraltı Diyarı. Bu konuda kendi hislerime bakmaksızın halkım için doğru olduğuna inandığım şeyi yapmalıyım."

"Peki ya ben?" İsrar ediyorum. "Ben kraliçe değil miyim?" "Sen benim kraliçemsin."

Sadece birkaç saat önce beni Mythanar Kraliçesi ilan etmişti. Görünüşe göre, bugün olanlar onu bu sözlerinden pişman etmeye yetmiş.

Ondan uzaklaşıp kollarımı kendime doladım. Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Etrafıma bakıyorum, hapishanem olan bu odaya.

Son *loşlukta* sadece ikimiz için uygun bir sığınak, bir cennet haline gelmişti.

Ama ben asla Vor'un ihtiyacı olan şey olamayacağım. Beni sevmesine rağmen, beni asla tam olarak seçmeyecek.

Birden arkamda beliriyor, kollarını bana doluyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. "Faraine!" diye inliyor. "Faraine, kalbim! Eğer kendimi bu tacın yükünden kurtarabilseydim kurtarırdım. Ama seni açığa çıkarmak seni tehlikeye atmak olur. Bunu benden ister miydin? Bunu benden ister miydin? tüm dünyada en çok sevdiğim şeyi riske atmamı mı gerektiriyor?"

Cevap vermiyorum. Çünkü doğruyu söylediğini biliyorum. İkimiz de farklı şekillerde tutsağız. Bu yüzden beni yüzüne çevirdiğinde, yanaklarımı avuçlayıp beni öptüğünde direnmiyorum. Hatta onu geri öpecek kadar yumuşuyorum. Aramızdaki o ruh titreşimi bir kez daha açıldığında, onun acısını, korkusunu yeniden hissediyorum. Ama her zaman sevgisini. Artık bundan şüphe etmiyorum.

Geri çekiliyorum. Hisleri çok acı verici, kafatasımda zonkluyor. "Git," diye fısıldıyorum.

Başını sallar. "Seni bu şekilde bırakamam."

Uzanıp yanağını okşadım. "Anlıyorum." Sesim ağır ama sözlerim doğru. Elbette halkını, krallığını seçmeli. Aksini seçerse asla sevdiğim adam olamazdı. "I Anlıyorum," diyorum tekrar, bu kez daha kararlı bir şekilde, "ve seni *lusterling*."

"Hael o zamana kadar senin başında nöbet tutacak," diyor. "Şu anda bile nöbet tutuyor. Güvende olacaksın."

"Biliyorum." Elimi yanağından göğsüne, atan kalbinin tam üstüne doğru kaydırıyorum. Sonra başımı geriye eğerek ona son bir nazik öpücük veriyorum.

"Git," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Mythanar'ın ihtiyacı olan kral ol."

İsteksizliği hissedilse de gitmeme izin verdi ve geri çekildi. O oda kapısına varana kadar bakışlarımı ayırmıyor. Orada döndü

Dünyayla yüzleşmek için son kez. Kapı arkasından kapanmadan hemen önce Hael'in dış geçitte durduğunu görüyorum.

Ve ben yalnızım. Tekrar.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Dişlerimi sıktım, yukarı baktım

tepedeki sarkıtlar. Beni seçmesini istedim. Yükseklerdeki tanrıların beni görmesini, tanınmasını ve bu bilgiyle beni seçmesini istedim. Kaderim ne olursa olsun dayanacak kadar güçlü olduğuma inanmasını.

Ama yapamaz. Benim ölümümle yaşadığı kayıp hâlâ çok yeni ve korkuyor.

Ancak ben değilim. Artık değilim. Onun sarayından ve aşağılamalarından duyduğum korkuyu, özgürlüğümü kaybetmekten duyduğum çok daha büyük bir korku dengeliyor. Bu şekilde yaşayamam.

Göğsümde bir kararlılık ateşi yanarken yumruklarım sıkılıyor. Vor hayatımı riske atmak istemiyorsa, ikimiz için de riske atmam gerekecek.

6

VOR

"İşte buradasın kardeşim. Senin yerine geçmek zorunda kalacağım
korkmaya başlamıştım."

Kathu Grotto'nun kemerli girişinin altında durup loş alana bakıyorum.
Havuzun kenarında bekleyen rahibe Umog Zu dışında boş olmasını
bekliyordum. Kardeşimin bakışlarıyla karşılaşmaya hazır değildim.

Sul benimle rahibe arasında duruyor, duvara gömülü küçük *lor*
kristallerinden yayılan *loş* ışıktaki yüzü yarı aydınlık. Gözleri parlak ve biraz
fazla keskin ve sözleri kulaklarımda çınlıyor. Normalde bu sözleri ciddi bir şey
olarak algılamazdım. Ama şimdi, huzursuzluğun hüküm sürdüğü şehrimizde
fısıltılar kulağıma kadar geldi. Yaşlı Kral Gaur'un melez oğlunun Yeraltı
Diyarı'nı yönetecek kadar cesur olmadığına dair fısıltılar.

Tam kanlı ikinci oğlunun bu korkunç zamanlarda daha iyi bir kral olacağı
fısıltıları.

Bakanlarımdan biri olan Lord Gol, "Bir güç gösterisi yapmalısın," diye
ısrar etti. "*Vulug Ugdth*'u gerçekleştir. Halkın atalarının gücünü topladığını
görsün ve gücünü kanıtlasın. Galerileri aç, şehir halkını tanıklık etmesi için
içeri al. Görecekler ve konuşacaklar ve bu haber hızla Yeraltı Diyarı'na
yayılacak ve bu tehlikeli dedikodulara sonsuza dek son verecek."

"Peki ya başarısız olursam?" diye sordum, sesim soğuk ve sertti.

Gol sadece bir kaşını kaldırdı. "Majestelerine başarılı olmalarını tavsiye ederim."

Söylemesi yapmasından daha kolay. *Vulug Ugdth* - Ölülerin Şarkısı - henüz denemediğim bir çile. Bu tören Mythanar'da son kez yapıldığında, Ölüm Taşı'nı eline alan babamdı. Bu, yakın tarihimizdeki büyük bir trajedi olan Üçlü Yıkım'ın ardından gerçekleşmişti.

Üç kudretli şehir aynı gün Yeraltı Âlemini sarsan en kötü sarsıntıda yok oldu. Sayısız insan hayatını kaybetti. Sonrasında Kral Gaur, halkını yeniden bir araya getirmenin bir yolu olarak *Vulug Ugdth*'u gerçekleştirmeyi kendine görev edindi. Kutsal *yunkathu* sularına girdi ve sarayının gözleri önünde, tüm bu kayıp ruhların rezonansını yönlendirerek onları Derin Karanlık'taki son dinlenme yerlerine götürdü.

Ölüm Taşı'nı başının üzerinde tutarken ne kadar güçlü görüldüğünü hatırlıyorum. Ama saatler geçtikçe kolları titremeye başladı ve ter boncuk boncuk döküldü.

alnını. Taşı düşürmesinden ve törenin bozulmasından, tüm o ölü ruhların Yeraltı Âleminin mağaralarında dinlenmeden dolaşmaya mahkûm olmasından korktum. Ama sonunda Ölüm Taşı'nın parlayan kalbi karardı ve ölülerin güvenli geçişini işaret etti. Baba kutsal havuzdan çıkarken tökezlese de yükünü bırakmadı.

Gol fikrini sunduğunda, anılar zihnimi doldurdu. Babamın o taşın ağırlığı altında titreyen koca bedeninin görüntüsü. Ben ve Kral Gaur'un sarayının geri kalanı *Vulug Ugdth*'un bitmek bilmeyen ilahilerini dinlerken geçen uzun, acı dolu, dehşet verici saatler. Merak ederek, umarak, korkarak ...

Bir gün babamın yerine geçebileceğim nedense hiç aklıma gelmemişti. Bu krallığın başına daha fazla trajedi gelecekti ve ben, kralı olarak, eski gelenekleri sürdürmek ve bir sembol olmak zorunda kalacaktım.

Halkımın ihtiyaç duyduğu g ve Tanrı'nın emrettiği liderlik. Bu benim üstesinden gelebileceğim bir rol m? Yoksa yarı insan kanım bana ihanet mi edecek?

Durup kardeşimin bakışlarıyla karşılaştığımda bu korkular kafamın arkasında yankılanıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Hırlıyorum, kelimeler şelalenin gürültüsünde neredeyse kayboluyor.

Sul'un alnı masum bir ifadeyle buruşuyor. "Kralın en yakın erkek akrabasının kutsal törenlerde ona eşlik etmesi gelenektir."

Bana hatırlatmasına gerek yok. İkimiz de gelenekleri yeterince iyi biliyoruz. Dğnmden nceki yzşmdede de yanımda duran Sul'du. Elbette benimle olmalıydı.

İçimdeki gerginlik düğümünü görmezden gelerek Kathu Mağarası'nın nemli karanlığına adım atıyorum ve mücevherlerle kaplı tören cübbesini silkelerken Sul'un bana yardım etmesine izin veriyorum. Belime sadece bir *pari* bezi sarılmış halde duruyorum, vücudum çıplak, sarayımın ve krallığımın bekleyen tüm gözlerine açık. Bu başarıyı hiçbir hile olmadan gerçekleştirdiğimi görmeliler. Halkımın ölümüne kendi gücümle katlandığımı ve onları ebedi istirahatlerine ğurladığımı görmeliler.

Sul'dan dönerek, arkasında şelaleyle birlikte duran Umog Zu'ya bakıyorum. Bu su perdesinin ardında, sarayımın toplandığı büyük salon bekliyor. Krallığın lordları ve leydileri, rahipler ve rahibeler, st galerilere doluşmuş şehir halkından bahsetmiyorum bile.

Ve ller. Onları unutmayalım. Umutlu, bekleyen. Çaresiz. Onları hayal kırıklığına ğratamam.

Bakışlarım Umog Zu'nun ellerinde tuttuğu lm Taşı'na sabitlendi. kalbinin önünde. Lekesiz, cilalı *urzul* kristalinden bir küre. Derinliklerinde soluk bir ışık parlıyor ve bazen sanki canlıymış gibi titriyor. Çok narin görünüyor, uçup gitmeye hazır yanardöner bir sabun köpüğü gibi. Ama rahibe bir heykel gibi hareketsiz dursa da, kolları görünür bir şekilde

zorlanma. Ölüm Taşı'nı taşıyan kişinin henüz toprağa verilmemiş tüm ölümsüz ruhların ağırlığını taşıdığı söylenir.

Kuru dudaklarımı nemlendiriyorum. Bir yanım destek için Sul'a dönmek istiyor. Ama güvensizlik aramızda mermerden bir duvar gibi duruyor. O benim için bir yabancı haline geldi, tanıdık bir yüz takındığı için daha da tehlikeli. Sağ elimde duruyor olabilir; ama gerçekte yalnızım.

Yalnız . . .

Zihnimde bir görüntü beliriyor. Faraine. Karım. Yüzünde büyük bir acı ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Sesi hafızamda çınlıyor: "*Kraliçen seninle olmalı.*" Haklıydı elbette. Ve eğer içimi yakan o korkunç korku olmasaydı, şu anda bile yanımda, eli elimde olurdu. Pek çok kişinin hafife aldığı o sessiz gücünü bana ödünç verirdi. Onu inkar ederek, odasında saklı bırakarak aptallık mı ettim? Hayır, çünkü Sul'un keskin gözlerini üzerimde hissediyorum. Ondan bu kadar şüphelenirken onu tekrar nasıl onun gözüne sokabilirim? Burada, sarayımda güvende olacağından emin olana dek, ona dikkat etmeliyim.

"*Morar-juk!*" Sul'un sesi yumuşak bir şekilde tıslıyor ama mağaranın taşları bu sesi yankılayarak mekânı dolduruyor. "*Onun* burada ne işi var?"

Olduğum yerde döndüm. Ve tam bir şok içinde bakakaldım.

Faraine mağaranın uzak tarafındaki kemerli girişte duruyor. Kız kardeşinin kılığına girerek, gelin yüzüşü için hazırladığı *wokh* elbisesi içinde görüldüğü giriş. Bu mütevazı, şekilsiz bir *wokh* değil.

Ama şimdi giyiyor.

Ağzım kuruyor. Bağırsaklarıma bir taş düşüyor, magmaya dönüşüyor ve damarlarıma yayılıyor.

Muhteşem bir kadın. Vücudunun her kıvrımını boyanmış gibi saran gümüş bir elbise giymiş, ön kısmında dizlerini aşan bir yırtmaç var. Ejderha kanatları şeklinde bir başlık alnını taçlandırıyor ve

Karmaşık altın işlemeli geniş yakası dar omuzlarının genişliğinin ötesine uzanıyor. Aynı stildeki panniers, güzel formunun her hareketinde parıldayan ve ısıldayan altın ve kırmızı mücevher şeritleriyle örtülü kadınsı şeklini vurgular.

Görünüşü belirgin bir şekilde trol. Birkaç gün önce bunun onun için çok fazla olduğunu, minyon bedenine hakim olduğunu ve onu yuttuğunu söyleyebilirdim.

Şimdi hiçbir şey gerçekten daha uzak olamaz. O kendini gerçek bir kraliçenin zarafeti ve asaleti. Hiçbir giysi ya da mücevher onu alt edemez, çünkü kendisi çok büyük bir güçtür. Herhangi bir fae kralının sarayında parlayan bir süs olurdu. Onu çıplak gördüm, çıplaklığının güzelliğiyle övündüm. Ama nedense onu bu şekilde, geleneksel trol kıyafetleriyle süslenmiş olarak görmek, benim için herhangi bir et gösterisinden daha erotik. O, benim gibi bir erkeğin sadece arzulayabileceği bir cennet vizyonu.

Bir an için düşünemeyecek, nefes alamayacak kadar sersemledim. Mavi ve altın rengi gözleri beni garip derinliklerinde yakalıyor. Bedenim ona sahip olmak için yanarken bile ruhum onu sarmak için haykırıyor.

Ani bir hareket beni sersemliğimden kurtarıyor.

Sul hareket halinde, mağarada adım atıyor. "*Kurspari!*" diye homurdanıyor. "Ne yapıyorsun burada? Burası kutsal bir yer." Trolce sözlerin akışı, hassas etine fırlatılan keskin taşlar gibi ona saldırıyor. Onları anlamıyor, sadece konuşuldukları öfkeli tonu anlıyor. Ama o küçülmeyi reddediyor. Sul'a bakıyor, çenesi yukarıda, yumrukları sıkılı. Sul sağlam kolunu kaldırıyor.

Taşınmaya ne zaman karar verdiğimi bilmiyorum. Hiçbir zaman bilinçli bir karar vermedim. Sadece oradaydım, Sul'un ön kolunu kemiğini kıracak kadar sert kavırıyordum. Ayaklarını yerden kesip onu duvara çarptım. Sertçe eğilip yüzünü ve vücudunu sivri taşlara saplarken acı dolu nefesi kulaklarımda tıslıyor.

"Eğer ona dokunursan," diye hırlıyorum kulağına yaklaşıarak, "bu kolu da kırarım." Solgun gözleri yuvarlanarak saç tellerinin arasından bana bakıyor. Derinliklerinden saf dehşet kıvılcımları saçılıyor. Sul bana daha önce hiç böyle bakmamıştı.

"Vor!"

Faraine'in sesi duyularımı kesiyor. Acı dolu bir burkulmayla bakışlarımı kardeşimden ayırdığımda onun bir elini uzatmış, bana doğru yaklaştığını görüyorum. "Vor, ona zarar verme."

Kesik kesik nefes alıyorum. Ona başka tarafa bakmasını, onun uğruna şiddet uyguladığımı görmeye dayanamıyorsa gözlerini kapatmasını söylemek istiyorum. Ona hırlamak istiyorum: *Gördün mü? Bana kulak asmazsan olacağı budur! Seni güvende tutmak için bir canavara dönüşmeliyim. Her şeyden çok değer verdiğim şey uğruna sevdiğim şeyi yok etmeliyim.* Bu doğru mu? Ben bu hale mi geldim?

Faraine'i gerçekten her şeye tercih eder miydim -aile, kan, tarih, sadakat? Krallığımı?

Hael bir elinde kılıcının kabzasını tutarak odaya giriyor. Olay yerini inceliyor, hızlı bakışları Faraine'den bana ve kardeşime kayıyor. Gözleri parlıyor ve Sul'u savunmak için kendini bana atıp atmayacağını merak ediyorum. Onun yerine, kılıcını yarıya kadar çekerek donup kalıyor.

Sul elimde çırpınıyor. Onunla göz göze geldiğimde korkunun yerini kurnazca bir hesaplamanın aldığını görüyorum. "Tanrım, kardeşim!" diye soluk soluğa bağırıyor, ağzı rahatsız edici bir gülümsemeyle bükülmüş. "Ben sadece sevgili gelinine galeride oturmasını önerecektim."

Sözlerinin altındaki yalanı duyuyorum. Gerçeği ondan öğrenmek, yaptığı her şeyi o anda itiraf etmesini sağlamak istiyorum. Ama Faraine izliyor ve ölümler bekliyor. En azından şimdilik kral olmalıyım, başka bir şey değil.

Hırlayarak Sul'u tutmayı bırakıyorum ve iki adım geri çekiliyorum. Bir nefes verip yüzünü buruşturuyor ve bana doğru dönerken bükülmüş kolunu sallıyor. "Pekâlâ."

Şimdi bu küçük ara bitti ve bitti, işimize devam edelim mi? Umog Zu olağanüstü sabırlı davrandı."

Rahibeye bakıyorum. Aynen daha önce olduğu gibi duruyor, gözleri kapalı, teni taş gibi gri, kristal elinde. Az önce olanların farkında olup olmadığını bilmek imkânsız. Ondan yanıma yaklaşan Faraine'e dönüyorum. Saçlarının tatlı kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Kendimi durdurmaya çalışsam da bakışlarım onun vücudunda geziniyor, her kıvrımı o daracık elbisenin içinde avantajlı bir şekilde sergileniyor. İçim daralıyor, sıcaklıkla doluyor. "Burada ne yapıyorsun, Faraine?" Diğerlerinin duymaması için sesimi alçaltarak talep ediyorum.

Yüz ifadesi dingin. Tüm bu süre boyunca, Sul tehditkâr bir şekilde üzerine geldiğinde bile irkilmedi. "Sana söyledim," diye cevap veriyor, "hapsedilmeyeceğim. Artık değil."

İçimdeki sıcaklık patlamaya hazır. Bunun şehvet mi, tutku mu, yoksa saf öfke mi olduğunu bilmiyorum. Dikkatli gözlerin üzerime dikildiğini hissediyorum, tüm sarayımın, tüm krallığının şelaleden çıkmamı bekleyen baskısını hissediyorum. Önümüzdeki birkaç saat çok önemli. Bu saatten sonra *Vulug Ugdth*'un pençesindeyken onu korumak. "Gitmelisin." Kelimeler dudaklarımdan bilenmiş mızrak uçları gibi fırladı. "Şimdi."

Gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyor. "Ben senin kraliçen miyim?"

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Tabii ki o benim kraliçem. Krallığının kabul edeceği dışında her anlamda. Ama onu benden göndermeye nasıl dayanabilirim? Onu kucağıma aldığımda ve sonsuzluğun yayının altında birlikte oturduğumuzda ettiğim her yemine ihanet etmeye?

Çıplak üst kolunu tutuyorum, parmaklarım sertçe kavırıyor. Yüzümü onunkine yaklaştırarak, dişlerimi sıkarak nefes alıyorum: "Sen kadınların en zorlususun."

Gülümsemesi dünyasının güneşi kadar parlak. "Birbirimizi anladığımız sürece."

Çenem sıkı, dönüyorum, hâlâ Faraine'in kolunu tutuyorum. "Karım tören için size katılacak. Olması gerekenleri gözlemlemesine izin verin."

Kardeşimin yüzünde tek bir hareket bile yok. Sadece eğiliyor, sonra Faraine'e bir el uzatıyor, medeni bir resmiyetin resmi. Faraine'in vücudunda bir ürperti dalgalanıyor, ama çenesini kaldırıyor ve bana tek kelime etmeden ya da bakmadan elimden kurtulup Sul'un yanında durmak için süzülüyor. Sul'un devasa boyunun yanında o kadar küçük kalıyor ki, yine de kendini dik tutuyor, omuzları geride, başı dik. Ona hükmedilmeyecek.

Şelalenin ötesinde, derin bir homurtu gümbürdüyor. Daha iyisini bilmesem, başka bir kıpırdanmanın dünyayı sarsmak üzere olduğunu düşünürdüm. Ama bu deprem değil. Bu, iki yüz rahip ve rahibeden oluşan bir koronun tüm trolde dillerinin en eskisinde söylediği *Vulug Ugdth*'un alçak, bağırsakları çalkalayan ilk notaları.

"Morar tor Grakanak," diye sesleniyorlar. *"Oagungad vulug ku-va!"*

Derin Karanlığın Tanrısı. Kayıp ruhlarımızın şarkısını duy.

Ölülerin Şarkısı başladı. Ölülerimizin ruhları huzura kavuşana kadar devam edecek. Artık bunu durdurmanın bir yolu yok.

Bakışlarımı Faraine'den ayırıp bir kez daha Umog Zu'yla yüzleşiyorum. O da şarkı söylemeye başlamış, derin sesi şelalenin ötesindeki koroya katılıyor. *"Morar tor Grakanak,"* diye mırıldanıyor. Elindeki kristal parlıyor, çekirdeğindeki derin ışık her an daha da güçleniyor. Yaklaşıyorum, önünde duruyorum, o kavisli, cilalı yüzeye bakıyorum. Burada çok fazla güç var, anlamadığım bir güç. *Vulug Ugdth*'un gücü, ruhları Yeraltı Âlemi'nin sonsuz mağaralarından çağırıyor, onları buraya çekiyor. Yakında Zu gibi kutsal bir kadının bile taşıyamayacağı kadar fazla olacak. Bu bir kralın yükü.

Uzaniyorum. Taşı ellerime alıyorum. Ve
bildiğim dünya yok olup gidiyor.

OceanofPDF.com

Vor o taşı eline aldığı an, onun benden koptuğunu hissediyorum.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki aramızda var olduğunu fark etmediğim bir kapı kapanmış gibi. O hala orada, havuzun kenarında duruyor. Ama çok gerçek ve korkunç bir anlamda, o gitti. Kocamın ruhunun artık yaşamadığı bedeni, o kristal küreyi şelalenin arkasındaki havuza taşıyor.

Gürül gürül akan şelalenin köpükleri

Ama o, dış odada şarkı söyleyen trolde seslerinin titreşen gürültüsüne uyarak yürümeye devam eder. Bir süre sonra şelale figürünü yutuyor ve gözden kayboluyor.

"Nurghed ghot."

Sert ses beni ürkütüyor. Döndüğümde Prens Sul'un yarı kapalı gözlerle beni incelediğini görüyorum. Benim dilimi yeterince iyi konuşuyor ama konuşmamayı tercih ediyor. Bu seçim kelimelerden çok daha fazlasını ifade ediyor. Kardeşinin Gavaria ile ittifak yapmasını istemediğini biliyorum. Arkadaşım olmadığını biliyorum. Ama ben her zaman onun Vor'a sadık olduğuna inandım. Vor, Gavaria'nın

Kardeşi benim için bir tehdit mi? Ona karşı da dikkatli olmalı mıyım?

Prens bir kolunu sallayarak onunla birlikte yürümem gerektiğini işaret ediyor. Bir kez başımı salladım ve arkamızdan gelen sessiz muhafız kadının farkında olarak onun yanına düştüm. Bu süslü elbiseyle odamın kapısında belirdiğimde Hael hiç itiraz etmedi. Bana bir kez yukarıdan aşağıya baktı ve

Kaşlarını çattı ve sadece, "Kral odanızda kalmanızı tercih ediyor," dedi.

"Farkındayım," diye cevap verdim, başlığın ağırlığından boynum ağrımaya başlamıştı bile. "Peki beni burada tutmakla mı emrolundunuz?"

Bir kez göz kırptı. Sonra başını salladı.

"Bu durumda ben de ona katılacağım."

Hael bana yol gösterdi, bu sırada dikkat çekici bir sessizliği korudu. Onun yardımına sahip olduğum için şanslıydım; tek başıma bu mağaraya dönüş yolunu asla bulamazdım. Şimdi arkamda olduğu için daha da minnettarım. Beni umursamıyor olabilir ama Vor'a olan sadakati tartışılmaz. Gerekirse beni koruyacaktır. Benim için olmasa da onun iyiliği için.

Prens Sul'la birlikte şelalenin etrafından dolaşp uzak taraftaki büyük odaya giden dar bir çıkıntı boyunca yürüyorum. Orada kısa bir süre duruyorum, gözlerim açılıyor.

Ölüler burada. Öldürülenlerin tüm bedenleri toplanmış ve cenaze bezlerine sarılmış, kapalı gözlerinin üzerine siyah değerli taşlar konmuş. Onlardan çok fazla var. Büyük ve küçük. Bazıları yürek parçalayacak kadar küçük. Sıra sıra, kutsal suların etrafına dizilmiş, bu devasa alanın zeminini dolduruyorlar.

Karnım zonkluyor. Bunun ölüler için bir tören olduğunu biliyordum. Onları görmeyi, sayılarıyla yüzleşmeyi beklemiyordum. Vor son ölü sayısının olabileceği kadar korkunç olmadığını söylemişti. Ama o sadece beni gerçeklerden uzak tutmaya çalışıyordu. Urzulhar Çemberi'ne ulaşmak için biraz daha hızlı olsaydım bu ruhlardan kaçını kurtarabilirdim? Bedenimi saran acıya yenik düşmeseydim kaç canı kurtarabilirdim?

Ayaklarım kök saldı. Hareket edemiyorum, kaçamıyorum. Trolde şarkısı üzerimde yuvarlanırken yerimde sabit durmaktan başka bir şey yapamıyorum. İnsan kulakları bu kadar derin ve sert seslerin söylediği şarkılara dayanmak için yaratılmamış. Bu seste bir güzellik var, ama tehlikeli, vahşi, ezici bir güzellik.

Çaresizce bakışlarımı o bedenlerin görüntüsünden ayırıp Vor'a sabitliyorum. Şelaleden geçerek ilerledi ve şimdi havuzun en ucunda duruyor, su kalçalarına vuruyor. O kadar hareketsiz ki, gördüğüm şeye kolayca inanabilirim. Gördüğüm, sevdiğim adamın kendisi değil, taştan bir kopyası. Bu sadece onun durgunluğu da değil - çok daha derin olan, ondan kopmuş olma hissi. Sanki ruhu başka bir dünyaya geçmiş ve beni geride bırakmış gibi.

Asılı *lorların* aydınlattığı yüksek duvarlar boyunca hızlı bir bakış attım.

Kristaller. Salon en az beş kat yüksekliğindedir ve galeriler şelaleler ve havuz. Dikitler, seyirciler ile aşağıdaki mağara zeminine inen uçurum arasında doğal bariyerler oluşturur. Sayısız yüz onların üzerinden ve etrafından bakarak krallarını gözlemliyor. Bu bakışların çoğu bana da sabitlenmiş durumda. Bazıları şüpheyle. Hepsi merakla. Şu an için tanrı vergisi yeteneğimin uykuya dalmış olmasına şükrediyorum; bu yas odasında duyguların ağırlığını taşıyabileceğimden emin değilim.

Sul vakarla ilerliyor, ölümlerin arasından odanın uzak tarafına doğru yol alıyor. Diğer figürleri ancak şimdi fark ediyorum: uzun boylu, vakur trolde ileri gelenleri, Vor'un bakanları ve saray mensupları. Gözleri kapalı, ellerini dua eder gibi kavuşturmuşlardır. Tenleri, genellikle aydınlık ve solgun, taş grisinin çeşitli tonlarında koyulaşmıştır. Fantastik kıyafetleri olmasaydı, duvarlara kolayca karışabilirlerdi.

Eteklerimi iki elimle kavrayarak, kefene sarılmış bedenlerin arasından geçerek odayı geçiyorum. Her birinin acı verici bir şekilde farkındayım, içlerindeki boşluğun farkındayım. Ruhları nerede? Vor bu törenin onları dinlendirmek için yapıldığını söylemişti. Bu onların şimdi Mythanar ve Yeraltı Âlemi'nde dolaştıkları anlamına mı geliyor?

Troller arasında Sul için bir yer vardır. O da diğerleri gibi dua eder gibi bir tavır takınır ve başını öne eğer. Birkaç dakika içinde teni donuklaşır.

Koyu gri ve durgunluk çöküyor üzerine. Daha yakından incelediğimde, yanındaki annesi Kraliçe Roh'un figürünü tanıyorum. Derinlerde bir yerde meditatif taş hali, varlığımdan habersiz. Yine de o ağır göz kapaklarının arkasından bir şekilde beni izlediği hissine engel olamıyorum.

Peki ben nerede duracağım? Burada bana yer yok, ne de diğerleri gibi taş batma yeteneğim var. Vor'u dinleyip odamda kalmam için bir sebep daha. Eğer bu tören gerçekten de saatlerce süreceksen, buna nasıl dayanacağım?

Kararlı bir çene hareketiyle Sul ve annesinin önüne geçip yüzümü havuza dönüyorum. Bakışlarımı Vor'a sabitliyorum, sert şarkıların ve aşılmaz kayaların olduğu bu garip dünyadaki dayanağım. O korkunç gümbürtüler

trolde sesleri, dünyaların çarpışan, kaotik oluşumunu akla getiriyor - yanan hayat ve kırılan taş, çarpışıyor ve varoluşun sadece nefeslerinde yaratıyor ve yok ediyor. Tüm bunlar olurken Vor, başının üzerinde tuttuğu kristal küreyle hareketsiz duruyor. İçsel bir ışıkla parlıyor, zaman içinde titreşerek Şarkının yankısı. Havuzun içinde başka ışıklar uyandı, düğün törenimiz için o kutsal suları aydınlatan tüm o parlayan kristaller. Şimdi ölümler için parlıyorlar.

Şarkı kemiklerime işliyor. Orada mırıldanıyor, beni taşlara bağlayan derin bir titreşim. Sanki yüzlerce ses tarafından söylenen bu şarkı *urzulun* içindeki yaşam gücünü harekete geçiriyor. Keşke anladım. Tam olarak anlayamadığım bir dil gibi. Keşke bana öğretebilecek, yol gösterebilecek biri olsaydı. O zaman belki yardım edebilirdim. . .

Göz kırıyorum. Ne kadar zaman geçti? Birden sanki saatlerdir buradaymışım gibi hissettim, sanki şarkı ve kristallerin uğultusu beni derinlere çekmiş, etrafımı sarmış ve kendimden geçmişim gibi. Ama bir şey

beni tekrar ürküttü. Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve bakışlarımı yeniden Vor'a çevirdim.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Kalbim sıkışıyor. Ne oldu böyle? Böyle görünmemeliydi, sanki kristalin ağırlığı onu eziyormuş gibi. Etrafımda duvarları kaplayan saray mensuplarına bakıyorum. Her zamanki gibi taş gibi derin bir transa dalmışlar ve fark etmemiş gibiler. Ama yukarıdaki galeride bir hareket var, yer değiştiren bedenler, parlayan gözler. Tanıklar tedirgin. Onlar da biliyor doğru olmayan bir şeyler var. Tekrar Vor'a döndüm. Etrafında, sudaki *urzul* kristalleri titriyor. Artık berrak, mavimsi beyaz bir ışıkla değil, sert, koyu bir kırmızıyla parlıyorlar. Taşıdığı kristalin merkezindeki parıltı ateş gibi yanıyor.

"Vor," diye fısıldıyorum, sesim trolde şarkısının devam eden gürültüsünde kayboluyor.

Bir adım atıyorum.

Bir el omzuma düştü. "*Gurat, kurspari.*"

Sul'un korkunç bakışlarıyla karşılaşmak için başımı geriye eğiyorum. Gözleri *urzul* kristallerinin kırmızı ışıltısını yansıtıyor. "Bırak beni," diyorum.

Dudakları kıvrılıyor. "Karışamazsın," diyor benim dilime kayarak. "Bu onu mahveder. Vor *ttarmok* olduğunu kanıtlamalı ki dünyanın baskılarına dayanabilsin."

Başımı sallıyorum. "Bu onu eziyor. Ölecek."

"Eğer Derin Karanlık'ın isteği buysa."

"Hayır!" Tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Öylece durmayacağım. Ona yardım edebilirim." Kararlılık sesimi sertleştiriyor. "Buraya bunu yapmak için gönderildim."

Sul'un omzumdaki tutuşu kemiklerimi parçalamak istercesine sıkılaşıyor. "*Morar juk!*" diye hırlıyor. "Sen onun sonu olmak için gönderildin. Ama öylece durup sana izin vereceğimi sanma-"

İri, solgun bir elin onu geri çekmesiyle aniden kesiliyor. İkimiz de dönüyoruz ve Kraliçe Roh'un karşımızda durduğunu görünce şaşırıyoruz. Taştan postu eriyip gitmiş, solgun ve bozulmamış yüz hatları bir kez daha ortaya çıkmış, *urzul* kristallerinin parlayan kırmızısıyla sert bir şekilde aydınlanmıştı.

Oğluna trolce hırlıyor. "*Mar!*" diye itiraz etmeye başlar, ama kadın önünü keserek onu kabaca bir tarafa itti. Küfrediyor ve giysisinin önünü düzleştiriyor, gözleri benden ona ve tekrar ona kayıyor.

Roh onu görmezden geliyor, onun yerine bana dönüyor. Bakışlarını tutuyorum, kanım kaynıyor. O benim dostum değil; düşmanım olduğuna inanmak için sebeplerim var. O Mythanar'ın ya da Yeraltı Diyarı'nın kurtuluşunu değil, daha çok nihai yıkım. Ve kesinlikle Vor'u ya da onun yönetimini desteklemiyor.

Şimdi bana bakıyor, hem vahşi bir güç hem de öfkeli bir iktidarsızlık figürü. Kıyametin eşiğindeki bir dünyada artık kraliçe olmayan bir kraliçe. Yüzümü inceliyor. Sonra bakışları bir an için kalbime yaslanmış kolyeye kayıyor.

"Ona git," diyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için geri dönüyor. "Ne yapman gerekiyorsa yap, *kurspari-glur*."

Tedirgin bakışlarımı ondan oğluna kaydırıyorum. Sul birkaç adım geride duruyor, yüzü kontrolsüz bir öfke maskesi. Hael şimdi onun yanında, koluna sabitleyici bir el koyuyor. Yarım anlığına korumamla göz göze geliyorum. Yüzündeki soğukkanlı hareketsizliğin ardında bir şey var, belki de bir çaresizlik parıltısı. Tanrı vergisi yeteneğimin yardımı olmadan da bunu görebiliyorum. Ne de olsa kardeşi de ölenler arasındaydı; ruhu burada dengede duruyor.

Ama Urzulhar Çemberine tırmandığımda ve o büyük taşlara bağlandığımda Hael oradaydı. Oradaydı ve neler olduğunu gördü. Benden yayılan güç, yıkımın gidişatını değiştirdi. Tam olarak anlayamayabilir ama yeterince biliyor.

Hael beş uzun nefes boyunca bakışlarımı tutuyor. Sonra başını sallıyor. İhtiyacım olan tek cesaretlendirme bu.

Üçünden uzaklaşarak Vor'a ve havuza yaklaşıyorum. Baş eğik, yüzü sudan sadece birkaç santim uzakta. Eğer kristalin ağırlığı onu biraz daha aşağı bastırırsa boğulacak. Eteklerimi topluyorum, ölülerin sarılmış bedenleri arasında dolanıyorum, Sul'un arkamdan seslenişini duymazdan geliyorum. Kısa süre sonra devam eden şarkının gürültüsü içinde boğuluyor. Ayaklarımın altındaki toprak, tüm gizli kristallerin hayat bulmasıyla mırıldanıyor.

Bu oda.

Galerideki tüm izleyicilerin dik dik bakan gözlerinin farkında olarak, soğuk havuza dalmadan önce ağır başlığımı ve hantal süslü yakamı bir kenara atıyorum. Ayağa kalktığımda su neredeyse belime kadar gelmişti. diz çökmüş kocamın önünde. Ne yapmalıyım? Hiç tecrübem yok, hiç bilgi birikimi. Ama Vor'un başı dertte. Bunu hissedebiliyorum. Yakında ruhu bu muazzam ağırlığın altında çatlayacak. Bir şeyler yapmalıyım. Herhangi bir şey. Gözlerimi kapatarak uzanıyorum ve ellerimi onun tuttuğu kürenin etrafında birleştiriyorum.

Hemen bu dünyadan dışarıya doğru atılıyorum.

8

VOR

Sis beni sarıyor.

Daha doğrusu, buğu değil. Sise bir his eşlik etmelidir
Derideki nem. Bu şekilsizliktir. Hareket ediyor, dalgalanıyor, dönüyor.
Yalnızca kısa anları açığa çıkarmak için görüşü gizler.

Bedenimin dışına çıktım. Bu perdenin arkasından onu görebiliyorum,
havuzun kenarında duruyor, o taşı tutuyor. Bana aitmiş gibi görünmüyor, ama
ona uzandığımda, hala ona parıldayan, bağlayıcı bir iple bağlı olduğumu
görüyorum. *Böyle* itersem, hareket etmesini sağlayabilirim. Bir tür kukla gibi,
sert hareketlerle. Ama *onu* harekete geçirecek kadar iyi çalışıyor.

O-ben-şimdiye kadar içinde yaşadığım o fiziksel çerçeve-havuza iniyor ve
olması gerektiği gibi yürümeye devam ediyor. Başka ne yapacağımı
bilemeden onu takip ediyorum, şelalenin sisi ve köpüğü arasından hiçbir şey
hissetmeden geçiyorum. Ancak *Vulug Ugdth'u* hissediyorum. Şarkı
ellerimdeki kristalde yankılanıyor ve havuzdaki tüm kristallerin cevap veren
uğultusu ve ahengiyle birleşiyor. Garip bir şekilde, sanki bana varlık
veriyorlarmış gibi hissediyorum. Sanki bu alemdeki varlığım o taşların nabızı
ve o seslerin uğultusuyla yerinde tutuluyor.

Ben de bedenimi takip ediyorum, o bir uçtan diğer uca yüzerken ve
sonunda uzak tarafta durmaya geldiğinde bile suyun yüzeyinde kayıyorum

havuzun. İzleyen gözler tepedeki galerilerden dışarı bakıyor. Farkındalığımı yükseltiyorum, izleyenlere bir göz atmaya çalışıyorum. Halkım, güzel şehrimin vatandaşları, kralları kutsal ölüm ve ruh göçü ayinlerini gerçekleştirirken onu izlemeye gelmişler. Ama onları ayırt edemiyorum. Bu kaynayan belirsizlik çok yoğun. Bakanlarımı ve saray mensuplarını da göremiyorum. Sevgili ve sevdiğim Faraine bile gözlerimden saklanıyor.

Ancak ölüleri görebiliyorum.

Cenazeye sarılmış bedenlerinin üzerinde havada asılı kalıyorlar. Birçoğu, sıra sıra, yankı odasının çok ötesine uzanıyor. Hepimiz bu şekilsiz sonsuzluk alanında, rahiplerin adlandırdığı şekliyle bu *Guralth Harred* diyarında, Bekleme Yeri'nde bir aradayız.

Ölü yüzler denizine bakıyorum. *Vulug Ugdt*'un şarkısı ve kristallerin tınısı, benim için olduğu gibi onlara da geçici bir şekil veriyor. Burada kalamazlar. Ama o kadar çoklar ki, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Dinlenmeleri için onlara nasıl rehberlik edebilirim? Yüzleri uzun ve vakurdur, gözleri ışısız ve ifadesiz karanlık çukurlardır. Şarkı değiştikçe orada burada gözden kaybolurlar ama sonra geri dönerler. Sadece şarkı söylendiği ve Ölüler Taşı titreşimleri yakalamak için havada kaldığı sürece var olacaklar. Onları eve göndermeliyim. Şarkı bitmeden ya da fiziksel bedenim onun ağırlığı altında çökmeden önce.

Şarkının şekil verdiği, hayat ve sihirle uğuldayan elimi uzatıyorum. "Gelin," diye sesleniyorum, sesim garip bir şekilde boş ve yankılı. "Gelin dostlarım. Huzura kavuşma zamanınız geldi."

Hareket etmiyorlar. Gözlerin olması gereken o sonsuz boşluklar bana bakıyor. Şarkı devam ediyor ve kristaller nabız gibi atıyor. Biçimleri netleşmeye başlıyor, ta ki öldükleri yaraları görebilene kadar; etleri ve kemikleri yırtılmış, kırılmış ve parçalanmış. Erkekler, kadınlar ve çocuklar önümdeki garip sisin içinde geziniyor, acılarıyla görüşümü dolduruyorlar.

Kalbim, gerçeklik perdelerinin ötesinde bir yerde, göğsümde sıkışıyor. "Gel," diye yalvarıyorum, sanki hepsini içine alacakmış gibi iki kolumu birden uzatarak. "Bırak sana yardım edeyim."

Ama geri çekiliyorlar. Korkuyorlar, emin değiller. Bana güvenmiyorlar mı? Bana, krallarına inanmıyorlar mı? Ne de olsa hayattayken onları hayal kırıklığına uğrattım. Ölümde de işlerine yarayacağımı kim söyleyebilir?

Sonra saflarda bir hareketlenme olur. Hayalet insanlar göz kırparak gözden kayboluyor, ancak birkaç adım geride yeniden belirerek bir figürün geçmesi için yol açıyorlar. Bir kez daha fiziksel kalbimin sıçradığını hissediyorum. "Yok!" Ağlıyorum ve iki elimi birden uzatıyorum.

Çocuk öldü. Elbette, öyle olması gerektiğini başından beri biliyordum. En güçlü trolde bile böyle bir düşüşten sağ çıkamaz. Erimiş nehir onun sert trolde derisine zarar vermese de, çarpmanın etkisiyle kemikleri parçalanacak ve yanan magma ciğerlerine dolup onu içten dışa yakarken akıntının altında kalacaktı.

Ancak şimdi bana doğru sendeleyerek geliyor, ruhani uzuvlarından düşen kurumuş sünger taşlarıyla hayali bir figür. Yaklaştıkça görüntüsü daha da netleşiyor, ta ki karşımda duranın bir zamanlar tanıdığım Yok olduğuna yemin edene kadar. Mükemmel bir şekilde parlatılmış zırhını giymiş, solgun saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve siyah bir iple tutturulmuş. Gençken düştüğü için burnunda oluşan eğri büğrü kırığı görebiliyorum. Ağzını açtığında ön dişindeki kırığı görebiliyorum. Göremediğim şey ise gözleri. Hiçbir şey olmayan siyah çukurlar olarak kalıyorlar.

Kralım! Sesi sanki şu anda bile boğuluyormuş gibi garip bir şekilde çağılıyor.

Ama devam eder ve kelimeler açıklığa kavuşur: *Kralım, sevgili Kralım!* Ellerimi kavırıyor ve alnını ellerimin arkasına bastırıyor. *Neden buradasın? Seni hayal kırıklığına mı uğrattım? Sen de mi öldün? Hepsi bir hiç uğruna mıydı?*

"Hayır, Yok," diye karşılık veriyorum hemen, ellerini olabildiğince sıkarak. "Sen beni kurtardın. Sen gerçek bir savaşçısın, kalbin ve ruhunla."

Çocuk bir iç çeker, hayaletimsi nefesi dudaklarının önündeki buğuyu karıştırır. Doğrulduğunda gözlerindeki karanlık dağılmıştı. Bir an için, doğduğu günden beri tanıdığım aynı ciddi çocuk oldu.

"Şimdi git, Yok," diyorum. Başının arkasını kavrayarak onu kendime çekiyorum, alnımı onunkine bastırıyorum. "Git ve huzur içinde ol, Mythanar'ın Savaşçısı."

Grakul-mir, Aruk, diyor Yok ve bana selam vermek için geri çekiliyor. Sonra daha yumuşak bir sesle ekliyor, *Hael'e söyleyeceksin . . . ?* Sözünü nasıl bitireceğini bilemiyor.

Çenemi sıkıca tutarak başımı sallıyorum. "Ona söyleyeceğim. Yemin ederim."

Yok rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. Sonra ileri atılıp içimden geçiyor. Bir an için onu kalbimde hissediyorum. O gittiğinde bile bu his devam ediyor, bir şekilde asla gerçekten yok olmayacağını bildiğim hayalet gibi bir iz. Ama Yok'un kendisi, tanrımızın sakladığı huzura doğru kayboldu.

Kalan kalabalığa, tüm o tereddütlü, ürkek ruhlara dönüyorum. Şimdiden fiziksel bedenim yoruldu ve ruhum bu karşılaşmanın beklenmedik acısıyla gerildi. Ama daha gidecek çok yol var. Ve hepsiyle teker teker yüzleşmeliyim. "Halkım," diyorum kollarımı uzatarak. "Bana gelin. Size elimden geldiğince yardım edeyim."

Yok'un yaklaştığını ve geçip gittiğini gördükleri için cesaret kazanırlar. Teker teker bana yaklaşıyorlar; her biri yolculuklarının bir sonraki ayağına başlarken görülmeye, duyulmaya, kucaklanmaya ve kutsanmaya hevesli. Birçoğu benden kendilerine bir söz vermemi ya da sevdikleri birine bir mesaj iletmemi istiyor. En yürek parçalayıcı olanlar çocuklar. Sadece "*Neden?*" diye soruyorlar. *Neden?* Ya da daha kötüsü,

Mar'ım nerede? Onlar için hiçbir cevap veremem. Sadece dizlerimin üzerine çöküyorum ve onları kollarıma alıyorum, *Vulug Ugdth*'un rezonansı bizi çevreleyip yaratırken onları tutuyorum. Sadece geri çekilmeyi seçtiklerinde

Onları bırakıp gözlerinin içine mi bakacağım? Sonunda temizlenen gözlere. Gitmeye hazır olup olmadıklarını sorduğumda başlarını sallıyorlar, gülümsüyorlar ve yollarına devam ediyorlar.

Bir insan bunu yapacak güce nasıl sahip olabilir? Devam edebileceğimden, bu kişilerle birbiri ardına yüzleşmeye devam edebileceğimden emin değilim. Belki de Kraliçe Roh haklıydı -belki de hepimiz için taşa gitmek daha iyi olurdu. Kırılan dünyamızın ve harap olan kalplerimizin şoklarına karşı katılaşmak. Hiçbir şey hissetmemek, hiçbir şey yaşamamak. Bu bir tür cennet olmaz mıydı?

Ama ölümlere karşı zayıflık göstermeyeceğim. Bana güçlü ihtiyaçları var. Hâlâ kralları olduğumu ve sevdiklerine göz kulak olacağımı, geride bıraktıkları dünyada miraslarını devam ettireceğimi bilmeleri gerekiyor.

Sonunda ürperdim, bitkin düştüm. Ama ben yaptım. Tüm bunları gönderdim ruhlar geçiyor. Dönerek, puslu sisin içinden fiziksel bedenimin kristali destekleyerek hareketsiz durduğu yere bakıyorum. Bir yanımda o forma ve o hayatın tüm yüklerine geri dönme ihtimalinden nefret ediyor. Ama kendimi Mythanar'ın gerçek bir kralı olarak kanıtladım. Şimdi kanıtlamaya devam etmeliyim. Ta ki son nefesim ciğerlerimden çıkana kadar.

O gerçekliğe geri dönmek için hareket ediyorum, sonra duruyorum. Ruhum hızlanıyor. Bir şey farkındalığının sınırlarını zorluyor. Keskin, ısrarcı bir şey. Direnmeye çalışıyorum, ama gücünü iki katına çıkarıyor, beni tekrar bilinmezlik alemine bakmaya zorluyor. Görüşümü zorluyorum, bilincimi zorluyorum.

BIZI UNUTTUN.

Ses kafama bir sopa gibi iniyor. Diğer dünyada, fiziksel bedenim titriyor. Çabayla ruh formumu bir araya getirip kendimi dikleştiriyorum. "Kim var orada?" Şekilsizliğe sesleniyorum. "Sen kimsin?"

Kimse cevap vermiyor. Ama o sesin -ya da mükemmel bir uyum içinde konuşulan birçok sesin- yankıları ruhumda yankılanıyor. Korkunç bir önsezi varlığımı karanlık bir iplik gibi sarıyor. Bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. "Bana gel," diye sesleniyorum, kollarımı uzatarak. "Eğer benim sevgili ölülerim arasındaysanız, size yardım etmeme izin verin. Ben sizin kralınızım ve ben-"

Sözsüz büyük bir kükreme gökyüzünü, yeri, etrafımdaki gerçekliği sarsıyor, sisi paramparça ediyor. Dağınık ışığın soluk yumuşaklığı kayboluyor, yerini öfkeli, titreşen bir parıltı alıyor. Ölüler önümde ortaya çıkıyor.

Hayır. Ölüler
değil.

Ölümsüzler.

Tepeden tırnağa taşla sarılmışlar. Katman katman sarp kayalar, o kadar kalın ki yüz hatlarını gizliyor. Ama içlerinde, ruhları ıstırap içinde kıvranıyor, işkence görüyor ve yanıyor. Zehirlenmişler.

Kim olduklarını biliyorum. Hoknath vatandaşları. Önce dünyanın derinliklerinden yükselen zehirli bir gaz bulutuna yakalandılar, sonra da istemedikleri bir kurbanın kanıyla yapılan *va-jor* töreninin kara büyüğü tarafından tuzağa düşürüldüler. Böylece ne ölü ne de diri, ama bu ikisi arasında bir durumda kaldılar.

Onlardan çok fazla var. Yüzlerce, binlerce. Tüm o acı çeken ruhlar, deliliklerine, öfkelerine hapsolmuşlar. Ruhumu dehşet kaplıyor. Bu çok fazla. Bu âlemden kaçmak, gerçekliğin perdelerinden geçip böyle bir iğrençlikle yüzleşmek zorunda kalmayacağım fiziksel madde dünyasına geri dönmek istiyorum. Ama onları nasıl terk edebilirim? Onlar benim halkım. Yeraltı Âlemi'nin vatandaşları, Derin Karanlık'ın çocukları. Onlara yardım etmeliyim.

Temkinli bir şekilde en yakındaki lümpen kütleye yaklaşıyorum. Beyaz saç telleri omuzlarını okşuyor, bir zamanlar canlı bir varlık olduğuna dair tek işaret bu. Neden onu tanıyormuşum gibi hissediyorum? Zihnimi anılar dolduruyor: tepemde kapanan karanlık su, hareketsiz bir yüzden bana bakan manik gözler.

Evet, bundan eminim - o Hoknath Gölü'ndeki kadın, Hael'i aşağı çekmeye çalışan kadın. Hâlâ bu taş formunda sıkışıp kalmış, hâlâ *Raog* zehrinin öfkesini çekiyor.

Uzanıp çıplak ellerimle yüzünün üzerindeki taşı yırtıyorum. A faydasız bir çaba. *Vulug Ugdth*'tan alabildiğim tüm gücü kanalize ederek yumruklarımınla vuruyorum, kırmak için umutsuzca. Faydasız, faydasız! Binlerce kişilik kalabalığın derinliklerine doğru ilerliyorum, onu yırtıyorum, bunu dövüyorum. Hepsi boşuna. İrademin tüm gücünün bu büyü üzerinde hiçbir etkisi yok. Bir dünya ötede, fiziksel bedenim eğiliyor, bükülüyor, kırılmakla tehdit ediyor. Yaşam gücüm geriliyor, şarkı ve kristal tarafından zar zor bir arada tutuluyor. Ama duramıyorum. Bu insanları acı çekmeye bırakarak kendi dünyama geri dönemem.

Sesleri farkındalığımın sınırlarında geziniyor. Başta küçüktüler ama gittikçe yükselerek bir acı ve öfke fırtınasına dönüştüler.

BİZİ KURTARMADIN. BİZİ

TERK ETTİN.

BİZİ ACI İÇİNDE BIRAKTIN.

YANIYORUZ.

ACHE.

ÖLÜYORU

Z.

YAŞIYORU

Z.

Zihnimdeki tüm o sesler, yankılanıyor ve tekrar yankılanıyor, düşüncüyü ve mantığı kovuyor.

SANA İHTİYACIMIZ OLDUĞUNDA

NEREDEYDİN? ZEHİR ŞEHRİMİZİ

DOLDURDUĞUNDA?

BİRBİRİMİZE DÜŞMAN OLDUĞUMUZDA?

ARKADAŞLARIMIZI ÖLDÜRDÜĞÜMÜZDE NEREDEYDİN?

EBEVEYNLERİMİZİ?

ÇOCUKLARIMIZ?

BİZ ÖLÜRKEN AMA ÖLEMEZKEN NEREDEYDİNİZ?

"Ben buradayım!" Haykırıyorum, kelimeleri yukarıdaki çalkantılı etere fırlatıyorum. "Şimdi buradayım! Ve sana yardım edeceğim. Seni bırakmayacağım." Ama sesim taşı delip geçemiyor. Sanki batıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki altımdaki toprak yavaşça düşüyor ve ben de onunla birlikte gidiyorum ve Hoknath'ın tüm o ruhları üzerime düşecek, beni altında ezecekler.

korkunç bir ağırlık. Çünkü onları kurtaramadım. Çünkü ben- "Vor."

Ellerim benimkileri kavradı.

Gözlerimi açıyorum, bana çok yakın bir yüze bakıyorum. Solgun ve hayalet gibi, bu sert ışık ve siyah taş dünyasında gölgeli bir görüntü. Ama onu herhangi bir yerde, herhangi bir dünyada tanıyabilirim.

"Faraine!" Adı dudaklarımdan bir dua gibi döküldü. "Burada ne yapıyorsun?"

O çok iyi tanıdığım küçük, nazik gülümsemesiyle gülümsüyor. "Ben senin kraliçenim. Hatırladınız mı?" Bu sözlerle birlikte ayağa kalkıyor, dönüyor ve taşlaşmış ölüleri inceliyor. "Acı çekiyorlar."

Onların acısı onun da acı çekmesine mi neden oluyor? Bir keresinde bana tanrı vergisinin doğasından, başkalarının duygularının bedenini ve ruhunu nasıl etkilediğinden bahsetmişti.

Bu büyüklükte bir acıya katlanamayacağı kesindir.

"Faraine," diyorum, sesim derin ve acil, "gitmelisin. Onlardan çok fazla var."

Başını iki yana sallıyor. Diğer elini uzatarak taş figürlerden en yakınına, iri yarı, kambur bir trolde adama dokunuyor. Titreşimler Şarkının ve kristallerin birlikte yankılandığı dünyadan bu varoluş alemine akarak onun içinden, benim içimden dalgalanıyor. Varlığımın narin ipliklerinin kopmaya hazır bir şekilde uğuldadığını ve gerildiğini hissediyorum. "Faraine!" diye bağıyorum. "Faraine, dur! Bu seni öldürecek." Onu geri çekmeye çalışıyorum.

o taştan uzakta. Ama o yerinden kıpırdamayacak. Sanki o da taşa dönüşmüş gibi. Sadece dönüp bana bakıyor. Her iki gözü de parlak mavi parlıyor.

"Birlikte," diyor.

Vulug Ugdth'un şarkısı yükseliyor. Onu sıkıca tutuyorum, hala boşuna onu koparıp dünyamıza geri fırlatmaya çalışıyorum. Ama durmak yok. Bu şimdi. Tanrı vergisi, kristalin ve şarkının sunduğu gücü alıyor ve onu küçük bedeninde derinlemesine yönlendiriyor. Ama önce benden geçiyor ve onu paramparça etmemesi için dua ediyorum.

"Dışarı çık!" diye sesleniyor elinin altındaki taş adama. Taş adam Yankılar yoğunlaşıyor. Tüm bu diyar sallanıyor, gökyüzü çılgınca eğiliyor. Şarkıcıların sesleri her yeri kaplayan bir kükremeye dönüşüyor ve kristaller tehlikeli bir uyumla birçok tiz frekansta uğulduyor. İçinde Hepsinin merkezinde Faraine duruyor, sevgilim, bu titreşimleri taşın derinliklerine gönderiyor. Sadece bir taşa değil, hepsinde kılcal çatlaklar belirmeye başlıyor ve hızla kalabalığa yayılıyor. Eğiliyor, hayalet yüzü alnındaki belli belirsiz buruşma dışında sakin. Çatlaklar gittikçe daha hızlı yayılıyor.

Sonra paramparça olurlar.

Bundan sonra ne olduğunu tarif etmek zordur. İnsan algısı bu ruh alemini kavrayamaz. Siyah kayanın milyarlarca toz parçacığına ayrıldığını görür gibiyim. Her bir parçacık ayrı bir sanat eseri gibi parlıyor ve ışıldıyor ve ben onları, her birini aynı anda görüyorum.

Hem görkemli hem de korkunç bir an için, Hoknath'ın troldefolk'unun beni çevrelediğini hissediyorum. Başlarını geriye atmışlar, sanki ciğerleri dolusu hava soluyorlar. Dudaklarından fırtınalı bir nefesle fişkıran yeşil hava. Zehir etrafımda, Faraine'in etrafında dönüyor, pis kokulu bir kötülük girdabı onu görüş alanımdan saklıyor. "Faraine!" Çaresizce seslenmeye çalışıyorum.

Ruhlar bana çarptı. Birbiri ardına, tıpkı Mythanar'ın ölülerinin yaptığı gibi içimden geçiyorlardı. Ama o ölülerin aksine, cesaretlendirilmeyi beklemiyorlar. Çaresizce rahatlamak istiyorlar ve bir ok yağmuru gibi üzerime hücum ediyorlar. Çarpışma özümü paramparça etmeli ama bir şekilde, bir yerlerde, Faraine beni tutuyor. Ellerimi tutuşu *Vulug Ugdth*'un nabzını *yönlendirerek* beni bir arada tutuyor. Böylece ölüler içimden geçip gidiyor.

Bütün şehrin içkileri.

Sadece bir ruh kalıyor, diğerleri gittikten sonra bana yaklaşmak için bekliyor. Görünür bir şekle bürünüyor ve az önce yaşadıklarımın dolaylı sersemlemiş olsam da onu yine de tanıyorum. Onu en son gördüğümde, vücudu parçalanmış bir halde yere serilmiş yatıyordu. *Va-jor* töreni için canı vahşice alınan isteksiz kurban.

Yaklaşırken biraz sallanıyor. Gözleri çukurlaşmış ve vücudu hayatının son anlarında olduğu gibi kesilip açılmış, iç organları gövdesinden yuvarlanıp peşinden sürükleniyor. Önümde duruyor, yaşadığı dehşete rağmen yüzü hâlâ güzel ve başını iki yana eğiyor.

Bunun onları kurtaracağına inanıyorlardı, diye fısıldıyor. Zehir çok fazlaydı.

Uzanıp elini elime aldım. "Sana yaptıkları şey saygısızlıktı. Hiçbir inanç böyle bir eylemi haklı çıkarmaz."

Başını sallıyor, narin kirpikleri boş gözlerini korumak için düşüyor. *Belki daha cesur olsaydım. Daha güçlü.*

"Hayır." Onu kendime çektim, kollarımı ona doladım ve sıkıca tuttum. "Sen olman gereken her şeydin."

Bir süre sonra kollarımda rahatlıyor. Sonunda geri çekildiğinde gözleri açılmış ve vücudunun hayalet benzeri görüntüsü iyileşmişti. Artık kurban bıçaklarının etini parçaladığı açık yaralar yok. *Yeraltı Diyarı'nı kurtaracak mısın?* diye soruyor. *Ölümümü önemli kılacak mısın?*

"Hepsini kurtaracağım."

Genç kadın başını sallıyor. Sonra o da içimden geçiyor. Hayatını göğsümde hissediyorum, kalbimi çevreliyor ve yok oluyor.

Titreyen bir nefes alıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir yanım kendi ruhumun gitmesine izin vermek istiyor. Bu kolay olurdu; neredeyse bunun yolunu hissedebiliyorum, beni tutan bu şarkı ipliklerinden basit bir silkelenme. Bu yükten, bu krallıktan vazgeçmek ne büyük bir rahatlama olurdu.

Ama Faraine'in sesi kulağımda: "Artık huzur içindeler, aşkım."

Başımı sallıyorum. Birçoğu kaybolmuştu. Onları koruyamadım. Ben onların kralyım ve onları hayal kırıklığına uğrattım.

Elleri yüzümü kavıyor, nazik ama sert. "Huzur içindeler," diye tekrarlıyor. "Sen yapman gerekeni yaptın." Başımı kaldırıp ona bakmam için beni zorluyor. "Şimdi bana geri dön Vor."

Birdenbire yeniden kendi bedenimdeyim, hâlâ başımın üzerinde tuttuğum Ölüm Taşı'nın altında eğiliyorum. Sanki kollarımı parçalayacakmış gibi hissediyorum. Acı dolu bir nefes çekiyorum, başımı geriye eğip yukarı bakıyorum.

Faraine orada. Suyun içinde, önümde duruyor. Elleri kristali kavıyor ve vücudu kristalin tınlama gücüyle titriyor. Yüzüme bakıyor, gözleri safir mavisinin ikiz küreleri gibi parlıyor.

Göz kırıyor.

Kirpikleri kalktığında, gözleri başının içinde geri döner.

"Faraine!" O kutsal havuzun suyuna düşerken ben ayağa fırlayarak bağırıyorum.

9

FARAINÉ

Zehir kokan bir ısı bulutunun içine düşüyorum.

Dünyanın çukurundaki amansız güç beni ona doğru çekiyor. Aşağı, aşağı ve daha da aşağı. Yuvarlanıyorum, boşluğa doğru kayıyorum. İki yanımdaki kaya duvarların tenimi okşayan yakınlığını hissediyorum ama onları kavrayamıyorum, düşüşümü durduramıyorum. Bu düşüşte bir kaçınılmazlık var. Önüne geçilemeyen bir kıyamet.

Ve altımda . . .

Isının en yoğun olduğu ve basıncın kemikleri ezmeye yettiği yerde. . .

Büyük bir kırmızı göz açılır.

Bir dünyanın açılışı gibi. Kaynayan öfkenin cehennemi bir dünyası. Merkezde, kocaman siyah bir gözbebeği genişliyor ve mutlak boşluğa açılan bir pencere haline geliyor. Derim parçalanıyor, kabarcıklar patlıyor. Çılgılık atıyorum ama boğazım yanıyor, tüm sesler bozuluyor ve düşüşümün telaşında, kalbimin çarpıntısında, ıstırabımda kayboluyor. Uzuvarım çırpınıyor, çaresiz, işe yaramaz, o göze doğru atılıyorum, o siyah gözbebeğine doğru atılıyorum, dümdüz içine yuvarlanıyorum ve-

Dinginlik.

Gözlerimi açtım.

Daha doğrusu, gözlerim değil. Benim bedenim yok, şeklim yok. Ben sadece varlığın özüyüm.

Bunun yerine, farkındalığımı açıyorum, geldiğim gerçekliği kabul ediyorum. Uzak yıldızlar, nebular, gezegenlerle noktalanmış sonsuz bir karanlık. Yavaşça dönen, dans eden, aydınlık ve karanlıktan ve hayal etmenin ötesinde renklerden oluşan bir evren. Hem her şeyi içine alamayacak kadar küçüğüm hem de uçsuz bucaksız, imkânsız uzanımları gözlemleyebilecek kadar büyüğüm. Hala ölümlü bir bedenin içinde olsaydım beni çıldırtacak kadar muazzam bir harikalar evreni. Bu haliyle, ona hem huşu hem de zevkle bakıyorum.

Sonra müzik başlar.

Daha önce duyduğum hiçbir şarkıya benzemiyor. Tanrı vergisi kız kardeşimin şarkı söylerken çaldığı enstrümanlara hiç benzemiyor. trol sesleri ve Yeraltı Dünyası'nın canlı kristallerinin uğultusu. Bu, duyulamayacak kadar büyük ve korkunç bir küreler şarkısıdır. Hissedilmeli, deneyimlenmeli. Yaşanmalıdır.

Dönüp şarkının kaynağını arıyorum. İki varlık benim küçük varoluş noktama yaklaşıyor. İç içe geçiyor, ayrılıyor, tekrar bir araya geliyorlar. Uçsuz bucaksız kanatlarını nebuların içinden geçiriyor ve arkalarından yıldız tozları saçıyorlar. Garip şarkı onları çevreliyor, içlerine işliyor, titreşiyor, iç damarlarından parlıyor, böylece saf ihtişamla ışıldıyorlar. Onlar mükemmel -Mükemmelliğin canlı örneği. Kanatlı ve harikulade, dünyalardan daha büyük. Kelimelerin tanımlayabileceğinden daha büyük. Binlerce takımyıldızın ışığıyla parlayarak hayat buldu.

Birlikte dans ediyorlar, ürettikleri şarkıyla hem şekilleniyor hem de biçimleniyorlar. Bana yaklaştıkça yıldızların ışığını engelliyorlar, ama kendileri çok daha parlak. Şarkıları içimde, yıldızlarda dalgalanıyor, tıpkı kristallerimin tek bir büyük ahenk içinde birbirine bağlanması gibi. Ama çok daha büyük, çok daha görkemli.

Bu tür varlıklar hiçbir dil ya da fani anlayış tarafından adlandırılmaz ya da yönetilemez. Yine de, kendimi onları adlandırmak, onlara sahip çıkmak için çaresiz buluyorum. Ve onları tanımlayabilecek tek bir kelime var. Gerçi ben Burada ne ağzım ne de dilim var, kelimeyi içimde bir yerden çekip evrene üflüyorum:

Ejderha.

Gözlerim parlıyor.

Hayır! Hayır, hayır, hayır, neden buradayım? Neden ağır, acı dolu bir bedene hapsolmuşum, ruhum yavaş yavaş çürüyen ete sarılmış? Öfkelenmek, kükremek, kendimi o sınırsız, göksel dansa geri fırlatmak istiyorum. İstiyorum . . . istiyorum . . .

Kafamdaki görüntüler soluyor.

Zafer, şarkı.

Maddeden oluşan bir zihin böyle şeylere tutunamaz.

Gitmesine izin verdim. İstemeyerek ama kaçınılmaz olarak. Burun deliklerimden rüyayı soluyorum, gerçeği ciğerlerime geri çekiyorum.

Yani, hayattayım. O güç gösterisi beni yok etmedi. Sanırım bu bir merhamet. Gözlerimi yavaşça kırıştırarak görüşümün netleşmesini ve diğer duyuları yavaşça yüzeye çıkıyor. Ne oldu? Bir sıçrama sesi ve suyun üzerime kapandığını hatırlıyor gibiyim. Göz kapaklarımın düşmesine izin vererek, tekrar

kafamdaki karanlık. Ah, evet. Anılar var. Kristale dokunmanın. O garip, şekilsiz aleme girmenin. Beni doğruca Vor'a götüren o şarkıyla titreşmek.

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Tanrı vergisi yeteneğim tamamen yok olmadı. Eğer öyle olsaydı, yaptığım şeyi yapamazdım.

Kristal şarkıdan faydalandım ve hapsolmuş ruhları serbest bırakmak için onu yönlendirdim. Ve bu süreçte ölmedim. Bu da bir şey sayılmalı.

Hareket etmeye çalışıyorum. Başımdaki ağrının zonklamasıyla dişlerimin arasından bir tıslama sesi geliyor. Her zamanki durum. Buna alışkın olduğumu söyleyebilirim ama

İnsan kendi bedenine ihanet edilmesine alışıyor.

Sesler çok uzakta değil. Vor'un sesini hemen tanıdım, sert bir trol diliyle konuşuyordu. Diğeri kadın ve belli belirsiz tanıdık geliyor. yerleştire. Söyledikleri tek kelimeyi bile anlamıyorum. Havuza düşmeden birkaç dakika önce Vor'un gözlerine baktığımı hatırlıyorum. Yüzünde dehşet ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı ve sonra ...

İnliyorum. Tepedeki sarkıtlar yavaşça dönüyor gibi. Bu doğru değil, değil mi? Midem bulanıyor ve Vor'u görebilmek için arkamı dönüyorum. Onun yerine, benim

Bakışlarım benden çok uzakta olmayan dar bir yatakta yatan bir figüre takılıyor. Çelimsiz bir yüzü olan, hareketsiz, bitkin bir figür.

Tanıdığım bir yüz.

Bu o. Beni öldürmeye çalışan adam. Zindandaki hücreme girip beni dışarı sürükleyen ve boğazıma bıçak dayayan adam. Bedenim tepki veriyor, dehşet anıları sanki yeniden yaşanmış gibi duyularıma hücum ediyor. Ama hayır. Kendimin çaresiz bir kurban haline getirilmesine izin vermedim. Onun içine ulaştım, ruhunu ele geçirdim, bedenine *sükûnet* aşıladım. Ve ayaklarımın dibine düştü, hareketsizdi.

Daha sonra Vor bana Lord Rath'ın hayatıma kastetmesine zehrin neden olduğunu söyledi. Şimdi ona bakıyorum, orada öylece yatar. Dehşetle, göz kapakları bir parça kalktı. Solgun gözlerinin parıltısını görebileceğim kadar. Onun

Yüzü gevşek, vücudu sanki güçlü bir sakinleştirici verilmiş gibi gevşek. Ama benim farkında. Hâlâ zehrin etkisi altında mı?

Muhtemelen. Vor'un içinde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum; karanlık, kanserli bir kötülük ve öfke düğümü. Dürtüyle uzanıyorum, tanrı vergisi yeteneğimle ona dokunmaya çalışıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Vor'daki güç gösterisinden sonra

Havuz, yeteneğimin geri geldiğinden emindim. Ama kristallerin enerjisinin kemiklerimde uğuldadığını hissetmeme rağmen, kendimin ötesine ulaşamıyor gibiyim.

Ama bu adamın acı çekmesine izin vermeyeceğim.

Vor'un sesi farkındalığımın arka planında homurdanmaya devam ediyor. Yapmak üzere olduğum şeyi onaylamayacaktır. Bu da şimdi yapmam gerektiği anlamına geliyor. Kendimi dik tutmaya çalışıyorum. Oda etrafımda yuvarlanıyor, tüm dar

Yataklar ve içindikiler devrilmenin eşiğinde. Ancak dengemi yeniden sağladığımda her şey yoluna giriyor. Tam olarak neredeyim? Bir çeşit Revir mi? Burada yaralı ve acı çeken pek çok insan var ama ben dikkatimi müstakbel suikastçıma veriyorum. Gözleri kısılmış yüzünden bana bakıyor. Onun dışında, aynı gevşek tavırla yatıyor, hareket edemiyor.

Kalkıyorum. Odanın dönmeyi bırakmasını bekliyorum. Sonra, dengesiz ayaklarımın üzerinde, dar yatakların ayak tahtalarını kendime destek olarak kullanarak, bakışlarımı ondan hiç ayırmadan zeminde ilerliyorum.

Paylaşıyoruz

Garip bir bağ, o ve ben; benim hayatımın bağı ve onun bunu sona erdirmeye arzusu. A

Bakışlarının derinliklerinde hâlâ yanan bir arzu görüyorum. Yine de ona yardım edebilirim. Bundan eminim.

Yaklaştıkça şakaklarımda ağrı zonkluyor. Duraklamıyorum, tereddüt etmiyorum. Vor beni her an fark edebilir ve müdahale etmek için atlayabilir. Kristal kolyemi sağ elimle kavrayıp destek arıyorum.

Ama havuzdaki törenin son uğultuları dışında tanrı vergim bir kez daha hissizleşti. Yapmak istediğim şey için yeterli olacak mı?

Zehirlenmiş adamın yatağının üzerinde duruyorum. Bana bakıyor ve gevşek ağzı birazcık kıpırdıyor. Çatlamış dudaklarından boğuk bir fısıltı çıkmasına yetecek kadar: "Sen ölmelisin . . ."

"Hayır," diye cevap veriyorum ve elimi alına koyuyorum. "Uyanmalısın."

Temas anında, tanrı vergisi yeteneğim hızlanıyor. Kemiklerimdeki kristallerin yankılanan uğultusu ayaklarımın altındaki taş zemindeki küçük kristalleri uyandırıyor ve duvarlara, tavana doğru dalgalanıyor. Bu enerjiye tutunuyorum ve farkındalığımı bu adamın zihninin, ruhunun derinliklerine gönderiyorum. Öfkenin onu boğucu bir sarmaşık gibi sardığını hissediyorum. Ona ait olmayan bir öfke, ne mağara şeytanlarına ne de Vor'a ait olan bir öfke. Ev sahibini deliliğe sürüklerken yavaş yavaş öldüren bir parazit. Ama ben ne yapacağımı biliyorum. Daha önce yapmıştım.

Son seferinde Urzulhar Çemberi'nden yardım aldığımı kabul ediyorum. Ama zayıflamış halimle bile, acı çeken bir adama yardım etmeyi başarabilirim.

Sakin ol.

Armağanımı kolumdan aşağı, elimden kafasına doğru dalgalanarak gönderiyorum. Güneşin aydınlattığı bir nehir gibi onu sular altında bırakıyor, o karanlığı yıkıyor, o kötü sarmaşığı köklerinden söküp atıyor. Lord Rath haykırıyor, dokunuşumun aniliği karşısında şoke oluyor. Korkusu ve acısı bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, zihnindeki son zehir de sökölüp atılırken aramızdaki bağ kopuyor. Sallanıyorum, dizlerim bükölüyor ... düşünüyorum ...

Güçlü kollar beni arkamdan yakaladı. "Faraine!" Vor'un sesi, kulağımda çılgınca. "Lanet olsun, Faraine, ne düşünüyorsun?"

Kocamın korkusu bir sel gibi üzerime akarken bile gülümsüyorum. Bu korkunun altında onun sevgisinin büyük kalesi yatıyor. Korkudan çatlamış yüzüne bakıyorum ve bir elimi kaldırıp yanağına hafifçe dokunuyorum. "İşte," diye nefes alıyorum. "Bu iş bitti o zaman."

Sonra onun sevgisine gömölüyorum, beni rahatlatıcı bir unutuşla sarmasına izin veriyorum.

10

VOR

"Faraine!"

Onun adı dudaklarımdan tekrar tekrar dökülüyor. Derin Karanlık beni yutuyor! Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebildim? Gözlerimi bir an bile ondan nasıl ayırabildim? Yanında durduğum sürece o adamla aynı odada güvende olduğunu düşünmüştüm. Ama birden dönüp onu Lord Rath'ın üzerinde, ona dokunurken buldum.

Faraine'i göğsümde tutarak eski bakanıma doğru döndüm. Rath dimdik oturuyor, solgun ve bitkin, yüzü *raog* zehrinin tahribatından bitkin düşmüş. "Ona ne yaptın?" Kükrüyorum, sesim yüksek tavanda yankılanıyor. "Eğer ona dokunmaya cüret ettiysen-"

Rath kollarını başının üzerine atar ve bir güve kedisi gibi ciyaklar. "Onu ben öldürmedim! Öldürmedim! Bunu yapmak istememiştim!"

Ölmemiş olsa da, vücudunda yaşamın nabzını hissedebilsem de, içimi öldürücü bir öfke bulutu kaplıyor. Adama saldırmak, boynunu ellerimin arasına almak ve bir dal gibi kırmak istiyorum.

Güçlü bir el omzumu kavırıyor. "Majesteleri," diye gürlüyor Hael'in derin sesi kulağımda, "gelininiz."

Dikkatim hemen Faraine'e geri dönüyor. Yüzü omzuma yaslanmıştı. Garip bir şekilde huzurlu, neredeyse memnun görünüyor. İtiraf etmekten nefret etsem de, onu Yun Şelaleleri'nden buraya taşıdığımdan beri rengi düzeldi.

O zaman ölüm kadar solgun görünüyordu ve tanrılarla yaptığım pazarlığın boşa gitmiş olmasından korkuyordum. Şimdi uyuyor gibi görünüyor, sakın rüyalar görüyor.

Boğazım düğümleniyor, kalbim göğsümün kafesinde sıkışıyor, onu odanın uzak tarafındaki boş yatağa taşıyorum, geçerken diğer hastaların dikkatli ve temkinli bakışlarını görmezden geliyorum. Onu nazikçe yatırıyor, uzuvlarını düzenliyor, saçlarını düzeltiyor, küçük bedeninin üzerine bir battaniye örtüyorum. Son olarak yüzünü tekrar inceliyorum. Alnı pürüzsüz. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Yavaşça, saygıyla, bir parmak eklemimi yanağının kıvrımında gezdiriyorum, bu basit dokunuşun tadını çıkarıyorum.

Sonra dönüp Hael'e bakıyorum. "Onun başında nöbet tut. Gözlerini bir an bile ondan ayırma."

Hael başını sallar ve omuzlarını geri çeker.

Birkaç derin nefes alarak ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Sonra odanın öbür ucuna, Rath'ın hâlâ ayağa kalkamayacak kadar güçsüz bir halde yattığı yere doğru yürüyorum. "Majesteleri!" diye kekeliyor, çaresizce battaniyesini kavırıyor. "Yemin ederim, bunların hiçbirini yapmaya niyetim yoktu. Benim hatam değildi, benim seçimim değildi, bu-"

Elim dışarı fırladı, onu gömleğinin önünden kavradı. Onu yatağın dışına doğru çekiyorum. "Bana ne olduğunu anlat," diye hırlayarak yüzünü kendime yaklaştırıyorum.

"Vor, gerçekten!" Madam Ar dirseğimde belirdi. "Hastalarımı ellememeni tercih ederim."

Onu görmezden gelerek Rath'ın sulu gözlerine bakıyorum. "Bana neler olduğunu anlat.

Şimdi."

"Bilmiyorum!" Rath zavallı başını sallıyor ve işe yaramaz bir şekilde beni çekiştiriyor. "Yemin ederim! Sanki üzerime bir büyü geldi. Bir fikir, kaçamadığım bir baskı. Aklımda olmayan bir düşünce, ama herhangi bir düşünce kadar gerçek hissettirdi.

aklıma geldi. Beni harekete geçirdi, beni harekete geçirdi! Karşı koymaya çalıştım, direnmeye çalıştım, ama ben I . . ."

"Bu kadar yeter, Vor!" Madam Ar'ın sesi beynimdeki kızıl fırtınayı yararak bakışlarımı onunkine doğru sürüklüyor. "O doğruyu söylüyor ve sen Biliyorum. Adam zehirlenmişti. Yaptıkları kendisine ait değildi."

Ar haklı. Ben de Rath'ın şimdi tarif ettiği şeyi yaşadım. Bu duyguların beni, onları kendi itici ihtiyaçlarımdan ayıramayacak hale gelene kadar doldurmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Direnmek, direnmek gibi hissettiriyordu nefes alma dürtüsü. Bu etki altında neredeyse Faraine'i öldürüyordum. Neredeyse bedenine tecavüz edip onu yok edecektim. Ve kendimi asla affetmeyeceğim.

Bakanımın sefil kafasını taş duvara vurmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Dürtüye boyun eğme arzusuyla kolum titriyor. Ama Rath bu öfkeyi hak etmiyor. Asıl cezalandırmak istediğim kendimim. Eğer *Raog* insanları canavara dönüştürüyorsa, en kötü canavar bendim. Beni sevdiğim kadına karşı kışkırtmasına izin verdim. Rath'ın günahı nasıl kıyaslanabilir?

Bir irade gücüyle elimi bırakıyorum ve Rath'ın yatağa düşmesine izin veriyorum. Sızlanan formuna sırtımı dönerek, yatağında yatan Faraine'e bakıyorum. Nefesim göğsümde bir kasma darbesi gibi tizleşiyor. Dudaklarımdaki soruyu sormalıyım. Başka seçeneğim yok. Elimde olsa sormazdım, gelmesi gereken cevabı kendime duyurmazdım. Ama bundan kaçış yok. Artık yok.

Bir an için Hael'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kaşları hafifçe çatılıyor, anlamıyor.

Sonra Rath'a döndüm. "Bana hatırladığın son şeyi söyle. "Öfkelenmeden önce."

Rath yastığına uzanmış, yüzü sersemlemiş, kafası karışmış. Başını sallıyor. "Hiçbir şey. Hiçbir şey! Ben I . . ." Gözlerini kapatır, bir elini alınına koyar. "Ah! Evet, bir şey hatırlıyorum. O olaydan sonraydı.

infaz. Prens Sul ve ben bir ön odada birlikteydik ve neler olduğunu tartışıyorduk."

Dudağım kıvrılıyor. "Peki birlikte içtiniz mi?"

Rath birkaç kez göz kırptı. "Evet." Sonunda başını salladı. "Prens *krilge* servis edilmesini istedi. Sonrasında sinirlerimizi yatıştıracak bir şeye ihtiyacımız olduğunu söylediğini hatırlıyorum-"

Gerisini beklemiyorum. Dönüp odadan fırlıyorum, öfke bir kez daha tüm düşüncelerin önüne geçiyor. Revirin basamaklarını tırmanıyor, kapıyı iterek açıyor ve taş geçitte, hücumu hazır bir morleth gibi başım eğik, ortaya çıkıyorum.

"Majesteleri!"

Duruyorum. Omuzlarım kamburlaştı, yavaşça dönüp Hael'e baktım. Revirin kapısında durmuş, bana bakıyor. "Sana gözlerini ondan ayırmamanı söylediğimi sanıyordum," diye homurdanıyorum.

Hael kendini dik ve hareketsiz tutar. "Bana nereye gittiğini söyle. Bana ne olduğunu söyle-"

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapacağım. Ama çok korkak davrandım."

Hael'in dudakları kısıtı. "Sul'u görmeye gidiyorsun." "Görüreceğim."

Yüzü grinin korkunç bir tonuna bürünmüş, yumuşak teni boynunu ve yanaklarını çirkinleştiren *dorgarag* şekil bozukluklarıyla aynı renge bürünmüş. "Seninle gelmeme izin ver."

"Hayır. Kal ve Faraine'e göz kulak ol."

Çenesi sertleşir. "Lütfen, Kralım. Sizinle gelmeme izin verin."

Oraya geri dönmesini emretmek istiyorum. Ona kükreyerek görevinin nerede olduğunu hatırlatmak istiyorum. O da itaat edecektir. O kadar sadıktır. Ama onda gördüğüm şeyi görmezden gelemem: ruhundaki çatlakları, kırılğanlığı. O

kırılmanın eşiğinde. Birkaç saat önce kardeşinin ruhunun dinlenmesine rehberlik ettim. O bir savaşçı, tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Ama böyle bir kayıp en büyük kalbin bile cesaretini sınavacaktır.

"Olaclaklardan hoşlanmayacaksın," diyorum, sesim sert çıkıyor.

"Hayır," diye onaylıyor. "Ama orada olmalıyım."

Bakışlarını uzun, sessiz bir an boyunca tutuyorum. Sonra: "Pekâlâ. Lur ve Wrag'ı bul. Onlara kraliçeye göz kulak olmalarını söyle. Seni burada bekleyeceğim ve sen dönene kadar onu kendim koruyacağım."

Hael selam veriyor ve itaat etmek için acele ediyor. Ben de koridorda beklemeye başladım.

revirin dışında, geçen her saniyeye içerliyor. Şimdi durup düşünmenin zamanı değil. Şimdi ne yapmam gerektiğini ve ne yapacağımı düşünmenin zamanı değil. Harekete geçmek daha iyi. Bırakın anın dürtüsü beni kaçınılmaz sona taşısın. Bunun yerine, tanrılar burada durmamı ve önümdeki işleri düşünmemi istediler. Kardeşimin yüzüne nasıl bakmalıyım?

gözlerine bakıp son bir kez daha onun zaten bildiğim hain olup olmadığını soracağım.

Bu sefer Sul doğru cevap verecek.

Giydiğim törensel cübbenin cebine uzanıp orada saklı olan nesneyi çıkarıyorum. Kristal. Annemin bana verdiği: parlak *urzul*, ortası koyu lekeli.

"Bir hayat için bir hayat," diye fısıldadım. O zamanlar yeterince adil bir pazarlık gibi görünmüştü. Kendi hayatım, ya da ben öyle sanmışım. Ama ya bedel daha fazlaysa? Ya ödemek istemediğim bir bedelse? Onu kurtarma şansı için hiçbir bedelin çok büyük, hiçbir fedakârlığın çok korkunç olmadığını düşünmüştüm. Yanılmış mıyım? Geriye dönüp baktığımda çok ileri gittiğimi fark edeceğim bir gün gelecek mi?

Koridorda ayak sesleri yaklaşıyor. Hael ve iki muhafız arkadaşı belirdiğinde taşı cebime geri koyuyorum. Lur ve Wrag beni selamlıyor, yüzleri ciddi. Hael emirler yağıdırıyor ve revir kapısının dışında pozisyon alıyorlar. "Kimsenin ölüm acısıyla içeri girmesine izin vermeyeceksiniz," Hael

bana dönmeden önce onlara hatırlatıyor. Teni gri, soluk gözleri normalden birkaç ton daha koyu. Ama sadece "Şimdi, Kralım." diyor.

Sessizce başımı sallıyorum ve yolu göstermek için dönüyorum.

"Kral adına açın!"

Hael'in kapıya vurduğu yumruk koridorda yankılanıyor ve sesi tepedeki sarkıtların arasında çınıyor. Hiçbir şey söylemiyoruz, ikimiz de birbirimize bakmıyoruz. Sul'un burada olduğundan, törenin ardından özel odasına döndüğünden bile emin değiliz. Tek bildiğim, bakanlarımın arasında olduğu, sükûnet ya da anlaşmazlık yaydığı, bilgi topladığı, entrika çevirdiği. Hepsisi de kavrayamadığım nihai bir amaç için.

Sessizlik birkaç nefesten fazla sürmez. Ama bir asır gibi geliyor. Sonunda kapı açılıyor ve ağabeyimin yüzü beliriyor. "Bir dakika, canlarım!" diye sesleniyor omzunun üzerinden, geniş çıplak gövdesinin etrafına bir bornoz çekerek. "Birazdan tatlı kollarınıza geri döneceğim." Tanrılar aşkına, şu andan törenin felaketle sonuçlanmasına kadar geçen sürede eğlenceye mi daldı? Sadece Sul bu kadar küstah olabilir. Dağınık saçlarını düzeltiyor, kapı aralığında duran Hael'e dönerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Yüz ifadesi donuyor. "Hael!" Gülümsemesini toparlamaya çalışır. "Bu hoş bir sürpriz değil mi?"

Sessiz kaptanım sadece kenara çekildi ve beni arkasında dururken gösterdi. Sul'un yanaklarındaki ışıltı sönüyor. "Vor," diye nefes alıyor. "Umarım her şey yolundadır-"

Odayı iterek içeri girdim. Sul'un yatağında yuvarlanarak yatan iki güzele "Dışarı," diye homurdandım. Nefes nefese kaldılar, çıplak bedenlerini saracak battaniye aradılar.

ve Hael'in burnunun dibinde odadan kaçıyor. Kapının hemen içinde granitten bir sütun gibi duruyor, yüzü hareketsiz.

"Gerçekten Vor," diyor Sul, cüppesini biraz daha sıkarak, "keşke geleceğinizi önceden haber verseydiniz. İnsan, bilirsin işte, kafası güzelken biraz uyarılmaktan hoşlanır-"

"Lord Rath ile konuştum."

Sul durur. Tüm varlığı susmuş gibi görünüyor. Sonra, çok yumuşak bir şekilde: "Ah." Bununla yetinip başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve ay ateşinin parlak bir şekilde dans ettiği şömineye doğru yürüyor. Yüzünün yan tarafını vurguluyor. Çalışıyorum

Alnının çizgilerini, yanağının ve çenesinin keskinliğini, suçluluk, keder ya da öfke belirtilerini arıyorum. Ama kardeşimi eskisi gibi okuyamıyorum. Bir yabancıнын yüzüne bakıyor da olabilirim.

Sonunda nefes alıyor. "Sanırım artık hiçbir şeyi inkâr etmenin anlamı yok."

"Bana yemin ettin." Kelimeler içimin derinliklerinden yükseliyor. "Beni zehirleyenin sen olmadığına yemin etmiştin. Önce kendin içeceğini söylemiştin."

"Evet." Sul iç çekiyor. "Sanırım söyledim." "Bana yalan söyledin."

"Seni yanlış yönlendirdim." Sonra bana döndü, gözleri ateşin sert ışığını yansıtıyordu. "Ama bunu senin iyiliğin için yaptım."

"Onu öldürmeye çalıştın."

"Ölmek zorundaydı." Sul başını sallıyor ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Hâlâ ölmek zorunda. Yoksa Mythanar dizlerinin üzerine çökecek."

Odayı iki adımda geçip Sul'u boğazından yakaladım ve duvara yapıştırdım. "Karımı öldürmeye çalıştın!" Kelimeler boğazımdan yırtılıyor, kardeşçe sadakat bağlarının bastıramayacağı bir öfke ve acı kükremesi.

"O senin karın değil!" Sul boğuluyor, işe yaramaz bir şekilde kıvranıyor. Korkudan kısılmış gözlerinin derinliklerinde ateş ışığı parılıyor. Daha fazla konuşmaya çalışıyor ama kelimeleri çıkaramıyor, ciğerlerine hava çekemiyor. O gl, tam kanlı bir trolde, benden daha uzun, daha geniş. Ama o anda ellerimdeki kilden bir bebek gibi.

"Vor!" Hael'in acı dolu sesi kulağıma yaklaşıyor. "Vor, bunu yapma. Onu soğukkanlılıkla öldürme."

Bir tarafa bir bakış fırlatıyorum. Hael bakışımı yakalıyor, tutuyor, bana akıl sağlığıma geri dönmem için hassas bir ip sunuyor. Onu almak istemiyorum. Buna izin vermek istiyorum.

Çılgınlık beni bir öfke dalgasıyla alıp götürüyor. Ama o gitmeme izin vermiyor.

Bir hırıltıyla elimi bırakıyorum, iki adım geri çekiliyorum ve Sul'un yere yığılmasına izin veriyorum. Kardeşim boğazını ovuşturuyor, hıçkırıyor ve öksürüyor. Gevşek saçları omuzlarına dökülüyor ve yüzünü yarı yarıya gizliyor. "O bir cadı!"

rasps. "Sana bir büyü yaptı. Onu Licornyn'den kurtardığın o ilk geceden beri aklını yitirmiş durumdasın. O durdurulmalı!"

Ciğerlerimdeki hava ateş gibi yanıyor. "Neden Rath?" Talep ediyorum.

Sul nefes alıyor ve sırtını duvara yaslayarak kendini oturur pozisyona getiriyor. Bir dizini yukarı çekip dirseğini üzerine koyuyor ve elini dağınık saçlarını karıştırdı. "İnfaz başarısız olunca, meseleyi mümkün olduğunca çabuk halletmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Rath'ın aklı her zaman değişken olmuştur. Onu çılgına çevirmek için küçük bir doz toz *raogdan* fazlası gerekmezdi. Kimsenin bunu kendi iradesiyle yaptığını dşnmeyeceğini ve sonunda bir sürgünle kurtulacağını düşündüm." Bir nefes çekti, neredeyse acı bir kahkaha attı. "Zaten Rath'tan hep nefret etmişimdir."

"Peki zehiri nereden buldunuz?"

"Hoknath'ta bir *uggrha*. Arraog'un çocukları döngünün birçok turundan beri toz haline getirilmiş bir türevi üzerinde çalışıyorlar. Bağlantılarım var; elde etmek zor olmadı."

Tabii ki. Targ ve yandaşları en başından beri bir insanla evlenmeme karşıydı. "Demek artık Arraog'un Çocukları için çalışıyorsun," diye hırladım.

"Hayır, Vor. Ben her zaman senin için çalıştım ve çalışıyorum."

Tekrar hamle yapıp onu ayağa kaldırdım. "Bu ne cüret? Şu anda bile nasıl böyle kin ve yalanlar kusarsın?"

Sul karşılık vermiyor. Bunu yapsaydı, bana bir güç savaşı verseydi daha iyi olurdu. Onun yerine gözlerimin içine bakıyor ve başını sallıyor.

Yavaşça. "Sana asla ihanet etmeyeceğime yemin ettim Vor. Eğer bu senin kendine ve tüm Yeraltı Âlemine ihanet etmeni engellemem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Gerekirse kötü adam olurum. Benden istediğin buysa."

İçimden öfke fişkırıyor. Bir an sonra boynunu kıracak, kafasını omuzlarından ayıracak ve ay ateşinin alevlerine atacaktım. Ama Hael'in güçlü kolu beni geri çekerken arkamdan boğazımı sarıyor. "Vor ona zarar verme!" diye kükrer. "Eğer yaparsan, asla affetmezsin kendin!"

"Bırakın beni!" Bağırıyorum, o da hemen bırakıyor ama benimle duvara yaslanmış olan kardeşimin arasına giriyor. Suçlayıcı bir parmakla işaret ediyorum. "Faraine'i öldürmeye çalıştı! Beni zehirleyen oydu. Ona tecavüz edebilirdim. Onu yok ederdim."

"Ama sen yapmadın." Hael iki elini de kaldırdı. "Bu suçu taşımayacaksın."

Ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum. Bu doğru, gerçek eylem önlendi. Ama niyet kalbimdeydi ve bu yeterince ikna ediciydi. Neredeyse yaptığım şey için kendimden nefret ediyorum, ister benim güdülerim olsun ister dışarıdan gelen etkilerle olsun. Kendimden nefret ediyorum ve kardeşimden daha çok nefret ediyorum. Ama onu öldürecek kadar mı?

Sul alçak sesle ve acı acı güler. "Nedir bu? Cadının etkisinin daha fazla kanıtı mı? Gerçek bir Trolde kralı beni oracıkta katlederdi!"

Bakışlarım Hael'den tekrar ona dönüyor. "Gerçekten istediğin bu mu, *Kardeşim*?"

Kendini dik tutuyor, bir eliyle hâlâ duvara dayanmış durumda. Gözleri beyaz halkalı, siyah gözbebekleri vahşet ve korkunun birbirine karıştığı sabit noktalar. "Senin kral olmanı istiyorum. Mythanar'ın ihtiyacı olan kral. Eğer bu benim hayatımın feda edilmesi anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Duvarlarda silahlar var, bıçakların, sopaların süslü bir görüntüsü, Av ve savaş aletleri. Kılıcı bineğinden indirip kardeşimin karnına saplamak ve onu duvara yapıştırmak bir anlık bir iş olurdu. Yavaşça bir nefes daha çekiyorum. "Eğer seni daha önce sürüklersem ve Rath ifade verirse, *drur* ile yüzleşeceksiniz."

"Güzel." Sul'un gözleri parlıyor. "Tüm sarayınız kafamın yuvarlanışını görmek için toplandığında, önce benim konuşmamı dinlemek zorunda kalacaklar. Sonra onlara gerçeği söyleyeceğim. Onları aralarındaki cadı konusunda uyaracağım."

Gerçekten ölmeye hazır. Gözlerindeki o meydan okuma bir numara değil. Ama o ellerimin nasıl bağlı olduğunu da biliyor. Gayri resmi casus ustam olarak her sırrı, her isyan fısıltısını biliyor. Sarayımın hangi üyelerinin onu ölmüş babamızın tahtına oturtmaya çalıştığını benden daha iyi biliyor. Onu darağacına sürükleyip herkesin önünde kellesini *uçurmak*, kendi kellemi *Drur*'un baltasına sunmak kadar iyi olurdu.

Yüzüne bakıyorum. Bir zamanlar hayatım pahasına güvendiğim bu adamın yüzüne. Ve yapılması gerekeni yapıyorum.

"Sul Gaurborg, kralın oğlu, Yeraltı Âleminin Prensi," diyorum, "bu vesileyle Mythanar'dan sürgün edildin. Krallığımın sınırlarına kadar sana eşlik edilecek ve ölüm acısıyla bir daha geri dönmemek üzere dış dünyalara gönderileceksin."

Sul'un gözleri büyüdü. Bunu beklemiyordu. Yargılama ve idam, evet. Ama sürgün değil. "Hayır, Vor," diyor bana doğru bir adım atarak. "Bırak da

bakanların önünde söyleyeceğim. *Drur*'un karşısına onurlu bir şekilde çıkayım ve böylece sadakatimi kanıtlayayım."

"Öyle bir şey olmayacak. Karımın hayatını ve bu krallığın *Gavaria* ile ittifakını tehdit ettiğinizde böyle bir onura sahip olma hakkınızı kaybettiniz."

"Sahte bir eş! Sahte bir ittifak! Tuzaklarla işlenmiş ve yalanlarla mühürlenmiş. O insan fahişeyi yanına almakla aptallık ediyorsun kardeşim. yatak!"

Cinayet dürtüsü çok güçlü. Ama kontrolü elimde tutmalıyım. Kardeşime dönüp *Hael*'e hitap ediyorum. "*Mythanar*'dan gelen prenze eşlik et ve onu *Aradaki Kapı*'dan öteki dünyalara gönder."

"Hangi dünya?" diye soruyor.

"Umurumda değil. Yeraltı Âlemine asla geri dönmeyecek. Kapıyı arkasından mühürleyin."

Hael hasta görünüyor. Kardeşim söz konusu olduğunda onun kalbinin ne kadar hassas olduğunun farkındayım. Ama sonunda başını eğdi. "Dediğiniz gibi olacak."

Bununla birlikte dönüp *Sul*'un koluna yapışıyor ve onu odadan dışarı sürüklüyor. Kardeşimi son görüşüm, kocaman gözleri parlayarak haykırışıydı: "Sana her zaman hizmet edeceğim *Vor*! Sana her zaman yardım edeceğim.

kabullenmeyi reddediyorsun. Bir gün gerçeği göreceksin. Gerçeği göreceksin, *Vor*! Umarım çok geç olmaz."

Hael onu geçitten aşağı çekerken sesi kayboluyor ve beni bu boş, yankılı odada, çatırdayan ay ateşi ve kendi suçlayan kalbimden başka hiçbir şey olmadan bırakıyor.

Kendime çok yakın, kare çeneli bir trol yüzünün rahatsız edici görüntüsüyle uyanıyorum.

Bir nefes çekiyorum ve başım yastığıma yaslanıyor. Bir çift kalın kristal merceğin arkasından iki büyük, soluk göz birbiri ardına yanıp sönüyor. "*Arh!*" diye homurdanıyor derin ama belirgin bir şekilde kadınsı bir ses. "*Lar ek-yam!*"

Şaşkın duygularım netleşiyor ve etrafımı incelemeye başlıyorum. Ah, doğru ya. Hâlâ revirdeyim. Ve bu kadın da şifacı. Sanırım adı Madam Ar. Resmi olarak tanıştırılmamış olsak da onu bir ya da iki kez görmüştüm. Gözlerimi kırıştırarak bir nefes veriyorum ve burnumun kenarını sıkıyorum. "Ne oldu?" Sormayı başarıyorum.

Şifacı benim dilimde cevap vermeden önce trol dilinde bir şeyler homurdanıyor. "Bayıldın, küçük prenses. Yine."

Yüzümü buruşturuyorum. Son zamanlarda bunu çok yapıyor gibiyim. Vücudum, üzerime katlanmadan herhangi bir efor seviyesini zorlukla kaldırabiliyor. Biri

Bunca zaman sonra buna alışacağımı düşünmüştüm ama yine de utanç hala içimi yakıyor. "Bu bir trollük özelliği değil," diye devam ediyor Madam Ar, bir adım daha geri çekilerek tempo tutuyor ve kollarını blok gibi göğsünde kavuşturuyordu. "Tüm bu iç çekmeler ve sarkmalar."

"Evet, pekâlâ." Oda etrafımda dönerken dişlerimi gıcırdatarak kendimi yatakta dik konuma getiriyorum ve midemin yatışmasını bekliyorum. "Beni

götürme

insan kadın için örnek olarak. Çoğumuz en ufak bir provokasyonda yere düşmeyiz."

"Belki de." Şifacı omuz silkiyor. "Son insan kraliçe de çelimsiz küçük bir şeydi. Sürekli odama girip çıkardı, solgun ve gevşekti. Yine de güçlendi. Zamanla." Başını öne eğiyor. "Senin de öyle olacağına inanıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Son insan kraliçe zayıf mıydı? Benim gibi mi? Vor'un annesi olan bu kadın hakkında çok az şey biliyorum. Sadece Yeraltı Diyarı'nda mutsuz olduğunu ve sonunda çocuğunu ve kocasını bir daha hiç görmemek üzere terk ettiğini biliyorum. Mutsuzluğu Ar'ın gözlemlediği zayıflığa katkıda bulunmuş muydu? Yoksa sadece hassas bir bünyesi mi vardı? Bu troldefolk'un kız kardeşim Ilsevel'i hiç tanımayacak olması çok kötü. Onlara insan dişileri ve metanetleri hakkında daha iyi bir fikir verebilirdi. Ben oldukça acınası bir örneğim.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve şilteyi kavrayarak bir süre oturuyorum. Gözlerim kubbeli odada Lord Rath'ın yattığı yere kayıyor. Gözleri kapalı. Göğsünün inip kalkmasına bakılırsa uyuyor gibi görünüyor. Belki de yine uyuşturulmuş. "O nasıl?" diye soruyorum.

Trolde şifacı hastasına hızlı bir bakış fırlattı. "Zehir vücudundan gitmiş gibi görünüyor." Bana tekrar dikkatle baktı.

kristal lenslerinin arkasında. "Ve senin bununla bir ilgin vardı, değil mi?"

Tereddüt ediyorum. Ama güçlerim hiçbir zaman bir sır olmadı. Ayrıca, yüz ifadesindeki bir şey bana gerçeği zaten bildiğini söylüyor. Ben de başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Son kraliçenin de *Raog*'u tedavi etme konusunda bir becerisi vardı. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, rahiplerin ya da rahibelerin taklit edebileceği bir şey değildi."

Doğru duyup duymadığımdan emin olamadan şifacıya bakakalıyorum. Az önce Vor'un annesinin de benimkine benzer güçleri olduğunu mu ima etti? Hayır, bu olamaz. Tanrılar

hediyeler nadirdir. Aynı hediye aynı anda iki kez tezahür ettiğini hiç duymadım.

aynı yüzyıldan. Elbette, eski kraliçe pekâlâ farklı bir yüzyıldan olabilir; ne de olsa zaman dünyalar arasında aynı hızda ilerlemiyor. Doğrusu, Vor'un kendisinin kaç yaşında olduğunu bilmiyorum, en azından bir insanın yıl sayımına göre. Onu bu tür standartlarla tanımlamaya çalışmanın pek bir önemi yok gibi görünüyordu.

Ama annesinin de başkalarının duygularına erişmek için aynı kapasiteye sahip olma ihtimali nedir? Bu çok düşük bir ihtimal. Bunu anlayamıyorum, şimdi değil. "Vor nerede?" Bunun yerine aniden soruyorum.

"Onu kimse görmedi. Prens Sul ile yüzleşmeye gittiğinden beri."

"Neye?"

Madam Ar peş peşe sorduğum sorulara hızlı, ani cümlelerle cevap veriyor, sesi sert trol diliyle güçlü bir şekilde vurgulanıyor. Dinlerken kalbim sıkışıyor. Vor ve kardeşi arasında bir çekişme olduğunu anlamıştım ama Sul'un Vor'a olan bağlılığını hissetmiştim. Bu gerçek ve doğrudu, onun ruhunun hayati bir parçasıydı. Nasıl bu kadar alçalabilirdi? Kardeşini beni öldürmeye zorlamak için? Bu işi kendisi yapmak çok daha kolay olurdu. Burada başka bir şeyler oluyor, tam olarak anlayamadığım bir şeyler. Daha fazla düşünülemez gizem.

Ama hiçbiri için zamanım yok. Şimdi değil. "Vor'u görmem gerek," diyorum ayağa kalkarak. Hemen etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve devriliyor. "Bu muhtemelen en iyi fikir değil." Ar'ın sesi karanlığın içinden bana ulaşıyor.

kulaklarımda zonkluyordu. "Arka arkaya iki kez bayıldın. Bunu şanssız bir üçüncüye çevirmek istemezsin, değil mi?"

Ama tekrar oturmayacağım. Zemin düzelene ve görüşüm netleşene kadar bekliyorum. Sonra, şifacıya hızlıca teşekkür ederek, çıplak ayaklarımdan beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde odayı geçiyorum. Birçok göz revir yataklarından beni dikkatle izliyor, mağara şeytanı saldırısından yaralı kurtulanlar. Eğiliyorum

ve acele et. Vor'un bana ihtiyaçı var. Bundan eminim. Acı çekiyor ve ben de onun yanında olmalıyım. Revirin ana katından çıkışa doğru merdivenleri tırmanırken kimse beni durdurmuyor. Çekiştirdiğimde kapı açılıyor ve dış geçitle yüzleşiyorum.

İki taş başlı mızrak önümde kesişiyor.

Durup jilet gibi keskin bıçaklara bakıyorum. Yavaşça bakışlarımı kapının iki yanında birer tane bulunan trolde muhafızlarının yüzlerine kaldırıyorum.

"Vor beni izlemen için seni görevlendirdi, değil mi?"

Sessiz bakışlar atarlar.

"Krala gideceğim," diye ısrar ettim. "Esir tutulmayacağım." Bununla birlikte, çapraz mızrakları kavradım ve çektim. Zayıf gücümün bu güçlü trolde kavramalarına karşı bir işe yarama ihtimali yok. Ama muhafızlar uzun ve sessiz bir bakış daha attılar. Sonra beni şaşırtarak ve rahatlatarak mızraklarını düzeltiyorlar, geri çekiliyorlar ve gölgeli geçide doğru yanlarından geçmeme izin veriyorlar.

Biraz nefes nefese, adımlarım duraksamadan önce birkaç adım boyunca hızlı adımlarla ilerliyorum. Vor nerede? Şimdi bile kardeşiyle yüzleşiyor mu? Elim neredeyse bilinçsizce kristalimi kavramak için hareket ediyor, teselli ve muhtemelen rehberlik arıyor. Ama avucumun içinde sessiz. Gözlerimi kapatıyorum, başımı eğiyorum, konsantre oluyorum. Tanrı vergisi yeteneğim kaybolmadı, bunu kanıtladım. Eskisinden farklı ama hâlâ benim bir parçam. Ve daha önce Vor'la bağlantı kurmuştum.

Seviştiğimizde sanki aramızda tek bir kalp, tek bir ruh, tek bir duygu paylaşıyorduk. Elbette böyle bir bağ tamamen silinemez.

Şurada. Bir şey hissediyorum. Zayıf bir çekim, beni amansızca çekiyor. "Nerede olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum.

Trolde elbisemin gümüşü eteklerini iki elimle kavrayarak, iki muhafız arkamdan sessiz adımlarla gelirken, geçitten aşağıya doğru hızla ilerliyorum.

Bahçeler, mağara şeytanının saldırısına ve ondan önce yaşanan çalkantılara dair pek çok iz taşıyor. Bir zamanlar güzellikleriyle beni hayran bırakan büyük taş oluşumlarının çoğu şimdi çatlamış ve ufalanmış durumda. En azından güve kedileri saldırıdan zarar görmemiş gibi görünüyor. Aynı şekilde sürünüyorlar.

sayıları eskisi gibi, gözsüz yüzleri ve büyük, dikilmiş kulakları hoş bir manzara. Küçük canavarlardan biri omzuma sıçırıyor, tüylü yanağını yanağıma sürerken mırıldanıyor ve saçlarımı kemiriyor. Bir şey hakkında Mırıltısının tınısı tanıdık geliyor.

"Bana tutundun, değil mi?" Başını okşarken fısıldıyorum. "Ben öldüğümde, kayıp gitmemi engelledin. Vor bana ulaşana kadar."

Sanki cevap verircesine, yaratık omzumdan fırlamadan önce kuyruğunu burnumun altına doğru savuruyor. Ben patikada ilerlerken kristallerin arasında dans ediyor. Diğer güve kedileri mesafeyi koruyor, bu iki yaratığa karşı temkinli davranıyorlar.

Muhafızlar biraz arkamdan geliyor. Ama küçük dostum sanki nereye gittiğimi biliyormuş gibi koşarak ilerliyor.

Dikkatimin, burnunun üzerinde duran ve manzaraya hakim olan Urzulhar Çemberi'ne yönelmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bakmak istemiyorum. Bakmak istemiyorum.

Bir zamanlar hissettiğim çekimi yeniden hissetmek ya da merkezinde durduğumda bedenimi ve kemiklerimi parçalayan gücü hatırlamak istiyorum. Böyle şeyleri düşünmek için daha sonra yeterince zamanımız olacak. Şimdilik Vor'un bana ihtiyacı var.

Onu tam da beklediğim yerde, *Hirith Borbatha*'nın, Bin Işıklı Göl'ün kıyısında buldum. Sırtı bana dönüktü. Ellerini kavuşturmuş, buharlı suların üzerinden uzak taraftaki sarp kayalıklardan aşağıya doğru akan şelaleye bakıyor. Canlı kristaller gökkuşağını andırıyor.

Düşen suyun rengi, *loş* kasvet içinde dans ediyor ve göz kamaştırıyordu.

Ama Vor manzarayı seyreden bir adam gibi görünmüyor. Omuzları dik olsa da, duruşunda yenilmiş bir şeyler var.

Duraklıyorum, adı dudaklarımda donup kalıyor. Onunla kardeşi arasında her ne olduysa, sebebi benim. Şimdi beni hoş karşılayacak mı? Varlığımı belli ettiğimde, gözlerinde sevgiyle mi yoksa suçlamayla mı bana dönecek?

Önemli değil. Bana ihtiyacı var. Kesin olarak bildiğim tek şey bu. Ama bu yeterli.

Dönüp iki muhafıza ters ters bakıyorum. "Gidin," diyorum ve elimle işaret ediyorum. "Geri gidin. Bizi yalnız bırakın."

Bir başka sessiz bakış alışverişi. Sonra kadın muhafız omuz silkiyor ve arkadaşına başını sallıyor. Adam taştan bir kaş kaldırır ama onunla birlikte döner ve patikadan aşağı iner. Hiç şüphe yok ki aşağıda savunma pozisyonu alacaklar, kimsenin krallarını ve tuhaf küçük gelinini rahatsız etmediğinden emin olacaklar.

Derin, sakın bir nefes alarak göle ve kocamın korkutucu figürüne bakıyorum. Yaklaşırken adımlarımı gizlemek için hiç çaba harcamıyorum. Arkasını dönmüyor, ama beni fark ettiği anda Ben. Omuzlarının duruşunda bir değişiklik var. Gölün kıyısında onun yanında durana kadar devam ediyorum. Su çıplak ayaklarımı yıkıyor, sıcak ve davetkâr. Vor hiçbir şey söylemiyor. O bana bakmıyor, ben de ona bakmıyorum. Bekliyorum, o muhteşem şelaleleri izliyorum. Ona varlığımı sunuyorum.

Vor sonunda, "Burada olmamalısın," diye gürledi.

Gözlerimi kapatıyorum. "Tam olarak olmam gereken yerdeyim."

Sonunda bana dönüyor, devasa figürü yer değiştiriyor. O kadar büyük, o kadar kudretli ki, varlığının manyetizması beni ona doğru çekiyor. Kendime engel olamıyorum, gözlerimi onunkilere dikmekten kendimi alamıyorum. Yüzünde gözyaşları var, ama her bir yontulmuş çizginin doğasında var olan gücü azaltmak için hiçbir şey yapmıyorlar. "Biliyor musun?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Trol dilinde küfrediyor ve bakışlarımı tutamayarak başını eğiyor. "Bu benim hatam. O olduğunu biliyordum. İlk zehirlenmeden sonra biliyordum. Ama elimde kanıt yoktu ve ... Sadece öyle olmasını istemedim. Dünyayı kendi isteklerime göre yaratmak istedim. Kardeşimin gerçek olduğu bir dünya."

Uzanıp elini tutuyorum. Avuçlarımız birleştiği anda Suçluluk, üzüntü, öfke ve korkudan oluşan karmaşık bir girdap içime doluyor. Bana sertçe çarpıyor ve dudaklarımdan kaçan nefese engel olamıyorum.

"Hayır!" Vor hemen geri çekildi ve elini elimden çekti. "Sana zarar veriyorum. Senin hediyen-"

Bir adım atıyorum ve elini tekrar yakalıyorum. "Bunu benimle paylaş, Vor. Lütfen."

Elimi tekrar kolayca kırabilir. O çok büyük ve güçlü, ben ise sadece küçük bir ölümlüyüm, sürekli bana ihanet etmeye çalışan bir bedene hapsolmuş bir ruhum. Ama kalbim güçlü. Atılmayacağım.

"Seni incitmek istemiyorum," diyor Vor, sesi acı içinde. "Sana yük olmak istemiyorum."

"Ben senin karınım. Senin yükünü paylaşmak benim için bir onurdur."

"Seni yanımda tutmayı her şeyden çok arzuluyorum. Ama şu son birkaç günde başka bir şey öğrenmediysem, o da kendi arzularımın beyhudeliğidir."

Koluma bir acı dalgası daha yayılıyor. Bu acının içinde bir sertlik, bir amaç ve kararlılık hissediyorum. Bu beni her şeyden çok korkutuyor. "Vor," diye fısıldıyorum. "Vor, ne diyorsun?"

Bakışlarımla buluşuyor. Aynı sertlik gözlerinin derinliklerinde de parlıyor. "Bencilce davrandım. Seni burada, yakın bir yıkımın ortasında tutabileceğimi düşündüm. Seni koruyabileceğimi düşündüm."

Ah. Demek düşünceleri bu yönde ilerliyor. Bir kez daha, beni geri göndermeyi planlıyor. Koruma adına kendi isteklerimi görmezden gelmeyi, beni dünyasından, hayatından sürgün etmeyi. Sonra ne olacak? Kendi hayatımı mı yaşayacağım?

Kendi türümün arasında sürgünde geçen günler mi? Geri getirilmesini hiç istemediğim bir hayatla mı lanetleneceğim? Varlığı bildiğim tek gerçek yuva haline gelen bu adamdan uzakta, yaşamaktan ziyade harcanması gereken bir hayat.

Gözlerinin içine bakıyorum, oradaki inancı görüyorum. Ne de olsa o bir kral; kendi iradesinin kanun olmasına alışkın. Benim için acı çekmeye hazır ve benim onun için acı çekmeme izin vermek istemiyor. Ama benim de kendime ait bir iradem var.

Elini sıkıyorum. Duygularının acısı başımda patlıyor, ama ona doğru eğiliyor, onu sağ elim olarak tutuyorum. Şakaklarımdaki gümbürtünün arasından fısıldıyorum, "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Kalman delilik olur."

Ruhundaki ıstırap bedenimi paramparça etmekle tehdit ederken bile yüzündeki ifade kalbimi kırabilir. Daha sert eğildim ve tekrarladım. her yerde."

"Faraine, Faraine!" İç geçiriyor ve beni kendine doğru çekiyor, nazik bir parmağını yanağımın kıvrımında gezdiriyor. "Kendimize güzel hikayeler anlatarak inandırmaca oynayan çocuklar gibiyiz. Ama bu hikayenin mutlu bir sonu olamaz. Her şey kaybedilecek. Bu kaçınılmaz. Uzun çağlar önce Derin Karanlık tarafından önceden bildirilmişti."

"Belki," diye itiraf ediyorum, dokunuşuna doğru eğilerek. "Ve ben seninle olacağım, Vor.

En sonunda."

Şimdi bile direniyor. Bana olan sevgisi belki de şu anda benim en büyük düşmanım. Bu aşk onu korkutuyor. Kaybetmekten korkuyor.

Ne öngörebildiği ne de kontrol edebildiği bir parçalanma. "Seni ölümden geri getirdim ki yaşayasın," diyor. "Zehirlendiğini, parçalandığını ya da dehşet verici bir yer sarsıntısında ezilerek öldüğünü görmek için değil. Hayatın benim için çok değerli."

"Ve yine de, bu benim. Benim hayatım.

Benim seçimim." "Faraine-"

O zaman ondan ayrılıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve göl kıyısı boyunca yürüyorum. Çıplak ayaklarım sığ sularda sıçırıyor. Burada sivri taşlar var, ama en kötülerinden kaçınıyorum, kocamla arama biraz mesafe koyuyorum. Kollarımı kendime doluyorum. O haksız değil. Mythanar'daki tehlike çok büyük. Ve kaçınılmaz. Ne umut var ki? Ne ben ne Vor ne de bir başkası babamın büyücülerini Yeraltı Âlemine yardıma göndereceğine gerçekten inanıyor. Gönderse bile, böyle bir düşmana karşı ne yapabilirler ki?

Ejderha. Kelimenin kendisi bile dizlerimin bağını çözmeye yetiyor. Bu fikrin nereden geldiğini, bana ilk kimin söylediğini bilmiyorum. Yoksa ben mi buldum? Kanıtlar her yerde; sarayın her odasındaki, her duvarındaki tüm oymalarda. Karmaşık, yılan gibi kıvrımlar işlenmiş giysilere ve duvar halılarına dokunmuştur. Büyük Ejderha Efsanesi Krallığı kaplar, dünyanın kalbine hapsolmuş kudretli varlık, uyur ... kıpırdar ... uyanır ...

Miphatlar benim küçük hayal gücümün ötesinde sihir harikaları yaratabilirler. Ama böylesine ham ve yıkıcı bir gücün yanında hiçbir şeydirler. Gelmekte olan şeyi durduramazlar. Kimse durduramaz.

"İstiyor musun? Vor için savaşmaya? Mythanar için savaşmaya?"

Ama nasıl savaşabilirim? Her zaman kararsız olan büyüm şimdi her zamankinden daha öngörülemez. Vor'un dünyasını kuşatan güçlere karşı yapabileceğim hiçbir şey yok. İşe yaramazın da ötesindeyim.

Hiç fark etmez. İşe yarasın ya da yaramasın, krallığı düşerken onun yanında durabilir, elini tutabilirim. Onunla birlikte olabilirim. Sonuna kadar. Ve o sisler diyarından geçip tanrıların bizim için planladığı öbür dünyaya doğru yolumuzu bulacağız. Birlikte.

Aniden orada, arkamda belirdi. O kadar yakın ki, nefesinin sıcaklığını ensemden hissedebiliyorum. Elleri üst kollarımı kavramadan hemen önce nefes alıyorum.

"Faraine."

Dokunuşu yine hislerimi harekete geçiriyor. Ama bu sefer acı değil. Hayır, kesinlikle acı değil.

"Gitmiyorum," diye fısıldıyorum.

Saçlarımı okşuyor, şakağıma bir öpücük konduruyor. "Faraine, Faraine."

"Gitmiyorum, Vor."

Ağız aşağıya doğru iniyor, kulağım, çenem ve boynum boyunca her bir hassas teni öpücüklerle boğuyor. Saçlarımı geriye atıp omzumu ortaya çıkarıyor. Parmakları o kıvrımda geziniyor ve hislerimi ateşliyor. Titreyen bir nefes veriyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum, göz kapaklarım kapanıyor.

"Faraine, kalbimi kırarsın," diyor, sesi kısık ve boğuk. "Beni parça parça yok edersin."

"Beni senden gönderemezsin," diye fısıldadım. "Gitmeyeceğim."

Elleri kollarımdan belime doğru kayıyor, sonra göğüslerime doğru ilerliyor ve gümüş elbisemin dayanıksız kumaşına masaj yapıyor. Başparmakları sertleşene kadar meme uçlarımla alay ediyor. Ayrılmış dudaklarımdan nefesim kesiliyor ve kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor. "Faraine," diye hırlıyor tenime karşı, "seni *hugagug* kordonlarıyla bağlamalı ve bu dünyadan bir morleth'in sırtında taşımalıyım."

"Dene," diye cevap veriyorum.

Sonra dönüyorum, onu başının arkasından yakalıyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum. Onu öperim ve fethederim, yoluma çıkardığı her savunmayla savaşırım, korku ve öfkenin tüm kalelerini yıkarım. Kendi türünün savaşçıları arasında güçlü olabilir, ama bu alanda ben ona eşitim. Kendi savaşlarımı verdim ve kendi gücümü kazandım. Bu gücü şimdi ona karşı kullanıyorum, bu son engeli -kendi engelini- aşmak için acımasızca çalışıyorum.

Benim için aşk.

Ben de onu öptüm. Sertçe. Sonra ağzından ve ellerinden kurtuldum. O da Beni yakalamaya çalışıyor ama ben ona öyle bir bakıyorum ki olduğu yerde donup kalıyor. Yavaşça geri çekiliyorum, ayaklarım engebeli sahilde biraz dengesiz. Gözlerinin içine bakarak elbisemin narin askılarını omuzlarımdan indiriyorum. Korse belime kadar iniyor. Kalçalarımın hafifçe kıpırdanmasıyla ipeksi kumaş ayaklarımın dibinde birikiyor. Kocamla göz temasını hiç kesmeden suya doğru ilerliyorum. Şelalenin çalkaladığı hafif dalgalar ve köpükler ayak bileklerime, dizlerime ve kalçalarıma çarpıyor. Belime kadar gelene kadar geri geri gidiyorum.

Vor beni izliyor. Yüzündeki tüm korku ve dehşet kaybolmuş, geriye sadece doymak bilmez bir açlık kalmış. Kendisiyle biraz daha savaşıyor ama ben zaten biliyorum. Ben kazandım. Burada daha güçlüyüm ve kazandım.

Aniden üzerindeki tören cübbesini çıkarıp kayalıklara fırlatıyor. Bana doğru ilerlerken su sıçırıyor ve çalkalanıyor, dalıyor ve kendini hızla itiyor, böylece ben tepki vermeye fırsat bulamadan uzun kolları ortama sarılıyor. Küçük bir çığlık attım ve kahkahalar atıyorum. Parıldayan ışıklar etrafımda dans ediyor, göldeki kristaller canlanıyor ve bir renk patlaması içinde yanıp sönüyor.

Su yüzeyine çıktık ve Vor'un kollarında ezildim. Dudaklarımı yakalıyor, beni tutkusunda boğmaya niyetliymiş gibi öpüyor. Kollarımı boynuna dolayarak arzusuna aynı şekilde karşılık veriyorum. Güç. Erkekliği bana karşı keskin bir şekilde çıkıntı yapıyor, bu da onun zihin ve beden durumunun açık bir göstergesi. Ona hiç merhamet göstermiyorum. Bacaklarımı onun etrafına sararak kalçalarımı hareket ettiriyorum, içimdeki sıcaklığın arttığı yerde daha fazla sürtünme yaratıyorum. Ona ihtiyacım var, onu istiyorum, bu ateşi istiyorum. Ve ondan vazgeçmeyeceğim.

Vor öpüşmemizi kesiyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Beni bitireceksin, Faraine!" diye homurdanıyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Ve sonra seni yeniden yaratacağım."

Beni suyun içinde taşıyor, öpüyor, dokunuyor, yalıyor. Ayaklarımın artık dibe değmeyeceği gölün daha derin bölgelerine doğru ilerlediğimizin farkında olarak ona yapışıyorum. Ben yüzücü değilim; ama Vor'a güveniyorum. Beni bırakmayacak.

Şelaleden gelen püskürtüler tenimi ıslatıyor ve gümüşü saçlarında kristaller gibi boncuklar oluşturuyor. Gülerek, Vor beni döndürüp köpük, ışık ve sudan oluşan bir girdap yaratmadan hemen önce elimi uzatıp akıntının bir kısmını yakalıyorum. Beni kollarıyla yukarı kaldırıyor ve ben de kollarımı başımın üzerine atıyorum, ıslak saçlarım etrafımda uçuşuyor ve uçuşan damlacıklardan bir yay oluşturuyor.

Ağzı göğsümü buluyor ve dili meme ucumla oynarken nefesim kesiliyor. Bir elimle omzunu, diğer elimle başının arkasını kavriyorum.

Bedenimde ve varlığımda zevk patlamaları yaşanırken sırtımı ona yaslıyorum. Sadece benim zevkim değil. Artık aramızdaki her kanal ardına kadar açık. Onun zevkini, şehvetini, açlığını varlığımı aydınlatan büyük his dalgaları, altın ihtişam patlamaları halinde alıyorum.

Neden kendini tutuyor? Her şeyde, her bağlantıda, hâlâ vermekten kaçınması gereken küçük bir parçası var, bu ışık dansında karanlık bir zerre. Başımı sallıyorum. Bu anı kaybedemem.

Kim bilir kaç tane kaldı? O zaten bu kadar çok ve bu kadar cömertçe verirken, veremeyecekleri üzerinde durmayacağım.

Güçlü kollarının ani bir hareketiyle beni sudan çıkarıyor ve şelalenin yanındaki bir çıkıntıya oturtuyor. Taşlar çıplak kalçalarımın keskin geliyor ama fark etmiyorum bile. Kalçalarımı kavrayıp beni kenara çektiğinde fark etmedim. Düşmeye hazır bir şekilde sallanırken karnımda bir heyecan dalgalanıyor. Ama o beni yerimde tutuyor ve yüzünü kalçalarımın arasına gömüp diliyle gizli yerlerimi ararken bacaklarımı boynuna doluyorum.

İnleyerek başımı arkaya yaslıyorum ve iki yanımdaki kristal duvarı kavıyorum. Şelaleden fışkıran sular boğazımın çukurunda birikiyor, göğüslerimin arasından akıyor. Kendimi her bir duyuma bırakıyorum; onun diline, kocaman

Etimi kavrayan eller, su, şelale. Etrafımdaki kristaller, bedenimin ve ruhumun rezonansına yanıt olarak uğulduyor. İçimdeki sıcaklık artarken bile güçlerinin arttığını hissediyorum. Ve coşku serbest kaldığında

Gölün tamamı milyonlarca dans eden, çok renkli tonda ışıltıyor ve bahçeyi ışıkla dolduruyor.

Sonunda parlaklık azalmaya başlıyor ve titreşimler düşük bir uğultuya dönüşüyor. Aşağıya, altımdaki suyun içinde duran adama bakıyorum. Güzel yüzü bana dönük, yüz hatlarının sert düzlemleri spreyle ıslanmış, gümüş saçları kaslı omuzlarına yapışmış. Dudakları şişmiş ve aldığım zevkin kanıtlarıyla ıslanmış.

Uzanıp ağzına dokunuyorum, parmağımı yavaşça takip ediyorum. "Ben asla Seni terk ediyorum, Vor." Sesim neredeyse şelalenin gürültüsünde kayboluyor. Ama o beni duyuyor; ruhumun ta kendisini duyuyor. "Beni göndermeye çalışırsan başarısız olursun. Beni bir morleth'e bağla, bu dünyadan sür. Ben geri döneceğim. Cenneti ve dünyayı yerinden oynatacağım, bir kez daha senin yanında olana kadar cehennem zebanileriyle savaşacağım. Çünkü sen *benimsin*. Kimse, sen bile bizi ayıramaz."

Başını yavaşça sallıyor. Ruhundan sevgi yayılıyor, aramızda açılan her bağlantıdan akıyor. Kaybın acısı, gelecekteki başka kayıpların korkusu geride kaldı. Burada ikimiz ve paylaştıklarımız dışında hiçbir şeye yer yok. Bu bizim dünyamız ve sadece bizim.

O konuşmuyor. Onun yerine uzanıp beni tutuyor. Elleri göğüs kafesimin etrafında güçlü, başparmakları göğüslerimin altında duruyor. Beni raftan tekrar suya indiriyor ve kendine doğru çekiyor. Bacaklarımın arasında onun şişmiş ihtiyacını hissediyorum. Omuzlarına yapıştım.

Bir eliyle beni bırakıp aşağıya uzanarak boyunu bana doğru yönlendirirken gözlerinin içine bakıyorum.

Gözlerim açılıyor. Sertliği tam orada, bana doğru bastırıyor. "Emin misin?" Fısıldıyorum. Çok iri ve korkutucu ama beni tereddüt ettiren korku değil. Onu istiyorum. Onu dayanamayacağım kadar çok istiyorum! Ama ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu bilmesini de istiyorum. "Bunu bana verecek misin, Vor?"

Beni öpüyor. Dudaklarının benimkilere karşı nazik, şehvetli bir oyunu. Bastırıyor ve çekiyor, veriyor ve alıyor. Dilinin ucu dudağıma değiyor ve usulca inliyorum. Sonra alnını benimkine yaslıyor. İki Parmakları köprücük kemiğimin çukurunda durduktan sonra yavaşça göğüslerimin arasına iniyor. "Yedi tanrı adına," diye fısıldıyor, bir daire çizdikten sonra diğerini çiziyor. "Yedi isim adına." Kutsal mührü bağlayan son bir çizgi çiziyor. Kalpten gelen mühür.

Gözlerini kaldırdı. Artık aramızda perde yok. Sır yok, utanç yok. Mührü çizdiği yerde etim yanıyor; Beldroth'un gizli bahçesinde o işareti ilk çizdiğinde deneyimlemediğim bir yaşam ışıyla yanıyor. O zamanlar bu yeminleri kime ettiğini bilmiyordu. Her zaman benim için olan yeminler.

Şimdi gözlerimin içine bakıyor ve beni tanıyor. Gerçek beni, gelinini. Seçilmiş. Sahiplenildi.

"Kalbimi sana adıyorum" diyor. Sonra içime girdi.

Yavaşça giriyor, boyutuna ve basınca alışmam için bana zaman tanıyor. Nefesim kesildi. Canım yanıyor -ama tabii ki yanacağını biliyordum, ama belki de ne kadar yanacağını bilmiyordum. Onun trolde erkekliğinin büyüklüğü İçime zar zor sığıyor. Omuzlarına yapışıyorum, parmaklarım etine batıyor.

"Faraine?" Vor bana bakıyor ve geri çekilmeye başlıyor. "Durdurabiliriz _."

"Hayır!" Başımı sallıyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Sakın durayım deme."

Beni tekrar öpüyor. Şefkatle, tatlılıkla. Özenle ve büyük bir nezaketle, tamamen içime girene kadar bağlantıyı derinleştiriyor ve birleşiyoruz. Gözyaşlarımı geri kırıyorum, dişlerimi sıkıyorum, ama sonra ... acı azalıyor. Diğer

hisler akıyor, içimde yeni bir sıcaklık seli. Biz biriz, gerçekten biriz. Birbirimize iki varlığın olabileceği kadar yakınız. Sadece bedeni değil, ruhu da benimkiyle sarmaş dolaş. Tanrı vergisi içim açılıyor, onun duygularını alıyorum. Beni yutuyorlar ve kendimi onun aşkında, tutkusunda, özleminde ve bu inanılmaz birliktelikte boğulmaya bırakıyorum. Tüm bu hisler ve adını koyamadığım daha fazlası beni bir an daha derine sürüklüyor ama sonra nefes kesici bir şekilde yüzdürüyor.

Bir sonraki yüksekliğe.

Artık hiçbir şeyin onu benden alamayacağını kesin olarak biliyorum. Ölüm bile. Bu an, bu bağlanma, kendi içinde bir sonsuzluktur. İkimizi bir araya getiren bu küçük zaman noktası sonsuza dek sabit kalacaktır. Ne de olsa zaman, gerçekliğin yalnızca küçük bir yüzüdür. Sonsuzluğun ihtişamıyla yarışamaz.

Önce yavaşça, sonra artan bir güçle içimde hareket ediyor. Bedenim onun varlığına uyum sağlıyor ve kalçalarımı onunkilerle aynı ritimde çalıştırıyorum. Onun zevki kemiklerimde titreşiyor, acı hissetmeyene kadar beni heyecanlandırıyor, sadece birleşmemizin neşesini. Serbest kalma anı geldiğinde çığlık atıyor ve ben nefesimi tutup onu sıkıca kavrayarak göğsüme bastırıyorum. Zevki beni sele boğuyor, nefes nefese bırakıyor ve gülümsetiyor. Ve sonunda sel çekildiğinde, onu yakınımda tutuyorum ve ağzını yanağıma, şakağıma, kulağıma bastırıyor. "Kraliçem," diye mırıldanıyor. "Karım."

Onu öperek cevap veriyorum. Sertçe. Etrafımızdaki kristaller
birleşmemizin şarkısını söylerken ve şelale her kaçınılmaz felaket karşısında
gülerken dilim dudaklarına bastırıyor, ağzını dolduruyor.

OceanofPDF.com

12

VOR

Kraliçem ve ben el ele yürüyerek bahçeye geri dönüyoruz. Arkamızda bir yerlerde, Lur ve Wrag saygılı bir mesafede bizi takip ediyor. Kraliçeyi gözlerinin önünden ayırmamaları için yaptığım korkunç uyarılara rağmen uzak duracak kadar sağduyulu olduklarına inanıyorum. Yine de onun zevkine eşlik eden kristal ışık patlamasını kaçırmış olamazlar. Muhtemelen tüm krallık bunu fark etmiştir.

Hafifçe kıkırdıyorum ve yanımdaki kadına bakıyorum. Hiç konuşmadık. Sıcak suları geride bırakıp birbirimize nemli giysilerimizi giydirirken de; şimdi kristaller ve kırık kaya oluşumları arasındaki patikalarda ilerlerken de. İkimiz de büyüü bozmak istemiyoruz. Eli benim elimde ve ara sıra güzel başını omzuma yaslıyor. Onun bana bu kadar yakın olması, avucunun benimkine değmesi ne muhteşem bir duygu. Sonsuza dek böyle kalmak cennet olurdu.

Ama saraya girdiğimiz anda, krallığın tanıdık baskıları bir örtü gibi üzerime çöküyor. Parmakları benimkilere dolanmışken bile, Faraine'in yavaşça benden koparıldığını hissediyorum. Şimdiden çok şey kaybettim; babamı, annemi. Yok. Sul. Sarayımın güvenini. bakanlarımın desteği. Her şey çok geçici geliyor. *Vulug Ugdth*'taki güç gösterim, sallantıdaki yönetimimi güvence altına almak için bir şey yaptı mı? Bunu sadece zaman gösterecek. Zaman ve elbette kalan birkaç sadık bakanım, ki onlar da

şimdi nerede olduğumu merak ediyorlardır. Faraine'in hareketsiz bedenini kaldırdım ve *yunkathu* sularından o kadar hızlı fırladım ki, sarayım taş sarılı meditasyonlarından henüz dönmemişti. Onlarla er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağım.

Faraine tökezliyor. Sertçe yere bakıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Yorgunsun."

Yüzünü geriye atıp arsızca gülümsüyor. "Ne bekliyorsunuz, büyük kral? İlginiz oldukça kuvvetli." Bir sonraki an onu ayaklarından tutup kaldırdığımda küçük bir çığlık attı. "Beni yere bırak, Vor!" diye itiraz ediyor, küçük elini göğsüme bastırıyor. "Bu *loşlukta* üçüncü kez bayılacak değilim. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu. Çok yoğun birkaç saat geçirdim."

Öyle oldu. Elimde olsa onu odasına geri götürür ve birkaç saat daha meşgul ederdim. "Lütfen, Faraine, beni hoş gör," diyorum, onun kıpırdanmalarına karşı tutuşumu ayarlayarak. "Seni korumama izin vermeyeceksen, en azından üzerine titrememe izin ver. Vücudun büyük bir değişim geçirdi. gerginlik."

"Buna itiraz edemem." İç geçiriyor ve sonunda rahatlayarak başını omzuma yaslıyor. Bu küçük güven gösterisi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Şu anda, bize saldırabilecek her türlü tehlike ya da karanlığın içinden onu taşıyabileceğimi hissediyorum. "Söyleyin bana Kralım," diyor, "birlikteliğimiz hep böyle mi olacak?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Nazik değildim. Bağışlayın beni, daha dikkatli olmalıydım." "Hayır, hayır! Sorun o değil." Yanağımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor, yüzünde bir gülümseme ses. "Tüm bu konularda çok yeniyim, anlıyorsunuz ve beklentilerim . . oldukça farklı." "Nasıl farklı?"

"Acıyı bekliyordum. Seni bu kadar çok isteyeceğimi beklemiyordum. Acı çekerken bile."

"Anladığım kadarıyla acı zamanla azalacak." "Peki ya istemek?"

"Niyetim bunun asla kaybolmamasını sağlamak. Aslında, umuyorum ki Her geçen *loşlukta* arzunuzu artırın." Başının tepesini öpüyorum ve bir anlığına gözlerimi kapatıp onun yakınlığının tadını çıkarıyorum. "Ancak bu beni ilgilendirir, seni değil."

"Peki benim endişem nedir, söyler misiniz?"

"Bu tür konular söz konusu olduğunda mı? Hiçbir şey. Sen olduğun gibi ve yaptığın her şeyde mükemmelsin. Binlerce yaşam boyunca binlerce baştan çıkarma biçimi üzerinde çalışsan bile beni daha fazla memnun edemezsin."

"Hepsi çok iyi, ama-"

"Lütfen aşkım, söylediklerime inan. Hiçbir beklentim yok. Sadece seni öğrenmeme, sınamama ve seni daha iyi anlamak için büyümeme izin vereceksin. Sadece sana tapmama izin vereceksin."

Sarayın geçitlerinde ilerlerken düşünceli bir sessizliğe gömülüyor, gölgelerden ve dikkatli gözlerden uzak duruyor. Bu saatte ev halkının çoğu uyuyor ve ben hâlâ uyanık olan birkaç kişiden nasıl kaçınacağımı biliyorum. Görünmeden odasına geri dönüyoruz ve onu isteksizce kapının önünde ayağa kaldırıyorum. Mandala dokunuyor, sonra dönüp bana bakıyor. Kaşları hafifçe çatılır. "Benimle kalamazsın, değil mi? sen."

Başımı iki yana sallıyorum. "*Vulug Ugdth*'tan oldukça ani bir şekilde kaçtım. Dedikodular havada uçacak. Gitmeli ve elimden geldiğince düzeni sağlamalıyım."

Başını salladı. Sonra kapıyı bırakarak kollarını bana doluyor. Vücudunun sıcaklığını hissediyorum, her bir kıvrımı elbisesinin ince kumaşına ve kendi bornozumun kıvrımlarına baskı yapıyor. Ne kadar kolay olurdu

Kapıyı itip açmak, onu içeri sokmak, bu giysileri yırtıp atmak ve kendimi bir kez daha onun bedeninin zevklerinde kaybetmek istiyordum. Ama farklı bir açlık

İçimde onun bedenine duyduğum açlıktan bile büyük bir esneyiş var. Alnımı onunkine yaslayıp tatlı kokusunu içime çekerken, içimden bir huzur dalgası akıyor. Bu onun tanrı vergisi yeteneği mi yoksa sadece varlığının nadir güzelliği mi bilmiyorum. Tek bildiğim, bugün aldığım darbelerden sonra böyle bir duygunun mümkün olabileceğine asla inanamazdım. Kardeşimle aramızdaki kırılan güven, onun sürgünü, yenilgi ve yıkımın korkunç esneyen boşluğu... tüm bunlar ben onun atmosferini paylaşırken yok olup gidiyor. Kendimi onun yanından ayırmak o huzuru, o sakinliği kaybetmek demek. Buna zor dayanıyorum.

Dudaklarımdan büyük bir iç çekiş dökülüyor. "Kardeşimin sürgün haberi duyulacak," diye fısıldıyorum. "En azından bir süre sessiz kalmayı umuyorum. Hiç değilse üvey annemin öğrenmesini engellemeliyim. Targ ve müritleriyle fazla içli dışlı. Onları kışkırtmak için fazla bir şey gerekmeyecek. sorun."

"Anlıyorum." Faraine başını sallıyor, alnı benimkine değişiyor. Bir an için bana katılmakta, yanımda bakanlarla yüzleşmekte ısrar edeceğinden korkuyorum. Ancak beni rahatlatmak için geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni bekleyeceğim. Bu seferlik."

Onu öpmek için eğildim, dudaklarımdan birkaç saniye onunkilerle oyalanmasına izin verdim.

geri çekilmeden önce kalp atışları. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Kapınızı kapatın ve sürgüleyin. Lur ve Wrag, Hael dönene kadar seni izleyecek."

"Bir muhafıza ihtiyacım yok." Gözleri yakındaki *lorstun* ışığında parlıyor duvara yerleştirilmiş taş. Şimdi bile tutsak edilmekten korkuyor.

"Lütfen, Faraine," dedim, "beni hoş gör. Bu tek önlemi almama izin verin, ama her zaman gelip gitmekte özgür olduğunuzu bilerek. Muhafızlara asla müdahale etmemeleri için kesin emir vereceğim."

Bunu düşünür ama sonunda başını sallar. Son bir öpücük ve kapıyı açıp odasına giriyor. "İyi geceler," diyor usulca.

"İyi geceler, Faraine," diye cevap veriyorum, gitmek için dönüyorum. Wrag ve Lur geçidin sonunda duruyorlar, yüzleri gölgeli, gözleri kısık. Üç tane alıyorum

Onlara doğru adım atıyorum, emirler dudaklarımda, söylenmeye hazır. "Vor!"

Duruyorum. Dönüyorum. Açık kapıya ve orada duran karımın figürüne bakıyorum.

"Vor, ben . . . Seni seviyorum."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Konuşamıyorum, kelimelere karşılık vermek için bile. Onun çıplak bedeni parlayan gölün sularında benimkiyle sarmaş dolaş olduğunda cennetin doruklarına ulaştığımı düşünmüştüm. Yine de o zevklerin hiçbiri buna denk olamazdı. Şu anda, onun bedenini parçalayabilirdim.

ve onu taze ve yeni yap. Sadece onun için. Sadece bizim için.

Benden yayılan sevgimin ani patlamasını hissediyor. Tanrı vergisi armağanı alıyor ve yüzü, tuhaf, çift renkli gözlerinden parlayan uhrevi bir ışıltıyla aydınlanıyor. Ne kadar süre orada durup birbirimize baktığımızı tahmin edemiyorum. Dakikalar olabilir. Saatler de olabilir.

Sonunda geri çekildi, kapısını kapattı. Ve ben bir kez daha dünyayla yüzleşmek için dönüyorum, göğsümde zafer alevleri parlıyor.

"Ama Prens Sul nerede?"

Savaş bakanım Leydi Parh taş masaya yumruğunu vuruyor ve masanın yüzeyinde kılcal çatlaklar oluşmasına neden oluyor. Diğer bakanlarım ve onların

Vekiller bakışlarını bana dikmiş, cevabımı bekliyorlardı. Onları dakikalar önce konsey salonumda toplanmış, *Vulug Ugdth* olaylarını hararetli tonlarda tartışırken buldum. İçeri girdiğim anda sesleri kesildi. Onlar

Oturdukları yerden kalktılar ve benim odayı geçip masanın başındaki yerimi almamı izlediler.

"Güzel," dedim. "Hepiniz toplandınız. Konuşacak çok şeyimiz var."

Bazıları kardeşimin yokluğunu protesto etmişti. Üyelerden bazıları Sul'a karşı duydukları nefreti gizlemeseler de, onun konumu Prens ve sağ kolum mahkemede tartışmasıdır. Tam olarak hangilerinin ilk ayaklanmanın bir parçası olduğunu biliyorum.

Babamızın ölümünden sonra tahta çıktı. Onları yakınımnda tutuyorum, bu masada benimle birlikte oturuyorlar. Seslerinin duyulduğunu hissettikleri sürece, belki de isyan sözlerini sadece fısıltı olarak tutacaklardır.

Leydi Parh'ın sesi hâlâ tavana asılı kristallerin üzerinde çınlıyor ve gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Ona sakince bakıyorum. "Prens bu *loşlukta* bize katılmayacak."

"Peki neden olmasın?" Parh ısrar ediyor. "Onu sürgün ettiğiniz için mi?"

Orada bulunan birkaç üyeden keskin bir nefes alımı. *Leydi Sha* bir elini ayırık dudaklarına götürerek hızla gözlerini kırptırdı.

Savaş Bakanımın bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Dediğim gibi, prens bize katılmayacak. Öngörülebilir bir gelecek için *Mythanar*'dan ayrıldı."

"O zaman doğru," diye mırıldandı Lord Gol, elini yüzünde gezdirerek.

"Doğru olan nedir?" Lord Brug kollarını geniş göğsünde kavuşturur ve koltuğunda geriye yaslanır. "Lütfen biri sade bir dille konuşabilir mi? Prens sürgün edildi mi edilmedi mi?"

Bu bilginin sızma şeklini kontrol etmeyi tercih ederdim. Büyük olasılıkla Sul'un güzel sevgililerinden biri odasının kapısının önünde durup dinlemişti. Anahtar deliklerinden elde edilen bilgi. Mahremiyetimizi korumak için Hael'i dışarıda bekletmeliydim.

Ses tonumu ölçmeye özen göstererek topluluğa hitap etmek için ayağa kalkıyorum. "Prens Sul'un, Lord Rath'ın tanıklığıyla kraliyete karşı ihanetten suçlu olduğu kanıtlanmıştır." Bakanlarım ihtiyatlı bakışlar atıyor. Parh bile tedirgin görünüyor. "Derhal sürgün edildi ve Yeraltı Diyarı'na geri dönmeyecek."

"Kraliçe bilgilendirildi mi?" Leydi Sha soruyor.

Üvey annemden, dul kadından bahsettiğini anlamam bir nefes almamı gerektiriyor. Çenem sertleşiyor. "Konuşmadı. *Parıldama* zamanı geldiğinde onunla kendim konuşacağım."

"Çok güzel bir manzara olacak," diye gürledi Lord Brug, ağır başını sallayarak. "O lanet Arraog Çocukları'nı öğle yemeğine kadar ayaklandıracak!" Diğerleri mırıldanıyor, yüksek sesle konuşmaktan korkuyor ama yine de dillerini tutamıyorlar.

Elimi kaldırıyorum. "*Gurat!*" Homurdanıyorum. Anında sessizlik çöküyor. Yavaşça masanın etrafına bakıyorum, sırayla her birinin bakışlarıyla buluşuyorum. "Sul benim kardeşim. Benim kanımdan. Kral olarak kendi evimin üyelerini cezalandırmak benim hakkım ve görevimdir."

Leydi Parh alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor. Gözlerim onun sert yüzüne takılıyor. "Bunu tekrar söylemek ister misin, Parh? Bu sefer daha yüksek sesle, böylece diğerleri de seni duyabilir."

Başını kaldırıyor, dudakları hırıltıyla dişlerinden geriye doğru çekiliyor. "Mahkemede kendi gününü yaşamalıydı. Kendini savunması için ona bir şans verilmeliydi. savunma."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Brug sözümü kesiyor. "*Morar-juk!* Delirdin mi sen kadın? Bu isyancıların ekmeğine yağ sürmek olur! Ondan bir kahraman, bir şehit yaratırlar. Şehir bu durumdayken, böyle bir şey hepimizi uçurumun kenarına sürüklemek için gereken araç olabilir."

Hiçbiri tartışmıyor. Gerçek sadakatleri ne olursa olsun, hepsi böyle bir şiddetin Mythanar için ne anlama geleceğini biliyor. Pervasız olmayı göze alamayız.

"Brug haklı," diyorum sonunda. "Şu anda Mythanar ve Yeraltı Diyarı'nı birleştirmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Lord Gol?" Bakanım başını kaldırdı. Eskisinden daha yaşlı, daha sert görünüyor. "Tahmininize göre *Vulug Ugdth* halk tarafından iyi karşılandı mı?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes alır. "Bunu göreceğiz, Majesteleri. İlk sonuçların ilginç olduğunu söyleyebilirim."

"Nasıl ilginç?"

"Büyük Kral, çektiğiniz çileyi cesaret ve güçle karşıladığınız konusunda herkes hemfikir. Ölülerimizin ruhlarının olması gerektiği gibi huzura kavuştuğuna inanılıyor. Ama . . ."

"Evet, Gol. Devam edin."

"Konuşma var. İnsan gelininle ilgili."

Göğsüme bir taş düştü. Nasıl olur da konuşulmaz? Galeriden izleyenler Faraine'in *yunkathu* havuzuna girdiğine şahit olmuşlardı. Kraliçenin *Vulug Ugdth*'a yardım etmesi yasalara aykırı değil ama Faraine hiçbir zaman taç giymedi ya da Alt Diyar tarafından sahiplenilmedi. Onların kraliçesi değil.

"Ne konuşması?" Sesim keskinleşerek talep ediyorum.

Gol birkaç arkadaşıyla bakış alışverişinde bulunuyor. "Dedikodular," diye itiraf ediyor, bakışlarını isteksizce benimkilere çevirerek. "Söylentiler ve fısıltılar.

Şehirde, kimsenin bastıramayacağı kadar hızlı bir şekilde yayılıyor. *Almuth tor Grakanak*'ın geri döndüğünü söylüyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum, garip başlık kafamda yankılanıyor: "Derin Karanlığın Yumruğu", antik mitlerden bir figür, henüz çocukken öğrendiğim bir figür

Beşik. Tanrılar tarafından Mythanar'ı ihtiyaç duyduğu anda kurtarmak için dünyanın sınırlarının ötesinden gönderilen büyük bir kurtarıcının kehaneti. Bu

Belirsiz, sadece birkaç eski dua kitabımızda bahsedilen, taş oymalarda veya kabartmalarda nadiren tasvir edilen.

Bununla ilgili bir şeyler doğru değil. Bir şeyler uymuyor. "Döndü mü?" Yankıladım. "Ne demek geri döndü?"

Yine karşılıklı bakışmalar. Tanrım, bundan yorulmaya başladım! Sul burada olsaydı, kafataslarını kırmakla tehdit ederdi. Sadece yaşça bana en yakın olan Leydi Sha'nın kafası benim kadar karışık görünüyor. "Anlaşılan bakanlarım krallarına ya da uluslarına hizmet etmekten çok mitlere ve efsanelere ilgi duyuyor," diye homurdanıyorum, sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi onlara dikiyorum. "Söyle bakalım. Bu söylentiler neden yayılıyor ve elimizdeki konuyla ne ilgisi var?"

"Bir zamanlar senin annene böyle derlerdi," diyor Leydi Parh.

"Ne?" O kadından bahsetmek bile göğsümü isimsiz bir korkuyla dolduruyor. "Ne diyorsun sen?"

"Bu doğru." Brug ciddiyle başını salladı ve küçük gözlerini bana çevirdi. "Bir zamanlar o -bu dünyanın sınırlarının ötesinden gelen bir yabancı- birçok kişi tarafından *Almuth tor Grakanak*'ın vücut bulmuş hali olarak görülüyordu. Yaygın inanışa göre o-"

Konsey salonunun kapısı açılır ve Brug'un söyledikleri kesilir. Tüm gözler, kıpkırmızı cübbesini arkasında sürükleyerek hızla içeri giren Şansölye Houg'un figürünü görmek için dönüyor. Ben ayağa kalkıyorum, bakanlarım da beni takip ediyor. "Houg!" Homurdanıyorum. "Bu toplantının rahatsız edilmemesi için kesin emir vermiştim."

Şansölyem derin bir selam veriyor, cübbesinin uzun kolları yere dökülüyor. "Bağışlayın beni, Majesteleri. Ama sizi ve bilge konseyinizi derhal bilgilendirmeliyim; Gavaria'dan bir elçi geldi."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz insan dilinde konuşan yüksek bir ses dış geçitte yankılanır: "Diyorum ki, bir mahzen kadar kasvetli

Burada! Sizi bilmem ama burası tüylerimi diken diken ediyor. İttifaka ihtiyaçı olanın kraliçe değil de bir Gölge *Kral* olmasına sevindim,        babam beni evlendirmeye  alı saydı, ona o sivri tacını unutamayacağı bir yere sokmasını söylerdim!"

Damarlarımda bir buz seli dalgalanıyor. O sesi tanıyorum. Ve ne olmak üzere olduğunu biliyorum. Sanki önümde açılan geleceği görebiliyorum. Sadece önümüzdeki birkaç anı değil, takip edecek saatleri, günleri, haftaları da.

Konseyim izliyor. Ve onların gözünden tüm Mythanar.    anda bir kraldan daha azı olamam. Tereddüt yok. Korku yok. Mutlak inançtan başka bir şey yok.

Houg'a "Onları içeri gönder," dedim.

 ans lyem eğiliyor, kapıdan geri adım atıyor ve işaret ediyor. "Gavaria Prensi Theodore, Kralım," diye anons edecek zamanı oluyor ki tanıdık bir figür yanından geçip odaya dalıyor. Arkasından iki kişi daha geliyor, koyu gri giysiler içinde, yüzleri kasvetli, ama en  ndeki adam altın i lemeleri, büyük tüylü  apkası ve her adımda kalçasına çarpan mücevherli kılıcı ve kınıyla görkemli bir figür çiziyor.

"Ah! Vor!" Theodore haykırıyor, sesi salonumun ani sessizliğinde çınlıyor. "İ te buradasın. Buraya gelmek çok uzun sürdü. Bütün Nehir yolları tıkanmış gibi görünüyor, biliyor muydun? Bana sorarsanız bir krallığı yönetmek için harika bir yol. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalısın. Kapının hemen bu tarafındaki hayalet kasaba da neyin nesiydi? Pek de sıcak bir karşılama sayılmaz, benden söylemesi."

"Prens Theodore," dedim. "Mythanar'da ne yapıyorsunuz?"

"Oh, çok açık değil mi?" Prens  apkayı ba ından çeker ve geniş kenarıyla oynar. Tüyler dizlerine çarparak dalgalanıyor. "Beni babam gönderdi. Sana Gavaria'da ihtiyaçı var. Fae akıncıları ile bazı hileli i ler

Anlıyorum ama daha önemli kısımları bana anlatmıyor. Tek bildiğim size ve savaşçılarınıza ihtiyacı olduğu. Bir an önce, olduğu gibi."

Boğazımdaki gerginlik, saf büyüden örülmüş görünmez bir kordon gibi daralıyor. Bunun ne olduğunu biliyorum: imzaladığım sözleşmenin yazılı büyü. Kendi isimle imzalanmış bir sözleşme. Yasal olması için Larongar'ın kızıyla evliliğimin tamamlanmasını gerektiren bir sözleşme.

Bu kelimelerin içindeki sihrin gücüyle, bir kez mühürlendikten sonra bozamayacağım bir sözleşme.

Tüm gözlerin üzerimde olduğunun farkındayım. Bakanlarım, muhafızlarım, şansölyem. Her biri, bu kibirli insana Yeraltı Diyarı Kralı'nın şu anda krallığını terk edemeyeceğini söylememi bekliyor. Savaşçıları bir yabancının savaşına adamadan önce Larongar'ın büyücülerini göndermesini istediğini. Kız kardeşinin yerine sahte bir gelin gönderildiği anda ittifakın geçersiz hale geldiğini.

Ama büyü'nün zorlaması beni etkisi altına alıyor. Ağzımı açıp kelimelerin gelmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. "Leydi Parh?"

"Evet, Majesteleri?"

"Kuvvetlerimi topla. Hemen Gavaria'ya gidiyoruz."

Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum ve alnımı serin taşa bastırıyorum. Tanrılar yukarıda, kalbim nasıl da çarpıyor! Bu kelimeleri yüksek sesle söylemeyi bu kadar korkunç bulmam garip mi? Bir süredir Vor'a karşı ne hissettiğimi biliyordum, bunu kendi kafamın içinde itiraf etmiştim. Ama her nasılsa duygularımı dile getirmek, giysilerimi çıkarıp vücudumu onun ellerine, dudaklarına ve diline teslim etmekten bile daha cesurca geldi. Tabii ki bu aptallıktı. Kelimelere ne ihtiyacımız vardı? Şüphesiz hareketlerim yeterince yüksek sesle konuştu. Şelalenin altındaki köpükte birbirine dolanmış iki bedenimiz, paylaştığımız aşkın kanıtı değil miydi?

Belki de öyle değildir. O an ne kadar güzel olsa da, fiziksel eylemin kendisi tek başına hiçbir şey ifade etmezdi. Cornaith Prensi ile evliliğim planlandığı gibi ilerleseydi nasıl olurdu hayal bile edemiyorum. Vor'un kollarında kutsal olan şey, başka birinin kollarında saygısızlık olurdu. Sadece birleşme eylemi yeterli değildi. Aşk olmadan olmaz.

Ve şimdi söyledim. Yüksek sesle söyledim. Ve bir şekilde, daha gerçek. Vor kendini bana teslim ettiği için artık her şey daha gerçek.

Dönüyorum ve sırtımı kapıya yaslayıp başımı eğiyorum. Nabzım hızla atıyor ve bedenim yorgun olmasına rağmen hala sıcak ve canlı. Dokunduğu ve tattığı yerler. Dürüst olmak gerekirse biraz da acıyor. Pişmanlıkla gülümsüyorum ve kapıdan uzaklaşıp loş odaya adım atıyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Karanlık ocağa yakın çekilmiş sandalyede biri oturuyor. Hafifçe parlayan bir *lor* taşı, bir kapüşonun kenarını ve küçük, kambur bir figürü aydınlatıyor.

"Kim var orada?" Talep ediyorum.

Sandalyedeki figür öne doğru eğilir. Aynı anda, *lorst* Taş parlıyor, yüzünü aydınlatıyor.

"*Sen,*" diye nefes alıyorum. Bu yüzü tanıyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bana tanıdık geliyor. Bir rüyadan bir figür. Yüz hatları yakışıklı, yaşla çizgilenmiş, bir çift keskin, altın rengi göz.

O gözler şimdi beni içine alıyor, darmadağınlık vücudumda yavaşça aşağı yukarı geziniyor. "Vay, vay," diyor yabancı, tek kaşını hafifçe kaldırarak. Sesi alaycı bir tonda. "Trol gibi görünmüyor musun?"

Kollarımı açıkta kalan göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, aniden bu elbisenin ne kadar az kumaştan yapıldığının farkına varıyorum. Bunu diğerlerinin arasında giymek bir şey. troldefolk, etimin çoğunu kaplayan ayrıntılı yaka ile eşleştirildi. İpeksi iç elbisemden başka bir şey giymediğim bu kadının karşısında kendimi neredeyse çıplak hissediyordum. Bu *insan* kadının.

"Kimsin sen?" Talep ediyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sizi görmeye geldim tabii ki." Kadın başını biraz yana eğiyor. "Beni hemen arayacağınızı umuyordum. Görünüşe göre aklınızda başka şeyler varmış."

Başımı sallıyorum, yanaklarımı kızartan allığı görmezden geliyorum. "Neden seni arayayım ki? Kim olduğunu bilmiyorum ki!"

"Oh, öyle mi? Konuşmamızı çoktan unuttun mu?" "Ne konuşması?"

"Ölümün kıyısındaki küçük sohbetimiz."

Bu sözleri söylerken, bir çok telden birine dokunuyor.
Boynundan sarkan kristaller. Bir taş parlıyor - koyu mor renkte titreşen bir *urzul*. Gözümü çekiyor ve ona baktıkça sanki hafızamdaki bulutlar aniden dağılıyor. Görüntüler odak noktasına geliyor.
Karışık ve yabancı başlayan ama yavaş yavaş tanınabilir kelimelere dönüşen sesler.

"Birkaç woggha'yı sokaklardan uzaklaştırmanın uzun vadede bir işe yarayacağını mı düşünüyorsun, çocuğum?"

"Hata yapma küçük prenses-Arraog, Dünyanın Kalbindeki Ateş, kıpırdanıyor."

"Ama sen sıradan biri değilsin, değil mi? Tanrı vergisisiniz. İlahi bir amaç için ilahi kutsamalarla donatılmışsınız..."

Her şey geri geliyor, unuttuğum her şey. Önümdeki kadına bakıyorum. "I . . . Seni rüyamda gördüğümü sanmıştım."

"Beni rüyanda mı gördün? Oh, hayır. Ölümler rüya görmez, bilirsin." Yaşlı kadın ayağa kalkıyor. Giysileri hatırladığım kadar eski püskü ve yıpranmış; hareket ettikçe birçok kristal teli birbirine çarpıyor. Sandalyenin yanındaki gölgelerden eğri büğrü bir baston çıkarıyor ve yaklaşırken ona ağır ağır yaslanıyor.

Bir adım geri atıyorum ama topuğum kapıya çarpıyor. Çenemi kaldırarak kendimi destekliyorum. Ne de olsa o sadece küçük, yaşlı bir kadın. "Bana hâlâ kim olduğunu söylemedin," diyorum.

Omuz silkiyor. "Eh, fark etmez, değil mi? Asıl önemli olan bana verdiğin söz."

"Neymiş o?"

"Ejderhayla yüzleşmek için tabii ki."

Gözlerim büyüdü. "Ben öyle bir söz vermedim."

Homurdanıyor ve sopasının ucunu sertçe yere vuruyor. "Lanet olsun. O kısmı hatırlamayacağını umuyordum. Sana Arraog hakkında söylediklerimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Sonunda başımı sallamadan önce bir an tereddüt ediyorum. Hatırlamak istemiyorum.

Ama o havuzdan çıktığımdan beri, Vor beni Mythanar'a geri götürdüğünden beri bu bilgi peşimi bırakmıyor. Zihnimin gözünde, muazzam göksel bir dansın içinde sarmaş dolaş olmuş kudretli varlıkların rüyasını yeniden görüyorum. "Onun uyandığını söylemiştin. Bu dünyayı yok etmek istediğini. Ama nedenini söyleyemedin."

"Neden olduğu o kadar da önemli değil. Önemli olan bunun *gerçekleşecek* olması. Aslında *oluyor*. Ve senin bunu durdurman gerekiyor."

Vor'un dışarıda görevlendireceğine söz verdiği muhafızlara bağırmalıyım. Ama yapamıyorum. Kafamın arkasında bir şey fısıldıyor. Bu yaşlı kadının ya da benim dikkatimi çekmek akıllıca olmaz. Hatta tehlikeli. Ama bu hiç mantıklı değil.

Gözlerim kısıldı. "Korumaları çağırmamı mı engelliyorsun?"

İki kaşı da yaşlı kadının alnına fırladı. "Size bunu düşündüren nedir?"

Cevap vermedim. Çünkü şimdi kelimeleri yüksek sesle söylediğim için çok aptalca, utanç verici görünüyorlar. Ama bu duygular bile bana aitmiş gibi görünmüyor. Dişlerimi gıcırdatarak kadına kaşlarımı çatıyorum. "Evime gizlice girerek ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum. odalar ve ... ve üzerimde sihir yapıyor. Beni olmadığım bir şeye dönüştürecek hiçbir şey yapamaz ya da söyleyemezsiniz."

"Peki bununla ne demek istiyorsun çocuğum?"

"Yani bir ejderhanın dünyayı yok etmesini engellememin hiçbir yolu yok."

"Şu anda değil, hayır. Ama biraz eğitimle."

Kızgın. Tüm bu çılgınca konuşmanın tek olası açıklaması bu. Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Senin ne düşündüğün önemli değil! Hayır.

dünyadaki eğitim herhangi bir fark yaratacaktır. Ayrıca, güçlerim eskisi gibi değil."

"Gerçekten mi?" Kadın öne doğru hevesli bir adım atıyor, bakışları keskinleşiyor. "Ne şekilde? Açıkla."

Ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Bunu hiç hissetmemiş birine, içimdeki o garip yokluğu, bir zamanlar başkalarının duygularıyla dolu olan o boş alanı nasıl ifade edebilirim? Evet, Vor'la sevişmek o eski duygunun bir kısmını yeniden uyandırdı. *Vulug Ugdth*'un kristal şarkısı da öyle. Ama aynı şey değil. "Sadece ... gitti," diyorum usulca. "Tamamen değil belki. Ama artık o kadar güçlü değil."

"Ah, evet." Yaşlı kadının yüzü bir gülümsemeyle kırışıyor ve güçlü beyaz dişleri şok edici bir şekilde ortaya çıkıyor. "Evet, değişim gerçekleşirken sizi bu şekilde alabilir. İlk başta sanki tamamen kaybetmişsiniz gibi hissedeceksiniz. Ama kaybetmedin. Güven bana çocuğum. Tanrı vergileri öyle gelip geçmez.

Bir sebep için verilirler. Ve senin sebebin, hoşuna gitsin ya da gitmesin, Arraog'u öldürmek."

Başımı sallayarak dudaklarımın arasından küçük bir kahkaha atıyorum. "Özür dilerim. Yeteneğim eskisi kadar güçlü olsa bile, asla o tür bir yetenek değildi. Bırakın birini öldürmeyi, bir sineğe bile zarar veremezdim."

"Şimdiye kadar hayır," diye onaylıyor yaşlı kadın. "Ama sen yeteneğinin ne olduğunu anlamıyorsun. Tüm hayatını onu *yönetmeye* çalışarak geçirdin. Sana gönderdiğim o küçük taşla onu kontrol etmek için."

"Ne?" Aceleyle boynumdaki kolyeyi kavırıyorum. Elimde ölü ve hareketsiz duruyor ama hatları çok tanıdık. Yeteneğimin ortaya çıkmasından bu yana geçen yıllar içinde bu taş benim bir parçam haline geldi. Bazen merak ediyorum

Tam olarak nasıl bulduğumu. Başlangıçta bunun annemin bir hediyesi olduğunu düşünmüştüm ama uzak bir dünyadan gelen değerli bir taşın beni içten dışa doğru parçalayan hediye'nin tahribatını yatıştırmaya yardımcı olacağını nereden bilebilirdi ki?

Sözleri kulağımda çınlayan bu kadına bakakalıyorum. Sorduğum soruya cevap vermek yerine bastonunun ucundaki en büyük taşa dokunuyor. Daha da parlıyor, yüzünü tamamen aydınlatıyor. Ona bakıyorum, ilk kez gerçekten bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde onu tanıdım. Daha doğrusu, ben Çok daha sevdiğim bir yüzde defalarca gördüğüm yansımasını tanıdım. Dudaklarının biçimi, kaşlarının şekli, yanaklarının ve şakaklarının eğimi.

"Sen osun," diye fısıldadım. "Sen Vor'un annesisin. Kraliçe."

Kadın yine gülümsüyor ve bu tanıdığım bir gülümseme. Değiştirilmiş, evet, muhteşem bir trolde kralının parıltısının aksine yaşlı bir insanın yüzüne uyacak şekilde. Ama bu gülümsemeyi nerede görsem tanırım. "Ben Maylin," diyor. "Bir zamanlar kraliçeydim. Şimdi ise Yukarı Topraklar'ın yaşlı cadısıyım."

"Ama sen gittin. Vor'u terk ettin ve bu dünyadan kaçtın ve ... ve ..."
Söyleyecek söz bulamıyorum. Gerçek şu ki, Vor bana annesi hakkında çok az şey anlattı. Onun yıllar önce öldüğünü, kendi dünyasına ve yakında bedeninin gençliğini ve canlılığını tüketecek olan ölümlü havaya geri döndüğünü sanıyordum. Bu kadar yakın kalacağını, görünüşe göre yaşlanmaya karşı korunmasa da ömrünün uzayacağını hiç hayal etmemiştim. "Vor biliyor mu?"

"Elbette. Seni bana getiren oydu, nasıl kurtulabileceğini söylemem için bana yalvaran da oydu. Yani evet, Vor bir süredir biliyordu.

Yine de son olaylar onu kapıma getirene kadar beni ziyaret etmeyi reddetti. Babasını terk ettiğim için beni hâlâ affetmedi. Anlayamadı. Çok gençti."

"Anlamıyorum." Kelimeler dişlerimin arasından sertçe ısıyor. "Onu neden terk ettin? Ve ... ve nasıl olur da ... ?" Boynumdaki taşı sıkıca kavıyorum, çok fazla soru aynı anda kafamı dolduruyor.

Maylin bana bakıyor, ifadesi kapüşonlu. "Başka bir tanrı vergisi için uzun süre ve çok aradım," diyor yavaşça. "Bir gün ortaya çıkacağını biliyordum. Bu önceden söylenmişti, değil mi? Ama tanrıların senin eşsiz yeteneğini tekrar bahşetmesi nesiller sürdü. Bu arada, ölmeme izin veremezdim. Bu yüzden, bu dünyaya ve havasının sağladığı ölümsüzlüğe tutundum, sadece arayışıma devam etmek için periyodik olarak dünyamıza geri döndüm. Çoğu zaman neredeyse pes ediyordum, senin asla olmayacağına ikna olmuştum. Sonra bir gün ... işte oradaydın." Gözleri parlıyor, altın derinliklerinde garip korlar var. "Tanrı vergisi armağanınız öyle bir güç seliyle üzerinize geldi ki, bu dünyadaki her taştan fişkırdı!"

Başımı sallıyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Nasıl bilebilirdin? Beni nasıl bulabildin?"

"Çünkü ne aradığımı biliyordum. Çünkü tüm dünyada sadece ben onu tanımaya en iyi şekilde hazırlanmıştım."

Yaşlı kadın boğazındaki kolyelerin iplerini kaldırıyor. Bir anda parlıyorlar, düzinelerce parlak renk, her biri benzersiz ve çok yönlü yüzeylerden parılıyor. Merkezlerinden düşük bir uğultu titreşiyor, duyularımı titreten bir armoni yaratıyor, doğrudan kemiklerime kadar. "Yeteneğini taşıyan tek kişi sen değilsin, Gavaria'lı Faraine Cyhorn," diyor. "Ben de tanrı vergisiyim. Ben de başkalarının duygularını alıyorum, ruhlarının enerjisini hissediyorum. Ben de bir zamanlar azap içinde yatıyordum, kontrol edemediğim enerjiler tarafından ölümün eşiğine kadar hırpalanmıştım, zihnim ve bedenim yavaş yavaş kırılıyordu. Ama öğrendim. Tanrıların lütfuyla buraya getirildim ve Derin Karanlık'ın rahipleri tarafından eğitildim. Bana gücümü bu dünyanın *urzul* taşları aracılığıyla yönlendirmeyi ve çok daha fazlasını öğrettiler."

Kristallerden bir tutamı kaldırıyor. Uzun, düzensiz taşlar solgun parlıyor Zengin, sıcak bir altın rengine geçmeden önce bir an mavi. Onlara bakıyorum, garip bir şekilde büyülenmişim, tıpkı mum alevinden büyülenmiş bir pervane gibi.

"Senin yerinde durmayalı uzun yıllar oldu," diye devam ediyor cadı, sesi kristal uğultuya karışıyor usulca. "Ama hatırlıyorum. Ve sana öğreteceğim."

İçimde ılık bir şeyler tomurcuklanıp çiçek açıyor, bir sakinlik ve kesinlik hissi, hemen ardından da açılığa dönüşen bir heves. O taşlara bakıyorum, bedenimdeki ve zihnimdeki her duyu onların titreşimlerine uyum sağlıyor. Onları kendim tutmak, enerjilerini bedenime çekmek istiyorum. Sesin, nabzın beni aşılmasına izin vermek. Ne yaptığımı fark etmeden önce iki elimi de uzatarak iki adım atıyorum. Bir nefesle geri çekiliyorum.

Ters giden bir şeyler var. İçimdeki bu uğultu, kanımdaki ve kemiklerimdeki bu SIZI

. . . o bana ait değil.

"Ne yapıyorsun?" Bakışlarımı kristallerden ayırıp cadının altın gözleriyle buluşarak talep ediyorum. "Duygularımı manipüle mi ediyorsun? Beni duygularımla mı besliyorsun?"

Maylin'in beyaz dişleri *en* parlak taşının ışığında parlıyor. "Eminim sen de aynısını yapabileceğini çoktan fark etmişsindir, değil mi? Bu, ustalaşılması gereken ilk ve en kolay numaradır."

"Hayır!" Başımı salladım, dehşete düşmüştüm. Birkaç adım daha geri çekildim.

duvara doğru bastırdı. "Bunu asla yapmam. Başka bir insanı asla bu şekilde ihlal etmem."

"Gerçekten mi?" Yaşlı kadın başını eğiyor, kırışık kaşlarının altından bana bakıyor. "Tekrar düşün, küçük prenses."

Ben de öyle yapıyorum. Başı kucağımda diz çökmüş kız kardeşimi düşünüyorum. Açlık ve korkuyla nasıl titrediğini hissedebiliyorum. Parmak uçlarımla alnına dokunduğumda teninin nasıl hissettiğini hatırlıyorum ve kalbimden onunkine bir sükûnet ipliğinin geçmesine izin veriyorum.

Ama bu kesinlikle aynı şey değil! Ilsevel'i manipüle etmedim, sadece acısını hafiflettim. Ancak o zaman onu onurlandırmaya ikna edebildim.

nefret ettiği bir evliliği kabul etmek, korktuğu bir kocayı kabul etmek.

"Oh." Dudaklarımın arasından kısa bir nefes verdim. "Hiç düşünmemiştim..."

"Siz gençler asla yapmazsınız. Bu gençliğin büyük laneti." Cadı iç çeker ve kolyesinin diğerlerinin arasına düşmesine izin verir. Tüm küçük ışıklar söner, geriye sadece *en büyük* taşının parıltısı kalır. "Ama sana öğretebilirim. I Mythanar'a yeteneklerimi geliştirmek için getirildim ve geliştirdim de. Şimdi sana öğreteceğim."

Başım zonkluyor, çok fazla düşünce ve fikirle çarpıyor. Özümde, kendi duygularımın olması gerektiği ama olmadığı soğuk, boş bir alan var.

Yaşlı kadın, eğri büğrü asasını iki elinde yavaşça çevirerek, "Kabul etmesi zor, biliyorum," diyor. "Gelişini uzun zamandır bekliyordum, Faraine. Ama sonunda buradasın ve çok az zamanımız kaldı."

Başımı kaldırıp yaşlı kadının gözlerinin içine bakıyorum. "Geleceğimi nereden bilebilirdin? Oğlunun insanlar arasında gelin arayacağını nereden bilebilirdin? Gavarıa'ya yolculuk edeceğini ve ... ve ...
."

Yüzündeki ifade yazılı bir itiraf kadar net. O çizgilerde ve kırıksıklıklarda, o kurnaz, keskin gözlerde işlenmiş gerçeği okurken kelimelerim uçup gidiyor. Neredeyse tarihi zihnimde canlandırabiliyorum. Küçük, kambur ve kapüşonlu cadı gölgelerin arasından kayarak

Vor'un sarayının bazı kilit üyelerinin kafalarındaki duygular. Vor'un kendisinde. Fazla bir şey gerekmez. Doğru kaldırıcı uygulanırsa en ağır kaya bile yuvarlanabilir.

"Kız kardeşimi seçti." Kelimeler dudaklarımdan döküldü, şimdi yüzleştiiğim gerçeğliğe karşı umutsuz bir protesto. "O Ilsevel'i seçti. Beni değil. Planın, her ne idiyse, işe yaramadı."

"Öyle değil mi?"

"Onunla evlenebilirdi! Kızlık Yolculuğu'nda öldürüldü ama onun yerine onunla evlenirdi." Korkunç bir düşünce içimi kemiriyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Sen . . . yapmadın . . . ?"

"Ne? Bir engeli ortadan kaldırmak için kızı öldürmek mi?" Burada yaşlı kadın kahkahayı basıyor, tehlikeli, hançer gibi bir ses. "Gerek yok. Söyle. Tanrılar bu talihi kendileri ayarladılar. Hediyelerinin ait oldukları yere ulaşmasını sağlamanın bir yolunu bulurlar. Senin Mythanar'a gelmen gerekiyordu, kızım. Ben sadece kaderi yönlendirmek için kullanılan bir araçtım." Yaşlı kadın bastonunu iki eliyle kavrayarak bir adım daha atıyor. "Hiç kimse tanrıların iradesine karşı gelemmez. Siz buradasınız. Ve öyle ya da böyle Yeraltı Âlemi'nin kurtuluşu olacaksın. Ama gerçek gücünü öğrenene kadar değil."

Attığı her adım kıyametin yaklaşması gibi. Kaçmak istiyorum ama nereye gidebilirim? Hâlâ kapıyı açıp muhafızları çağırabilirim ama bir şey beni engelliyor. Aklımı karıştıran cadı mı? Belki de. Ama öyle hissetmiyorum.

Umut gibi geliyor.

Bunca yıldır yaşadığım acının nihai bir amaca hizmet edebileceği umudu.

Bir yük olmadığımı, gerçekten daha fazlası, daha güçlü bir şey olabileceğimi umuyorum. Güçlü bir şey.

Boşuna dilekler! Kimi kandırıyorum ben? Bunlar cahil bir çocuğun hayalleri. Bu kadar kolay kanmayacak kadar çok şey yaşadım.

"Ben sandığınız gibi biri değilim," diyorum sonunda. "Tanrılar bana verdiği tüm gücü sadece mağara şeytanlarını geri döndürmek için kullandım. Urzulhar Çemberi'nden enerji kanalize ettim ve neredeyse beni öldürüyordu."

Yaşlı kadın homurdanır. "Seni öldürdü. Lafı dolandırmayalım. Ama sana kendini kendi gücünden korumayı öğretebilirim. İzle."

Kolunun dökümlü kıvrımlarını geri çekerek ön kolunu ortaya çıkarıyor. Bir an için hiçbir şey olmuyor. *En parlak* ışık krep gibi teninde oynaşıyor, her bir ciğer lekesini ortaya çıkarıyor. Sonra bir şeyler olmaya başlıyor. Gözlerim açılıyor ve bir adım daha yaklaşıyorum, tüm ihtiyatım şaşkınlıkla kayboluyor.

Teni gözlerimin önünde dönüşüyor. Sertleşiyor, kalınlaşıyor. Hael'in cildini bozan *dorgarag* gibi. Sadece bu gri, donuk bir taş değil. Kristal. Saf, parlayan kristal. Yüzlü ve içsel ışıkla parıldıyor, kolunu, elini, her bir boğumlu parmağını kaplıyor. Çok güzel. Ve korkunç.

Maylin sanki nefesini tutuyormuş gibi bir hava çıkarıyor. Maylin Kristaller içine batıyor, eriyip gidiyor ve yerini yeniden ince, mavi damarlı insan derisine bırakıyor. Ama gözleri benimkilerle buluşmak için parladığında, *en büyük* taştan daha parlak parlıyorlar.

"Anlamıyorum," diyorum ağızım açık ona bakarken. "Benim güçlerim böyle bir şey değil."

"Yeteneğiniz henüz hayal etmeye zahmet ettiğinizden çok daha büyük ve incelikli. İhtiyacın olan şey eğitim. Ve pratik. Bu küçük numara mı? Bu sadece içsel gücün dışsal bir işareti. Gerçek güç burada yatıyor." Yaşlı kadın bir yumruğunu küçülmüş göğsüne vurarak kolyelerini şingırdatıyor. "Söyle bana evladım, kalbin nerede yatıyor?"

Uzun bir süre sessiz kaldım. Ama gerçek inkâr edilemez. "Vor ile. Her zaman Vor'la birlikte."

"Ve ona yardım etmek istiyorsun, değil mi? Onu kurtarmak istiyorsun."

"Evet."

"Bunu yapabilir misin? Şu anda olduğun kişi Vor'un ihtiyacı olan kişi mi?"

Cevap vermenin ne faydası var? İkimiz de gerçeği biliyoruz. Ben Vor ve yönetimi için bir varlık değil, bir yükümlüyüm. O şimdi nerede? Bir yerlerde mahkemesiyle uğraşıyor, anlamadığım işlere karışarak yarattığım karmaşayı düzeltmeye çalışıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Cadı neşesiz bir şekilde gülümser. "Daha fazlası olmalısın, Faraine. Kocanı ve bu diyarı kurtarmak istiyorsan daha güçlü, daha sert olmalısın. Ama gerçek gücüne erişmen gerekecek. İşte ben de burada devreye giriyorum."

Aniden dönüyor, mobilyaların arasından geçerek odanın içinde kısmen açık duran pencereye doğru ilerliyor. Pencereyi iterek genişletiyor ve avludan birkaç kat yüksekte duran balkona adım atıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Talep ediyorum. Uçamadığı sürece o yönden çıkış yok.

Cadı omzunun üzerinden geriye bakar. *En* büyük taşı öncekinden daha parlak bir şekilde parlıyor ve yüzünü sert, beyaz bir parıltıyla aydınlatıyor.

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Artık her şey sana bağlı. Kararını ver ve bunu yaptıktan sonra benimle iki *karanlık* sonra Urzulhar Çemberi'nde buluş. Eğitimin o zaman başlayacak."

Tek kelime edemeden ışık sönüyor. Ani karanlık o kadar derin ki, sesimi, nefesimi kesiyor gibi görünüyor. Birkaç dakika boyunca hareketsiz durmaktan başka bir şey yapamıyorum, ciğerlerim göğsümün içinde eziliyor.

Sonra kalbim güm güm atıyor. Acı dolu bir nefes alıyorum ve odanın içinde tökezleyerek en yakın *lor* taşını bulmaya çalışıyorum. "*Hira!*"

Fısıldıyorum, trolce bir emir sözcüğü. Kristal yumuşak bir şekilde parlayarak cevap veriyor. Odayı, balkonu, her gölgeli kuytu köşeyi ararken onu önümde tutuyorum.

Ama cadı gitti.

Ertesi gün Faraine'in odasına döndüğümde hava neredeyse kararmak üzereydi. Bedenimin ve ruhumun her parçası yorgun düşmüştü. Gavaria'ya yolculuk hazırlıklarına başladığımdan beri nefes alacak boş bir anım bile olmadı. Hem kamuya açık hem de özel toplantılar hatırlamaya özen gösterin. Bir sürü bağırış çağırış ve uzun, soğuk sessizlikler. Bu hayatta yaptığım her seçimden pişmanlık duymak için bolca zamanım oldu.

Ama gelecek önlenemez. Ben ve kuvvetlerim yarın *ışıl ışıl* insan dünyasına doğru yola çıkacağız. Larongar için savaşıcağız, adımı koyduğum büyü bağını yerine getireceğiz. Mythanar'ı ve Yeraltı Diyarı'nı rehberlik edecek ve koruyacak bir kral olmadan bırakarak.

Sonsuz gibi görünen bu toplantılar boyunca birçok kez elim cübbemin cebine gitti ve orada saklı kristale dokundu. *Bir hayata karşılık bir hayat.* Yaptığım pazarlık buydu. Bu pazarlığın bedeli sonunda ödenecek mi? İnsan dünyasına bir daha dönmek üzere yürüyecek miyim?

Hael, Faraine'in odasının dışında nöbet tutuyor. Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İfadesi her zamankinden daha sert, sanki boynunu kaplayan ve yanaklarına kadar inen *dorgarag* şimdi tüm yüzüne yayılmış gibi

geri kalan özellikleri. Kendimi bildim bileli bu kadın benim için bir kardeş gibiydi. Şimdi ise yabancı bir şeye dönüştü. Ne bir düşman, ne de bir dost. Sadece taş.

"Sul Mythanar'dan gitti mi?" Sesimi alçaltacak kadar yaklaştığımda soruyorum.

Beni selamlamak için dönmüyor ya da selam vermiyor. Sadece başını sallıyor. İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Onu seviyordu. Bunu çok iyi biliyorum. Hiç sevmedim, hiç teşvik etmedim. Ama engel olamadım. Sanırım o da onu seviyordu. Kendi tarzında. Muhtemelen onlara karşılıklı mutluluk getirecek bir şekilde değil, ama daha az gerçek değildi.

"Prens Theodore'nin gelişini duydunuz mu?" Sonunda söyledim.

Hael sessizliğini koruyor ama başını sallıyor. Bir kez.

"*Juk*," diye fısıldıyorum, lanet zehir gibi acı. "Başka seçeneğim yok. O lanet kâğıt parçasına adımlı yazdım. Büyü bağlayıcıdır."

Gözlerime bakmıyor. Yakında bu dünyada yaşayan her ruhta yankılanacak olan aynı düşünceyi düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum: *Seçme şansın vardı. Tamamlanma anına kadar. Sen yapmadın bunu yapmak zorundayım.* Nasıl bir savunma yapabilirim? Hael'e, bakanlarıma ya da tebaamdan herhangi birine nasıl açıklamaya başlayabilirim? Onlara Faraine'i reddetmenin, onu kendi dünyasına geri göndermenin kendi kalbimi göğsümden söküp atmak gibi olacağını nasıl anlatabilirim? Hiçbiri anlamayacaktır.

Çünkü ben onların kralıyım. Kalbim Mythanar. Bedenim Alt Âlem'dir. Ben bir insan değilim, bir birey değilim. Ben bir fikirim. Bir sembolüm. Ama bir zayıflık anında tüm bunları unuttum ve aşık bir adamdan başka bir şey olmadım.

Bu halkımın her şeyine mal olacak mı?

"Yarın Gavaria'ya yürüyoruz *lusterling*," diye devam ediyorum, sesimde duygu yok. "Ruvaen'in kuvvetlerini bir ay içinde bozguna uğratacağız ve Mifatlar'la birlikte Mythanar'a döneceğiz. O zaman ölümlü büyüsünün gücünün bizim için neler yapabileceğini göreceğiz."

Sonunda Hael dönüyor. Gözlerindeki ölümcül ifade beni karnıma saplanan soğuk bir bıçak gibi sarsıyor. Gözlerini kırpmıyor ama bakışlarımı uzun ve sert bir şekilde tutuyor. "Ejderhayı kimse durduramaz Kralım," diyor soğuk bir sesle. "Dünyanın kalbindeki ateş yükselecek ve taş olmayan her şey kırılıp yanacak."

Sonra tekrar bana sırtını dönüyor ve kayalarla kaplı hareketsizliğine geri gömülüyor.

Derin bir nefes alıyorum, ellerim yavaşça yumruk oluyor. "Burada kalacaksın," diyorum. "Ben yokken karımı koruyacaksın."

Gözleri biraz daha parlıyor.

"Faraine'i korumak için güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Bunu benim için yapacaksın, Hael. Yapmayacak mısın?"

Hael'in çenesindeki bir kas gerilir. "Seninle birlikte yürüyeceğime inanmıştım." Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Yanımda olmanı tercih ederdim.

Ama Faraine'i korumasız bırakamam. Bunu yapacak mısın?"

"Gerektiği gibi hizmet edeceğim," diye kısaca cevap veriyor. Ses tonundaki kesinlikten, bu *loşlukta* ondan başka söz alamayacağımı anlıyorum.

Arkamı dönerek Faraine'in odasının kapısına yaklaşıyorum, usulca kapıyı çalıyorum ve içeri giriyorum. Oda derin gölgeler içinde. Hiçbir ışık yanmıyor, ne ocakta ay ateşi yanıyor ne de *lor* taşlarından herhangi biri yerinde duruyor. Her şey durgun, sessiz. Kalbim daralıyor. Sonra onu yatakta uzanmış, mışıl mışıl uyurken görüyorum ve nefesim bir kez daha rahatlıyor.

Odaya giriyorum, kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. Sessiz adımlarla yatağına doğru ilerliyorum ve ona bakıyorum. Bir kolunu başının üzerine atmış, yüzü biraz yana eğik bir şekilde yatıyor. Dudakları ayrılmış ve göğsü Nefeslerinin nazik ritmiyle yükselip alçalıyor. O kadar güzel ki, burada *ışıl ışıl parlayana* kadar durup yüzünün ve şeklinin her yönüne hayranlıkla bakabilir ve bir kez bile yorulmayabilirim. Bir keresinde onu bulmayı öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ettim.

Güzel. Gerçek şu ki, ben hep güzeldim. Sadece bunu kabul etmeye hazır değildim. Onun güzelliği, onu ilk gördüğüm andan itibaren beni hemen etkiledi.

Suçluluk duygusu içimi sarıyor. Hissettiğim aşka engel olamıyorum. Onun için ölebilirim. Onun için öldürürdüm. Ama şimdi onun uğruna başkalarını ölüme göndermeliyim. Beni bu günden kim kurtarabilir?

Kıpırdanıyor, sanki uykusunda bile ruhumdaki gerilimi hissediyormuş gibi kaşları düğümleniyor. Ona ve tanrı vergisi yeteneğine haksızlık etmek. Duygular burada. Ve çok az zamanımız kaldı.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve bir parmağımı kolunun üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Biraz titriyor, bana doğru dönüyor. Göz kapakları hareket ediyor, titriyor, sonra kırpışarak açılıyor. Bir an için yüzünü bir şaşkınlık kaplıyor. Tekrar göz kırpıyor ve görüşü netleşiyor. Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Vor!" diye fısıldıyor.

Adımı dudaklarında duyunca dayanamıyorum. Eğildim ve onu öptüm. İstesem de kendimi durduramazdım. Kollarını boynuma doluyor, beni kendine çekiyor ve ben tüm düşünceleri, tüm korkuları bırakıyorum. Onunla paylaşmaya geldiğim haberler üzerinde durmayacağım. Bir kez daha sadece ikimize ait olan bir dünyaya girelim ve diğer tüm dünyaların varlığını unutalım.

Ben de onu öptüm. Tekrar ve tekrar. Gözleri kapanana, ağzı açılana ve tüm vücudu dudaklarıma, dokunuşuma, acil arzularıma teslim olana kadar onu öpüyorum. Geceliğini omuzlarından çekip çıkarmak, kumaşı titreyen bedeninden ayırmak bir anlık bir iş. Ellerimi göğüslerinde, kalçalarında gezdiriyorum, parmaklarımı bacaklarının arasından geçiriyorum. Nefes nefese kalıyor, güzel göğüsleri avuçlarıma sığacak kadar mükemmel şekillenmiş, çekici bir şekilde yükselip alçalıyor. Cazibesine karşı koyamıyorum ve onları öpmek için eğiliyorum, o gülerken ve parmaklarını saçlarımda gezdirirken meme uçlarını emiyorum. "Ah, Vor! Rüya gördüğüme yemin edebilirim! Ama bu gerçekten sensin, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Kelimeleri tenine karşı mırıldanıyorum.
"Hayallerindeki Vor benim kadar yetenekli mi?"

Başını sallıyor, ben onu yalayıp kızdırırken bir nefes daha alıyor.
Parmaklarım onun hassas etini ayırıyor, emrimle birlikte ısı fışkırıyor.
Dokunuşlarıma o kadar duyarlı ki, mükemmel ayarlanmış ince bir enstrüman gibi. Vücudunun her hareketi beni heyecanlandırıyor. Bacaklarının arasına girip onun arzusunu tatmak karşı koyabileceğimden çok daha fazlası. Ve kendinden geçmiş bir şekilde çılgılık attığında, saf neşe ruhuma hücum ediyor. Böyle bir neşenin benim olabileceğini asla düşünmezdim. Onunla tanışana kadar değil. Onu tanıyana kadar değil.

Titreyen zevki yatıştığında, karnından yukarı, göğüslerinin arasından öpüyorum, dar yatakta yanına uzanırken boynunu ve kulağını ısıyorum. Sevgimle dolup taşıyor, yüzü kızarmış, parlıyor ve çok güzel. Parmağımı göğsünün ve kalçasının kıvrımları boyunca gezdiriyorum, ta ki bana doğru yuvarlanıp bacağına bacağıma dolayarak vücudunu bana doğru bastırana kadar. "Kendimi bir noktada hissediyorum dezavantaj," diyor gömleğimin bağcıklarıyla oynayarak. "Görünüşe göre benden çok daha fazla kıyafet giyiyorsun."

Gülümseyip başımı alnına yaslıyorum ama bağları çekiştirmeye başladığında elini sıkıca kavriyorum. "Vor?" Geri çekilmeden önce kaşları benimkilere çarpıyor. Ruhumdaki bir şey onunla iletişim kuruyor ve yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "Vor, sorun ne? Az önce bir şey içini ürpertti. Kötü bir şey."

İç çekiyorum ve elini biraz daha sıkıyorum. Sonra iterek bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı sarkıtıyorum. O da dik oturuyor. Bir kalp atışı tereddütten sonra elini omzuma koyuyor ve saçlarımı nazikçe geriye itiyor. "Vor, konuş benimle."

İstemiyorum. Ona olanları anlatmak istemiyorum. Yakında ayrılacağımızın bilgisini bu alana taşımak istemiyorum. Ama yapamam.

Ne kadar istesem de bunu ondan saklayamam. "Kardeşin burada," diyorum ağır bir sesle.

Şaşkın bir sessizlik üç nefes boyunca sürer. Sonra nefesi kesilir, "Oh!" dedi ve benden uzaklaştı. Bol geceliği hâlâ beline kadar kıvrılmıştı. Üzüntümden kollarını bilinçsizce omuzlarına doğru çekerek çıplaklığını örtüyor. "Babam seni buraya çağırdı. savaş."

Başımı salladım.

"Peki gidecek misin?"

"Gitmeliyim."

Başka bir sessizlik. İkimiz de son *loşlukta* ne yaptığımızı biliyoruz. İkimiz de evliliğimizin tamamlanmasının benim ve halkım için ne anlama geldiğini biliyoruz.

Faraine başını sallıyor, sarı saçları omuzlarına dökülüyor. "Ben de seninle geleceğim." Gülümsememi geri alıyorum. "Neden gülüyorsun?" diye soruyor. "Seninle geleceğim. Seninle kalacağım, sana bakacağım. Hangi sıfatla olursa olsun hizmet edeceğim."

Neredeyse gözümde canlandırabiliyorum: Faraine bir morleth'e binmiş, düzen içinde at sürüyor.

yanımda, çocuk boyunda trol zırhıyla süslenmiş. Çadırımda birbirine dolanmış çalınmış anlar, birbirimize katlandığımız her şeyi unutturmaya çalışırken etrafımızı saran savaş ve kan kokusu. Baştan çıkarıcı bir fantezi.

"Faraine," diyorum sesimi alçaltarak, "sen yanımdayken kendimi nasıl savaşa, savaşçılara liderlik etmeye ve onları korumaya adayabilirim? Her şeyden önce seninle, senin güvenliğine ilgileneceğim." Yanağına dokunuyorum, parmak eklemimi çenesinin altından geçiriyorum ve yüzünü geriye doğru eğerek bana bakmaya zorluyorum. "Belki de savaşın bitmesini Beldroth'ta beklemeyi tercih edersin. Orada güvende olursun."

"Güvende mi? Babamın evinde mi?" Faraine titriyor. İkimiz de Larongar'ın karımı pençesine almaktan başka bir şey istemeyeceğini biliyoruz. Hiç şüphe yok ki

müttefiki ile kızı arasında filizlenen duyguları çok geçmeden fark edecek ve aşkımızı kendi lehine kullanmak için çalışacaktır. Yaklaşan kıyamete rağmen Beldroth'ta Mythanar'da olduğundan daha güvende olmayacaktır.

"Hael kalacak," diyorum konuşmanın seyrini değiştirerek. "Ona sana göz kulak olmasını emrettim. Ve ne işe yarayacağını bilmesem de, Theodore da kalacak."

Faraine'in kaşları çatıldı. "Babam Theodore'yi neden buraya göndersin ki? O veliaht prens."

Omuz silkiyorum. "Belki de prens niyetin kanıtıdır. Larongar'ın anlaşmamızın kendi payına düşen kısmını yerine getireceğinin sigortasıdır."

Başını sallıyor. "Bir şeyler doğru gelmiyor."

Haksız değil. Ama ne yapabiliriz ki? Hiçbir şey şu anda bile beni onun dünyası için at sürmeye iten sihirli bağı değiştiremez. Her an, her nefeste beni boğduğunu, çektiğini hissediyorum. Anlaşmayı yerine getirene kadar asla özgür olamayacağım.

Elini kalbime bastırıyorum. "Bir ay içinde döneceğim aşkım."

Bakışlarımla buluşuyor, usulca gülümsüyor. "Ve Ruvaen'in bu kadar kolay kaçacağını mı düşünüyorsun?"

"Ruvaen başarılı olmak için benim motivasyonuma sahip değil." Sonra elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Miphatları yanımda geri getireceğim.

Kıpırdanmalara son vermek ve Mythanar'ı kurtarmak için büyülerini kullanacaklar." "Ejderhayı öldürmelerini mi kastediyorsun?"

Tek bir *lor* taşının alçak ışığında mavi ve altın rengi parıldayan geniş gözlerine bakıyorum. Ejderhayı biliyor mu? Ona kim söyledi? Bu, açıkça konuştuğumuz bir şey değildir. Arraog'un adını vermek, hatta ondan bahsetmek

geleneğe göre, onu çağırmaktır. Onu uyandırmak için. Böylece, dünyamızın her yerinde olmasına rağmen, duvarlarımıza kazınmış, işlenmiş

Giysilerimize, rüyalarımıza karışsa da bir fısıltıdan daha az kalır.
Bilinçli farkındalığın kıyısında bir gölge.

"Sus!" Hemen bir elimi başının arkasına dolayarak onu kendime çektim ve göğsüme bastırdım. "Bundan bahsetme. Bunu düşünme. Düşünmesen daha iyi olur. Güven bana, lütfen." Sonra yüzünü avuçladım, dudaklarını benimkilere yönlendirmek. Sanki aklındaki tüm karanlık düşünceleri ya da korkuları öpebilirmişim gibi onu şefkatli bir vahşilikle öpüyorum. "Birlikte bir hayatımız olacak," diye homurdanıyorum sonunda uzaklaştığımda.

Yanağımı okşarken gözyaşları kirpiklerine takılıyor. "Çok güzel bir rüya," diye mırıldanıyor.

"İstedığınız herhangi bir hayali alıp gerçeğe dönüştüreceğim."

Cevap vermiyor. Onu incitiyor muyum? Bu yakınlık, aramızdaki bu ortak dokunuş, onun tanrı vergisinin acıyla tepki vermesine mi neden oluyor?

Başlıyorum

Ama o beni yakalıyor, kendine çekiyor ve derinden öpüyor. Dudakları beni tutsak ederken, elleri gövdemden aşağı iniyor, bağcıklar çözülene kadar gömleğimi çekiştiriyor. Sonra geceliğinin askılarını omuzlarından kaydırıyor, çıplak göğsünü benimkine bastırıyor ve ben her şeyi unutuyorum - tüm savaşıları, tüm pazarlıkları, tüm ejderhaları. Kalbimde ondan başka hiçbir şeye yer yok.

15

FARAINÉ

Her şey çok çabuk oluyor.

Bir an Vor'un kollarında güven içinde, odamın mahremiyetinde, müdahaleci gözlerden uzaktayım. Sanki gözümü bile kırpmamışım gibi... ve birden sarayın büyük ön merdivenlerinde durmuş, Vor'un bakanlarına son talimatlarını verişini izliyorum. Çivili ve korkunç bir savaş zırhı giymiş. Onu masallardan fırlamış bir canavar gibi gösteriyor, gerçek bir trol. Onu zorlukla tanıyabiliyorum.

O korkunç çizgilerin altında sevgilimin, kocamın şefkatli hali. Kalbim sıkışıyor. Vor'un o halini bir daha görebilecek miyim? O çalınan son *loş* anlar hikâyemizin sonu muydu?

Hikayemiz gerçek miydi ki?

Bu düşünce, onu çarpılmış zihinsel kapıların ardına hapsetmeye yönelik tüm çabalara rağmen içeri giriyor. Nasıl merak etmem? Vor'un bana karşı olan hislerinin kendisine mi ait olduğunu yoksa içine mi yerleştirildiğini nasıl sorgulamayabilirim? Maylin'in gücünün içimde çalışmasının, beni kendime ait olmayan duygularla doldurmasının ne demek olduğunu hissettim.

Vor böyle bir manipölasyona karşı koyamazdı, o kadar habersiz ve şüphesizdi ki.

Soğuk olmamasına rağmen titreyerek kollarımı kavırıyorum. Ten rengime hiç de uygun olmayan kırmızı bir elbise giymişim. Benden ziyade kız kardeşim için yapılmış başka bir elbise. Ama kraliçelere layık, muhteşem bir giysi. Ben

Ejderha kanatları başlığını bir kez daha taktım ve bana sabitlenmiş tüm dikkatli trol bakışlarının farkında olarak kendimi dik ve uzun tuttum. Ve sadece ben değilim. Kardeşim benden üç adım aşağıda duruyor. Bu açıdan yüzünü göremiyorum, o gülünç şapkanın siperliği altında saklı. İlk görüldüğümde selamlamak için elini kaldırdı ve konuşmak için ağzını açtı ama başımı salladığımda tekrar kapatacak kadar sağduyulu davrandı. Tam şu anda, Vor'un sarayının gözü önünde, kardeşimle birbirimizle rahatça sohbet ederken görülmemiz akıllıca olmazdı. Kral babamızın savaşına katılmak için yola çıkmak üzereyken olmaz.

Bu yüzden son hazırlıkları izlerken sessiz ve yalnızım. Başım biraz zonkluyor, Vor'un ayrıldığıımız saatlerdeki duygularından arta kalan acı Daha önce. Duygularının beni etkilememesi için çok çabaladı ama nafile. Yine de buna değer. Aramızda paylaşılan son duygular endişe ve korku olsa bile, yine de buna değer.

Vor avluda toplanan morleth atlılarına emirler yağdırır. Onlar kendisiyle birlikte Gavaria'ya gidecek olan beş yüz kişinin sadece küçük bir kısmıdır. Geri kalanlar zaten aşağı şehirde toplanmış durumda. Vor dün gece bana söylediğinde beş yüz savaşçı etkileyici bir sayı gibi görünüyordu. Şu anda bile, sadece bir kısmı sergileniyor olsa da, muhteşem bir manzara oluşturuyorlar. Ama böyle bir gücün, bu savaşta bir işe yarayıp yaramayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Prens Ruvaen'e karşı kullanmak mı? Kardeşimi ve beni dağ manastırından aşağı taşıyan arabaya saldıran vahşi fae binicilerini hatırlıyorum. Alev alev yanan tek boynuzlu atlarına binmiş, kana susamışlıklarına ve katliam zevklerine kendilerini tamamen kaptırmış ibislere benziyorlardı. Vor ve adamları geldikleri zaman gelmemiş olsalardı, Theodre ve ben hayatta kalamazdık.

Korkunç bir çılgılık avluyu yırtar.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Merdivenlerin başında arkamda, kapı aralığında çerçevelenmiş bir figür beliriyor. Kraliçe Roh'u tanımam birkaç kalp atışımı aldı, üzerinde eski püskü bir vardiyadan başka bir şey yoktu, saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyordu, yüzü öfkeyle paramparçaydı. Onu hiç böyle görmemiştim.

Kendisini her zaman görkemli trol kıyafetleri içinde, kraliçeliğin görkemli bir resmi olarak sunmuştur. Şimdi bir hayalet gibi görünüyor. Ya da bir deliye.

Hael'in geniş formu aramıza girerek Roh'u görüş alanımdan çıkarıyor. Ama Kraliçe benimle ilgilenmiyor. Tekrar haykırıyor, trolce kelimeler çevredeki taş duvarlarda çınlıyor. Bir parmağını uzatıp doğrudan Vor'u işaret ediyor. "Neler oluyor?" Kraliçe merdivenlerden inip aşağıdaki avluda Vor'a yaklaşırken Hael'in kolunu çaktırmadan çekiştirerek fısıldıyorum.

Hael alevlenen burun deliklerinden bir nefes çekiyor. "Kraliçe Roh kralımızı halkına ihanet etmekle suçluyor. Onları acı çekerken terk etmekle."

Kalbimi bir ürperti kaplıyor. Hael'in kolunun ötesine bakıp Vor'un yüzünü arıyorum. Henüz miğferini takmamıştı ve başı geride, çenesi dik, gözleri kraliçeye sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. O sert, krallara yaraşır sakinlikteki maskeden bir şey anlamak zor ama Roh'un sözlerinin yerine oturduğunu görüyorum. *O*

ona inanıyor. Bu düşünce isteğim dışında araya giriyor. Kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama devam ediyor. *Beni suçlamıyor. Ama yaptığımız şeyin yanlış, birlikte olmamalıydık.*

Kristal ışıklılı sularda birleştığımızda, herhangi iki canlı varlığın olabileceği kadar derinden bağlandık. O anlarda, onun tüm duygularını aldım: sevinç, zafer, coşku. Ama aynı zamanda altta yatan suçluluk duygusunu da. Utanç. Şu anda onun ruhunda nabız gibi atan bu duygular -o kadar karanlık, o kadar sinsi-.

Roh merdivenlerin dibine ulaşır ve ilerlemeye devam eder. Muhafızlar onu durdurmak için adım atar ama Vor onları geri çeker. Dul kraliçe

Kralıyla yüz yüze duracak kadar yakın. Onun kadar uzun boylu ama onun dışında hiçbir benzerlikleri yok. Vor parlak ve güçlü O ise paçavralar giyiyor ve bir oyuncak bebek kadar kırılgan görünüyor. Adam hiç düşünmeden uzanıp onun boynunu kırabilir. Yine de onun gözlerinin içine bakarak kinini kusuyor. İşi bittiğinde Vor soğuk bir şekilde, trol dilinde tek ve kısa bir cümleyle karşılık veriyor.

İzleyenler arasında bir tepki mırıltısı var. Hael nefes alıyor. Tam zamanında ona bakıyorum ve gözlerinde bir anlık öfke parıltısı görüyorum. "Az önce ne oldu?" diye sordum. "Ne dedi o?"

Muhafızımın çenesi çalışıyor. "Majesteleri kraliçeye, kendisinin ve evcil rahibinin de hain oğlu gibi sürgün edilmek isteyip istemediğini sordu." Kelimeler dudaklarından dökülen kaba yontulmuş kayalar gibi. Tanrı vergisi duyarlılığım olmasa bile duyguları acı verici. Bir adım geri çekiliyorum.

Roh yine hırçın bir tıslamayla konuşuyor. Aniden bir kolunu kaldırıyor. Bir çığlıkla boğuluyorum. Başının üzerinde bir *urzul* kristali sallıyor. Bağırarak, Vor'u uyarmak istiyorum ama kelimeleri bir araya getiremiyorum. Ancak kraliçe üvey oğluna saldırmak yerine kendi avucunu kesiyor. Kanayan elini yumruk yaparak yukarı kaldırıyor. Mavi kan parmaklarından saçlarına damlıyor, yüzüne ve göğsüne sıçırıyor. Yavaşça döner, izleyenlere seslenir, sesi avluya kadar ulaşır.

"Ne diyor o?" Hael'in beni duyacağından emin olmadan fısıldıyorum.

Ama korumam yumuşak bir sesle cevap veriyor: "Derin Karanlık'la alay edilmeyecek. Onu yatıştırmak ya da kontrol altına almak için gösterilen önemsiz çabalarla değil." Başını sallıyor, sanki bir trans halinden çıkmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Sonra: "Diyor ki, eğer kral iyi bir trol kanı dökmek istiyorsa, bunu önemli bir yere dökmeli. Fark yaratacak bir yere."

Midem düğümleniyor. Kraliçenin neyi kastettiğini biliyorum. Zifiri karanlık bir şapelin *urzul* rezonansıyla titreşen anısı kafamı dolduruyor.

Karanlığa tapanlar, diz çökmüşler, taşa sarılmışlar. Derin bir ses ilahi söylüyor, kanla beslenen kristallerden güç fışkırıyor. Trolde ruhlarını ve trolde bedenlerini gerçek taş haline getirmeyi amaçlayan *va-jor* töreni. Ama törenin önemli bir bileşeni eksikti ya da Vor bana öyle söylemişti. Va-jor'un büyüü sadece kurban kanıyla ortaya çıkabilirdi. *İstekli bir fedakarlık.*

Roh bunu mu ima ediyor? Vor'un Mythanar'ın kurtuluşu için kendi çılgın planına yardım etmek için kendini feda etmesi gerektiğini mi? Bakışlarımı onun yüzünden, gözlerindeki çılgın ışıktan ayıramıyorum. Yüz hatlarından süzülen mavi kan perdesinin arasından mutlak bir inanç parlıyor.

Vor işaret ediyor. Muhafızlar aceleyle ileri atılır, dul kraliçeyi yakalar ve sürükleyerek götürürler. Artık çok geçtir. Görüntü, değiş tokuşu gözlemleyen herkesin zihninde çoktan sabitlendi. Etrafımdaki bu insanlardan kaç Roh'un inancını ve gizli umudunu paylaşıyor mu? Kaç kişi kralını onun gördüğü gibi görüyor: kendi türüne ihanet eden biri?

Vor'un yüzü hiç görmediğim kadar sert. Bir yabancının yüzü. Adını haykırmak, bana dönmesi, bakışlarımla buluşması ve bir anlığına bile olsa sevdiğim adama dönüşmesi için yalvarmak istiyorum. Ama buna cesaret edemiyorum. O artık gerçek bir Trolde Kralı olmalı. Amacında sabit, ana kaya kadar güçlü. Ölümlü büyüünün zorlaması onu bu dünyadan sürükleyse bile.

Kraliçe gittiğinde Vor miğferini giyer ve morleth'ine biner. Artık kocadan savaşçıya dönüşüm tamamlandı.

"Drag-or, ortolarok!" diye bağırıyor.

Bölük karşılık verir, her sürücü yumruğunu kaldırır: *"Rhozah! Rhozah!"*

Ancak bineğinin başını kapıya doğru çevirdiğinde bana son bir kez bakıyor. Bir anlığına, gözlerimiz mesafenin ötesinde kilitlendi. O anda, sanki güçlerim yeniden canlanmış gibi hissediyorum. Altımdaki toprak

ayaklarım uğulduyor, sarayın, şhrin, mağaranın duvarları... aramızdaki o dalgalanan bağlantı gibi hepsi kemiklerim ve kanımla birlikte titreşiyor. kalbimde patlıyor. Onun sevgisini hissediyorum. Suğluluğunu. Korkusunu. Acıtıyor ama istiyorum. Hissetmek istiyorum. Çünkü bu onun ve o benim. Çekinmiyorum, saklanmaya çalışmıyorum. İçimden akıp gitmesine izin veriyorum, beni iliklerime kadar titretiyor.

Sonra yüzünü ileri döner ve savaşçıları arkasına düşerken avluyu geçer. Saray duvarlarını aştıktan sonra havaya yükselir, uzun ve karanlık bir akıntı halinde şhrin üzerinden uçar, uçurumun üzerinden geçer ve uzaklaşırlar.

"Faraine, çok iyi görünüyorsun."

Göz kırpıyorum. Mağaranın *parıldayan* ışığı görüşümü biraz kamaştırıyor ve bana daha yakın olan dünyaya uyum sağlamakta zorlanıyorum. Görünüşe göre, sarayın geri kalanı çoktan dağılmış, beni kocamın ve atlılarının ayrılışını izlemek üzere yalnız bırakmışlardı. Vor'un son görüntüsüne tutunmaya çalışırken kendimi o kadar kaptırmışım ki, gittiklerini fark etmedim.

Kardeşim son birkaç basamağı tırmanıp bana katıldığında ben de fark etmemiştim. Kollarını kavuşturmuş, şapkasını zarifçe yontulmuş yüzünden geriye doğru eğmişti. Bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladım. Ölen kız kardeşimizin yerine gechip Gavarıa'nın Yeraltı Diyarı'yla yaptığı anlaşmayı yerine getirebilmem için beni Nornala Manastırı'ndan getirdiğinden beri ilk kez baş başa kalıyoruz. "Yeniden kendim gibi göründüğümü mü söylüyorsun?"

Theodre yüzünü buruşturur. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. "Evet. O da var." Başının arkasını ovuşturarak narin dantel yakasını dik durması için kabartıyor. "Sanırım Gölge Kral babamızın bu küçük el çabukluğuna çok üzülmeydi, değil mi?"

Safrayı yutuyorum ve sadece "Çok üzgün değilim. "Hayır."

"Peki, güzel." Theodre bir iç çeker ve gülümser. "İtiraf etmeliyim ki," diye parlak bir şekilde devam ediyor, "belki de sadece romantik biriyim, ama Vor ile aranızda bir bağ olup olmadığını merak ettim. Beldroth'a yaptığınız o yolculuk

-Tanrım! O zamanki gibi gevezelik ettiğinizi hiç duymamıştım! Ve sonra, biliyorsun, o gece birlikte dans etmiştiniz."

Şaşıarak bir kaşımı kaldırdım. Her zaman yakın olduğum Ilsevel bile ilk karşılaşmamızdan sonra Vor ile aramızda tutuşan kıvılcımı kaçırmıştı. Bencil ağabeyimin mükemmel kalıplanmış burnunun kenarından ötesini fark etmesini beklemezdim.

Cevap vermemeyi seçerek dönüp saraya giriyorum. Theodre arkamdan aceleyle geliyor. Çizmelerinin uzun topukları cilalı zeminde yüksek sesle yankılanıyor. "Burası beklediğimden çok daha büyükmüş!" diyor. "Tüm mağaralar ve dikitler tamam ama koca şehirler ve saraylar? Ve böyle bir ölçekte? Çok etkileyici. Nehir yolları da oldukça ilginçti, fark ettiniz mi? Çok iyi yönlendirilmemişler ama duyduğuma göre bazı yer sarsıntıları her şeyi normal akışından saptırmış ve-"

Aniden duruyorum. "Theodre, neden buradasın?"

"Ne demek istiyorsun?" Ten rengi *en parlak* ışıpta bile solgun, gözlerinde belli belirsiz gölgeler var.

"Neden buradasınız? Mythanar'da. Babam mesajını iletmek için neden onca insan arasından seni gönderdi?"

Kaşları düğümleniyor. "Bunun bana güvendiği için olduğunu düşünmek istiyorum. Ne de olsa ben veliaht prensim."

"Doğru. Sen veliaht prensisin. Babamın göndermesi gereken son kişi sensin."

"Bekle, bunun tamamen adil olduğunu sanmıyorum-"

"Bunu nasıl göremezsin?" Başımı sallıyorum. Gerçekten bu kadar aptal olabilir mi? "Vor, Ilsevel'i gelin olarak seçti çünkü herkes onun babasının

favori. Ilsevel'in amacı sadece ittifakı mühürlemek değil, aynı zamanda babamın anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesini sağlamaktı."

"Evet, peki?" Theodore rahatsız görünüyor. Tekrar yakasını ovalıyor.

"Sanırım herkes şunu hissetti, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, belki ..."

"Hepimiz biliyoruz ki *ben* bir sigorta değilim. Babam benim iyiliğim için kendini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktır."

Theodore omuz silkiyor. "Yani, çok ince bir noktaya değinmek istemiyorsanız ...

."

"Ama bu *senin* neden burada olduğunu açıklamıyor." Kardeşim yine boş gözlerle bana bakıyor.

"İttifak mühürlendi," diye ısrar ediyorum.

"Bütünüyle." Gözlerini kırptırdı.

"Tamamlandı."

Şaşkınlıkla Theodore'nin yanaklarında bir allık belirdi. "Sevgili kardeşim, biz tüm bunlara şimdi girmemize gerek yok, değil mi-"

"Evlilik tamamlandığı anda ittifak da tamamlanmış oldu," diye devam ediyorum, gergin gevezeliğini daha fazla uzamadan keserek. "Yazılı büyülerin bağlayıcılığı Vor'u sözüne bağlı tutuyor. Ne olursa olsun."

Theodore dudaklarının arasından hiddetli bir iç geçirdi. "Pekâlâ!" diye itiraf ediyor. "Yani kimse büyüünün gerçekten işe yarayacağından, onun -siz ikinizin- her şeyin olacağından emin değildi-"

"Tamamlandı."

"Evet. O. Son duyduğumuza göre, Miphatlar Mythanar'a hemen gönderilmezse Vor seni geri gönderecekti. Bu yüzden babam beni göndermeye karar verdi. Gölge Kral veliaht prensi elinde tutarsa, bunu Gavaria'nın ittifaka saygı göstermeye niyetli olduğunun kesin bir işareti olarak göreceğini düşündü."

"Babam ittifakı onurlandırmayacak."

"Elbette öyle olacak." Theodre kollarını işlemeli altın ceketinin üzerinde kavuşturur. "O yapmazsa, ben de yapmam. Yani, ben *buradayım*, değil mi?"

"Demek istediğim tam olarak bu. İkimiz de babamızın Miphatları asla göndermeyeceğini biliyoruz. Onlar onun en güçlü silahı, tahtını, topraklarını ve hayatını elinde tutmasını sağlayan araçlar. Neden onlardan birini başka bir dünyaya gönderme riskine girsin ki? Bunu Ilsevel için yapmış olabilir. Ama başkası için yapacağına inanmıyorum. Senin için bile."

Theodre'nin ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor. "*Şahsen* benim için değil. Ama babamın aile soyunu devam ettirme konusunda takıntılı olduğunu biliyorsun. Gelecek nesiller için mirasını kurmak."

"Düşündüğünüz kadar değerli olduğunuzdan emin misiniz?"

"Diyorum ki, Faraine, ne zaman bu kadar dar kafalı oldun? Burada alınmamaya çalışıyorum ama-"

"Bu küçüklük değil, Theodre! Prangaya vurulmamış ya da parmaklıklar ardında tutulmuyor olabilirsiniz, ama hata yapmayın: burada da aynı şekilde tutsaksınız. Eğer babam Miphates'i göndermezse-"

"Yapacak!"

Ağzımı sıkı sıkı kapattım. Devam etmenin ne anlamı var? Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Her durumda neye inanacağımı bilmiyorum. Belki de resmin tamamını net olarak göremiyorum. Derin bir iç çekiyorum ve ayaklarıma bakıyorum. Kırmızı elbisemin işlemeli eteklerinin altından narin boncuklu terlikler görünüyor. Nakış bir dizi pulla desenlendirilmiş. Ejderha pulları. Tabii ya.

"Diyorum ki, o gece orada olan kız bu mu? Tek boynuzlu at binicilerinin bize saldırdığı gece yani."

"Kız mı?" Theodre'nin kimden bahsediyor olabileceğini merak ederek başımı kaldırıyorum. "Tanrılar, Theodre!" Bakışlarının nereye çevrildiğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. "Lütfen,

Ona *kız* dediğini duymasına izin verme. O Hael, kralın muhafızlarının kaptanı. Ya da en azından öyleydi. Artık benim kişisel korumam."

"Gerçekten mi?" Theodre usulca ısıklık çalarken gözleri Hael'in savaşta bilenmiş fiziğinin güçlü hatlarında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Böyle bir kadının bedenimi koruması için çok şey verirdim."

Dudağım kıvrılıyor. Tek kelime etmeden dönüp geçitte ilerliyorum, sarkan *lor* taşlarının oluşturduğu ışık parçalarının arasına girip çıkıyorum. Theodre bir çığlık atıyor ve bana ayak uydurmak için acele ediyor. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye soruyor, biraz nefes nefese. Cevap verme zahmetine girmeyince devam ediyor: "Birlikte kalsak iyi olur, değil mi? Güvende olmak için mi? Yani, trollerle dolu bir dünyada sadece iki insanız-"

"Trolde." Aniden duruyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Onlar *troldefolk*, Theodre. Ne *troldürler* ne de hiçbir zaman *trol* olmamışlardır ve kendilerinden böyle saldırgan bir dille bahsedilmesini istemezler." Kollarımı kavuşturup ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Ve sadece iki insan olmamız, birbirimizle vakit geçirmemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

Kardeşim şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. Daha fazla argüman ya da bahane sunmak için ağzını açıyor ama sabrım kalmadı. Bir zamanlar görmezden geldiği ya da kaprislerine göre itip kaktığı uysal küçük gölge prenses değilim. Onu orada bırakmak niyetiyle arkamı dönüyorum. Ama daha on adım bile atmamıştım ki arkamdan havlamaya başladı: "Faraine!"

Duruyorum.

"O gece hakkında." Boğazını usulca temizliyor. Çizmelerinin kaldırım taşlarına sürtünme sesini duyuyorum. "*Trollerin*, şey, *troldefolk*'un Beldroth'a geldiği gece. Hatırlıyor musun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet, Theodre. Hatırlıyorum." "Seni terk etmek istememişim."

Omurgamdan aŖağı demir bir çubuk iniyor. KardeŖim arabamızdan fırladığında nasıl hissettiğimi çok iyi hatırlıyorum. DehŖetini evremden uzaklaŖtırıp bana yeniden nefes alma Ŗansı verdiğinde önce iim rahatladı. Sonra dŖmanlarımız yaklaŖırken beni yalnız ve tamamen savunmasız bıraktığını fark ettiğimde yaŖadıėım dehŖet. Ellerim yumruk oldu. YavaŖ bir nefes aldım.

"O kapalı alanda kılıç sallayamazdım," diye devam ediyor Theodore, kelimeler dudaklarından hızla dökülürken. "En iyisi dıŖarı çıkıp bir tür direniŖ göstereyim diye dŖndm. Ama daha dıŖarı çıkar çıkmaz ayaklarım yerden kesildi ve yokuŖ aŖağı kaymaya baŖladım. Kendimi toparladığımda her Ŗey . . . Ŗey, çoğunlukla bitti ve bitti."

Bahaneler. Gerçeğe dayanan ya da dayanmayan bahaneler. Bilmiyorum. Ŗu anda umurumda da değil.

"Ne yapman gerektiğini kendine söyle, Theodore." Arkama dönüp son bir kez ona bakıyorum. "Ama Ŗunu bil ki, adımlarını dikkatli atmalısın. Eğer tekrar ayakların yerden kesilirse, baŖka kimsenin gelip seni kurtaracağına güvenemezsin." Sesimi alaltıyorum, alalttığım kaŖlarımın altından dikkatle ona bakıyorum. "Yeraltı leminde yalnızız kardeŖim. O yüzden kendine dikkat et."

Eteklerimi toplayıp kardeŖimi durduğu yerde bırakırken sözlerim o salonun devasa boŖluėunda asılı kalıyor. Hael arkamdan geliyor, peŖimde sessiz bir gölge gibi.

16

VOR

Aradaki Kapı'ya yolculuk, bu tarafa son gelişimden çok daha uzun ve zor. Nehir yolları son zamanlardaki kıpırdanmalardan zarar görmüş, bazı yerlerde birbirinden ayrılmış, bazı yerlerde ise tamamen tıkanmış. Morleth'imizi dolaylı yollardan götürmek zorundayız. Bunlar da hasar belirtileri gösteriyor ama sonunda Durgorim Mağarası'na çıkıyoruz.

Knar'ı kasabanın yukarısındaki bir kayalığa çıkarıp atlıların nehir kıyısı boyunca dizilişini izliyorum. Kalbim ağırlaşıyor. Kısa bir süre önce Durgorim müreffeh bir kasabaydı. Aradaki Kapı'ya en yakın yerleşim yeri olarak, bizim dünyamızla diğerleri arasında bir bağlantı noktası görevi görüyordu. Leydi Xag'ın önderliğinde, krallığının bir mücevheriydi. Şimdi ise hayalet anılardan oluşan bir harabe. *Raog* zehrinin kurbanı olan kasaba halkının çığlıklarını neredeyse duyabiliyorum. Neredeyse onların çılgınlıklarını görebiliyorum. Öfke ve çaresizlikle sokaklarda savrulan bedenler. Kasabalarının ortasında büyük bir uçurum açıldı ve acılarından kaçmak için çaresizce kendilerini ve çocuklarını içine attılar.

Zehir çoktan dağıldı. Ama binicilerime önlem olarak *miraisis* maskelerini taktırıyorum. Kara küheylanlarının sırtında garip canavarlara benziyorlar, gözleri uzun, sivri uçlarının üzerinde geniş ve solgun Gagalar. Leydi Parh kendi başlığını takmayı reddediyor ve morleth'ini

Beklediğim yerde. Yüzü o kadar sert, o kadar taş gibi ki, *Raog*'un onun üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu hayal etmek zor.

O yaklaşırken bir kaşımı kaldırıyorum. "Maske yok mu, Parh?" "*Miraisis* kokusundan nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

"*Raog* kokusundan daha çok nefret edeceksin."

Alaycılığını kelimelerden daha anlamlı bir şekilde ifade eden bir yüz ifadesi takınıyor ve morleth'ini benimkinin yanına çekiyor. Atlıların hazır olup olmadığını sorduğumda homurdanıyor. Bu da iyi bir onaylama. Knar'ı çeviriyorum

Çirkin bir şekilde kafamı çevirip yokuş yukarı, Durgorim'in yukarısındaki ormana doğru ilerliyorum. Buraya son gelişimden bu yana, yükselen mantarların çoğu düşen taşların altında ezilmiş. Bir zamanlar yaşam ışığıyla titreşen bu ormanda şimdi donuk, hastalıklı bir parıltıdan başka bir şey yok. Yeraltı Âlemi'nin doğal güzelliklerinden biri daha yok oldu.

Aradaki Kapı'nın yüksek kemeri nihayet görünür hale geliyor. Rahat bir nefes alıyorum. En azından ezilmemiş. Krallığım boyunca bu dünyadan diğerlerine açılan başka kapılar olsa da, bu bizim insan dünyasına giden en hızlı yolumuz. Teğmenlerimden birine işaret ediyorum. Atından inip ağır adımlarla kadrana doğru ilerliyor ve çevirirken homurdanıyor.

"Planınız nedir Majesteleri?" Parh, taş saklı savaşçının dirençli mekanizmaya saldırışını izlerken soruyor. Arkamızda, ormanın içinde uzanan maskeli atlıların oluşturduğu uzun sıraya bakıyor. "Hepsini birden mi göndereceksiniz?"

Başımı sallıyorum. "Ben karşıya geçip Larongar'la konuşurken Lur ve Wrag bana katılacak. Ben haber gönderdiğimde, geri kalanına sen önderlik edeceksin."

Parh homurdanıyor. "Bundan hoşlanmadım. Sen kralsın; ben de senin savaş bakanınım. Bırak önce ben gideyim."

Eğer ona güvenseydim, yapabilirdim. Bu haliyle, onu göndermeye cesaret edemiyorum ve birkaç güzel söz ve büyük olasılıkla kılıçla ittifakı yok etmesine izin veriyorum.

Vuruşlar. Ayrıca Theodre'nin mesajı açıldı: Larongar beni bu kapının öbür tarafında bekliyor. Beni görmeyi bekliyor, veliaht prensin çok renkli bir şekilde ifade ettiği gibi "büyük bir trol levhasını" değil. Bu aşağılayıcı ifadeyi umursamasam da, savaş bakanım için oldukça uygun bir tanımlama.

"Hayır, Parh," diyorum kararlılıkla. "Ben insan kralla konuşacağım. Sen burada kalacak ve çağırımı bekleyeceksin."

Parh homurdanıyor ama yardımcısına işaret ediyor ve takım komutanlarına iletilmek üzere emirler yağdırıyor. Lur ve Wrag'ı yanıma çağırıyorum. Bu bir şey değil.

Hael ve Sul tarafından kuşatılmakla aynı şey değil ve kardeşimin ve en iyi arkadaşımın eksikliğini şiddetle hissediyorum. Ama bu iki binici birçok macerada benim sadık yoldaşlarım oldu. Onlara güveniyorum. Parh için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Geçit kadranı durma noktasına gelir. Dünyalar arasındaki perdeler incelirken kemerin altındaki hava parıldıyor. Bir rüzgâr patlaması açıklıktan geçerek yüzüme çarpıyor. Yüzümü buruşturuyorum. İnsan havası çok bayat ve öldürücü.

Dünyaları tüm sihrin kaynağı *olan quinsatra*'dan çok uzakta yer alır ve atmosferleri Eledria'da doğanlara ince gelir. Yine de, sanat ve gizli yollarla, ölümlü büyücüler fae türünün hayal gücünün ötesinde bir ölçekte büyü çekmeyi ve yönlendirmeyi öğrenmişlerdir. Ölümlüler kırılgan ve oldukça kısa ömürlü olabilirler, ancak kendi başlarına zorludurlar.

Kemerin altındaki girdap netleşmeye başlıyor ve uzak taraftaki manzaraya bulanık bir bakış sunuyor. Omuzlarımı dikleştirdim. "Hazır olun!" diye bağıriyorum ve Knar'ı ilerlemeye teşvik ediyorum.

Bir gerçeklikten çıkıp sayısız başka gerçekliğe doğru hızla ilerlemek, her biri varlığınızın küçük bir kısmını kesip atan binlerce jilet keskinliğinde bıçağa kendinizi teslim etmek gibidir. Özünüz daha sonra milyonlarca küçük gümüş iğneyle uzak tarafta yeniden birleştirilir. Acıtıyor. Ama ben alıştım.

Ancak alışkın olmadığım şey, kendimi bir kez daha o korkunç gökyüzü kavisinin altında bulmanın yarattığı mutlak şok. Bu dünyayı aydınlatan iğrenç küre yıldızın parıltısı gözbebeklerimi patlatıyor. İç organlarım takla atıyor, tüm bedenim Knar'ın eyerine tutunmayı kaybedip yukarı, yukarı ve yukarı, o sonsuz mavi boşluğa düşmeye hazırlanıyor. O kadar da kötü olmazdı. en azından biraz korunaklı olurdu. Bunun yerine, Aradaki Kapı geniş ve açık bir ovaya açılmaktadır. Kapının kendisi ve iki yanında göz alabildiğine uzanan duvar dışında sığınılacak bir yer yok. Aksi takdirde, ufuktaki dağların uzak bir pusu dışında dünya özelliksizdir.

Lur ve Wrag arkamdan çıkarken ürperiyorum. Bu tarafa son iki gelişimde akşam karanlığında varmıştık. Bu dünyanın karanlık, yıldızlarla dolu gökyüzü, memleketteki mağara tavanlarından parıldaayan *lor* taşlarını anımsatıyor ve troidish hassasiyetlerine bir nebze rahatlık sunuyor. Ancak bu mavi kemer ve parlayan tek yıldız, en mantıklı insanı bile çıldırtmaya yetiyor. İnsanların hepsinin deliliğin eşliğinde gibi görünmesine şaşmamalı.

Vücudumun alışması için bir an bekledim. Knar homurdanıyor ve kükürt homurdanarak başını sallıyor. Doğrudan güneş ışığının parıltısı onun için çok fazla; burada varlığını zorlukla sürdürebiliyor. Aceleyle attan indim ve zavallı hayvanın bu dünyadan kendi boyutuna geri dönmesine izin verdim. Benimle birlikte geri dönecek.

gece karanlığından sonra çağırır. Lur ve Wrag beni takip ederek morleth'lerinin de yok olmasına izin veriyorlar. Sonra üçümüz dönüp parıltının içinden yaklaşan küçük gruba bakıyoruz. Çok az şey görebiliyorum ama yakınlardaki bir kampın belli belirsiz izlenimini alıyorum.

"Larongar!" Sesleniyorum ve selamlamak için elimi kaldırıyorum.
"Anlaşmamızı onurlandırmaya geldim."

Puslu figürlerin en önde geleni benden birkaç adım ötede durdu. Gözlerimin kamaştığı görüşüm adapte olmaya başladı ve kaba, ayıya benzeyen

Larongar Cyhorn'un formu. Tek sağlam gözü beni dikkatle inceliyor ama ben bakışlarımı onun yerine boş göz çukuruna sabitliyorum. At sırtında ve yüksek boyuyla beni korkutmak istercesine göğsünü kabartıyor. "Evet, benim Oğlum," diyor, sakallarının arasından gürleyen derin sesiyle. "Seni gördüğüme sevindiğimi söylemeliyim."

Sinirlerim tepeme çıktı. Söylediği yalanlardan ve oynadığı oyunlardan sonra, bana bu kadar tanıdık terimlerle hitap etmesi bir hakaret. "Gerçekten de," diye cevap veriyorum dudağımı bükerek. "Hemen geldik. Anlaşmamıza göre."

Sözlerim saygılı olsa da, ses tonum ince bir tehdit içeriyor. Larongar buna duyarsız değil. Sağlam gözleri hafifçe açılıyor. Yazılı sözleşmemizin şartları onu koruyor olsa da, zarar görmez değil. Öksürüyor ve ağırlığının altında gıcırdayan eyerinde rahatsız bir şekilde kayıyor. "Gel, geçmişi geçmişte bırakalım, olur mu evlat? Çaresiz zamanların bir adamı nasıl çaresiz önlemlere iteceğini bilirsin. Faraine iyi bir kızdır ve sana sorun çıkarmaz. Sana sadık bir eş olacak. Gelişinin çabukluğuna bakılırsa," diye ekliyor alaya yakın bir gülümsemeyle, "*hayal kırıklığına* uğramadın."

Cevap vermiyorum. Herhangi bir cevap karımın onurunu zedeleyecektir. Larongar'a bu zevki tattırmayacağım.

"Peki oğlum nasıl yerleşiyor?" diye soruyor kral. Sözlerinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sinsilik var.

"Yokluğumda Prens Theodore'ye iyi davranılacak."

"Güzel, güzel." Larongar başını sallar ve alaycı bir şekilde homurdanır. "Küçük popinjay'in konforundan mahrum kalmasını istemeyiz, değil mi?" Bununla birlikte, sonunda atından iner. Dört refakatçisi Elleri kılıçlarının kabzalarında hafifçe dinlenirken Larongar bana yaklaşıyor ve sırtımı sıvazlayarak beni kendi dünyasının derinliklerine götürüyor.

"Bu kadar çabuk gelmeniz iyi oldu. Ruvaen'in kuvvetleri Evisar Kalesi'ni kuşatti. Bunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Burası Miphates öğreniminin en büyük merkezlerinden biri, ya da adamım Wistari bana öyle söyledi. Tüm kitaplar, parşömenler ve bilimsel yazılar. Bunlara pek dikkat etmiyorum. Büyü ve benzerleri beni ürkütüyor. Ama insan mal varlığını korumalı, değil mi?"

"Ruvaen bir Miphates öğrenim merkezinden ne istiyor?" Ben soruyorum. Fae insan büyüsünü kullanamaz, hatta kavrayamaz bile. O kitaplarda ve parşömenlerde bulunan büyüler onun gözünde anlamsız olurdu.

"O deli fae piçinin ne istediğini kim bilebilir?" Larongar homurdanıyor. "Yıkım, kargaşa ve yeryüzünde cehennem. Belki de yazılarını yok ederse büyücülerimi sakat bırakabileceğini düşünüyordur."

"Yapabilir mi?"

"Büyük ihtimalle. Wistari bu tomarların içinde pek çok büyü olduğunu iddia ediyor, bazıları Miphates Düzeni kurulmadan önceki çağlardan kalma. Elbette diğer kalelerde de kopyaları var ama hiçbirisi orijinal büyüünün gücüyle eşleşmiyor." Larongar derin bir iç geçirir. "Kesin olarak bildiğim tek şey, Ruvaen'in gücünün çoğunu

bu saldırıda güç. Onlarla savaşta karşılaşmaya çalışırken çok adam

kaybettim." Kaşlarını attım. "Kaleye erişmek zor mu?"

"İşte bu yetersiz bir ifade!" Larongar başını geriye atıyor ve kocaman bir kahkaha atıyor. Beni yirmi adım kadar uzağı götürdü.

ve şimdi bir eliyle baskı uygulayarak beni kapıya bakmam için döndürüyor. Lur ve Wrag kemerin iki yanında duruyor, yüzleri mermerden oyulmuş. Benim gibi onlar da açık ovanın ve uçsuz bucaksız gökyüzünün dehşetini hissediyorlar. Bu kadar hareketsiz durmaları cesaretlerinin bir kanıtı.

"Orayı görüyor musun?" Larongar kapıyı göstererek şöyle der.

Başımı salladım.

"Kapının kendisi değil. İçinden geçenler."

Kaşlarımı çatıyorum ve kemerin altından bakıyorum. Şu anda dünyalar arasındaki perdelerde hiçbir dalgalanma yok. Her şey hareketsiz ve ötesindeki manzarayı net bir şekilde görebiliyorum. Trol gözlerime şu anda içinde bulunduğumuz manzaraya çok benzeyen sade bir manzara.

"Bu," diyor Larongar, "Cruor Krallığı'na giden yol."

İsim bana tanıdık geliyor ama hemen çıkaramıyorum. Kralın devam etmesini bekliyorum.

"Çok uzun zaman önce değildi," diyor, "siz fae halkından oluşan koca bir ulus şu duvarın hemen öbür tarafında yaşıyordu. Tam kanlı Fae'ler değildi elbette. Bunlar *ibrildianlardı*. Melezler. Köylerimizi yakıp yıkan ve tohumlarını kadınlarımızın rahimlerine bırakan istilacıların çocukları. Bu kutsal olmayan birleşmelerden doğan yaratıkların çoğu doğar doğmaz öldürülürdü ama bazı kadınlar kendi iyilikleri için fazla yufka yürekli olduklarını kanıtladılar. Böylece birçok piç hayatta kaldı. Ve sonra daha da fazlası, kendi türlerini çoğalttılar. Bunların hepsi dünyamızın tarihine göre uzun zaman önceydi. Ben tarihçi değilim ama İkinci Çağ'a ait şeyler."

Kaşının çıkıntısı boş göz çukurunun üzerinde derinleşiyor. "Yaptığım şey kendilerini bir ulus haline getirecek kadar küstah olduklarını biliyorum. *İbrildian* melezlerinden oluşan kanlı bir krallık. Ve onu tam şuraya, şu kapının uzak tarafına yerleştirdiler." Başını çevirdi, gözleriyle bana baktı.

kırmızı çerçeveli bir göz. "Artık yok. Krallık, eskiden olduğu gibi. Bir süre önce icabına baktık. Tümörü iltihaplanmaya bırakamayız, değil mi?" Sonra yüzünü buruşturuyor ve bakışlarını kapının ötesindeki topraklara çeviriyor.

"Ama ortalık yatıştıktan sonra işler . . . orada işler biraz garipleşti."

"Nasıl garip?"

"Tarif etmesi zor. Kendiniz deneyimlemeniz gereken bir şey." Larongar omuz silkiyor. "Şunu söylemek yeterli, insanlar Cruor'da uzun süre yaşamazlar."

Mifatlar yeterince iyi gelir ve giderler; kendi küçük yolları vardır. Ama o kapının öbür tarafında gezinmek için büyü gerekir. Benim gibi sıradan insanların hiç şansı yok."

Kaşlarımı çattım. "Eğer durum buysa, neden bir kale inşa ettiniz?"

"Oh, bu Cruor'un düşüşünden çok önce yapıldı. Bir zamanlar bizim halkımız ve onlarınki müttefikti. Eski krallar en iyi dostun kurt kapının eşiğinde. Ve o *ibrildianların* büyüye erişim yöntemleri Mifatlar için çok cazipti, ya da Wistari bana öyle söyledi."

"Demek büyücüleriniz bunca zamandır diğer taraftaki kalelerini korudular. Ve şimdi Ruvaen onu almak istiyor."

"Seviye atlamak istiyor," diye homurdanıyor Larongar. "Henüz pek şansı yok; büyücülerin savunmaları yok değil. Ama büyüleri hızla tükeniyor. Duvarları aşılmadan önce takviyeye ihtiyaçları var. İşte burada sen devreye giriyorsun." Keskin sarı dişlerinin her birini ortaya çıkaran bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Sert postları ve canavar küheylanlarıyla senin trol oğlanların hiç şüphesiz Cruor'un içinden geçip gidecekler.

Evisar'a papatyalar gibi taze ve kavgaya hazır bir şekilde geleceksiniz."

Papatyaların ne olduğundan tam olarak emin değilim. Kavgacılar benzemiyorlar.

Kollarımı kavuşturuyorum ve Larongar'dan bir adım uzaklaşıyorum.

"Yolumuza rehberlik etmesi için Miphates'i göndereceksin."

"Elbette!" Larongar cevap verir. "Burası ile Evisar arasında da karakollar var. Halkınız bu yolculuğu uzanarak yapabilir ve iyileşme şansına sahip olabilir."

Neyin iyileşmesi? Bana söylemediği şey ne? Yüzünü inceliyorum, ama bana hiçbir şey vermiyor. Bilmiyor olabilir, o kemerin diğer tarafında yatan dehşet onun kavrayışının ötesinde olabilir. Bu hoşuma gitmiyor. Herhangi bir melez fae'nin benim *ortolarok*'umla boy ölçüşebileceğinden şüphe etsem de, tam bilgi sahibi olmadan düşman topraklarına girmeyi düşünmüyorum.

Boğazım düğümleniyor. Bu hafif tereddütte bile yazılı anlaşmanın gücü beni boğmakla tehdit ediyor. Larongar'ın yardımını reddedemem. "Büyücünüz Wistari ile konuşmam gerekecek," diyorum. "Ondan sonra, morleth binicileri Cruor'un bu topraklarına girmeye cesaret edecek, kalenize yürüyecek ve Ruvaen'i ortadan kaldıracak. Ve sonra"- Larongar'a dönüyorum, tek gözlü bakışlarını tutarak

-"Mifatlarınızı Alt Diyar'a yardıma göndereceksiniz."

"Bundan şüphe edebilir misin, oğlum?" Larongar gülümser. "Sen beni bu Fae belasından kurtar, ben de senin küçük sorununu halledeyim. Bir anlaşmamız var."

Bu adamın, bu yalancının gözlerinin içine bakıyorum, geri adım atmayı reddediyorum. Ama o beni nasıl boğduğunu biliyor. Tek kolumla uzanıp, hiç düşünmeden boynunu kırabilirim. Yine de emirleri veren o.

"Lur!" Havladım. "Leydi Parh'a haber getir. *Ortolarok* geçişe başlayacak. Buradaki alanda toplanacaklar ve akşam karanlığında."

"Şu andan itibaren iki karanlıkta Urzulhar Çemberi'nde buluşalım. Eğitiminiz o zaman başlayacak."

Kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor.

Balkonumda durup parmaklıklara yaslanıyorum ve altımdaki şehre bakıyorum. Uzaktaki mağaranın tavanındaki ışıklar, Alt Diyar'ın gecesi çökerken kararmaya başlıyor. Sokaklar ve evler gittikçe daha derin gölgelere gömülüyor ve yakında tamamen gözden kaybolacaklar.

Ama bakışlarım başka bir yere çekildi. Saray bahçelerine doğru. Özellikle de yüksek burunları üzerinde duran, kendi canlı ışıklarıyla usulca parıldayan uzun kristaller çemberine.

Parmaklarım boğazımdaki zincirde asılı duran kolyeyle oynuyor. Bir yanım, bu saatte bahçeye çıkıp taşların arasında deli bir yaşlı cadı aramayı düşünmemem gerektiğini biliyor. *Parıltının* tam ışığında, onun vahşi bildirileri bir delilik lekesi taşıyor. Onun iddia ettiği kişi olduğunu kim söyleyebilir? İtiraf ediyorum.

Vor'a bu kadar çarpıcı bir benzerlik üretmek. Ama ben kendim de sahte bir yüz takındım. Bunun ne kadar kolay yapılabileceğini herkesten iyi bilirim.

Yine de, ya söylediği kişiye? Ya geri kalanı da doğruysa?

Ya kaderimde bu dünyayı kurtarmak varsa?

Bu aptallık. Tüm bu çılgın fikirler ve hayaller, kendi aptal arzularımın beni yanlış yönlendirmeye çalışmasından başka bir şey değil. Kocam bilinmeyen tehlikelere doğru ilerlerken geride kalmaktan nefret ediyorum. İşe yaramaz, cansız olmaktan nefret ediyorum. Tüm kalbimi ve varlığımı bağlayabileceğim büyük bir amaç için neler vermezdim! *Daha fazlası* olmak için neler vermezdim.

Kolyem uğulduyor.

Nefesimi tutuyorum ve taşa bakıyorum. Mythanar'a döndüğümünden beri o kadar hareketsizdi ki, başka bir şey beklemeyi bırakmıştım. Ama şimdi avucumun içinde mırıldanıyor, nazık, yatıştırıcı bir ses. Sonra keskin bir şekilde *çekiliyor*. Nefesim kesiliyor ve sendeliyorum, kalça kemiğim balkon trabzanına çarpıyor. Avlu ve altımdaki tüm şehir yuvarlanıp dönerken içim çalkalanıyor. Bir çığlık atarak kendimi geri itiyorum. Sırtım pencerenin çerçevesine çarpıyor ve kalbim on acı verici atış yaparken orada donmuş bir şekilde duruyorum.

Yavaşça, kolyeme tekrar bakıyorum. Merkezindeki karanlık kıvrılıyor, sonra tamamen hareketsizleşiyor. Bunu hayal mi ettim? Soru daha tam olarak şekillenmeden, başka bir çekim beni kendine çekiyor. Bir elimle pencere çerçevesini kavriyorum, hareket etmeme izin vermiyorum. Bunu daha önce de hissetmişim - ruhumdaki bu ısrarlı çekişi. Kısa bir süre önce sarayın içinden geçerek *va-jor* töreninin yapıldığı karanlık bir şapele kadar takip ettim. Bir tekrarlamak istediğim bir deneyim. Targ ve Roh o şapeldeki *urzul* kristalleri üzerinde kontrol sahibi gibi görünüyorlardı. Ya bu nabzı onlar gönderiyorsa? Ya beni o yere geri çekmeye çalışıyorlarsa?

Karanlık mı? Vor gittiğine göre, savunmasız olduğumu düşünüyor olmalılar.

Ama bu Roh gibi hissettirmiyor. Ya da Targ. Nereden bildiğimi söyleyemem ama titreşim farklı. Yabancı bir sesin söylediği tanıdık bir şarkıyı dinlemek gibi.

Üçüncü bir çekme. Gözlerimi açıyorum ve bakışlarım Urzulhar Çemberi'ne kayıyor.

Beni çağırıyor. Bundan eminim. Bu da demek oluyor ki. . .

"Maylin," diye fısıldadım.

O da orada. Tıpkı söylediği gibi. Ve sabırsızlanıyor. Aceleyle, farkındalığımı kendi içime gönderiyorum, bana ait olmayan herhangi bir yerleştirilmiş duyguyu arıyorum. Dışarıdan bir etki algılamıyorum, sadece kendi korkum, endişem, inatçılığım. Ve merak. Evet, her geçen an daha da yoğunlaşan bir merak. Çekim gücü tekrar geliyor, tereddüt etmiyorum. Pencereden geçip yatak odama geri dönüyorum, kapıya doğru ilerliyorum ve çekip açıyorum.

Hael orada. Tam karşımda duruyor.

Nefes alıyorum. Ağzım açılıyor, aniden ortaya çıkışım için bir açıklama mırıldanmaya hazırım. Sonra tekrar, neden yapayım ki? Ben bir mahkûm değilim. İstedğim gibi gelip gitmekte özgürüm. Bir kraliçenin görevi her hareketini korumasına açıklamak mıdır? Ağzımı kapatarak çenemi sıkıştırıyorum ve tek kelime etmeden geçide doğru hızla ilerliyorum. Hael arkamdan geliyor. Arkama bakmaya zahmet etmiyorum. Sarayın bu kanadının salonlarını ve koridorlarını şimdiye kadar yeterince öğrendim ve bana rehberlik etmesi için başka birine ihtiyaç duymuyorum. Dolambaçlı bir merdivenden iniyorum ve aşağıdaki salona çıkıyorum. Gelip giden troldefolkarla burası istediğimden daha kalabalık.

Görüş alanına girdiğimde herkes duruyor. Çok sayıda solgun trol gözü dikkatle üzerime dikildi.

Donup kalıyorum, dişlerim gıcırıyor. Ama küçülmeyeceğim ve çekingen olmayacağım. Onlara bu zevki tattırmayacağım. Başımı kaldırıp cesaretimi topluyorum ve devam ediyorum. Eteğimin uzun kuyruğu arkamdaki zeminde fısıldıyor. Adımlarım bir kraliçeye yakışır şekilde sabit ve vakur. Kendimi karşımdakilerin bakışlarını karşılamaya zorluyorum. Yanlarından geçtiklerimi. Bazıları eğilmeye ya da reverans yapmaya tenezzül ediyor. Diğerleri sadece bakıyor. Her birine kısa bir baş selamından fazlasını vermiyorum.

Sonunda bahçelere ulaşmak ve kristal oluşumların arasından dışarı adım atmak rahatlatıcı. Gölgemde takip eden Hael dışında kimse yok. Ama

Güve kedileri bir ıslık sesine köpekler gibi sıçrayarak geliyorlar, bıyıklı ağızları kokluyor, büyük kulakları seğiriyor. Hepsi birbirine çok benzese de, omzuma sıçrayan, mırlayan ve yanağıma sürtünen küçük bir hayvanı tanıyorum.

"Sanırım sana bir isim vermemin vakti geldi," diyorum ve narin çenesini kaşıyorum. "Sana ne denmesini istersin?"

Küçük bir cıvıltı ve kulak tırmalayan bir *sesle* omzumdan başımın üstüne, oradan da diğer omzuma sıçırıyor. Uzun kuyruğu boynuma dolanıyor, ucu burnumun altından geçiyor. Gülüyorum ve kuyruğu itiyorum. "Pekâlâ! Ben daha akıllıca bir şey düşünene kadar, *Cheep* olsun."

Yaratık memnun görünüyor. Yanağıma tekrar okşuyor, bıyıkları kulağıma gıdıklıyor. Dudaklarımdan bir kahkaha balonu kaçıyor. Aynı anda, kristalim şimdiye kadarki en keskin *çekimini* yapıyor. Nefesim kesiliyor. Cheep'in küçük bedeni donuyor. Sivri burnunun ucundan kabarık kuyruğunun ucuna kadar bir ürperti yayılıyor. İlk çekişin hemen ardından bir başka *çekiş* daha geldiğinde, güve kedisi omzumdan en yakın taş çıkıntısına sıçırıyor ve gözden kayboluyor. Diğer güve kedileri de peşinden koşuyor ve bir anda gözden kayboluyorlar. Kaşlarımı çattım. Güve kedilerinin

Kristal titreşimlerine duyarlı, ama bu tepki? Yanlış yorumlamak zor. Beni çağıran şeyden korkuyorlar. Cadıdan korkuyorlar.

Ama artık geri dönemem.

Bahçenin üst kısımlarına doğru tırmanmaya devam ediyorum ve sonunda bir kez daha o büyük taşların çemberine adım atıyorum. Beni selamlamak için hafifçe titreşiyorlar. Ellerim titrese de uzanıp onlardan birine dokunuyorum.

Bu yerde son durduğumda içlerinde dalgalanan korkunç güçten eser yok. Neredeyse nazik görünüyorlar.

"Demek sonunda geldin, öyle mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, şaşkınlığımı belli etmemeye kararlıyım. Bunun yerine başımı hafifçe çevirip kapüşonlu figürün kapının arkasından çıkışını izliyorum.

en uzak taşa ve çemberin içine. Başlığı ve cübbesi özellikle Urzulhar'ın ışıltılı parıltısında solgun, ama çok telli kolyesindeki kristaller yıldızlar gibi parlıyor. Eğri sopasını şakırdatarak bana doğru yürüyor. Çemberin merkezine ulaştığında kukuletasını geri itiyor. Vor'la aralarındaki inanılmaz benzerlik bir kez daha dikkatimi çekiyor ama Vor'un yüz hatlarını ekşiten böyle bir küçümseme ifadesini daha önce hiç görmemiştim.

"Yeterince uzun sürdü," diyor.

Cevap vermiyorum. Dikkatim küçük taşlarının nabzına odaklanıyor. Büyük taşların daha güçlü nabzıyla senkoplu bir ritim içinde titreşiyorlar. "O çağrıyı sen mi gönderdin?" diye soruyorum.

"Yaptım. Belli ki kendi başına hareket etmek için motive olmamışsın. Durumumuzun aciliyetini sana anlatmayı başaramadım mı? Öğrenmen gereken çok şey var ve bunları öğrenmek için çok az zamanın var." Sopasına ağır bir şekilde yaslanarak alay ediyor. "Gençler her şeye rağmen sonsuza kadar yaşayacaklarını düşünürlər.

Aksini gösteren kanıtlar."

"Bunu nasıl yaptın?" Israr ediyorum. "Beni nasıl böyle *çağırabildin*?"

Omuz silkiyor. "Sana öğreteceğim. Sonunda o güzel yüzünü göstermeye tenezzül ettiğine göre. Ama henüz değil. Önce öğrenmen gereken başka şeyler var."

Şaşkınlıkla iki yanımdaki kristaller aniden hareketsizleşti. Aniden döndüm. Bir an enerji doluydular, ya şimdi? Onlar sadece

Kendi dünyamdan taşlar gibi. Sert, soğuk. Ölü mü? Kesin bir şey söyleyemem. "Ne oldu?" Elimi en yakındaki taşın pürüzsüz yüzeyinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek, bir şeyler arayıp bulamayarak soruyorum.

"Nereye gitti?"

... hayat nereye gitti?"

"Hiçbir yerde." Yaşlı cadı, kendisi de uzanıp kristale dokunana kadar birkaç adım öne çıkar. "Her zamanki gibi canlı. Değişen sensin. Yeteneğin üzerinde sahip olduğunu düşündüğün her türlü kontrol

kaymış. Ama merak etmeyin. Yakında seni düzelteceğiz. Her zamankinden daha güçlü olacaksın."

Elimi kristalden çekerek birkaç adım geri çekiliyorum. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

"Saçmalama kızım. Geçen gece söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Yeteneğın doğal gelişimini sürdürüyor, güçleniyor, dolgunlaşıyor. Zirveye ulaştığında olacağı şeye daha da yaklaşıyor. Ama senin ve benim bu süreci hızlandırmamız gerekecek. Mythanar bekleyemez."

"Ama nereden biliyorsunuz? Bu potansiyele sahip olduğumu nereden biliyorsun? Beni eğitebileceğini nereden biliyorsun ve-"

"Çünkü ben eskiden sendim."

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, hem bu ifade hem de söylenişindeki şiddet beni şoke etti.

Maylin elini büyük taştan indiriyor, daha küçük kristallerden birine doğru ilerliyor ve pürüzlü yüzeyine tünüyor. Kemikli poposunun nasıl rahat bir yer bulabildiğini anlayamıyorum ama ellerini ve çenesini bastonunun ucuna dayayıp bana bakıyor. Çizgili yüzü aniden her zamankinden daha yaşlı görünüyor ve gözleri usulca parlıyor.

"Benim zamanımda," diyor, "tanrı hediyeleri kral çocuklarına verilen bir şey değildi. Sadece tapınaklara ve tanrıların kendilerine adanmış olanlara verilen kutsal bir olaydı. Bebekliğimden itibaren Nornala'nın sunağına adanmak için hazırlandım. Hafıza ya da benlik bilgisinden önce kimliğimin bir parçasıydı, ellerim hediyesi taşımam için beni şekillendirdi. Ama sizin de deneyimlerinizden bildiğiniz gibi ... bazı hediyeler diğerlerinden daha büyük bir sevinçle karşılanır."

Bakışları benimkilerden kayıyor, mavi gözleri sanki ölçülerini alıyormuş gibi taşların üzerinde yavaşça, birbiri ardına dolaşıyor. Sonunda iç geçiriyor. "Bizim özel yeteneğimizin acısı, onu deneyimlememiş olanlar için tarif edilemez. Uzun yıllar boyunca hiçbir rahatlama ya da rahatlama olmadan benimkini çektim. Bir zamanlar

Rahiplere beni bu acıdan kurtarmaları için yalvardığım zamanlar oldu. Ama onlar tanrıları gücendirmekten çok korkuyorlardı. Yeteneğimin bir sebepten dolayı verilmiş olması gerektiğini söyleyip durdular.

"Sonunda tek çarem, diğer insanların duygularının sürekli saldırısından uzakta, tamamen izole olmaktı. Böylece, bir çapa oldum. Ettrian Dağları'nın yükseklerinde penceresiz bir hücreye kapatıldım. Buraya dar bir patikadan başka bir şeyle ulaşamıyordum ve sık sık buz ve karla kesiliyordu. Sadece en sadık birkaç kişi saygılarını sunmak ve kubbeli çatının tepesindeki küçük tuzak deliğine yiyecek bırakmak için tırmanmaya cesaret edebiliyordu. Onun dışında yalnızdım. Üç acı dolu yıl boyunca yalnızdım.

"Sonra o geldi."

"Kim?" Fısıldıyorum.

"Adı Zur'du." Maylin başını öne eğiyor. Boynundaki kolyeler şırıltıya geçiyor, içlerindeki parıltı eskisinden biraz daha parlak bir şekilde titreşiyor. "Bana Trolde olduğunu söyledi. Gölge Kral'ın kardeşi, Yeraltı Âlemi'nden bir elçi. Pek umursamadım ve ona yoluna gitmesini söyledim. Trolde ile ne işim olabilirdi ki?

"Uzaklara gitti. Ama ertesi gece ve ondan sonraki gece geri geldi. Yaklaştığını çok uzaklardan hissediyordum, yeteneğim o kadar hassastı ki. Ama onun trol tabiatı, ruhunu hassasiyetlerim için daha az rahatsız edici hale getirdi ve en azından kısa süreler için onun varlığına katlanabileceğimi fark ettim. Kimseye bu kadarını itiraf etmemiş olsam da ziyaretlerini dört gözle beklemeye başladım. Üç yıllık izolasyondan sonra, başka bir ses duymak, bu kadar sert ve hırıltılı bir ses bile olsa, açlıktan ölmek üzere olan ruhum için cennet gibiydi.

"Bana halkını anlattı. Yolları, dinleri. Bizim Lamruil olarak bildiğimiz ama halkının

Morar tor Garkanok. Bana kahramanlarının, canavarlarının, kudretli eylemlerinin hikâyelerini anlattı. Dünyanın yüzeyinin altındaki karanlıkta inşa edilmiş şehirlerden,

Ölümlülerin hayal gücünün ötesinde en parlak ışıklarla ve canlı mücevherlerle aydınlandı. Bana kalan birkaç mumun yanıp kül olduğu, iskeletin kürklerle sarıldığı, ruhumun bir iplikçiğe dönüştüğü karanlık hücremde, onun sözleri canlandı. Etrafımdaki gölgelerde, kubbeli çamur ve saz duvarlarda oynuyorlardı.

"Sonunda - ilk başta değil; beni korkutmaktan korkuyordu - ama sonunda bana *Athtar-garag*'dan bahsetti. Bu Ateş ve Taşın Şarkısı. Bu eski bir Trolde kehaneti, Yaşayan Ateş'in uyanıp yükseleceği ve krallıklarını parçalayacağı zaman dünyalarının sonunu haber veriyor."

"Ejderha," diye nefes alıyorum.

Yavaşça başını sallıyor, ancak masasında kaybolduğu için artık benim farkında değil gibi görünüyor. "Ancak *Athtar-garag* tek bir umut dizesi içeriyor. Kaçınılmaz kıyameti önleyen. Şöyle devam ediyor:

*"Kurspari-glur, almuth tor Grakanak
Hirak Arraog nar ek-yam!"*

Trolce kelimeler göğsünde sanki bu dilin içinde doğmuş gibi doğal bir şekilde gümbürdüyor. Ben sadece bir kelime tanıyorum-kurspari. Bana da öyle derlerdi.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Eski bir trol şarkısı neden bir ... insandan bahsetsin ki?"

"Herhangi bir insan değil." Yaşlı cadının gözlerinden biri bir an için altın rengi bir ışıkla parlar gibi olur. Ama göz kırpmıyor ve kayboluyor. İki berrak mavi göz bana bakıyor. "*Kurspari-glur* Kristallerin Kadınıdır."

"Peki ya hattın geri kalanı?"

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Hala trolce öğrenme zahmetine girmedin mi kızım?"

"*Merhaba, hoşça kal ve saçmalık* diyebiliyorum. Hâlâ öğreniyorum."

Maylin homurdanıyor. "Temel bilgilere sahip olduğun sürece sorun yok." Omuz silkiyor ve kristal koltuğunda biraz daha dik oturuyor. "Ayet kabaca şöyle bir anlama geliyor: 'Kristallerin Kadını, Derin Karanlığın Yumruğu. Dikkat et! Ejderha uyanmıyor. Gerçi trolde konuşması pek çiçekli değildir.'"

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor, yerleşecek bir yer bulmaya çalışıyor. Ancak ben bunları anlamlandırmaya başlayamadan Maylin hikâyesine devam ediyor. "Bu küçük kadim ayete dayanarak, Derin Karanlık'ın rahipleri, tanrılar tarafından kutsanmış ölümlü bir kadının eliyle Yeraltı Âlemi'nde kıyametin önlenebileceği konusunda hemfikir oldular. Bildiğiniz gibi tanrı armağanları, kanlarında büyü ile doğan fae'lere bahşedilmez. Tanrılar armağanlarını sadece, her türlü yardıma ihtiyacı olan biz küçük yaratıklara verirler.

"O günlerde, şimdi Yeraltı Diyarı'nı kuşatan kıpırdanmalar o kadar korkunç değildi. Ama Kral Gaur'u derinden endişelendirecek kadar sıklaşıyorlardı. Bu yüzden kralın kardeşi Zur, Kristal Kadın'ı aramak üzere ölümlüler dünyasına gönderildi. Onun hediyesinin *Grakanak*'ın kendisinden gönderildiğine ve Yeraltı Âlemini kurtarmayı amaçladığına inanılıyordu.

"Zur bana hikayesini anlattığında, bunun bana nasıl uyduğunu anlayamadım. Kristallerle ne alakam vardı? Güzel bir masaldı, başka bir şey değil. Zur'a bu oldukça belirsiz tanıma uyan bir üstün yetenekli tanımadığımı söyledim, ama sormak için tapınağı ziyaret etmesini önerdim. Geldiğini ve onu bana yönlendirenin de onlar olduğunu iddia etti.

"O zaman güldüm. Acı acı. Çünkü hayal kırıklığına uğrayacağını ve hayal kırıklığı içinde gideceğini biliyordum. Ne de olsa arayışına devam etmeliydi. Ne kadar kötü bir şekilde kandırıldığını öğrendikten sonra, neden çamur duvarların arkasına saklanmış, kötü huylu bir çapa kadınla uğraşmaya devam etsin ki? Ayrılma ihtimalinin yaratacağı üzüntüyü bilmesini umursamıyordum.

bana aşıladı. Ona güldüm. Alay ettim. Onu dağ patikasından bana getiren her adımın anlamsızlığıyla alay ettim. Ona anlattım Tanrıların benimle yaptığı üzücü şakayı. Yeteneğimin işe yaramazlığı. Acı. Tecrit. İşim bittiğinde ona gitmesini söyledim. Git ve aptalca umutlarını da yanında götür."

Göz kapakları yavaşça düşüyor, kirpiklerinin soluk kalıntıları buruşuk yanaklarını havalandırıyor. "Ertesi gece geri döndü. Bu kez hücremdeki çatıya oturdu ve bir trol prensi ile gerçek aşkının hikâyesini, *evliliklerinde* karşılaştıkları zorlukları anlattı - kur avı, anlıyorsunuz *ya*. Ertesi gece, Çorbasına taş koyarak bir şeytanı alt eden ve böylece yaşlı canavarın dişlerini kıran bir trol kahramanını anlattı. Her gece daha fazla Hikayeler ve bazen şarkılar, hepsi o korkunç sesiyle homurdandı ve homurdandı. Bazen anlattıklarına gülerек karşılık veriyordum. Bazen sessiz kaldım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, o tekrar gidene kadar nefesimi tuttum.

"Sonunda bana bunun son ziyareti olduğunu söyledi. Şafakta Yeraltı Diyarı'na dönecek ve kral kardeşine görevinin başarısız olduğunu bildirecekti. Onu bir daha duymayacaktım. Ona iyi ki gittiğini söylerken boğazıma düğümlenen hıçkırığı gizlemeye özen gösterdim, onun baş belasından bıkmıştım.

"O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, çoktan gitmiş olmasından korkmaya başladım. Sonra başımın üstündeki kapakta küçük bir tıkırtı duydum. Benim için bir şeyi olduğunu söyledi. Ona, diğer tarafta biri beklerken kapağı asla açmadığımı söyledim. Çok acıtıyordu.

"Homurdandı. Sonra benden bu istisnayı yapmamı istedi. Sadece bir kereliğine. Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimiz için.

"Birbirimizi hiç görmedik ki,' diye cevap verdim kuru bir sesle.

"'Birbirinizi dinleyin o zaman,' dedi. Ve büyük bir hayal kırıklığıyla ekledi: 'Lütfen, Maylin.

"Ben taştan yapılmadım. En azından o zaman. Ve çektiğim tüm acılara rağmen, diğer canlı ruhlarla temastan yoksun geçen üç yıl Çaresiz olan herkes.

"Böylece, kapağı açtım. Önümde kocaman soluk bir el vardı. O elin avucunda kristal bir taş duruyordu. 'Al bunu,' dedi Zur. 'Beni hatırlaman için bir simge.'

"'Işıltılı şeylere ne ihtiyacım var ne de hoşlanıyorum,' diye mırıldandım. Ancak onun ısrarı üzerine taşı aldım ve aldığımda ... parmağım onunkine değdi ... ve harika bir şey oldu ..."

Sesi uzaklaşıyor. Bekliyorum, kalbim boğazımda, sözlerinin büyüüne kapılıyorum. O anda, bu gerilim ve heyecan duyguları umurumda değil. heves benimdir ya da içime yerleştirilmiştir. Sadece yalnız demirci kadın ile trol kralının kardeşi arasında daha sonra ne olduğunu bilmek istiyorum. Devam etmeyince ağzımı açıp "Ne-" diyorum.

"Yaşlı cadı sözümü aniden keserek, "Taşın doğuştan gelen özelliklerinin tanrı vergimi mümkün olduğunu hiç bilmediğim şekillerde etkilediğini anladım. O andan itibaren Zur'un beni onunla gitmeye ikna etmesi hiç de zor olmadı. Onun bu Yeraltı Âlemi'ne gitmeliydim, güçlerim ve bu güçlerin Yeraltı Âlemi'yle nasıl bağlantılı olduğu hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliydim.

dünyasının kristalleri. Kehanet, kıyamet ve tüm bunların merkezindeki ölümlü bir kadınla ilgili bu vahşi hikâyenin gerçek olup olmadığını keşfetmek için.

"Ne yolculuğumuzun ne de ilk yolculuğumun detaylarıyla sizi sıkmayacağım.

Mythar'ın izlenimleri. Derin Karanlık'ın rahipleri ve rahibeleri tarafından karşılandım. Sözde kurtarıcılarının gelişini uzun zamandır bekliyorlardı. Zavallı aptallar. Ama *urzul* ile olan bağlantımı öğrendiklerinde, onun özellikleri hakkında bildikleri her şeyi bana öğretmeye heveslendiler.

"Trolde'ler elbette kanlarında büyüyle doğarlar. Bu dünyanın kristalleri ile sizin ve benim deneyimlediğimizden farklı olmayan bir şekilde yankılanır. Ama onların büyüü tanrıların armağanlarıyla kıyaslanamaz bile. Örneğin kudurmuş mağara şeytanlarını nasıl geri döndürdüğünüzü ele alalım. Böyle bir başarı için yüz rahibin üç gün boyunca ilahi söylemesi gerekirdi ki böyle bir çalışma için yeterli rezonans oluşsun. Ama siz bunu tek başınıza başardınız. Hiç eğitim almadan, hazırlık yapmadan. Evet, bu seni öldürdü. . . ama başardınız. Doğru yöntemleri öğrendiğinizde neler yapabileceğinizi bir düşünün."

Oturduğu yerden kalkıp çemberin en ucuna doğru ilerledi, iki büyük taşın arasında durup bahçeye baktı. "Ejderha hakkında neredeyse hiç düşünmedim. O zamanlar -yaklaşık iki yüz yıl önce Ölümlüler zamanı sayar, kıpırdanmalar o kadar sık olmazdı. Zamanımız olduğuna inanıyorduk. Yeteneklerimi geliştirdim, büyüme sancılarına katlandım, hem duyguları ve başkalarının duyguları, hepsi *urzul* aracılığıyla kanalize edildi. İlk başta, bırakın bir ejderhayı, herhangi bir şeyi öldürmek için böyle bir gücü kullanmanın nasıl mümkün olabileceğini anlamakta zorlandım.

"Sonra *jor*'u öğrendim."

Cübbesinin bir kolunu geriye doğru kıvrıyor, o kadar soluk ve ince bir kol uzatıyor ki kristal ışıktaki neredeyse iskelet gibi görünüyor. Ben izlerken, kristaller oluşuyor, derisinden dışarı fırlıyor, böylece et yırtılıp düşüyor ve geride pürüzlü, sert kenarlar bırakıyor gibi görünüyor. Bir nefes çekiyorum. "Öyle bakma

dehşete düştüm!" Maylin kolunu bükerek gülüyor. Işık yönlü yüzeyden yansıyor. "Bu sadece ilk adım. Ama en hayati olanı. Eğer kendin çok zayıf ve savunmasızsan bir ejderhayı öldürmeyi umamazsın. Bak o *woggha*'ları geri çevirmekle neler oldu! Hayır, kendini daha sert yapmalısın. Daha güçlü. Büyük kristallerle daha derin, daha derin bir seviyede yankılanacak kadar güçlü."

"Nasıl?" Kelime dudaklarımdan usulca dökülüyor, küçük ama aniden istekli. Onun hikâyesiyle ilgili bir şey içimde bir kıvılcım çaktı. "Bunu nasıl yapabilirim? Bildiğim hiçbir şeye benzemiyor."

"Öyle mi?"

Ne yaptığımın neredeyse farkında olmadan uzanıp parmaklarımı cadının kolunun üzerinde gezdiriyorum. Sanırım orada bir şey var. Bir şey. Tanıdık. Belki de Roh ve diğer ibadet edenlere rastladığımda o şapelde yaşadığım karanlık rezonansı anımsatıyordu. O zaman bana bir şey olmuştu; kalbimi saran taş hissi. Bu da onun gibi bir şey. Ve korkunç.

Çabucak geri çekiliyorum. "Ben ... değilim ... Ben ..." Sesim titriyor, ne söylemeye çalıştığımdan emin değilim.

"Daha derine inmen gerekecek." Maylin'in gözleri benimkilere dikilmişti. Onun siyah

İrisler parlayan altınla halkalanmış. "Kendini taşla kaplamayı öğreneceksin. Sadece bedenini değil, ruhunu da. Bu dünyadaki tüm güçlerden daha güçlü, ejderha ateşinden ve ejderha zehrinden bile daha güçlü kristal bir kılıf. Bunu başardığında, Arraog'a son vermek için neye ihtiyacın olduğunu sana öğreteceğim. Sadece Yeraltı Âlemi'nin kıyametini engellemekle kalmayacaksınız. Bunu kurtaracaksınız. Bunu tüm dünya."

Kalbim çılgınca atıyor; korku, umut, özlem, dehşet ve daha pek çok duygunun girdabında. "Hiç denedin mi? Ejderhayı öldürmeyi?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"Başarısız oldum."

Bu iki kelimenin arasında bir anlam dünyası var. Bana çarpıyorlar, benim bastırılmış tanrı vergime kadar ulaşan bir yankı. Ürpererek bir adım daha geri çekiliyorum, çemberden kaçmaya, bu kadından ve onun çağırdığı kaderden kaçmaya hazırım. Bu hikâyede çok daha fazlası var,

Bana söylemediği o kadar çok şey var ki. Bir sürü sır, her biri bir öncekinden daha karanlık. Ona nasıl güvenebilirim?

"Ruhundaki soruları hissediyorum." Maylin bana doğru yürüyor, her seferinde bir yalpalayan ama yine de amansız adımlarla. "Hepsine cevap vereceğim. Ama şimdilik oyalanamayız. Öğrenecek çok şey var ve çok az şey öğrenecek zamanım yok. Mythanar'ı kurtarmak için gereken her şeyi yapmaya hazır mısınız?"

Bakışlarının yoğunluğuna dayanamayarak etrafımda yükselen kristallere bakıyorum. Onların da kalplerinde karanlık çalkalanıyor. Tıpkı benim kolyemdeki karanlık gibi. Belki de hayal görüyorum. Ama Maylin olduğunu hissetmeden edemiyorum. Enerjisi taşlara akıyor ve onları kendi isteğine göre değiştiriyor. Eğer bu büyü ise, kara büyüdür. Yine de, ya söylediklerinde doğruluk payı varsa? Ya bu kehanetteki kadın gerçekse?

Ya o bensem?

"Pekâlâ," diyorum sonunda ve yaşlı cadının gözleriyle buluşmak için dönüyorum. "Göster bana."

Larongar tarafından bize eşlik etmesi için görevlendirilen Miphato, Artoris adında bir adam. Beklenmedik derecede genç. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Beldroth'a yaptığım ziyarette tanıştığım üç Mifato da çok daha yaşlı adamlardı. En gençlerinin bile şakaklarında, insan yaşlanmasının kesin bir işareti olan griler vardı.

Buna karşılık, bu Artoris henüz otuzuncu yılını görmedi. Daha da beklenmedik olanı, bir savaşçı gibi yapılı, zayıf ve sert. Mifatlar hakkında öğrendiğim her şey, savaş alanından ziyade parşömenler ve tozlu kitaplarla uğraşmaya daha uygun, kansız bireyler beklememe yol açmıştı. Larongar, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir savaş büyücüsü gücü mü inşa ediyordu? İlgi çekici bir düşünce, daha yakından düşüneceğim.

Saflarımıza dokuz büyücü daha katılıyor, hepsi de Miphato unvanını hak edemeyecek kadar düşük seviyede. Altısı erkek, üçü kadın, asık suratlı ve endişeliler. Gergin atlara binmiş olarak saflarımın arasında yerlerini alıyorlar, sonuncusu da grubun sonunu oluşturuyor. Büyücü Artoris benimle ve Leydi Parh'la birlikte öncü olarak at sürüyor.

Kapı kemerinden geçmeye hazırlanmak için düzen içinde toplanıyoruz. Büyük siyah atına binmiş Larongar, yanında kendi savaşçıları olduğu halde uzaktan bizi izliyor. İnsan yüzlerindeki ifadeleri ayırt etmek benim için zordur, ancak Faraine ile geçirdiğim zaman bana başka türlü gözden kaçırabileceğim nüansları okumayı öğretti. Kralın gözlerinde bir şey var ve

Adamları beni tedirgin ediyor, kendilerinin de anlamadığı isimsiz bir korku.

Tam olarak neye doğru gidiyoruz? Larongar pek çok hatası olan bir adam ama korkaklık bunlardan biri değil. Cruor Krallığı'nda bu savaşçı kralı, arkasındaki savaş gücünün tamamıyla bile girmeye korkutacak ne gibi dehşetler var?

Eyerimde dönüp, karanlık atlıların uzayıp giden sırasını inceliyorum Arkamdaki düzlükte. Hepsinin bu dünyaya geçmesi, insan gününden geriye kalan zamanın büyük bir kısmını aldı. Birçoğu daha önce hiç dünya seyahati yapmamıştı ve geçişi kötü karşıladı. Özlerini parçalanmış ve tekrar bir araya getirilmiş hissetmenin artçı sarsıntıları ve yukarıdaki açık gökyüzünün dehşeti arasında mücadele ettiler. Ancak bu güçlü bölüğün her bir üyesi, en sert komutandan en genç mesaj taşıyıcısına kadar özünde bir savaşçıdır. Artık at sürmeye hazırlar.

Kaskımın siperliğini indirerek Knar'ın başını kapıya doğru çeviriyorum. Morlethler gece karanlığından sonra bu dünyaya dönmeye razı oldular ama tepelerindeki o cafcacflı ayın ışığını sevmiyorlar. Knar burun deliklerinden dumanlar üflüyor, çatallı toynakları huzursuzca kıpırdıyor. Artoris'in bindiği küçük gri at, yanı başındaki yırtıcıdan korkarak gözlerini deviriyor ve yana kaçıyor. Akıllı bir hayvan; eğer onu sıkı tutmasaydım Knar kolayca dönüp boğazını parçalayabilirdi.

Büyücü dizginleri tutuşunu ayarlıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Başında derin bir örtü var ama yüzü, boynundaki zincirde asılı duran ve içinde parlayan bir sıvı bulunan küçük bir şişe tarafından alttan aydınlatılıyor.

"Unutma," diyor,

"Diğer tarafa geçtikten sonra, binicileriniz yol işaretleri arasında kalmalı.

Cruor'da güvenli geçişi işaretlerler. Onlardan uzaklaşmak

Tehlikeli."

Başımı sallayıp bir kolumu kaldırarak ev sahibine işaret veriyorum. Arkamda, komutanlarımın havlayan sesleri cevap veriyor, adamlarını ve kadınlarını hazırlıyorlar. Kolumu indiriyorum ve Knar'ı ileri doğru mahmuzluyorum. Kapı, Leydi Parh ve büyücünün sağında ve solunda at sürebileceği kadar geniş ama kemerin altındaki dalgalanan havadan önce ben geçiyorum. Etkisi tuhaf. Genellikle Aradaki Kapılar'dan yapılan yolculuklara eşlik eden acının hafif bir yankısından başka bir şey değil. Sanki derimin birkaç katmanı sıyrılıp gitmiş gibi etimde sadece bir dalgalanma. Bitirdiğimde, manzara değişmiş gibi görünmüyor. Kemerin ötesindeki dünya aynı ay ışığının aydınlatıldığı düzlük. Cruor Krallığı insan dünyasının bir parçası mı, değil mi? Ne Larongar'ın ne de büyücülerinin verebildiği ya da vermek istediği bir başka cevap.

Yol direkleri yeterince belirgin - en az on fit yüksekliğinde, keskin bir noktaya doğru sivrilen beş pürüzsüz, düz yüze oyulmuş uzun beyaz sütunlar. Başka türlü ıssız olan alanda hayalet gibi ve uyumsuz görünüyorlar. Knar'ı onlara doğru yönlendiriyorum ve adamlarım da arkalarından geliyor. Geçitten geçiyorlar

Üçer üçer kapıdan girip peşime takılıyorlar. O iğrenç gümüş ayın gözünün altında büyük bir dolambaçlı yılan gibi ilerliyoruz.

"Uçsak daha iyi olur," diye homurdandı Leydi Parh. "Bu mevzileri havadan kolayca takip edebiliriz. Bu bize saatler kazandırır."

Büyücü Artoris karanlık bir sesle, "Kendi sorumluluğunuzda uçun," diye cevap veriyor. "Yol ışıkları olmadan fazla uzağa gidemezsiniz."

"Hangi ışıklar?" Parh başını iki yana eğerek iki sıra halindeki beyaz sütunları inceliyor. Yirmi metre aralıklarla yolun her iki tarafına dizilmişler. Sorusu geçerli; beyaz taş ay ışığını yansıtıyor olsa da hiçbir aydınlatma sunmuyor. Kesinlikle bizim *en yüce* taşlarımızla kıyaslanamaz.

Artoris dudaklarını bıyıklarının altından kıvrarak alay ediyor. "Göreceksin," diyor ve başka bir şey demiyor.

Sessizce yolumuza devam ediyoruz. Bu, her kampanyanın en zorlu kısmıdır. Savaşın kendisi değil, savaş, kan ve dehşet değil. O anlarda nabız hızla atar ve içgüdüler devreye girer, ister zafere ister ölüme yönelik olsun her hareketi yönlendirir. Ama bu? Bu uzun, garip ve misafirperver olmayan topraklarda ağır ağır ilerlemek, bir adama evini düşünmek için çok fazla zaman verir. Özlediği ve bir daha asla göremeyeceği her şeyi.

Tepemde yıldızlarla süslenmiş uzak gökyüzüne bakıyorum. Ve birden, böyle bir gökyüzüne ilk kez baktığım zamanı hatırlıyorum - Faraine ile tanıştığım gece. O gece

Bir asır önceymiş gibi geliyor, ama gerçekte birkaç kısa haftadan fazla olmadı. Knar'ın eyerinde önümde oturuyordu, küçük bedeni göğsüme yaslanmıştı. Ne kadar hafif ve narin görünüyordu. Yine de o gece bana güç veren oydu. O uçsuz bucaksız boşluğa ve tepemdeki karanlığa baktığımda ruhumu saran dehşeti fark eden oydu.

O zaman bana dokunmuş, ruhuma sükûnet aşılammıştı.

O zaman fark etmemiş olsam da, işte o an aşık olmuşum. Tek bir dokunuşuyla korkularımı dindirebilen, bana cesaret ve güç veren ölümlü kadına aşık oldum. Beni bir bütün yaptı. Şüphesiz böyle bir aşk her fedakârlığa, her bedele değer.

Tepemizde bir şey titriyor.

Garip bir dalgalanma, orada ve tekrar gitti.

Göz kırıyorum, kaşlarımı çatıyorum. Az önce ne gördüm? Bir sonraki nefeste tekrar geliyor, gecenin boşluğundan daha derin, çok çatallı siyah bir kirpik. Dallanıyor

gökyüzünde bir anda kayboldu ve ardında tedirgin edici bir iz bıraktı.

Göz kapaklarımın ardında bir görüntü belirdi. Arkamdan şaşkınlık çığlıkları yükseliyor. Morleth'ler başlarını savuruyor, palalarını şingırdatıyor ve biniciler atlarını kontrol etmeye çalışırken zırhları gıcırıyor. "O da neydi öyle?" Knar'ı durdurmak için çekerek soruyorum.

Miphato pelerinini geriye atar ve gökyüzüne bakar. Bir eli boynundaki şişeyi kavırıyor. Karanlığın bir başka dalı belirir ve bir lanet savurur. "Bu kara şimşek," diyor eyerinden aşağı sallanarak. Bir eliyle ağzını kapatıyor ve "*Geliyorlar!*" diye bağıyor.

"Kim geliyor?" Soruyorum ama büyücü cevap vermiyor. En yakın yol direğine doğru koşar ve boynundaki şişeyi çıkarır. Bir şeyler mırıldanıyor, parlayan sıvıyı parmaklarına döküyor ve şöyle devam ediyor
Direğin içine bir dizi karakter yazın. Bir an için parlıyorlar, şekillerini koruyorlar, sonra parçalanıp sütuna yayılıyorlar. Parlamaya başlar, daha parlak ve daha parlak.

Yolun daha gerisindeki diğer sütunlar da yanıyor. büyücüler Artoris'in hareketini taklit eder. Artoris bir sonraki yol direğine koşuyor ve orada büyüü tekrar yapıp üçüncü bir direğe doğru ilerliyor. Işık genişliyor, hepimizi parıldayan gümüş bir pusla kaplıyor.

Parh ile bakışıyoruz. Gözleri kocaman, kaşları sert. O da benim kadar şaşkın. Eyerimde dönerek Lur ve Wrag'a bakıyorum.
arkamdan geliyor. "Aşağıya haber gönderin," dedim. "Herkes sütunların arasında kalsın. Düzendeki kalın ve ayrılmayın-"

Karanlık.

Ben yeraltında doğdum. Hayatımı sadece kristal parıltısı ve soluk ateşle aydınlatılan mağaralarda yaşadım, kendi gölgem en yakın arkadaşım. Işıkla kirlenmemiş bölgelere, derinlerin gerçek zifiri karanlığına girmeye cesaret ettim.

Onu sevmeyi öğrendim. Ondan hiç korkmadım. Bir trolün kendi doğasının bir parçası olan bir şeyden korkması imkansızdır.

Ama bu.

Sanki ışığın anısı bile zihnimden silinmiş gibi.

Nefes almak için çabalıyorum ama soluyacak hava yok. Sadece burun deliklerimden akan ve ciğerlerimi dolduran karanlık var. Dizginleri çekmeye çalışıyorum, Knar'ı döndürmek ve onu buradan götürmek için. Ama morleth'im gitti. Parh, Lur, Wrag, Miphato da öyle. Tüm bölüğüm. Hepsi gitti. Hiç olmadıkları gibi.

Bu karanlıkta yalnızım. Bu karanlıkta hep yalnızdım.
Hiç bir şey olmadı ama-

"Oehrea leawae! Aed aewaemem!"

Kelimeler alevli oklar gibi kafamın içinde yanıyor ve arkalarında yanık izleri bırakıyor. Çığlık atıyorum ama gözlerimi açıyorum. Ve ben yine Knar'a binmiş, ev sahibimin önündeyim. Tuhaf sütun ışıkları iki yanımızı çevreliyor.
yan, gözleri acıtacak kadar parlak. Bir elimi kaldırıp bakışlarımı siper ederek aralarından Cruor'un ay ışığıyla aydınlanmış manzarasını görmeye çalışıyorum.

Gitti.

Beni bir anlığına pençesine alan karanlık, şimdi bu sütunların ötesindeki toprakları ele geçirmiş durumda. Ne ay, ne yıldız, ne gökyüzü, ne geniş bir ova, ne de uzak tepeler görebiliyorum. Mutlak siyahtan başka bir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey.

"Artoris!" Eyerimde dönerek büyücüyü arıyorum. Sütunlardan geri geliyor. Parıltıları gergin yüzüne ürkütücü gölgeler düşürüyor. Bir elinde artık neredeyse boş olan küçük şişeyi tutuyor. "Nedir bu?" Talep ediyorum.

Miphato cevap vermiyor. Bunun yerine, sütunlardan ilkinde gidip elini ona dayıyor ve kadim büyü dilinde garip kelimeler mırıldanıyor. Sütunda bir parlaklık dalgası yükseliyor ve ne kadar donuklaştığını fark ediyorum. Bir sonrakine geçiyor ve bir kez bile bana bakmadan gençleştirme büyüsünü tekrar yapıyor.

Parh'a dönüyorum. Perili görünüyor. Vahşi savaş bakanımı hiç böyle görmemiştim. Eyerinde kamburlaşmış, bir avuç kaba yele tutuyor. Kaçması için fazla bir şey gerekmez. Ama nereye?

Sütun ışığından öteye gidecek bir yer yok.

"*Morar-juk!*" Wrag'ın sesi yakınlarda homurdanıyor. "O da ne?"

En yakın iki sütunun arasındaki karanlık, patlamak üzere olan bir balon gibi şişiyor. İçinde bir şey hareket ediyor, göremediğim ama içimde korkunç, sürünen bir hisle hissettiğim bir şey. Birden o karanlık gölge gibi değil de zar gibi görünmeye başlıyor. Kalın, parlak, yapışkan.

Korku midemde safra gibi yükseliyor.

Hattın aşağısında bir bağırış. Bir çığlık, bir feryat. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. "*Ortolarok!*" diye bağırdım. "Sağlam durun!"

Miphato sendeleyerek en yakındaki sütuna gider, güç sözcüklerini tekrar mırıldanır ve sütunlara bir büyü dalgası daha gönderir. Karanlık ışık darbesinden geri çekilir ama diğer tarafta yakın kalır.

"Majesteleri!"

Eyerimde dönüyorum. Genç bir savaşçı, Wrag ve Lur'un bineklerinin arasında morleth'ini itiyor. Bana bakıyor, gözleri o kadar geniş ki yüzünden fırlayacak gibi. "Majesteleri, Komutan Ursh kaçırıldı!"

"Ne tarafından alındı?" Talep ediyorum.

Wrag çığlık attığında kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Sanki çekilmiş gibi morleth'inden düşüyor ve cehenneme sürüklenen bir adam gibi yerde kayıyor. Düşüncelerim yetişmeye vakit bulamadan harekete geçtim. Eyerimden sıçıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, uzattığı elini kavıyorum ve tüm gücümle tutunuyorum. Ayakları bariyer ışığına yakın, geriye doğru ilerliyor ama onu neyin çektiğini göremiyorum.

"Büyük Kral!" diye haykırıyor çaresizce, boş havanın kısılcına karşı tekmeler savurarak. "Gitmeme izin verme!"

Bir başka çekiş onu sütunların arasına doğru sürüklerken bedenim öne doğru savruluyor. "Yardım edin bana!" Dişlerimi sıkarak bağıyorum. Parh, Lur ve haberci iki yanımda beliriyor, diğer kolunu, zırhını, kemerini, ellerine geçirebildikleri her şeyi tutuyorlar. Hiçbir şey fark etmiyor. Acımasızca daha da ileriye sürükleniyor, koca vücudu toprakta bir çukur kazıyor. Şimdi iki sütunun arasında. Şimdi ben varım ve Wrag'ın bacakları ışık menzilinin ötesinde kayboluyor. Çığlık atıyor ve iki büklüm oluyor, vücudu ve yüzü doğal olmayan bir şekilde şekil değiştiriyor. Onu tutmaya devam etmek için savaşıyorum. "Wrag!" diye bağıyorum. "Dayan!"

Cüssesinin ağırlığı aniden azalıyor. O kadar ani oldu ki, Parh, Lur, haberci ve ben hepimiz geriye doğru yuvarlandık. Hâlâ Wrag'ın kolunu tutuyorum ve ayağa fırlayıp yüzüne baktığımda gözleri benimkilerle buluşuyor, dehşetle parlıyor.

Vücudunun alt yarısı gitmiş.

Parh ve Lur ellerini bırakır. Haberci çığlık atıyor ve yüzünü kapatıyor. Onu bir süre daha tutuyorum, arkadaşım olan bu adamın yüzüne bakıyorum ve çoktan öldüğünü fark ediyorum. Sonra, bir başka keskin çekişle ve sütunların arasında, ışığın ötesinde kayboluyor. O karanlığın içine. O boş hiçliğin içine.

"Hayır!" Bağıyorum ve bir kolumu uzatıyorum, onu yakalamaya çalışıyorum, gitmesine izin vermemeye kararlıyım. Bir parmağımın ucu ışığın ötesine uzanıyor.

Zaman yok.

Nerede olduğumu bilmiyorum. Kim olduğumu.

Sadece karanlık var. Sonsuz. Kaçınılmaz.

Karanlıktan başka bir şey hiç olmadı.

Sonra . . .

Göz kırpıyorum. Üstümde ışıklar var. Göz kamaştırıcı bir dizi kristal.
Hayır, kristaller değil. Onlar yıldız.

Kesik kesik nefes alarak dik oturuyorum, gözlerim etrafımdaki dünyanın kargaşasına dalıyor. Lur sağ elimde diz çökmüş, gözyaşları solgun yanaklarını boyuyor. Bir şeyler söylüyor, benimle içtenlikle konuşuyor gibi görünüyor ama kulaklarımdaki uğultu sözlerini bastırıyor. Arkasında Leydi Parh duruyor, ağır ağır sallanıyor, miğferi gitmiş, saçları darmadağın. Küçük haberci ayaklarının dibinde bir top gibi kıvrılmış yatıyor. Onların ötesinde, morleth binicileri tepinen hayvanlarını kontrol etmek için savaşıyor. Her şey kargaşa, kargaşa.

Ama yıldızları görebiliyorum. Ve solan sütunların ışıltısı arasında düz, özelliiksiz bir manzara uzanıyor.

Ayağa kalkıyorum, hemen tekrar yere yığılmamak için dizlerimi kilitliyorum. Dengede olduğumdan emin olduğumda, yakınında duran, atının dizginlerini tutan ve geniş yanağını yatıştırıcı bir şekilde okşayan Miphato'ya dönüyorum. "Ne oldu?

Bu ne cehennemdi böyle?" Homurdanıyorum.

Kukuletasını bir kez daha yüzüne çeken büyücü dönüp bana bakıyor. Gözleri kukuletasının derinliklerinde parıldıyor. "Kimse bilmiyor," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla. "Ne ne olduğunu ne de neden geldiğini. Alabildiğini alıyor ve sonra gidiyor."

"Nereye gidiyor?"

Artoris omuz silkiyor. "Kim bilebilir ki? Yol karakolu ışıkları onu uzak tutuyor. Çoğunlukla. Ama biri itlaf edilmek üzere işaretlenirse, itlaf edilir. Bu konuda hiçbir şey yapılamaz." Yumuşak, kolay bir hareketle atına biner. Hayvan, çılgın Morleth'e kıyasla makul olmayan bir şekilde sakin. Belki de ona bir büyü yapmıştır. "Şimdi devam etmek ister misiniz Gölge Kral?"

Miphato'ya bakıyorum, hepimizi derinden sarsan terörün ardından o kadar sakin ki. İçimi yoğun bir nefret kaplıyor.

Damarlar. Tek yapabildiğim onu eyerinden indirmek ve o sakin yüzünü toprağa gömmek.

Bunun yerine dönüp yol direklerinin arasından ilerideki araziye doğru yürüyorum. "Majesteleri!" Lur arkamdan bağılıyor, sesi Leydi Parh'ın "Aptal olma Vor!" diye bağırmasıyla neredeyse boğuluyor.

İkisini de görmezden geliyorum ve ay ışığının aydınlattığı düzlükte, toprağa kazınmış belirgin sürüklenme izlerini takip ederek ilerliyorum. Aradığım şeyi bulana kadar onları patikadan en az kırk metre takip ediyorum.

Wrag. Yüzüstü yatıyor, ağzı dehşet içinde açık.

Duruyorum. Karnım zonkluyor.

Tamamen sağlam. Bağırsakları dökülen kanlı bir gövde yok. Vücudu bütün, hala zırhının içinde. Eksik olan tek şey miğferi.

Ve gözleri.

Wrag'ın bedeni zırhından arındırıldı, *hugagoug* ipeğinden bir pelerine sarıldı ve morleth'inin arkasına bağlandı. Komutan Ursh ve olayda kaybolan diğer tüm sürücülerin de benzer şekilde seyahat için hazırlanmalarını emrediyorum. Bölgenin ötesine geçmeye istekli gönüllüler bulmak zor.

kalıntılarını aramak için ay ışığının aydınlattığı manzaraya doğru yol alıyorlar. Sadece bir avuç insan bana katılarak kayıp ölülerimiz için kırsal bölgeyi tarıyor. Ama onları sağ salım Mythanar'a getireceğim. Ruhlarının Derin Karanlık'ta dinlendiğini göreceğim.

Ancak her kayıp kişi hesaba katıldığında Miphato'ya selam veriyorum. Yola devam ediyoruz. Beyaz sütunların çizdiği yolu takip eden sessiz bir grup. Büyücü önden gidiyor, ben de arkasından gidiyorum. Parh artık yanımda değil, birkaç boy geride duruyor. Yani yalnızım.

Kara şimşekten başka bir iz yok. En azından henüz.

Bir süre at sürdükten sonra elim Knar'ın heybesine bağlı küçük keseyi arıyor. İçine uzanıyorum, orada saklı kristali kavıyorum ve çekiyorum. İçindeki ışıkla yumuşakça titreşiyor ama kalbinde o karanlık leke çalkalanıyor. Bu gece ölenler tanrılara olan borcumdan sayılacak mı?

Ama kristal değişmemiş. Bu da Faraine'in hayatının bedelinin henüz ödenmediği anlamına geliyor.

OceanofPDF.com

19

FARAINÉ

"Çemberde tanıştığın kişi kim?"

Vor'un Yeraltı Diyarı'ndan ayrılmasından bu yana geçen altıncı *karanlığa* kadar Hael bir süredir zihnini kurcalayan soruyu nihayet dile getirdi. Son beş gündür hiçbir şey söylemedi. Bu süre zarfında, *ışığından karanlığa* kadar uyudum, görünmeyen bir hizmetkâr tarafından benim için getirilen yemeği yemek için kalktım ve

Bir kez daha bahçeler. Tüm bu süre boyunca korumam dilini tuttu.

Bu *loşlukta* odadan çıktığımda Hael'i her zamanki yerinde, karşımdaki duvarın *dibinde* dururken buluyorum. O hep orada. Ben görmüyorum. ne zaman dinlendiğini ya da kendini yenilediğini biliyor. Belki de güçlü trol bedeninin uykuya, yemeğe ve diğer temel ihtiyaçlara ihtiyacı yoktur. Sormadım. Son beceriksiz sempati gösterme girişimimden beri neredeyse hiç konuşmadık. Sessizlik aramızda daha iyi. Daha güvenli.

Ama şu anda bakışlarında bir süredir olmayan bir keskinlik var.

Odanın eşiğinde olduğum yerde donup kalıyorum, bir elim hala mandalı tutuyor. "Ben, şey ..." Bunu inkâr etmenin ne anlamı var? Hael gözlerden uzak dursa da, *urzul* taşlarının arasında bana katılan tuhaf küçük figürü görmüş olmalı. Saray halkının bir parçası olmayan bir figür,

kesinlikle saray bahçelerine ait olmayan biri. Korumamın onu uzun zaman önce yakalayıp binadan atmamış olması bir mucize.

"O bana yardım ediyor," diyorum zoraki bir şekilde. "Cadı. Yukarı Topraklar'dan. Güçlerim konusunda bana yardım ediyor."

Hael'in soluk gözleri kısıldı. Uzun bir süre sessizce beni inceliyor. Acaba yoluma devam etsem mi diye düşünmeye başlıyorum. Ancak sonunda şöyle dedi: "Sen öldün."

Omurgamdan aşağı bir ürperme akıyor. "Evet," diye cevap veriyorum. "Biliyorum." Her gece ölümümün gerçekleştiği yere dönmem ona garip geliyor olmalı. "Anlamaya ihtiyacım var." Kapının mandalını bırakıp kollarımı göbeğime doluyorum. "Öğrenmem gereken çok şey var. Kristaller hakkında. Ne oldukları ve ne anlama geldikleri hakkında. Eğer onları tekrar kullanmam gerekirse ölmemeyi tercih ederim."

Hael bir kez daha sustu. Bu kez öyle derin, öyle nihai bir sessizlik ki, "Pekâlâ o zaman," diye mırıldanmaktan ve yoluma devam etmek için dönmekten başka çarem kalmıyor. O da birkaç adım arkamdan geliyor. Ne hissettiğini anlayamıyorum. Maylin'le beş gündür çalışıyorum ve eski gücüm henüz ortaya çıkmadı. Bazen onu içimde hissettiğimi düşünüyorum, o hassasiyeti ve yüksek farkındalığı. Ama ona ulaştığımda geri çekiliyor. Şu anda arkamdaki bu ciddi, sert kadını deşifre etmek için kullanamam.

Belki de daha geleneksel yöntemler denememin zamanı gelmiştir.

Merdiven boşluğunun tepesinde duraklayarak aniden geri dönüyorum. Hael durdu. Kaşları kalktı. "Ne oldu?" Talep ediyorum. "Söyle bana. Lütfen. Bunca zamandır tek kelime etmedin. Bu ani merak niye? Bir şey mi yaptım? Çünkü yaptıysam bile ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden konuşmak zorundasın."

Hael bakışlarını kaçırıyor. Verdiği tek tepki bu ama granit yüzünde bu bir itirafla eşdeğer. Bir şey görmüş. Duymuş.

Bir şeyler. Ve bu onu benim ve yaptıklarım hakkında huzursuz etti. Yavaş bir nefes alıyor.

Sonra: "*Athtar-garag*'ı duydun *mu*?"

Kaşlarımı çatıyorum. Kehanet bu. Maylin'in bana bahsettiği, Kral Gaur'un kardeşini tanrı vergisi bir kadın bulmak için insan dünyasını aramaya gönderen kadim trolde şarkısı. Şimdiye kadar kimse bana bundan bahsetmemişti.

Dudaklarımı birbirine yapıştırıp başımı sallıyorum.

"Fısıltılar var," diye devam ediyor Hael. "Sarayda ve şehirde fısıltılar ve söylentiler var. Diyorlar ki siz . . . *siz*, Prenses Faraine, *kurspari-glur'sunuz*."

Kristallerin Kadını.

Kalbim bir kez göğüs kafesime çarpıyor ve orada sıkışıyor. Ama mantıklı, değil mi? *Woggha* istilasının durdurulmasındaki rolüm hakkında söylentiler yayıldıysa, bu başlı başına fikirlere ilham vermek için yeterli olacaktır. Vor'un elindeki kristali kavradığımda ve ölüleri dinlenmeleri için rahatlatmasına yardım ettiğimde kutsal havuzun üzerindeki galeride kaç kişi duruyordu? Başından beri kendimi ilan ediyordum. Niyetim bu olsa da olmasa da.

"Öyle misin?" Hael ısrar ediyor. Sözlerinde garip bir ciddiyet var. "Şarkının bahsettiği kişi sen misin?"

Yutkunuyorum ve merdiven boşluğunun gölgelerine doğru bir adım atıyorum. "Bilmiyorum."

En yakındaki *lorst* taşının ışığı Hael'in gözlerinde tuhaf bir şekilde oynuyor. "Prenses," diyor, "size söylemeliyim-"

"Tanrılar beni korusun, Faraine, sen misin? Sevgili kardeşim, her yerde seni arıyordum! Bu cehennem gibi kıvrımlı mağaralardan birinde yenildiğini ya da kaybolduğunu düşünmeye başladım."

Hael'in arkasında tüylü şapkalı bir figür beliriyor ve koridorda ilerliyor. Hael hızla bir kenara çekilip taş işçiliğine karışıyor. Ya da neredeyse.

"Size çok iyi akşamlar, Kaptan Hael!" Dehşete kapıldım, Theodore O korkunç şapkayı başından sıyrıp atıyor ve ayağını narin bir şekilde savurarak ve bir elini sallayarak özenle hazırlanmış bir selamlama hareketi yapıyor. Hael'in dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma neredeyse eminim. "Her zamanki gibi güzellik abidesisin-aç gözlerle." Doğruldu ve tanrı vergisi gülümsemesini tüm gücüyle ona yöneltti.

Hael bana yandan bir bakış gönderdi. "Elinizin altında olacağım Prens. Bana ihtiyacınız olursa." Bu sözlerle birlikte uzaklaşıyor, koridorda geri adım atıyor ve uygun bir gölgenin içinde kayboluyor.

Theodore onun gidişini izliyor, yakışıklı kaşları üzüntüyle büzülüyor. "Tanrılar, o şimdiye kadar gördüğüm en korkunç yaratık! Sence tek eliyle omurgamı kırabilir mi? Ben kırabileceğinden şüpheleniyorum."

"Evet," diye cevap veriyorum inançla. "Kesinlikle yapabilir. Ve eğer onunla flört etmeye devam edersen edecek."

"Onunla flört etmek mi? Az önce tanık olduğun küçük sahneye böyle mi diyorsun?"

Ah, sevgili kız kardeşim, kardeşini henüz gerçek ve en büyüleyici haliyle görmedin!" Şapkasını başına geri koyup tüylerini bir omzunun üzerinden savurdu ve bana şeytani bir yarım gülümseme attı. "Yeraltı Diyarı'nın hanımları buna hazır değil. Bana güvenin."

"Kadınları rahat bırak, Theodore. Hepsini. Özellikle de Hael'i. Onunla hiç şansın yok, inan bana."

Tekrar iç geçirir. "Özür dilerim, Faraine. Ama henüz unutmadım O meşum gecede o kadının kolları etrafımdayken ata binmenin enfes heyecanı."

"Hatırladığım kadarıyla Beldroth'a giderken yol boyunca acı acı yakınmıştın."

"Bana biraz kredi verin." Theodore mücevher düğmeli ceketinin yakasını düzeltiyor. "Güçlü bir savaşçı tarafından ayaklarınızın yerden kesilmesi hoşunuza gitmiş olabilir ama ben son birkaç yılda bir iki şey gördüm. Savaş

Fae'lerle birlikte olmak, bir dostun müttefik olsun ya da olmasın kendisini onların türünden birine teslim etmeye daha az istekli olmasını sağlayacaktır."

Cevap verme zahmetine girmeden dönüyorum ve başka bir şey söylemeden merdivenden iniyorum. Kardeşim peşimden koşuyor ve her adımda ne kadar karanlık olduğuna dair küfürler mırıldanıyor. Saray koridorlarında beni takip etmeye devam ediyor, yanından geçtiğimiz troldefolkların taş gibi ve nahoş bakışlarını üzerimize çekiyor. Başımı dik tutuyor ve vakarımı koruyorum. En iyisi Theodore'yi görmezden gelmek. Eninde sonunda sıkılacak ve çekip gidecektir.

Ama bugün kararlı bir sokak köpeği gibi topuklarıma yapıştı. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, bana yetişmek ve yanımda yürümek için biraz koşarak. "Yoğun bir gün mü planladın? Yoksa gece mi? İtiraf edeyim, aradaki farkı anlamakta çok zorlanıyorum."

"*Karanlık*," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Ve ben yürüyüşe çıkıyorum. Bahçelerde."

"Burada bahçeleri mi var? Bitkiler, çalılıklar ve benzerleriyle mi? Nasıl büyüyorlar? Uzman değilim ama yeşilliklerin güneş ışığı ve-"

"Theodore." Duruyorum, dönüyorum ve ona bakıyorum. Bahçeye yaklaşıyoruz.

Şimdi giriş. İhtiyacım olan son şey kardeşimin beni Urzulhar'a kadar takip etmesi. "Nereye gittiğim ve ne yaptığım seni ilgilendirmez. Zaman geçirmek için kendi yollarını bulmalısın. Hiddetle ekliyorum, "Trolde kadınlara kur yapmak değil! Eğer başını omuzlarının üzerinde tutmak istiyorsan olmaz."

"Oh, in şu yüksekte atından, Faraine." Bir elini mükemmel yontulmuş yüzünde gezdiriyor. "Bir adam bu korkunç yerde kendini nasıl meşgul edebilir ki? Sıkıntıdan çıldırmak üzereyim!"

"Bu ne beni ilgilendirir ne de benim sorumluluğumdadır. Size iyi davranıldığına inanıyorum."

"Yeterince iyi. Trol misafirperverliğini övmeyeceğim. Ama beni besliyorlar. Onun dışında beni görmezden geliyorlar. Çoğunlukla sarayda dolaşırken yanından geçtiğim heykellerin gerçekten yaşayan troller olup olmadığını merak ediyorum. Asla tam olarak emin olamıyorum. Her halükarda benimle konuşmuyorlar."

"Trolde," diye düzeltiyorum usulca.

Theodre duraksamadan devam eder. "Resmi bir muhafızım yok *gibi görünüyor* ama yemin edebilirim ki hiçbir zaman gerçekten yalnız ya da gözetimsiz değilim. Gitmemem gereken bir yerde dolaşırken aniden önümde büyük bir kaya parçası belirliyor ve beni geri dönüp diğer tarafa gitmeye zorluyor. Bu tedirgin edici."

Ağzım bükülüyor, pek de sempatik bir gülümseme değil. "Uzun sürmeyecek.

Kral dönene kadar buna katlanmalısın."

"Peki sizce kocanız ve onun etkileyici gücü Ruvaen'i zamanında bozguna uğratabilecek mi?"

"Vor'a inancım tam."

Theodre başını iki yana eğerek şapkasının siperliğinin altından bana bakıyor. "Hmmm. Belki de en iyisi bu oldu."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Babam ve onun küçük" -parmaklarını sallıyor- "planı. Burada, muhteşem sarayınızda, etrafınızla çevrili bir şekilde can çekişiyor gibi görünmüyorsunuz. Her fırsatta paha biçilmez mücevherler. Ve kocan da iyi bir figür çiziyor, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum.

"Sen Bilmiyorum. Burada mutlu musun?" Bu son söz bir soru gibi söylenir.

"Hislerimin bu konuyla hiçbir ilgisi yok." Kelimeler dudaklarımdan bıçak gibi keskin bir şekilde döküldü. "Buraya sahte iddialarla gönderildim. Vor manipüle edilmemeli ve yalan söylenmemeliydi. Babamız tarafından değil. Senin tarafından değil. Ve

. tarafından değil." Bu son korkunç gerçeği bile söyleyemiyorum. Onun yerine, "Bu kadar zayıf olmamalıydım" diye bitiriyorum.

"Vay canına, kardeşim." Theodre iki elini havaya kaldırarak birkaç adım geri çekildi. "Zehrini bana kuma. İkimiz de babamızın piyonlarıydık." Çünkü Yüzü altın parlaklığının bir kısmını kaybettiğinde. "Bazen içimde bir erkek olmak var mı diye merak ediyorum. Kendi erkeğim yani. Babamı nasıl kızdıracağımı biliyorum; biraz kumar, ödenmemiş birkaç borç. Böyle maskaralıkların bir işe *yarayacağını* düşünecek kadar aptal değilim. Larongar'ın hayal kırıklığını pekiştirmek dışında yani. Belki de onun haklı olduğunu kanıtlamak, haksız olduğunu kanıtlamaya çalışmaktan daha kolaydır."

Bunu kardeşimin söylemesi beklenmedik derecede anlayışlı. Mükemmel biçimli dudaklarına sürmekte ısrar ettiği kaygısız gülümsemesine rağmen, Gözlerinde acıya dair bir parıltı var. İçimde istenmeyen bir merhamet dalgası yükseliyor. Yanağımın içini iğniyorum. Birkaç dakikalık samimiyetin aramızdaki özenle örölmüş duvarları yıkmasına izin verecek miyim?

"Gitmeliyim," diyorum aniden ve birkaç adım geri çekiliyorum. "Biriyle buluşacağım."

"Ben de gelebilir miyim?" Sesi çocuk gibi çıkıyor ve bunun farkında. Yanakları kızarıyor. "Gerçekten, Faraine, çok sıkıcı bir zaman geçirdim! Sanırım gideceğim. deli."

Başımı salladım. "Bu özel bir toplantı."

"Rahatsızlık vermeyeceğim. Sizin Kaptan Hael gibi geride duracağım. Aslında, bu bir fikir değil mi? Neden başka bir koruma olarak hareket etmeyeyim? Yani, bu mantıklı. Ben senin ağabeyinim. Bir çeşit koruyucu rolüm olmalı ya da ..."

Vor'dan uzun süre ayrı kalmaktan korktuğum şeyler arasında, Theodre'yle geçireceğim zaman listemin üst sıralarında yer almıyordu. Orada

Bazı eziyetler vardır ki, insan onların bataklığına saplanana kadar hayal bile edemez.

"Theodre," diyorum, sesimi olabildiğince sert çıkararak, "sana karşı açık olayım. Ayak izlerimi takip etmeni istemiyorum. İşlerime karışmana izin vermeyeceğim. Ve sakın" -bir parmağımı göğsüne sertçe vurarak vurguluyorum- "Hael'i rahatsız etme."

Bana bön bön bakıyor. Cevap veremediğim topuklarımın üzerinde dönüyorum, eteklerimi topluyorum ve arkama bakmayı reddederek bahçeye koşuyorum.

Ben geldiğimde Maylin Urzulharların arasında bekliyordu. Çemberin ortasında bağdaş kurmuş, sırtı bana dönük oturuyor. Eğri sopası dizlerinin üzerinde dengede duracak şekilde kucığında uzanıyor ve elleri sanki büyük taşlardan titreşimler alıyormuş gibi iki yana açılmış, avuç içleri dışarıda. O yapmıyor

Hareket etmiyor ya da yaklaştığımı duyduğuna dair bir işaret vermiyor. Ama burada olduğumu biliyor. Her zaman bilir. Taşlar üzerindeki gücü o kadar ince ayarlanmış ki, istese odamda beni gözetleyebileceğinden şüpheleniyorum. Belki de gözetliyordur.

Cadı ile konuşmak yerine, onun arkasındaki çemberde sırtım ona dönük olarak oturuyorum. Ben de benzer bir pozisyon alıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve kollarımı uzatıyorum, avuç içlerim dışarıda. Kristallere doğrudan dokunmadan ulaşmayı, yanlarında olmasam bile her zaman nabızlarını hissetmeyi öğreniyorum. Aslında bu dünyada *urzuldan* asla gerçekten uzak değilim. Her duvarda ve taşta, altımdaki toprakta ve tepemdeki mağara tavanında gömülü. Gözle görülemeyen küçük benekler, eğer ona erişmeyi öğrenebilirim, büyük taşlarla aynı gücü kanallı etme potansiyeline sahip.

Şimdi o titreşimlere uzanıyorum. Kendi kristal kolyem göğsüme yaslanmış, her zamanki gibi tepkisiz. Ama büyük taşlar duyularıma usulca fısıldıyor. Fiziksel bir temas kuracak olsam hissedeceğim yoğun titreşim değil.

temas, ama içindeki gücün güçlü bir vaadi. Dokunulmayı bekleyen bir güç.

"Kardeşinizin içinde kargaşa var."

Arkamdan gelen Maylin'in sesinin keskinliğiyle irkiliyorum.

"Theodre?" Konsantrasyonum bozuldu, başımı hafifçe çevirdim. "O bir sorun olmaz. Gerçekten zararsız biri."

Yaşlı cadı homurdanıyor. "Duyguları, varlığının yüzeyinde yüzmek üzere dikkatle eğitilmiştir. Ama yine de kargaşa devam ediyor. Derinlerde. Bu tehlikeli olabilir."

Dudaklarım titriyor. Theodre'nin herhangi bir derinliği olduğuna ikna olmadım. Tanrı vergisi yeteneğimle başkalarının duygularına duyarlı olduğum zamanlarda bile küçüklük, hayal kırıklığı ve öfke patlamalarının ötesinde bir şey sezmemiştim. "Kardeşim için endişelenme," diyorum. "O bir baş belası, ama yolumdan çekilmesini sağlayacağım."

Bir homurtu daha. "Bana ne öğrendiğini göster."

Altı gün Maylin'in ani tavırlarına alışmam için bana zaman kazandırdı, bu yüzden bu konu değişikliği dengemi bozmadı. Dönüp onunla yüzleşiyorum, mavi gözlerinin soğuk yoğunluğu altında biraz titriyorum. Elimi uzattım kolumu geriye sardım ve derimi kaplayan kristallerin karıncalanmasını ortaya çıkardım. O kolu görmek, o sertliğe bakmak ve onun benim bir parçam olduğunu bilmek hâlâ garip. Ama Maylin'in yönetiminde çok şey öğrendim. Öğrendim

İçimdeki boşluk - bir zamanlar tüm bu duyguların birbirine karıştığı ve bana acı fırtınaları yaşatan yokluk - o boşluk, o delik, tüm yeni olasılıkların kaynağıdır. Başkalarının acısını hissetmemek beni rahatlatıyor. Bunca yıl pil ve patlamadan sonra, bunca yıl hangi duyguların bana, hangilerinin başkasına ait olduğunu bilmek için mücadele ettikten sonra, bunca yıl benim olmayan yükleri taşıdıktan sonra Hiçbir şey hissetmeme gerek yok. Beni koruyacak soğuk, kristal bir kabuk varken olmaz.

Bu özgürlük. İstedigimi hiç bilmediğim bir özgürlük. Arzulamaya başladığım özgürlük.

Maylin kolumu solmuş ellerinin arasına alıyor, kristalleri incelemek için bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Güzel, güzel," diyor usulca. Gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Ama hâlâ çok sıkı tutunuyorsun. Kardeşine. Onun için endişeleniyorsun."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "O sadece bir baş belası. Başka bir şey değil."

Cadı gözlerini kısar. "Her zaman başkalarının duygularını taşımaya çalışıyorsun. Endişelerini, korkularını, küçük pişmanlıklarını. Bırakmalısın. Hepsini bırakmalısın! Hiçbiri sana ait değil. Sadece yoluna çıkarlar."

Kirpiklerimi düşürüyorum. Kolumdaki kristaller tekrar etime batıyor, eriyen buz gibi bir ürperme hissi. Titriyorum ve kolumu göğsüme yaslıyorum. "Sana söyledim, başkalarının duygularını hissetmiyorum," diye fısıldıyorum. "Artık hissetmiyorum."

"Bu onları taşımaya çalışmaktan vazgeçtiğin anlamına gelmiyor." Cadı omuz silkiyor. "Bu bir içgüdü. Eğer başarılı olmak istiyorsan bastırmayı öğrenmen gereken bir içgüdü. Bu empati yeteneğin ejderhayı yenemeyecek."

Dudaklarımdan hiddetli bir nefes üflüyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye tersliyor Maylin. "İçinde kıpırdanan kızgınlığı hissediyorum."

Söylemesem de olur: bana inanmıyorsun. Şu anda bile sana söylediğim her şeyden şüphe ediyorsun."

"Sadece ..." Sözlerim yarım kalıyor. Bakışlarımı etrafımı saran kristallere çeviriyorum, hatlarını inceliyor, ince titreşimlerini hissediyorum.

"Bana inanılmaz şeyler öğrettin Maylin ve sana minnettarım. Ama bir ejderhayı yenmemi nasıl beklediğini anlamıyorum."

"Ejderhayı *va-jor*'a sokmanızı bekliyorum."

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor gibi. Bir anda Karanlık sunağının önüne geri döndüm, etrafım derin, ilahi bir uğultuyla çevriliydi. Körlük öyle bir şeydi ki

ama titreşen kırmızı bir aura duyularımı doldurdu, bir tür görüş yarattı ve ibadet edenlerin hepsinin kısmen taşla dönüştüğünü ortaya çıkardı. Ve Kraliçe Roh. Kristalleri beslemek için kanını veriyordu. Kalabalığın üzerinde dalgalanan büyüü beslemek için.

"Vor bana *va-jor'dan* bahsetti," diyorum usulca. "Bu kara büyü."

"Bu bir trol dini uygulamasıdır," diye yanıtlıyor Maylin. "Sadece tanrısal bir yetenek olmadan bunu tam potansiyeliyle yerine getiremezler."

Ayağa kalkıyorum ve Maylin'den uzaklaşıyorum. Başını iki yana eğmiş, gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Bu şeytani bir şey."

"Öyle mi?" Bir göz kırpma daha. "Tam olarak nasıl?"

"İnsanları taşla çevirmek mi?" Bir kez daha sıcak ve canlı olan kolumu gösteriyorum. "Etin üzerine bir kabuk koymak bir şeydir. Ama *va-jor* tamamen taşlaşmadır: zihin, beden ve ruh. Bir örtü değil, bir kalkan değil. Her şeydir."

Cadı omuz silkiyor. "Ve? Taş, troldefolk'un doğal halidir."

"İnsanlar hissetmek içindir! Yaşamak, nefes almak, acı çekmek ve bilmek için." "Ne kadar insani bir bakış açısı. Gerçi sanırım bu konuda farklı." Maylin yavaşça, acı çekerek ayağa kalkıyor. "Trolde her zaman taşla dönmenin peşindedir. Bu onların nihai amacıdır. Ama" -itirazlarımı durdurmak için bir elini kaldırdı- "buraya trolde teolojisini tartışmaya gelmedik. Mesele şu ki, *va-jor* ejderhaya karşı kullanılabilir. Eğer taş haline getirilebilirse, kötü rüyaları sona erecek, kıpırdanmaları duracak. Daha fazla acı hissetmeyecek, daha fazla öfkelenmeyecek. Ve ayağa kalkamayacak."

"Bu onu öldürür."

"Evet. Uyanıp *tüm dünyayı yok* etmeden önce. Burada neyi anlamıyorsun kızım?" Bir adım öne çıkıyor ve sopasının ucuyla alnıma vuruyor. "Aklını başına toplamanın zamanı geldi! Mağara şeytanlarına o korkunç empatinizi sunmanız iyi ve güzel. Ama

Onları acılarından kurtarıırken *öldüğünüzü* unutmayalım. Böyle olacak. Kendinizi bu ölçekte bir acıya açtığınızda kaderiniz her zaman bu olur. Siz sadece onu kontrol altına almak için yaratılmamışsınız."

Sonra iç geçiriyor ve benden uzaklaşarak iki büyük taşın arasında durmak için sendeliyor. Manzarası bahçenin üzerinden şehrin kendisine kadar uzanıyor. O

sopasına ağır bir şekilde yaslanıyor. Ne kadar küçük olduğu bir kez daha dikkatimi çekiyor. İmkânsız bir işi başarmak için buraya tek başına getirilmek onun için nasıl bir şey olmalıydı? Yine de kendini daha güçlü kılmak için her şeyiyle çabaladı.

kendini daha fazla yapmak. Sonunda hepsi başarısız oldu.

Ama başarısız olmadı. Henüz
değil. Hâlâ bana sahipken
olmaz.

"İşte yine başladın." Maylin dönüp bana dik dik bakıyor. "Artık başkalarının duygularını hissedemediğini söylüyorsun. Oysa şimdi bile benim için benimkileri hissetmeye çalışıyorsun. Fark etmediğimi sanma! Senin fark ettiğinden çok daha uzun zamandır bu isteyim." Bir elini sopasından kaldırıp solmuş bir parmağını bana doğrultuyor. "Bu yeterli değil. Bu kadar merhametli, zavallı bir yaratık olamazsın. Ejderha ölmeli. Anlıyor musun? O ölmeli ve onu öldürebilecek tek kişi sensin. *Beni dinle çocuğum.*"

Bana doğru sendeliyor, gözleri parlak altın renginde parlıyor. Elmacık kemiklerinden ve çenesinden küçük kristaller fışkırarak yüzünü acımasız ve inatçı bir şeye dönüştürüyor. "Vor'un şımarık, geniş gözlü bir bebeğe ihtiyacı yok. Onun bir savaşçıya ihtiyacı var. Kendini sertleştirebilen bir kadına. Tüm bu dünyayı ayakta tutacak bir güç sütununa dönüşebilecek bir kadına. Bu yüzden kendini taştan yapmalısın. Sadece dış bedenini değil, kalbini ve ruhunu da."

Geri çekiliyorum, kollarımı savunurcasına kaldırıyorum. Derimde sertleşen, parmaklarımdan, dirseklerimden, omuzlarımdan çıkan kristalleri fark etmiyorum bile.

"Seni üzdüm mü?" Cadı iki adım ötemde durdu, dudakları hırslayarak dişlerini geriye çekti. "Hepsini hissediyorum, içinde kaynayan her şeyi. Zayıflık, aptallık ve yetersizlik. Bana senin yeterli olmadığını söyleyen her şeyi. Sen bırakmaya istekli olana kadar değil."

Bileğimi tutuyor. Ancak o zaman bir avuç kristali tuttuğunu fark ediyorum. Kristaller etini kesiyor ve sert kenarlarından kan akıyor. Söylediği her kelimenin ağırlığını hissediyorum, hem hayatımı hem de ölümümü tanımlayan nihai başarısızlığı hissediyorum. Mağara şeytanlarını kurtarmak için kendimi feda ederek neyi başardım? Geçici bir süre kalmak, biraz zaman kazanmak yeterli değildi. Sonunda kimi kurtardı?

İşe yaramaz.

Görüntüler kafamı dolduruyor. Kayaların altında ezilmiş, erimiş ateşle dolu trolde şehirleri. Başka görüntüler de. Kendi dünyam. Köyler yakılmış, insanlar dağılmış. Akıncılar toprakları yağmalayıp tecavüz ederken açlıktan ölen çocuklar.

Bunu engelleyebilirdim.

Benim hatamdı.

Peki ya gelecek olan her şey?

Benim de hatam.

"Daha derine in, çocuk," diye homurdanıyor Maylin. "Jor'unun bu önemsiz fikirlerin altında ezilmesine izin ver. Hata, suç ve suçlama kimin umurunda? Bunlar sana hizmet etmeyecek. Aşılmaz olmalısın."

Nasıl yapabilirim? Yeterince güçlü değilim.

"Henüz değilsin. Ama kendini daha güçlü hale getirebilirsin."

Peki ya Vor?

Maylin dişlerini göstererek hırslıyor. "Vor'un bir savaşçıya ihtiyacı var, küçülen bir çiçeğe değil. Kendini onun ihtiyacı olan şeye dönüştür. Yeni bir şey. Yeni bir şey. tehlikeli."

Korkuyorum.

"Korku size hizmet etmeyecektir. Hissetmemelisiniz. Korku yoksa, umut da yok. Sevgi yok.

Kendini taşa sar, çocuğum. Kalp, ruh, beden, zihin. Daha derine git, daha derine, sonra daha da derine."

Kan kolum boyunca akıyor, elbisemden aşağı damlıyor, ayaklarımın dibinde birikiyor. Urzualhar taşları yanıt veriyor, kafamın içinde kıpkırmızı zonklayan düşük bir nabızla titreşiyor. Bu nabızı yakalıyorum, içime, daha önce girmeye cesaret edemediğim yerlere doğru çekiyorum. Etim parçalanıyormuş gibi hissediyorum, kendi kanım akıyor, yönlü taş düzlemlerinden aşağı akıyor. Yine de aşağıya, aşağıya, kendi parlayan çekirdeğime doğru çekmeye devam ediyorum.

Birden nefesim kesildi.

Göz kapaklarım taş gibi. Onları yavaşça, ağır ağır açıyorum. Dışarı baktığımda dünya parlıyor ve bir şekilde uzak. Çok yönlü. Soğuk.

Vücuduma bakıyorum. Kristallerle kaplı. Başımın tepesinden ayaklarımın tabanına kadar her yerim. Zar zor hareket edebiliyorum, bu şekilde olmaz. Maylin'le yüzleşmek için başımı kaldırmak bile tüm irademi toplamamı gerektiriyor.

Gözleri iki parlak güneş gibi parlıyor. "Etkileyici," diyor kanayan elini sıkıca kavrayarak. Sonra uzanıp sopasıyla kafama bir kez daha vuruyor. Kafatasımda yankılanan ve Urzulharlar arasında yankılanan parlak, çınlayan bir nota çıkarıyor.

Yüzüm sert ve sabit olsa da, ağzım hafif, muzaffer bir gülümsemeyle yavaşça kıvrılıyor.

20

VOR

Büyü, büyük bir yangından yükselen duman gibi ufku lekeliyor. Her şey Bu dünyanın tonları ve ölümlülerin görüş alanının ötesindeki diğer tonlar bir ışık ve kaos gösterisi halinde dönerek uzakların üzerindeki atmosferi yoğunlaştırıyor.

Bir zamanlar Evisar Şehri olan yerin kalıntıları.

"Şehrin kendisi uzun zaman önce terk edilmişti." Büyücü Artoris, halkımın sığındığı kalenin surlarında yanımda duruyor. O ve diğer büyücüler gece karanlığında Ruvaen'in kuvvetleriyle yüzleşmek için bizimle gelmeyecek. Bunun yerine, bu duvarların güvenliğinden bana verebileceği tavsiyeleri sunuyor. "Burası bir zamanlar tanrıların aydınlattığı bu ulusun başkentiydi. Ama nehir kurduğunda halk dağıldı ve burayı çürümeye terk etti. Bu neredeyse bir asır önceydi. Ruvaen'in şu anda kuşattığı kale şehrin uzak tarafında, büyük bir dağın sığınağında inşa edilmiş."

"Peki Ruvaen harabelerin içine hangi savunmaları yerleştirdi?"

"Hobgoblinler." Artoris'in ağzının iki yanında tiksinti çizgileri derinleşiyor. "Vahşi yaratıklar vahşice dolaşıyor. Ne bir organizasyon ne de fark edebildiğim bir liderlik var. Sanki Ruvaen bir sürü kuduz köpeği serbest bırakmış gibi. Sadece bu kuduz

Köpekler hem demire hem de ölümlü büyüye karşı dayanıklıdır. Bir adamın üzerine üşüşüp dakikalar içinde derisini yüzerler, sonra da onu saatlerce canlı tutup zevkleri için ölümünü uzatırlar." Titriyor. "İğrenç yaratıklar."

Soğuk bir şekilde başımı sallıyorum. "Hobgoblinlere aşinayım."

Artoris bir kaşını kaldırır. "Gerçekten mi? Şey, umarım biraz mucizevi bir şekilde onların hattını kırdık. İlk yaklaşmamızda bir sürü iyi adam kaybettik. Ve ikincimiz. Bir saldırı için yeterince cesaretimiz yoktu. üçüncü."

"Peki ya hava savunması?" O çalkantılı gökyüzünü tarayarak soruyorum. Böyle bir fırtınanın içinden uçmayı hayal etmek zor ama imkânsız da değil. "Ruvaen'in uçan bir gücü var mı?"

"Karşılaştığımız bir şey yok. Ama Lunulyr'den paralı askerler olan Orrian mızraklı süvarileri var. Ve raporlara göre üç ila beş yüz arasında Noxaurian piyade askeri var, hepsi de *virulium* delisi."

Haberler gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor. Bazıları tarafından Şeytan Öpücüğü olarak bilinen *Virulium*, Noxaurian güçlerini çılgına çevirmek için yaygın olarak kullanılan güçlü bir ilaçtır. Ya öldürecekler ya da ölecekler; öfke öyle ya da böyle kan istiyor.

"Ama en kötüsü," diye acımasızca devam ediyor Artoris, "lanet olası Licornyn Süvarileri."

Ona yan gözle bakıyorum. "Licornynler burada mı?"

"Evet. Cruor'u kasıp kavuruyorlar." Artoris dirseklerini siperlerden manzarayı seyrediyordu. "Bizim gibi Ruvaen'in halkı da kara şimşegin ve onun getirdiklerinin kurbanı. Bu lanetli toprakları geçmek için kendi yollarını geliştirdiler ama bu yolları korkuyla kat ediyorlar. Buna karşın Licornynler itlafa karşı bağışıklı gibi görünüyor. İstedikleri gibi dolaşıyorlar."

Gözlerimi öğleden sonra güneşinin parıltısından korumak için derin bir başlık takıyorum. Yine de, mavi unutulmuşluğundan üzerime vuruyor, aklımı ele geçirip mantığımı çalacağı korkusuyla kabul etmeye cesaret edemediğim bir dehşetle dolduruyor beni. Üç gün ve üç gece beni bu diyarın dehşetine karşı köreltmedi. Böyle bir yerde yaşamak istemezdim.

bana sunulan cennet. Troldefolk böyle bir kaderi seçmektense Arraog'un yükselen kıyametinde ezilmeyi tercih eder.

Yine de Licornyn burada yaşıyor. O iğrenç karanlığın tehdidi altında bile. Belki de onlarındır. Belki de onu bir şekilde çağırıp kontrol ediyorlardır. Bir zamanlar tek boynuzlu atlara binilemeyeceğine inanılırdı, ama Licornyn onlara hükmetti ve evcilleştirdi. Daha kötü işler yapamayacaklarını kim söyleyebilir?

Büyücüye sadece "Licornyn'le daha önce karşılaştım. Ve onları yendim."

"O zaman burada, Cruor'da Licornyn'le karşılaşmadın," diye cevap verir Artoris karanlık bir şekilde. "Duvarın bu tarafında daha güçlüler. Ve liderleri - kabile reisinden biraz daha fazlası olmasına rağmen ona *kral* diyorlar- dünyanın herhangi bir yerinde karşılaşmayı umabileceğin kadar acımasız bir vahşi. Noxaurian çıldırtıcıları bile onunla kıyaslandığında uysal kalıyor."

"Meydan okumaya açığım."

Artoris homurdanır. "Eğer istediğiniz bir meydan okumaysa, bunu kolayca sağlayabilirim. Kaleden aldığım son istihbarata göre Ruvaen koğuş büyülerini patlatmaya çalışmaktan yorulmuş. Eledria'dan yeni takviyeler getirmiş. *Cyclopi*."

"Ne?" Bakışlarımı genç büyücünün profiline sabitleyerek keskin bir şekilde dönüyorum. "O canavarları *buraya* o mu getirdi? Nasıl? Yaşayan hiç kimse böyle bir şeyi başaramaz. feat!"

"Ruvaen diğer erkekler gibi değil." Artoris bir kaşını kaldırıp bakışlarını bana doğru kaydırdı. "Hâlâ meydan okumaya hevesli misin Kral Vor?"

Yüzüm yine ufka dönük, o çarpık, işkence görmüş gökyüzü ki sadece bizi bekleyen savaşın ipuçlarını veriyor. Zaten yeterince dehşetle karşılaştık. Bu çılgın yolculukta. Beş yüz binicimden bir düzineden fazlasını kaybettim, hepsi de tecrübeli savaşçılar. Onların kayıpları saflarımızda büyük delikler açtı ve henüz tek bir düşmanla bile karşılaşmadık.

Güneş yavaş yavaş alçalmaya başladı. Siperlerin ötesinde, yol işaretleri parlıyor, seyahat ettiğimiz yolu işaretleyenlerden daha parlak ve daha güçlü. Hiçbir kara şimşek bu insan kalesini çevreleyen ışık büyüsünü delip geçemez. Ama biz bu parıldayan kalkanın güvenliğinden ayrılıp açık ovada korumasız bir şekilde ilerleyeceğiz. Derin Karanlık beni bağışla! Cruor'un açık gökyüzünün altında bir gece geçirmektense, Ruvaen'in Eledria'nın dört bir yanından toplayıp getirmeyi başardığı canavarlarla yüzleşmeyi tercih ederim.

Ama sözüm yerine gelene kadar buradan kaçmayacağız.

"Gün batımında yola çıkıyoruz," diyorum Artoris'e, sesim kaya gibi sert. "Ruvaen'le yüzleşeceğiz ve zafer kazanacağız."

Artoris neşesiz bir şekilde kıkırdar. "Ben olsam o kadar emin olmazdım. Kale bir aydan daha uzun bir süredir kuşatma altında."

Dişlerim hırıltıyla parlıyor. "Bu gece bitiyor."

OceanofPDF.com

21

FARAINÉ

Bir solukla kendime geliyorum, yatak örtülerimi tutuyor ve görünmeyen bir düşmana karşı mücadele ediyorum. Kafamda korkunç görüntüler yanıp sönüyor; savaş ve ölüm görüntüleri. Etrafımı saran, parçalayan, yutan iğrenç canavarlar. Ezip öğüten büyük devler.

Ve Vor. Tüm bunların ortasında. Silahsız ve yalnız, imkansız ihtimallere karşı cesur.

Vor kıyametiyle yüzleşiyor.

Ciğerlerimdeki sıkışmış hava serbest kalmıyor. Sonunda uzun bir nefes verebilmeden önce karanlık görüş alanımın kenarlarından içeri süzülüyor. Ben Yatağımda dik oturuyorum ve oda *loş* gölgelerle kasvetli. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Sert taş duvara yaslanıp, soğuk kayanın ateşli etime verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Yine de kafamın içindeki uğultuyu dindiremiyor.

Vor'a neler oluyor? Şu anda bile hayatı için savaşıyor mu? Yoksa çoktan bir dehşet manzarasının ortasında ölü ve kanlar içinde mi yatıyor?

Ölmeden önce beni düşündü mü? Onu bu yıkıma götüren her seçiminden pişmanlık duydu mu? O ... o ... ?

"Lanet olsun!" Hırlıyorum, kelimeyi dilimden çıkarken ısırıyorum. Tekrar düşünmeden önce, komodinin üzerinde duran küçük meyve bıçağına uzanıyorum. Her ihtimale karşı onu yanımda tutmaya alışmıştım. Şimdi olduğu gibi.

Hızlı bir hareketle bıçağı başparmağımda gezdiriyorum ve kanın akışını izliyorum. Gözlerimi kapatıp kanı duvara bastırıyorum ve konsantre oluyorum.

İçinizde titreşen tüm o küçük yaşam noktalarına odaklanın. Çizim Bu titreşimleri bana yönlendiriyorum, kanımın rezonansıya onları yakınımaya çekiyorum, etrafıma sarıyorum. Hiçbir his kalmayana kadar korkumu, dehşetimi, endişemi bloke ediyorum. Sadece sert, taş gibi bir sakinlik.

Yavaşça gözlerim açılıyor. Etrafımdaki dünya bir kez daha yüzlü ve ışıltılı. Her eklem yerinden sivri çıkıntılar halinde fırlayan kristallerle kaplı kollarıma bakıyorum. Son üç gündür *jor*'umu çağırmak çok daha kolay hale geldi. Bahçedeki o ilk başarıdan sonra bunu defalarca tekrarladım ve her tekrarda daha da güçlendim. Ama hâlâ öğrenecek çok şey var.

Ayağa kalkıyorum, sertçe hareket ediyorum. Kendimin bu versiyonuna alışırken uzuvlarım ağırlaşıyor ve yabancılik hissediyorum. Vor döndüğünde, dönüşümde ustalaşmış olmayı umuyorum. Vor dönene kadar kendimi İhtiyacı olan kraliçe. Artık işe yaramaz, küçülen gölge prenses yok. Ben bir silah olacağım. Bir savaşçı olacağım.

Alışkanlıkla taş lavabodan yüzüme su sıçratıyorum. Damlacıklar sert yüz hatlarıma hissedilmeden çarpıyor. Bir kahkaha atarak gözlerimi tekrar kapatıyorum, uzun bir nefes alıyorum ... ve bırakıyorum. Ciğerlerimdeki hava hafifledikçe, kristaller geri çekiliyor ve bedenimin içinde kayboluyor. Kısa süre sonra ete kemiğe bürünüyorum. çıplak gözle görülebiliyor. Ama içimde, kalbim güvenli bir şekilde taşla sarılı duruyor. Şimdilik.

Aç değilim. Benim için bir yemek bırakılmış ama görmezden geliyorum. Yemeğe ihtiyacım yok. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Daha fazla eğitime. Bu becerileri keşfetmeye ve derinleştirmeye devam etmeliyim.

Pelerinimi ve kukuletamı giyip odamın kapısına doğru adım atarken damarlarımda bir heves dolaşıyor ama diğer taraftan gelen sesler beni durduruyor

Kısa. Kaşlarımı çatarak kulağımı panellere dayıyorum.

"Düşünecek olursanız, bir güzellik armağanının kendi içinde bir lanet olabileceğini biliyorsunuz."

Theodre. Tanrılar onu kahretsin, yine dışarıda. Rahatsız edici bir ısrarla odamın etrafındaki geçitlerde dolaşmaya başladı.

"Bizim dünyamızda bir efsane var," diyor sesi hafifçe boğuklaşarak. "Eşsiz Güzel ve Korkunç Canavar'ın Hikayesi. Duydunuz mu?" Cevap soğuk bir sessizlikten başka bir şey değil, yine de yılmadan devam ediyor

Coşku. "Pek iyi bir hikaye anlatıcısı sayılmam ama uzun lafın kıyası, Eşsiz Güzel, laneti bozabileceği bir zamana kadar Çirkin'in büyülu şatosunda tutsak kalır. Sonunda her şey yoluna giriyor, Çirkin'in kılık değiştirmiş bir prens olduğu ortaya çıkıyor ve herkes sonsuza dek mutlu yaşıyor. Yine de ben hep Güzel'e acımışım, değil mi? Laneti bozma işini çözmesi için üzerinde çok fazla baskı var." Uzun bir iç çekiş. "Şimdi onunla her zamankinden daha fazla ilişki kuruyorum. Bir hapishanede hapsedilmiş garip bir saray, evimden ve ailemden uzakta ..."

"Eşsiz Güzel laneti nasıl bozdu?" Bu Hael'in sesi, gürleyen bir hırıltı.

"Canavara aşık olarak, doğal olarak."

"Peki bu masalın sizin versiyonunda korkunç canavar olarak kimi görüyorsunuz?" "Ah, şey." Theodre rahatsız bir şekilde boğazını temizler.

"Bilmiyorum.

korkunç bir canavar ya da gerçekten herhangi bir canavar var. Yani bu nokta atışı bir karşılaştırma değil ya da ... ya da ... yani demek istediğim ..."

Kardeşime merhamet etmeye karar vererek kapıyı açıyorum. O ana kadar durgun bir şekilde duvara yaslanmış olan Theodre irkilerek doğruldu. Yüzünü mutlak bir rahatlama ifadesi kapladı. "Oh, tanrılara şükürler olsun! Hiç ortaya çıkmayacağını düşünmeye başlamıştım."

Soğuk bakışlarımı ondan Hael'e kaydırıyorum. Muhafızım tetikte duruyor, ifadesi her zamanki gibi sabit. Bakışlarıma karşılık vermiyor ama dikkatle önüne odaklanıyor. Dikkatimi Theodore'ye geri veriyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum tabii ki." Çekici bir şekilde gülümsüyor. "Birlikte kahvaltı ederiz diye düşünmüştüm. Bilirsin, eski günlerin hatırına?"

"Akşam oldu."

"Öyle mi? Bunu söylemek çok zor."

"Ve hiç birlikte kahvaltı etmedik. Bir kere bile. Tüm hayatımız boyunca."

"Elbette çocuk odasında birlikte yedik, değil mi?"

"Ilsevel, Aurae ve benimle aynı kreşi paylaşmadınız."

"Öyle değil mi?" Theodore başının arkasını kaşıyor. "Çocukluğumuza dair pek bir şey hatırladığımı söyleyemem. Ama seninle oldukça iyi anlaştığımıza yemin edebilirim.

bir zamanlar yakındı."

"Hayır."

"Ailevi bağları güçlendirmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz, değil mi?"

Dudaklarım inceldi. Bunun için sabrım yok. *Jor* taşı hala kalbimin etrafındayken, aptal kardeşime sempati duymakta zorlanıyorum.

"Bu *loşlukla* ilgilenmem gereken bir işim var. Beni ya da korumamı bir daha rahatsız etmediğiniz için teşekkür ederim." Bu sözlerle yanından geçip geçitte ilerlemeye başladım. Hael arkamdan geliyor ve Theodore'nin yüz ifadesini görmek için dönüp bakmaya zahmet etmiyorum. En azından beni takip edecek kadar aptal değil, hakkını vermeliyim.

Sarayda hızlıca ilerliyorum. Rutin işlerimi artık ev halkı çok iyi biliyor. Yanından geçtiğim yüzlerden birkaçını tanıyorum.

Herkes bana sessiz bir reverans ya da selam verecek kadar duraksıyor, ben de başımı sallayarak karşılık veriyorum. Bakışları beni takip ediyor, ama hiç kimse

konuşmak ya da ilerlememe engel olmak için. Bu dünyaya musallat olmuş bir hayalet gibiyim.

-Varlığım yaşayanları huzursuz ediyor ama onlar buna uyum sağlamayı ve en iyi şekilde idare etmeyi öğrendiler. Gelip gitmelerime gösterdikleri ilgisizlik için de minnettarım.

Bahçelere giden son geçide döndüğümde aniden duruyorum. Kemerli açıklıkla aramda iki figür duruyor. İlki Targ'ın devasa, taştan yapılma sureti. Rahibi iri cüssesi ve çıplak omuzlarından sarkan dağınık beyaz saçlarıyla her yerde tanıyabilirim. Trolden çok trol gibi görünüyor ama bir şekilde uhrevi güzelliğini koruyor. Ruhu, bir zamanlar bana korkunç, hatta dehşet verici gelen bir boşluk yayıyor. Şimdi bunun ne olduğunu anlıyorum - kalbinin etrafına dikkatlice sarılmış katman katman *jor*. Sonunda varlığının özüne ulaşana kadar on yıllar boyunca inşa edilmiş. Yaşayan, nefes alan herhangi bir yaratığın gelebileceği kadar gerçek taşa yakın.

Roh onun yanında duruyor; uzun boylu, zarif ve vücudunu mükemmel bir şekilde sergileyen ince siyah giysiler içinde. Ruhu çok daha az dikkatle korunuyor, ama ne kadar kusurlu olsa da çabayı hissediyorum. Güzel başını yavaşça çeviriyor. Beni görünce solgun gözleri parlıyor. Bir zamanlar hissedebildiğim ama şimdi tahmin etmek zorunda olduğum bir duygunun parıltısı var. Şaşkınlık, evet, ama daha fazlası. Tedirgin edici bir şey. Heves gibi bir şey mi? Hayır, bu doğru olamaz. Roh benden hep nefret etti. Yine de dudaklarını büken gülümsemeyi görmezden gelemiyorum. Bu bir yılan gülümsemesi ama hoş değil.

"Prenses," diyor, sonra başını sallıyor ve kendini düzeltiyor. "*Aruka*."

Bu kelimeyi tanıyorum. *Kraliçe* demek. Roh'un bana daha önce hiç vermediği bir unvan.

Dowager geçit boyunca yaklaşıyor, Targ da onu takip ediyor Yaşayan bir dağ gibi ayak sesleri. Hael aniden arkamda belirdi, sıcak

ve sağlam, ve onun varlığı için minnettarım. Kraliçe benden birkaç adım ötede durdu. Beni çok şaşırtarak zarif bir reverans yaptı. Tekrar ayağa kalktığında yüzünü bir gülmsemi kaplıyor. "Duyduğuma göre *Aruka*, bugünlerde zamanının büyük bir kısmını Urzulhar emberi'nde geiriyormuşısun."

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden sessizce başımlı sallıyorum. Yaptıklarım bir sır değil; sadece Hael'den başka kimsenin dikkatini çekeceğini düşünmemiştim.

"Mükemmel." Kraliçe bakışlarını benden arkamdaki sessiz kadına doğru kaldırıyor. "Hael," diyor anlamadığım bir dille konuşmadan önce.

Hael cevap veriyor, sözleri alçak bir hırıltıyla söyleniyor.

"Güzel, güzel," diyor Roh, tekrar kendi dilime kayarak. İçimden eski yeteneğime uzanıp onu okumaya çalışmak geliyor. Ben bunu denemeye karar veremedenden kraliçe başını eğiyor. "O halde seni işinle baş başa bırakayım, *Aruka. Morar tor Grakanak targhed.*"

Bu kutsamayla yanımdan geçip koridora doğru ilerliyor. Targ onun arkasından geliyor, her adımında ayaklarının altındaki zemin gümbürdüyor. Bana kısa bir bakış atmaktan fazlasını yapmıyor ama o bakışta merkezindeki o mutlak sertliği bir kez daha hissediyorum.

Sonra gittiler. Bir kez daha yalnız kaldım ve yanımda sadece korumam vardı. "Ne dedi o?" Hael'e bakmak için dönerek sordum. "Senden ne istedi?"

Hael'in bakışları soğuk bir şekilde benimkilerle buluşuyor. "Halkımızın büyük gerçeğini hatırlayıp hatırlamadığımı sordu."

"Peki bu hangi gerçek?"

"Trolde ruhunun taştan bir ruh olduğunu."

"Peki sen ne cevap verdin?"

Göz kapakları düşüyor, bakışları ayaklarımın dibinde yere sabitleniyor.

"Ona asla unutmadığımı söyledim."

Sözleri aramıza büyük granit bloklar gibi düşüyor. Ona ulaşabileceğim her yolu engellediklerini hissediyorum. Ama ona ulaşmaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Eğer Hael'in gerçek ruhu taşsa, neden onu kucaklamasın ki? Taştan bir ruh alternatifinden daha iyidir, değil mi? Özellikle de tüm bunların ışığında.

Yaşadığı kayıp.

Dönüyorum ve bahçeye doğru devam ediyorum. Hael beni takip ediyor, gözlerini üzerimden ayırmıyor ama özgürlüğüme de izin veriyor. Burada, kıvrımlı patikalar ve çıkıntılar arasında bir korumam olduğunu unutmak yeterince kolay.

Güve kedilerinin beni görmeye gelmediğini fark ettiğimde neredeyse üst bahçelere varmıştım. Bu bir sürpriz; normalde dikkat çekmek için üzerime üşüşmeye çok heveslidirler. Cheep bile gözden uzak duruyor. Bir kristale dokunuyorum

ve bir nabız gönder. Maylin bana nasıl çağrı yapılacağını öğretti ve güve kedileri *urzul* etkisine karşı özellikle hassastır. Küçük yaratıklardan birkaçı ortaya çıkıyor, ama neredeyse aynı anda tekrar kayboluyorlar. Garip. Onları tedirgin edecek bir şey olmuş olmalı. Bahçede bir yırtıcı mı var? A Mağara şeytanı mı? Kesinlikle değil. Ama bir şeyler ters gidiyor ve içgüdülerim bu hissi görmezden gelmememi söylüyor.

Tam Urzulhar'a doğru son tırmanışa başlamıştım ki ani bir ses dikkatimi bir tarafa *çekiyor*. Gölden geliyordu. Yüzümü buruşturarak başımı çeviriyorum. Vor gittiğinden beri o tarafa hiç gitmedim. Anılar çok güçlü, *zor*'uma tutunmamı zorlaştırıyor. Ama çekim tekrar geliyor, açık ve ısrarlı. Bu Maylin. Bundan eminim. Onunla orada buluşmamı istiyor.

Dudaklarımın arasından bir lanet okuyarak rotamı değiştiriyorum. Çok geçmeden göl göründü. Yaşlı cadı şelaleye karşı siluet halinde duruyor, yaklaştığımdan habersizmiş gibi sırtı bana dönük. O pırıl pırıl sulara bakarken, çağlayanların köpükler saçmasını izlerken ne görüyor acaba?

Işık kıvılcımları mı? Vor bir keresinde buranın en sevdiği uğrak yeri olduğunu söylemişti. O yapardı

Küçükken onu buraya getirmiş, hatta ona yüzmeyi bile öğretmiş, ki bu hiç de trolce olmayan bir eğlence. Bu sert mizaçlı kadının kendi çocuğu için bile sıcak ya da şefkatli duygular beslediğini hayal etmek zor.

Gölün sıcaklığı tenimi karıncalandırıyor. Kapüşonumu düşürüyorum ve kayıyorum

Pelerini omuzlarımdan çıkarıp taş bir bankın üzerine bırakıyorum ve yaşlı kadının yanına gidiyorum. Birkaç dakika sessiz kaldık, o kendi düşüncelerinde kaybolmuştu, ben de kendi düşüncelerimde. Vor ve benim şelalenin altında birbirimize dolandığımız anılar bana çok uzak geliyor. Bildiğimiz zevk gerçek ve derin olsa da, onu net bir şekilde hatırlayamıyorum. Dudaklarını dudaklarıma değdirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum bile. Sanki o-

"Bu tür duygular üzerinde durursanız, yaptığınız tüm iyi işleri geri alırsınız."

Cadının keskin ses tonuyla irkiliyorum. Kaşlarım geriliyor ve o dönüp başını geriye eğerek derin kukuletasının altından bana bakarken ona bakmayı reddediyorum. İç çekmeden önce bir süre sessizce beni inceliyor. "Hâlâ gençsin," diyor, sanki beni suçluluk duygusundan arındırırcasına.

"Genç, ateşli ve aşık. Elden bir şey gelmez." Sonra eğri sopasını uzatıp kaval kemiğime sertçe vurdu. "Ama *yor*'u kontrol etmeyi öğrenene kadar iki kat daha fazla çalışman gerekecek. Onu güçlü ve her an çağrılmaya hazır tutmak için."

"Ben hazırım," diyorum, sesime kızgınlık karışıyor.

"Hmmm." Başını bir yana eğip beni dikkatle süzüyor. "Göster o zaman."

Kolumu uzattım. Giysim basit, kolsuz, beyaz bir elbise, belden bolca kemerli. Bana hareket özgürlüğü sağlıyor ve kristaller tenimde aniden patladığında kolayca yırtılmıyor. Dişlerimin arasından tıslıyorum. Kemiklerim, ayaklarımdaki ve göldeki taşların frekansı ile titreşiyor gibi görünüyor. Neredeyse, ama tam olarak değil, acı verici.

Maylin hiçbir şey söylemeden izliyor. Dönüşüm tamamlandığında etrafımda dolaşıyor, sopasını uzuvlarıma, sırtıma, göğsüme vuruyor, zayıf noktalar arıyorum. Ama çok titiz davrandım. Kristaller vücudumun her santimini kaplıyor. "Çok daha uzun süre dayanabilirim," diyorum gururla. "Bir saate kadar. Belki daha fazla."

Cadı homurdanıyor ve iki eliyle sopasının başını kavrayarak önümde duruyor. "Güzel," diyor. "Bu iyi. Değerli bir Başlangıç."

Kalbim, onun övgüsünden herhangi bir sıcaklık hissedemeyecek kadar derin bir şekilde taşa sarılmış durumda.

Kelimelerin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ama hissetmiyorum. Maylin fark ediyor ve memnun bir şekilde tekrar homurdanıyor. "İyi öğrendin çocuğum. Beklediğim her şey ve daha fazlası olduğunu kanıtladın. Şimdi bir sonraki dersin için hazırsın."

Kaşlarımı hafifçe kaldırıyorum. "Peki bu ne dersi?"

"Bu gücü dışarıya göndermelisin. Diğer canlıları nasıl taş haline dönüştürebileceğini öğrenmenin zamanı geldi. *Va-jor*'u öğrenmenin zamanı geldi."

Kalbim ani bir tekme atıyor. "I . . . Kimseyi öldürmek istemiyorum. Ya da herhangi bir şeyi."

Yaşlı cadı homurdanır. "Yapamayacaksın. *Va-jor* ne yaşam ne de ölümdür, sadece varoluştur. Hassas vicdanın rahat olabilir."

Parçalanmış bakışlarımı ısıltılı ellerime kaydırıyorum. Her boğumdan küçük kristaller çıkıyor, sert ama güzel. "Bunun için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim."

"Değilsin. Bu yüzden pratik yapmalısın." Maylin bana dönüyor ve ağır kolyesine asılı kristallerden birini kaldırıyor. Ondan bir nabız yayılıyor, güve kedilerini çağırmak için kullandığımdan farklı olmayan bir *çekim*. Ancak bu çekim daha güçlü. Ve çağırdığı şey güve kedisi değil.

Hareket bakışlarımı çekiyor. Şelalenin tepesinde iğrenç bir figür beliriyor, uzun ve alçak, dört ayak üzerinde sürünüyor, korkunç, açılı dirsekleri sallanan omurgasından daha yüksekte çıkıntı yapıyor. İskelet vücudundan etler gevşekçe sarkıyor ve beyaz kemik gözsüz yüzünün çoğunu kaplıyor. Ağzı açık, devasa dişlerinin arasından tükürük damlıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve kristal örtüm eriyip gidiyor, geriye sadece titreyen, savunmasız bedenim kalıyor. Birkaç adım geri çekilip Maylin'i uyarmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler dilimde kalıyor. Şimdi Kristaller artık beni korumuyor, suyun üzerinden gönderdiği nabızı daha net hissediyorum, *woggha* ile nasıl bağlandığını hissediyorum.

Gözlerim açıldı. Onu kontrol ediyor. Onu buraya çekiyor.

"Bu da ne böyle?" Şeytan kristallerle süslü uçurumdan aşağı tırmanırken bile nefes alıyorum, korkunç vücudu çok renkli ışıklar tarafından keskin bir şekilde siluet haline getirilmiş. Hiç tereddüt etmeden suya giriyor ve doğruca bize doğru yüzüyor. "Maylin, ne yapıyorsun?"

Kristalini hâlâ yüksekte tutan yaşlı cadı bana sabırsız bir bakış fırlatıyor. "Şimdi çekingenlik yapma kızım. Canavarı kontrol altına aldım."

Ama beni dehşete düşüren de bu: o canavarın kontrol altına alındığını, iradesinin bastırıldığını görmek. *Woggha*'ların kafalarının içinde bulundum. Grotesk ve ürkütücüdürler ama diğer canlı ruhlardan uzakta, Yeraltı Âleminin derinliklerinde yaşamayı tercih eden yalnız avcılardır. Şeytani görünseler ve kesinlikle eşi benzeri görülmemiş bir vahşilikle öldürebilseler de, kan sporu peşinde koşmazlar. Bu canavar ait olduğu yerden çok uzakta. Maylin kontrolünü kaybederse

...

"Geri gönder," diye ısrar ediyorum, sesim boğazımda inceliyor. "Geri gönder, lütfen."

Bu yanlış."

"Yanlış mı?" Maylin tekrar bana dönüyor ve mavi kristali bir anlığına koyu, hırçın bir mora dönüşüyor. "Dünyanın sonuyla karşı karşıyayız,

Çocuk! Şimdi mağara şeytanlarına karşı yufka yürekli olmanın zamanı değil."

Canavarın yaklaşmasını izliyorum. Hantal uzuvları buharlı suda beceriksizce sıçrarken yarık burun delikleri parlıyor. "Peki benden ne yapmamı bekliyorsun?"

Maylin yine homurdanır. "Enstone tabii ki." "Nasıl?"

"Bu öğretilebilecek bir şey değil. Yürümeyi öğrenmek gibi bir şey, seni iki ayağının üzerine dikebilir ve itebilirim. Ama bir ayağını diğerinin önüne koymak için kendi içindeki dengeyi bulman gerekecek. Kimse size öğretmez. Kimse bunu sizin için yapamaz."

Şeytan kıyıya ulaşır ve en yakın taşların üzerine çıkar. Bu şekilsiz vücudundan su akarken ileri geri sallanıyor. Tüm dikkati Maylin'in üzerinde. Maylin, beni inceliyor.

"Devam et kızım," diyor. Ruhumda bir duygu ipliği belirliyor. Bana ait olan korku, dehşet ve tiksinti değil, ama parlak bir kıvılcım

Aciliyet. "Devam et. Dene."

Aciliyet artıyor. Benim değil, bundan eminim. Ya da tamamen benim değil. Bu Maylin'in işi. Zayıflığımı buldu ve şimdi bile onu kullanıyor güçlerini arttırmak için. Zihnimde görüntüler belirliyor, ne istediğim ne de karşı koyabildiğim görüntüler: Vor. Savaş alanında. Kana bulanmış. İmkânsız ihtimallere karşı her şeyiyle mücadele ediyor. Vor, *Vor*, *Vor*.

Taşın altında ezilmiş.

Gözlerindeki ışık söndü. Gömüldü.

Gitti.

Dişlerimi sıktım ve canavarla yüzleştim. Kısa bir süre önce serbest bıraktığım şeytanlardan biri mi bu? O zavallı, acı çeken yaratıklardan biri. karşı koyamayacağı zehirli bir esaret mi? Ama hayır. Bunu düşünmemeliyim. Onun yerine, ben

kutsal salondaki tüm o kefenlenmiş cesetleri hatırlamalısınız. Acımasızca katledilen onca insanı. Bu yaratığın hayatını kullanarak daha ne kadar ölümü engelleyebilirim?

Sağımda doğal bir *urzul* çıkıntısı duruyor. Bir elimi taşlara dayıyorum. Rezonans kemiklerimde, göğüs boşluğumda mırıldanıyor, ruhuma yayılıyor. Yavaşça, dikkatlice, bu rezonansı tersine çeviriyorum, bir dalga halinde doğrudan *woggha*'ya doğru gönderiyorum. Acı geri yayılıyor, bana bir darbe gibi çarpıyor. Nefesim kesiliyor, sendeliyorum. Kafamın içinde kırmızı ışık patlıyor. Şeytan korkuyor. Orada durabilir, iğrenç bir kuzu gibi uysal. Ama korkusu daha az gerçek değil.

Maylin, "Karşılaştığınız her türlü duygunun üstesinden gelmeyi öğrenmelisiniz" diyor.

Yavaş bir nefes aldım. Bunu yapmamı nasıl bekler? Belki de . . . belki . . . Elimin altındaki kristallere bakıyorum ve başparmağımı keskin bir noktaya bastırıyorum. Bu sabah açtığım küçük kesik zar zor kabuk bağlamıştı. Yara yeniden açılıyor ve bir damla kan akarak kristalden aşağıya doğru kıpkırmızı bir leke halinde yuvarlanıyor. Mavi *urzul* kararıyor, soluk, pembemsi bir tonda titreşiyor. Rezonanstaki ince değişimi hissediyorum.

Bir elimle kristalleri tutarken, diğer elimi bekleyen şeytana doğru uzatıyorum ve içimden akan bir nabız gönderiyorum. Canavarın kafası dönüyor, dikkati Maylin'den bana yöneliyor. Çenesi açıldı. Uzun, alçak bir tıslama aramızdaki havayı yakıyor.

"Dikkatini topla kızım," diyor Maylin. Konuşup konuşmadığını anlayamıyorum.

kelimeleri yüksek sesle mi yoksa sadece içimde mi hissediyorum. *Urzul*'u daha sıkı kavriyorum, yankı akışının duraksamasına izin vermeyi reddediyorum. Karanlık şapelde duyduğum ilahiden farklı olmayan, derin, içimi delen bir nabız bu. Ama ilahiye ihtiyacım yok. Yeterli gücü toplayabilirim, dünyanın derinliklerinden ayaklarımın tabanlarından yukarı çekebilirim.

Woggha'nın burun delikleri açılıyor. Bana doğru hamle yapmaya çalışırken vücudu kayıyor. Ama yapamıyor. Ayakları taşa dönüştü. Taş taşı kavırıyor, o korkunç figürü yerinde sabit tutuyor. Ama taştan deri yeterli değil. Gerçek *bir va-jor* için değil. Canavarın tam merkezine kadar inmeliyim.

Bu yanlış, içimden bir ses itiraz ediyor. Görmezden geliyorum. Şimdi rezonansın telaşındayım, beni kaldıran ve çeken güçlü bir dalga. Benim bu gücüm muhteşem. Urzulhar'da durmaktan çok farklı Çember, o kıvranan acıdan çok farklı. Artık acı yok. Kalbimin etrafına taştan bir kalkan sarılmışken olmaz.

İşe yaradığını hissediyorum. Katman üstüne katman, daha kalın ve daha kalın, *woggha'yı* içeriden dolduruyor. Her katmanla birlikte korku, öfke ve özgürlük mücadelesi yok oluyor. Gri taştan bir kabuk yaratığın etine, kemiğine ve ruhuna yayılıyor ve işi bittiğinde

Nefesim kesildi ve kristalleri bırakıp sendeleyerek geri çekildim. Elim titriyor. Yere baktığımda parmaklarımda ve avucumda birçok kesik açıldığını görüyorum. Kan damlıyor ve kristaller sabit, parıltılı bir şekilde nabız atıyor. Kırmızı. Mide bulantısı içimde çalkalanıyor. Ama titreyen parmaklarımı sıkıyor ve bakışlarımı kıyıya doğru kaldırıyorum. Orada duran mağara şeytanına, mükemmel, donmuş bir heykele.

Sopasına ağır bir şekilde yaslanan Maylin *woggha'ya* yaklaşıp yavaşça inceliyor. "Mükemmel," diye mırıldanıyor. Yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Mükemmel!" Beni şaşırtarak sopasını taştan şeytanın kafasına bastırıyor ve tek bir hamleyle her şeyi göle gönderiyor. Su onu yakalıyor ve derinliklerine, görüş alanının dışına çekiyor gibi görünüyor.

Ağzım açık, yaralı elimi göğsüme bastırarak izliyorum. Kan elbisemin önünü lekeliyor. Hayat sanki içimden akıp gidiyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, boğazım sıkıca kapanıyor. Gözyaşları düşüyor, sıcak sıcak

Kalbimi çevreleyen son taş bariyerler de parçalanıp dağılıyor. *Woggha*'nın durduğu yere bakıyorum.

Kendimi kirli hissediyorum. Hasta hissediyorum.

Maylin bastonuna dayanarak bana soğuk bir şekilde bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Hakkını yemeyelim, ruhumda fırtınalar koparan duyguları manipüle etmek için hiç çaba sarf etmiyor. Ama yüzü küçümsemesini kelimelerden daha net ifade ediyor.

"Nasıl böyle olabiliyorsun?" Sonunda soruyorum, kelimelerim dilimde kalın ve bulanık. "Nasıl bu kadar sert olabiliyorsun?" Bunu bir suçlama olarak söylemiyorum.

Belki bir zamanlar yapardım, ama şimdi? Gerçekten bilmek istiyorum. Bilmeye *ihtiyacım* var.

Maylin homurdanıyor. Sonra bana doğru yürüyor ve beni şaşırtarak diz çöktüğüm yere, yanıma oturuyor. Bacak bacak üstüne atıyor ve ellerini kemikli dizlerinin üzerine koyarak gölün karşısındaki parlayan şelaleye bakıyor. "Her şeyi çok derinden hissediyoruz," diyor sessizce. "Yeteneğimizin en büyük yükü bu. Ama bu şekilde olmak zorunda değil. Öğrenebilirsiniz."

"Yapabileceğimden
emin değilim."

"Yapabilirsin.

Yapacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü." Başını sertçe çeviriyor ve bakışlarımı yakalıyor. Gözleri mükemmel, berrak mavinin buz gibi iki parçası. "Çünkü bir zamanlar seninki kadar yumuşak ve hassas bir kalbe sahiptim."

Mythananar'a geldikten sonra, Derin Karanlık'ın rahip ve rahibelerinin yardımıyla güçlerimi geliştirirken döngünün birçok devri geçti. O kadar uzun süre ve o kadar çok çalıştım ki, bir çapa olarak önceki hayatımı unutmaya başladım. O hayat kasvetliydi, acı ve yalnızlık doluydu. Hatırlamaya değmezdi. Bu dünyada gücüm ve amacım vardı.

Güçlerim rahiplerin bana öğretebildiklerinin ötesine geçmişti ama henüz gücümün tamamını test etmeye başlamamıştım. Tanrıların armağanlarında bu kadar cömert olduğunu kim bilebilirdi? Kendimi daha çok, daha uzağa, daha derine ittim,

Ayaklarımın altında gizlenen tehlikeyi asla unutmadan. Zamanla benim Ejderhanın farkındalığı, onu hissetmeye başlayana kadar arttı. Onu hissetmeye. Acısını, işkencesini. Uyurken bile acı çekiyordu ve kıpırdandığında ... şey, kıpırdanmalar şimdi olduğu kadar sık değildi. Ama yıkıcıydılar. Sizin merak ettiğiniz gibi ben de merak ettim, benim gibi biri nasıl olur da Hem onun çektiği acılara hem de tüm Yeraltı Âlemini pençesine alan tehlikeye bir son vermeyi umuyordu.

Va-jor'un sırlarını keşfedene kadar yolu görmeye başlamamıştım. O zamanlar bu, rahipler ve rahibeler arasında fısıldanan bir teoriden biraz daha fazlasıydı. Dolayısıyla bir öğretmenim yoktu. Ama yine de öğrendim.

Önce hayvanlar üzerinde çalıştım: mağara şeytanları, yarasalar ve hatta hayalet

derin mağaralarda yaşayan örümcekler. Kral -Gaur- memnun oldu

çabalarım. O da benim gibi va-jor'un potansiyelini gördü ve beni daha fazlasını yapmaya, kendimi daha da geliştirmeye teşvik etti. Bu kadar basit yaratıkları taş sarmak yeterince kolay. Bir başarı sayılmaz. Böyle şeyleri bir ejderhanın engin ruhuyla karşılaştırmak? Gülünç!

Böylece, Gaur bana bir adam getirdi.

O bir suçluydu. Kardeşini öldürmekten hüküm giymiş bir katil. Karısını ve mülkünü. Zihninin içi karanlık, çarpık, öfke dolu bir yerdi. Ölümü hak etmişti. Yine de ona verdiğim kaderi hak edip etmediğini merak ediyordum.

Gaur bana başka seçenek bırakmadı. Sonunda, onu va-jor'a gönderdim.

Ondan sonra on iki isyancıdan oluşan bir grup bana getirildi. Onlara Aynı merhamet: Drur'un baltasının yerine va-jor. Rahipler o günlerde bana sık sık taşın doğal trol hali olduğunu, bu erkek ve kadınların bir gün, uzak bir binyılda, daha iyi olarak yeniden doğabileceklerini hatırlattılar. kendilerinin versiyonları. Ama hala yüzlerini hatırlıyorum. . . bir an önce gözlerindeki korkuyu . . .

Ah, ama böyle anıların ne faydası var? Bunun pek önemi yok. Benim güçlerim

Gaur'un meydan okumaları da arttı. Bir keresinde üç şehirden elli mahkûm toplayıp bana getirdi. Beni çağırdığında

Ona yapamayacağımı söyledim. Böyle bir çalışmaya güç verecek kadar kendi kanımı veremezdim. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Gaur bir adamı saçlarından tutup öne doğru sürükledi ve boğazını kesti.

Çılgılığı kafamda yaşıyor.

Kurban yeterliydi. Kristalleri besledi ve ben de hayatta kalan kırk dokuz kişiyi taşlaştıracak bir rezonans. Ama iyi değildi. Büyünün yanlışlığını, büyüünün altında yakalanan garip, huzursuz ruhları hissettim.

kaya katmanları. Ölü adamın kanı işe yaradı ama gönüllü kanı kadar iyi değildi.

Takip eden günlerde mücadele ettim. Her zaman yaptığım şeyi haklı çıkarabilirdim, ama o ölüm ve ardından gelen va-jor? Aklımdan çıkmıyordu. Zur bile beni rahatlatamadı.

Evet. Evet, Zur ve ben hâlâ yakındık. Çalışmalarımın çok meşguldüm ve arkadaşlık edecek zamanım yoktu, ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü Zur vardı. Beni nerede bulacağını her zaman bilirdi, acı çok büyük ve yük çok ağır olduğunda ne söyleyeceğini her zaman bilirdi. Ama o kurban günü, onun sözleri bana ulaşamadı. Ta ki onun şu sözlerini duyana kadar: "Gaur seninle evlenmeye karar verdi."

"Ne?" Başımı ellerimden kaldırarak ağladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

İşte o zaman bana ilk kez alternatif bir versiyondan bahsedildi.

Athtar-garag, beni ilk başta buraya getiren kehanetin ta kendisi.

Şarkı kurspari-glur'dan, Kristallerin Kadını'ndan bahsediyor. Ama bir Daha eski, daha az bilinen bir geleneğe göre, bir zamanlar şöyle denirdi: kurspari-aruka. İnsan Kraliçe.

Ben kraliçe değilim. Ben alçakgönüllü bir doğumdan geliyorum, bebekliğimde tapınağa adandım ve orada kendi kanım tarafından unutuldum. Urzul kristalleri kadar sıradanım.

Tanrıların bana vermeyi uygun gördüğü hediye dışında.

Ama kraliçe yapmak basit bir mesele.

Zur bana Gaur'la evlenmem gerektiğini söyledi. Elli mahkûmla yaptığım gösteriden sonra kral, artan güçlerimin gerçekten de uzun zamandır aradığı silah olduğuna ikna oldu. Benimle evlenecekti; o zaman ben de kehaneti ve yükselen alev ve yıkım dalgasını durdurun.

Bu konuda bana başka seçenek bırakılmadı.

İyi bir eş miydim?

Şimdi sık sık düşündüğüm zor bir soru var.

Gaur'u sevmedim. Asla sevemezdim, kalbim bu haldeyken sevemezdim. önemli. Ettiğim yeminlere sadık kaldım. Kimse oğlumun soyunun doğruluğundan şüphe etmesin. Vor, Gaur'un oğludur, ama her yönden babasından daha iyi bir adamdır.

Evlendikten sonra benim için her şey değişti. Gizlice benim olmasını umduğum gelecek artık mümkün değildi. Elimde güçten başka bir şey yoktu. ve Gaur'un onu geliştirmem için duyduğu amansız ihtiyaç. Derin Karanlık'a daha fazla kan kurbanı sunarak Urzulhar Çemberi'ni taşlar hem parlak hem de loş kan kırmızısı titreşene kadar besledi. Daha büyük kanlar getirdi. ve daha fazla sayıda insan -tüm sözde mahkumlar- va- jor'a tabi tutulacak.

Bir gün, suçluların ortasında çocuklar vardı.

İtiraz ettim. Gaur'a bunu yapmayacağımı söyledim. Tüm bu kasabanın Mythanar'a ihanet ettiği, bana ve yarı insan oğluma karşı komplo kurduğu konusunda ısrar etti. Dedi ki Vor'un ve benim öldüğümüzü görmek isteyen isyancıları barındırıyorlardı ve bir gün daha iyi olarak yeniden doğabilmeleri için şimdi va-jor'a yerleştirilmeleri gerektiğini iddia ediyorlardı. kendilerinin versiyonları.

Ona yalan söylemeyi bırakmasını söyledim. Hem kendine hem de bana. Bana bu insanları öldürtüyordu. Bu dünyadaki varlığımı bu yüzden protesto ediyorlardı.

"Bunu yapmayacağım," diye ilan ettim. Çok cesurca. Çok cesurca. Çok aptalca.

Gaur çaresizdi. Kıpırdanmalar arttıkça, ejderhanın uyanmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Belki kendi hayatında değil ama kesinlikle oğlunun yaşamı boyunca. Gaur'un sağlaması gereken bir geleceği vardı ve bir insan kadının ürkekliği tarafından engellenemezdi. Sürükledi

Çocuklardan birini öne çıkardı ve boğazına bir bıçak dayadı. İstedğini yapmazsam çocuğu kendisinin öldüreceğini söyledi. Çocuğun annesi çocuğun yaşaması için yalvarıp yakardığında, Gaur "Kurbanımız var" dedi.

Bu sefer onu öldürdüklerinde, bunu son kez yaptılar.

Taşları beslerken kanını sıcak ve canlı tuttular.

Çıglıklarını asla unutmayacağım. Varlığında, kemiklerimde dolaşan yoğun güç akışını asla unutmayacağım. Asla unutmayacağım.

Ve hepsi va-jor'a girdiler. Her erkek, kadın ve çocuk.

O zaman bile kalbim şimdiki gibi katılaşmamıştı. O zaman bile yumuşak ve hassas kalmıştım. Ve çok savunmasız. Bu deneyim beni deliliğin eşiğine getirdi. Ölmek istedim. Vor'a olan sevgim beni ayakta tutmaya yetmiyordu. Bu yüzden kaçtım.

Ama Zur beni buldu.

Tabii ki yaptı.

Kendimi bilmediğim zamanlarda bile nerede olduğumu hep bilirdi.

Beni buldu ve önümde diz çökerek bana yalvarmaya başladı.

Bağışlamak. İlk başta anlamadım ama ısrar etti, bunun kendi hatası olduğunu, beni bu dünyaya hiç getirmemesi gerektiğini söyledi. Gaur'un Yeraltı Diyarı'nı kurtarmak için ne kadar derinlere ineceğini bilmiyordu.

Hırlayarak cevap verdim: "Ama kardeşinin benimle evleneceğini hep biliyordun."

"Evet," diye yanıtladı Zur. "Ama sana aşık olacağımı bilmiyordum."

O birkaç kelimede ihtiyacım olan şeyi buldum. Hayatı. Umut. Tutunmak için bir sebep.

Mythanar'a dönemezdim. Zur beni almak için gönderilmişti, sadık bir köpekti. Ama ilk kez efendisine itaatsizlik etti. Kaçtık. uzakta. Birlikte. Eledria'nın tamamında kendimizi kaybedecektik ve asla bulunmamaya niyetliydik. Gerekirse ejderha yükselsin! Bırakalım Gaur tüm dünyasının parçalanıp yanışını izlesin. Artık bizim için bir önemi yoktu, sadece . . .

Vor.

Onsuz gidemezdim.

Ah, ama dilim yoruldu bu konuşmadan! Çok uzun zaman öncesinden hikayeler anlatmaktan.

Yapılacak çok şey var ve zamanımı bunları yapmak için harcasam daha iyi olur.

Sanırım artık kararlıyım. Bir kez başlayan bir hikaye anlatılmadan bırakılamaz.

Güzel. Ağzını kapalı, kulaklarını açık tut. Bu üzücü işin geri kalanını sana anlatacağım, ama sonunda söylememeyi dileyebilirsin.

Yakalandık.

Gaur döneceğimi biliyordu ve bizim için hazırlıklıydı. Belki de şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, içeri sızmayı ve çocuğu kendi başıma almayı başarabilirdim. Zur beni uyarmaya çalıştı. Bir şekilde geri dönersek bir daha asla kaçamayacağımızı biliyordu. Ama ben ısrar ettim. Zayıftım; anne sevgisi çok hain bir parazit olabilir.

Gaur bir oda hazırlamış ve urzulun şarkısını etkili bir şekilde engelleyen ve hediyeimizi engelleyen kurşunla kaplamıştı. Beni o dört yakın duvarın içine zincirledi ve günlerce orada bıraktı. Işıksız.

Yemek olmadan. Susuz. Diri diri gömüldüm, o zincirlerin içinde çürümeye terk edildim. Zur olmasaydı benim sonum da böyle olacaktı.

"Bırak kendini affettirsin!" Zur yalvardı. "Buraya yapmak için geldiği şeyi yapmasına izin verin. Bırakın ejderhayı taşlasın!"

"İmkânsız," diye yanıtladı Gaur. "Va-jor yeterince güçlü değil. Rahiplerimiz, gönüllü bir kurban olmadan asla olamayacağını söylüyorlar."

"O zaman o kurban ben olayım," diye ilan etti Zur tüm Gaur'un huzurunda. "Kendimi özgürce sunuyorum. Onun için hayatımı. Benim hayatım va-jor için."

Beni kurşun hapishanemden sürüklediler, kendi pisliğimle kaplıydım, zayıf, titriyordum, açlıktan ölüyordum. Beni temizlediler, beslediler, saçlarımı taradılar. Beni kutsal giysilerle süslediler ve başıma mücevherlerle taç giydirdiler.

Sonra beni Zur'un bağlı olduğu, etinin elmas bıçak için hazırlandığı kurban yerine getirdiler.

*Çığlık
attım.*

Yalvardım.

Yalvardım.

Bunu asla yapmayacağıma yemin ettim. Önce kendimi öldüreceğime.

Sonunda beni ikna eden Zur oldu.

Bana ölümünün bir anlamı olmasını söyledi. Ölecekti. Korkunç bir şekilde. Korkunç bir şekilde. Ama halkının bağışlanacağını bilerek ölecekti.

Çok fazla acı. Çok fazla.

Kurban edilen kişi mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmalıdır. Kanı taze ve akıcı tutmak için.

Ağladım.

*Hiç gözyaşı kalmayana kadar ağladım.
Sonra jor'a battım.
O kadar derindi ki
hissedemiyordum.
Hissetmek istemedim.
Taş olmak istedim.*

*Kristaller Zur'un kanını yuttu. Rezonansları o kadar derindi ki, Yeraltı
Âleminin her köşesinde hissedilebiliyordu.*

*Hiçbir şey hissetmedim.
Hiçbir şey
bilmiyordum.
Ben bir hiçtim.*

*Dünyanın dört bir yanına dağılmış milyarlarca parçacığa
bölünmüştüm. Her yerdeydim. Hiçbir yerdeydim.*

*Arraog'un önünde durdum ve gözlerinin içine baktım.
Uyuyordu. Ama beni gördü. Beni tanıyordu. Kıpırdadı ve kasabalar toza
dönüştü. Titredi ve nehirler taştı, bütün şehirler
boğuldu. Nefes aldı ve zehir kanallardan, tünellerden, yarıklardan, ruhlardan
aktı.*

*Ama benden kaçamadı. Ve milyarlarca şarkı söyleyen kristalin rezonansını
ona gönderdiğimde, taş kalbini yuttu.*

*Korkuyordu.
O zaman korkmuyordu. O
bir hiçti.
Benim gibi.*

Ne olduğunu hatırlamıyorum. Kontrolü nasıl kaybettiğimi.

Sıcak vardı. Korkunç bir sıcaklık. Dünyanın çekirdeğindeki fırın, içime doğru patlıyordu. Kendimi bu kadar derine gömmemiş olsaydım, o patlamada yok olabilirdim.

*Yok olmalıydım. Şimdi
bile, keşke . . .*

*Bir gün içinde üç şehir kaybedildi. Diğerleri zehirle
harap oldu.
Zur öldü.*

Ve ejderha yaşadı.

OceanofPDF.com

Bu ana kadar, bu kadının kalbini hiç okuyamamıştım. Bu kadının Giydiği koruyucu taş katmanları o kadar derin ki, onu etten ve duygudan oluşan yaratıklardan ayrı, farklı bir varlık türü olarak düşünmek çok kolay. Trolde'nin arzuladığı *jor*'un gerçek bir örneği.

Şimdi mi? Sanki göğüs boşluğunu kesip açmış, kalbini göğsünden çıkarmış ve aramızda yere koymuş gibi. Zonkluyor. Sızıyor. Yaşam kaynağından ayrı yaşamaya çabalıyor. Korkunç bir manzara.

Ürpererek ondan uzaklaştım ve dumanı tüten denize baktım. gölün suları. Ancak o zaman yüzümün gözyaşlarıyla ıslandığını fark ediyorum. Yanaklarımdan aşağı akıyor, çenemden damlıyorlar. Onları hızlıca siliyorum, ama daha fazlası geliyor, bastıramadığım bir sel. Hikaye çok gerçek, kafamın içinde çok çığ, kelimelerden ziyade duygularla aktarılıyor. Hepsi de son derece acımasız bir netlikle hatırlanan duygular doğrudan zihnime nakşedilmiş. Ruhumu hala koruyan *jor* kalıntıları olmasaydı, acı beni etkisiz hale getirebilirdi.

Uzun bir sessizlikten sonra Maylin boğazını temizler. Sözleri nihayet tekrar geldiğinde kırılğan ve sertti. "*Jor*'un derinliklerinden geri dönemedim. Günlerce, haftalarca dönemedim. Kontrolü tamamen kaybettiğimi düşünmeye başladılar. O zamana dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne bir his, ne de bir düşünce vardı. Sadece var olmak.

"Ancak sonunda, *jor* düştü. Bedenim ısındı. Ruhum kıpırdadı. Kendime geri döndüm. Katlandığım dehşetin, yaptığım kötülüğün beni bir kez daha kuşattığı bir varoluşa geri döndüm."

Duygular kafamın içinde yeniden patlak veriyor, karmaşık ve çok renkli. Ama Zur'un ölümünün çiğ kırmızısı diğerlerine hükmediyor. Ondan kaçıyorum, keşke kalkıp buradan kaçmaya cesaret edebilseydim.

"Ayrıldım," diye devam ediyor Maylin, bu basit kelimelerin içinde bir dünya anlam var. "Gaur beni takip etti elbette. Ama bu sefer onu bir daha beni arayıp bulmaması için uyardım. Kalbine öyle bir korku saldım ki, bir daha asla arkasına bakmadı. Çok geçmeden yeni bir eş aldı ve ondan bir oğlu daha oldu. Ama Vor'u mirasından mahrum etmedi. Bunun için ona bir şey borçluyum." Sanki bu itirafın tadı acıymış gibi yüzünü buruşturuyor.

Başımı eğiyorum, şakaklarım bana ait olmayan duygularla zonkluyor. "O zaman Vor için mi kaldın?" Yumuşakça soruyorum. "Beni aradığın için mi? . buraya gelmemi mümkün kıldınız?"

"Hayır." Sesi keskin, hızlı bir kesik. "Zur içindi."

Onun içindeki ihtiyacı hissediyorum. Bastırmak için çok güçlü, bu dürtü, bu Sevdiği adamın ölümünü bir şekilde haklı çıkarmak için acı çekiyordu. Şimdi bile, bunca zaman sonra, son anlarındaki vahşet aklından çıkmıyor. Ölümünün önemli olmasına izin vermesi, dökülen kanının ve çektiği acının dünyasını kurtarmak için bir araç olmasına izin vermesi için ona yalvarmıştı. O zaman onu hayal kırıklığına uğrattı.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacak.

Ellerimi saçlarımın arasına soktum, parmaklarım kafa derimi kazıyordu. Yapabilseydim, bu duyguları kafamdan çekip çıkarır, kendimi onun acısından kurtarırdım. Ama duygularım artık onunkilerle birbirine karışmış durumda. Vor'u düşünüyorum. Onu korumak, hayatta ve yanımda tutmak için yapabileceğim her şeyi düşünüyorum. Ve eğer o Öldü mü? Uzaklardaki bir savaş alanında hayatını kaybetmişse? Bu fedakârlığın önemli olması için ne verirdim?

Ne kadar ileri gitmeye hazırım?

"*Va-jor*," diye fısıldadım. "Vor bana bunun kara büyü olduğunu söyledi. Kan, kurban. Bunun şeytani olduğunu söyledi."

"Sadece kurban isteksizse." Maylin çenesini kaldırır. "İstekli bir kurban bulunursa, tören suçluluk duymadan, günah işlemekten tam anlamıyla gerçekleştirilebilir."

"Zur . . . O gerçekten istekli değildi."

Çenesi sertleşir. "Hayır. Bu seçim ona zorla yaptırıldı. Ölmek istiyordu ama sadece beni kurtarmak için."

"Gerçekten istekli bir kurban bulmak mümkün mü?"

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Bu sözlerle yaşlı cadı ayağa kalkıyor ve kapüşonunun gölgesi altından yüzüme bakıyor.

"Güçlerinizi güçlendirmeye odaklanın. Bir mağara şeytanı bir başlangıçtır ama Arraog'la karşılaştığında yüzleşeceğin şeyden çok uzaktır. O zaman gerçekten istekli bir fedakârlığa ihtiyacınız olacak. Ve bu da sağlanmıştır."

Kollarımı vücuduma sararak ürperiyorum. Başım yine zonkluyor, Bu sefer tutkusunun ve kararlılığının yoğunluğuyla. Sesi fanatik geliyor. Sesi sanki . . .

"Arraog'un Çocukları," diye fısıldıyorum. Maylin sertleşiyor.

"Onları gördüm," diye devam ediyorum. "Daha küçük bir *va-jor* yaratmaya çalışmalarını izledim." Kan, ilahi ve kırmızı, titreşen taşların görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. "Sen de onlardan biri misin?"

Uzun bir nefes alıyor, dudakları kansız bir çizgi halinde bastırılmış. "Genç bir rahip vardı. Eğitimim boyunca benimleydi, ejderhayla karşılaştığım gün de dahil olmak üzere her *va-jor* yaptığımda yanımdaydı." Elleri bastonunun etrafını sıkıca sarmış, parmak eklemleri sert ve beyaz bir şekilde ortaya çıkmıştı. "O

va-jor'un Yeraltı Âleminin kurtuluşunu sağlayacak araç olduğuna ikna olmuş durumda. Ancak benim başarısızlığıma tanık olduktan sonra, ejderhanın yükselişinin Derin Karanlık'ın nihai iradesi olduğuna inanmaya başladı. Hâlâ *Athtar-garag* kehanetinin gerçekleşeceğine inanıyor ama bu gerçekleşmenin oldukça farklı bir şekilde tezahür ettiğini görüyor. Artık troldefolk'un sadece tam bir *cennete* girmenin erdemiyle kurtuluşu bilir."

Targ. Targ'dan bahsediyor. Bundan eminim. Yıkım yoluyla kurtuluşu vaaz ederek Mythanar ve Yeraltı Diyarı halkı arasında yavaş ama emin adımlarla bir takipçi kitlesi edinen rahip.

Zihnimde bir görüntü canlanıyor: Rahip ve dul kraliçe. Benimle bu bahçe arasındaki koridorda birlikte duruyorduk. Targ bana tüm duygulardan yoksun, ruhsuz tek bir bakıştan fazlasını atmamıştı. Ama Kraliçe mi? Bakışlarında umut vardı. Ve açlık.

"Bana söylenene göre Aruka, bugünlerde zamanının büyük bir kısmını Urzulhar Çemberi'nde geçiriyormuşsun."

İçimi bir buz dalgası kapladı. Vor, Targ'dan ve onun Kraliçe Roh üzerindeki etkisinden korkuyordu. Targ'ın benim için planladıklarından da korkuyordu. Rahibin içimdeki gücü fark etmiş olması mümkün mü? Başka bir *kurspari-glur* Yeraltı Diyarı'na mı geldi?

Maylin beni yakından izliyor. Neredeyse içimde dolaştığını, her bir duygumu keşfettiğini, onları evirip çevirdiğini, incelediğini hissedebiliyorum. Ancak göz göze geldiğimizde sadece başını sallamakla yetindi. "Arraog'un Çocukları için endişelenerek vaktini boşa harcama. Seni kendi haline bırakarak onların çıkarlarına en iyi şekilde hizmet edebilirsin. Ne kadar tek başına hareket ettiğini fark ettin, değil mi?"

Evet. Ama şimdiye kadar bunu Vor'un saray mensuplarının bana karşı duyduğu mutlak küçümsemeye bağlıyordum.

Kan lekeli elime bakarak, kristal kenarların kestiği ve kanın şiştiği çizgileri inceliyorum. Acıyla zonkluyor ama konsantre olduğumda bile fark etmiyorum. Böyle bir acının benim gibi biriyle pek ilgisi yok. Başka birine de ait olabilir.

Neye dönüşüyorum ben? Merak ediyorum, parmaklarımı yavaşça hareket ettiriyor, kanın nasıl damladığını ve elbisemin beyaz kumaşını nasıl lekelediğini izliyorum.

Sonra, daha sessiz bir şekilde, zihnimin arkasında sadece bir fısıltı: *Peki geri dönebilecek miyim?*

OceanofPDF.com

İnsan kalesi ile varış noktamız arasındaki yolculuğu işaretleyecek daha az yol işareti vardır. Işığı hayata çağırmak için gerekli olan ölümlü büyüüne sahip olmadığımız için onlar bile bize bir fayda sağlamayacak. Bu geçişi olabildiğince hızlı yapmalı ve karanlık tanrımıza bu tuhaf, korkunç karanlığı uzak tutması için dua etmeliyiz. En azından doğru tanrıya dua ediyor gibiyiz.

Parh yanımdayken birliğe liderlik ediyorum. Saflarımız azalmış olabilir ama yine de morleth'lerimizi açık ovada sürerken zorlu bir diziliş oluşturuyoruz. Parh ve ben geniş bir V formasyonunun ucunu oluşturuyoruz ve morleth mesafeyi tüketiyor, dünyanın yüzeyinin hemen üzerinde süzülürken toynakları dalgalanan kuru otların uçlarına neredeyse hiç değmiyor.

Akşam karanlığında Evisar'ın üzerinde çalkalanan büyü her zamankinden daha kötü görünüyor. I

Bu hayatta payıma düşen düşmanlarla karşılaştım. Yine de, önümüzde yatan şeyi düşününce kalbim titriyor. Ancak çok daha kötüsü, kara yıldırım tehdidi. Ruvaen'in kuşatmasını kırıp kale duvarlarının kutsallığına girmeliyiz ki yeni bir itlaftan güvenle korunabilelim. Eğer bizi koruyacak büyülü bir ışık olmadan bu açık alanda yakalanırsak, hepimiz yok oluruz. Rahatlatıcı bir düşünce değil ama motive edici bir düşünce.

Sonunda, büyüünün parıltısı ve ayın yarı kapalı korkunç gözüyle aydınlanan harabe şehir ortaya çıkıyor. Bakışlarımı daraltıyorum,

Bir zamanlar yüksek ve görkemli olan yapıların yıkıntıları arasında dolaşan hobgoblinlerin izlerini arıyorlar. Kendilerini saklamak için hiçbir girişimde bulunmuyorlar. Kafalarını, uzuvlarını, derilerini ve Kurbanlarının iç organları, yıkılmış binaların en yüksek noktalarında, sahip olduklarını ilan eden korkunç pankartlar boyunca.

Tanrım, hobgoblinlerden nefret ediyorum.

Bir kolumu kaldırıyorum; oluşum durma noktasına geliyor. Bu alçak noktadan şehir kalıntılarının ötesinde bizi nelerin beklediğini göremiyoruz, sadece tepemizde patlayan ve dalgalanan büyüyü görebiliyoruz. Ruvaen şüphesiz yaklaştığımızın farkında ve bu kuşatmayı sona erdirip kaleyi sonsuza dek ele geçirmek istiyor. *Ortolarok*'um için sıcak bir karşılama hazırlamış olacaktır.

Boğazımda bir hırıltıyla Knar'ı grubun önüne doğru itiyorum, sonra eyerimde dönüp atlılarıma bakıyorum. Bir yabancının savaşında savaşmak için kâbus ve dehşet içinde beni takip eden tüm bu cesur erkekler ve kadınlar.

Liderlerini, yoldaşlarını, arkadaşlarını kaybettiler. Bu gece bitmeden daha fazlasını kaybedecekler. Yine de bana hizmet ediyorlar. Böyle bir sadakati hak etmek için ne yaptım bilmiyorum.

"Kardeşlerim!" Kılıcımı başımın üzerine kaldırarak haykırıyorum. "Kız kardeşlerim! Bu gece bilinmeyene doğru at sürüyor ve savaşın görkemiyle tanıyoruz! Ama her zaman hatırlayın; aldığımız ve verdiğimiz her can, Mythanar ve Yeraltı  lemi içindir. Amacınıza sadık kalın ve asla tereddüt etmeyin." Bakışlarımı onların üzerinde gezdiriyorum, sanki her bir çift gözle ayrı ayrı karşılaşabilirmişim gibi. Bazı yüzlerde bir umut kıvılcımı, bazılarında ise acımasız bir kararlılık görüyorum. Birkaçında ise umutsuzluk çoktan yerleşmiş. Bu az sayıdaki kişi geceyi sağ ge iremeyeceklerini zaten biliyor. Ama yaşamaları gereken şeyle karşılaşacaklar.

Cesaretle geliyorlar ve ben onları bu yüzden daha çok seviyorum.

Bir kez daha kılıcımı salladım: "*Drag-or, ortolarok!*"

Ve cevap verirler, sesleri bir ölüm korusu halinde yükselir: "*Rhozah! Rhozah!*"

Knar'ın başını çevirip şehre bakıyorum. O boz kupalarla ve aralarında dolaşan gölgeli formlarla yüzleşin. Büyülerin acı veren ışığıyla yüzleş ve büyü, hem ölümlü hem de fae, rakipsiz bir savaşın kakofonisi ve dehşeti. Hepsiyle yüzleşiyorum. Ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

İşte orada. Göz kapaklarımın hemen arkasında.

Faraine.

Onu tanıdığım her kılıkta bir anda görüyorum. Bir savaş alanında onu kollarıma aldığım ilk andan, onu ayaklarından kaldırıp dans pistinde döndürdüğümde yüzünde beliren şaşkınlığa kadar. O geniş, dehşete düşmüş, iki renkli gözlerinin evlilik yatağımızdan bana baktığını, korkunç bir ifşa anında görüyorum. Onları tekrar görüyorum, kendini bana teslim ederken coşkuyla parlıyorlar. Onu ciddi ve gülümseyen, ağlamaklı ve öfkeli görüyorum.

Onu ölü görüyorum. Ve bir kez daha canlı.

Hikayemiz her ne olacaksa, burada bitemez. Bu gece değil.

Gözlerimi açıyorum ve kaskımın siperliğini indiriyorum. Ruhum bir mızrak ucuna dönüşüyor ve önümdeki savaşa odaklanıyor. Her şeyimi vereceğim, kesinlikle vermem gereken her şeyi. Sonra ona geri döneceğim.

"*Drag-or!*" diye bağırıp Knar'ı harekete geçiriyorum. Atlılarım arkamdan geliyor. Morlethler hiç ses çıkarmıyor; ovada gürleyen toynaklar yok. Kükürtlü küheylanların üzerinde ölümün genişleyen gölgesiyiz.

Çalıntı şehirlerindeki hobgoblinler geldiğimizi hissediyor. En yüksek kırık kulelere ve duvarlara üşüşüyorlar, bizi karşılamak istercesine kollarını sallıyor ve göğüslerini dövüyorlar. O kadar çoklar ki, bir yerde hiç görmediğim kadar çoklar. Ruvaen'in bu süreçte hayatını kaybetmeden onları kendi diyarlarından buraya taşımayı nasıl başardığı beni aşıyor. Ama

Buradalar ve trol zırhı giymiş troldefolklardan korkmuyorlar. Kösele gibi derilerini kaplayan kaba tüyler dışında kendileri de çıplak olmalarına rağmen, kendilerini vahşi bir şekilde teşhir ediyorlar. Belki de ölümün kucaklamasını memnuniyetle karşılıyorlar; böylesine itici yaratıklar için bir rahatlama olmalı.

bu hayatı geride bırakmak.

"*Orghru, ortolarok!*" diye bağıyorum ve mahmuzlarımı Knar'ın böğrüne saplıyorum. Israrıma karşılık veriyor ve karanlık gökyüzüne tırmanmaya hevesli bir şekilde havalanıyor.

Yıkılmış şehrin en dış duvarlarına ulaştığımızda, Morleth ordusu bir dalga gibi yükseliyor, öfkeli hobgoblinlerin kafalarını süpürüyor. Füzeler uçuşuyor; taşlar, kafatasları, kırık mızraklar, kopmuş kafalar. Bu canavarların çirkin ellerine geçirebildikleri her şey. Çoğu morleth'imizin çalkalanan toynaklarının altında işe yaramaz bir şekilde ısılık çalıyor, geri kalanı ise sağlam trolde zırhımızdan geri tepiyor. Bir şey zırhıma çarpıyor ve bir kemik tozu bulutu içinde paramparça oluyor. Altımızdan hüsrana dolu öfke çığlıkları yükseliyor ve şehrin sokakları birbirine giriyor.

Binicilerimden birkaçı hayvanları kesmek için alçalıyor. "Havada kalın!" diye bağıyorum ama çok geç. Eyerlerinden çekildiler. Hobgoblinler üstlerine yığılıyor, kana susamış bir neşeyle çığlık atıyor, zırhlarını parçalamaya ve sert trol derilerini delmeye çalışırken çığlıklarını bastırıyorlar. Yardım etmek için duramayız. Tek yapabildiğim, zırhlarından kurtulabilmeleri için dua etmek. ve bineklerini geri alacaklar.

Daha yükseğe çıkıyoruz. Ama bu da tehlikeli, çünkü vahşi büyü bizi yukarıdan yakıyor. Savaşçılarımın biri asi bir büyü ışığı tarafından vuruldu. morleth'ini altından buharlaştırır. Sert bir şekilde düşüyor ve aşağıdaki çürümüş çatıya çarpıyor. Ona ne olduğunu göremiyorum.

O zaman şehrin ötesindeyiz. Miphates'in geçemediği savunmanın üzerinden yelken açtık. Şimdi şehir ile dağın gölgesinde yer alan kale arasındaki düzlüğe bakıyoruz. Büyünün sert parıltısı Ruvaen'in ev sahiplerini ortaya çıkarıyor. Kalbim küt küt atıyor.

Düşündüğümde de kötü. Tek bir bakışta, ay bıçağı silahlarıyla donanmış en az üç yüz Orrian mızraklısını hesaplıyorum. Boynuzlu kafaları ve hırıltılı miğfer maskeleri, Ruvaen'in davasına hizmet etmeleri için dokuz cehennemin derinliklerinden iblisler çağırdığına inanacak bir adama yol açabilir.

Onların ötesinde, çoktan *viruliumdan* kudurmuş ve savaşmaya hevesli, kılıçlarını kalkanlarına vuran yaya askerler, Noxaurian berserker'ler var. Ancak kaleye yaklaşamazlar, çünkü güçlü koruma büyülerini onları uzak tutar. Bazı karşı büyüler şu anda bile bu korumaları yıkmak için çalışıyor ve kaotik ışık ve güç patlamalarını gökyüzüne dalgalandıran da bu. Şimdilik, koğuşlar dayanıyor.

Miphatlar kalenin içinde. Ama daha fazla dayanamayacaklar ve sonra Çılgınlar akın edecek.

Kale çoktan tehdit altında. Koğuşlar Ruvaen'in kuvvetlerinin çoğunu uzak tutsa da, devler insan büyüünden etkilenmeden doğruca geçip gittiler. Onlar acımasız, tek gözlü canavarlar ve dev yaban domuzları.

Çeneleri ve sarı dişleri vardı, en uzunları en az kırk metre yüksekliğindeydi. Kocaman

Karmakarışık sakallardan oluşan çalılar çıplak gövdelerinin üzerine dökülüyor. Elllerinde devasa savaş çekiçleriyle kalenin kapılarını ve duvarlarını dövüyor, uzak taraftaki büyücüler onları eski haline getirebildikçe büyülü takviyeleri hızla kırıyorlar. Er ya da geç, büyücülerin büyülerini tüketenler.

Devler alaşağı edilmeli yoksa bu gece olacakların hiçbir önemi kalmayacak.

"*Drag-or!*" Bağırıyorum ve hücum ediyorum, Knar'a sihirli fırtınanın içinden ve Orrian mızrakçıların başlarının üzerinden rehberlik ediyorum. Mızraklarına manevra yaptırıp

Aşağıdan yayılan keskin ay ışığı yayları. Bu yaylar morlethlere çarptığında, hayvanlar anında parçalanır ve binicilerini yere çakılmak zorunda bırakır. Ancak Trolde düşebilir. Savaşçıları yere iniyor, silahları

Hazır olun ve düşmanlarımız onlara yaklaşmaya çalışırken yıkım çemberlerini oymak için çalışmaya başlayın.

Parh'ın sert sesi sağ tarafıma komutlar yağdırıyor. Morleth'ini döndürüyor ve devlerden birini ele geçirmek için bir grup savaşçıya liderlik ediyor. Sol kanadımda Lur da aynısını yapıyor, ben ise atlılar peşimde, kapıya vuran en ortadaki dev hedef alarak dümdüz uçuyorum.

"Göze doğru git!" Yaklaşırken bağıyorum. Savaş çekici havaya savruluyor ve biz de ondan kaçınmak için kaçıyoruz. Aramızdan biri o kadar çevik değil ve bir morleth, binicisi düşerken bir duman pufu içinde kayboluyor.

Knar hızlı ve dokunuşlarıma duyarlı. Hem çekiçten hem de devin sallanan kolundan kaçıyor ve o iğrenç yüze yaklaşıyoruz. İğrenç bir nefes duyularıma saldırıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, eyerimde bir yana yatıyorum, kılıç kolumu uzatıyorum. Ağır başını çeviriyor, gözüne gelecek bir darbeden kıl payı kurtuluyor. Kılıcım onun yerine kocaman, püsküllü kulağının üst yarısını kesiyor.

Dev böğürüyor ve çekicini çılgınca savurarak atlılarıma bir *geyik* sürüsü gibi saldırıyor. Bir atlı daha düşüyor ve bir başkası. O kocaman çekiç o kadar yakınımdan geçiyor ki rüzgarını hissediyorum. Knar'ın dizginlerini çekiyorum.

Birden önümde kocaman yeşil bir el beliriyor. Yana yatmaya çalışıyorum ama Knar yeterince hızlı değil. Çizgili ve yağlı avuç içine bir tuğla duvar gibi çarpıyoruz. Knar hemen bu dünyadan kendi boyutuna geri dönerek kayboluyor ve beni yeryüzüne düşmek zorunda bırakıyor.

Düşüş hiçbir şey değil - bir an havadayım, sonra toprağa çarpıyorum, nefesim ciğerlerimden sökülüyor. Ben tepki veremedim, kıvrık hançer tırnaklı kocaman bir ayak tepemdeki büyüün parıltısını engelliyor. Sadece zamanım var

Üzerime sertçe inip bedenimi yere yapıştırmadan önce kendimi destekliyorum. Zırhım gıcırlıyor ama sırtımdaki çiviler o devasa tabanın nasırlarını deliyor. Dev çığlık atıyor.

Bir sonraki an, ayak kalkıyor. Tekrar nefes alabiliyorum. Kendimi topraktan kaldırıp havayı ciğerlerime çekiyorum. Her nasılsa kılıcıma olan hakimiyetimi kaybetmedim. Siperliği yüzümden geriye doğru çekerek tepemdeki uluyan canavara bakıyorum, hâlâ ağır ellerini sallayarak beni savuşturmaya çalışıyor.

ortolarok. O kırmızı ve öfkeli göze yeterince yaklaşamazlar.

Mantığım beni caydıramadan harekete geçiyorum. Kılıcıma havaya kaldırıp en yakın ayağa doğru sıçırıyorum, ayak önüme ağır bir şekilde düşüyor ve yeri sarsıyor. Tek elimle dizimi aşip eski püskü lamia derisinden bir peştamala tutunuyorum. Kendimi devin geniş kolanını saran kemere doğru çekerken sert deri ağırlığımı taşıyor. Koku tarif edilemez. Dev kendi etrafında dönerken tutuşumu korumak için mücadele ediyorum.

savunma dansı. Gövdesinin üst kısmında giysi yok ama sakalının o gür kısmı amacıma hizmet edecek. Ona doğru atıldım, kaba saçlarını kavradım ve hızla devin omzuna tırmanıyorum. Ancak o zaman beni fark etti.

Yeşil-gri derinin kıvrımları tek kırmızı gözün üzerinde bir çıkıntı oluşturuyor.

Dönüyor, destek için kulağını tuttuğumda beni görmeye çalışıyor. İri eli beni bir böcek gibi uzaklaştırmaya çalışıyor. Dışarı savruluyorum, o şişkin burnu bacaklarımın arasında kavriyorum. Kılıcıma savurup o kocaman siyah gözbebeğinin tam ortasına saplamadan hemen önce dev öfkeli bir böğürtü çıkarıyor.

Kan fişkırıyor, üzerime sıcak çamur sıçırıyor. Devin uluması aniden kesildi. Dizleri yere çarpmadan, devasa bedeni öne doğru yuvarlanmadan önce ölmüştü. Hâlâ çekici kavrayan uzanmış kolu menteşeleri kırarak son bir kez vuruyorum. Düşmanımdan kurtuluyorum ve kapılardan birinin yana doğru yuvarlandığını görmek için dönüyorum. Uzak tarafta bir grup büyücü duruyor, hepsi kukuletalı ve cüppeli, dehşete kapılmış gözleri beyaz halkalar halinde bana bakıyor. Bir bağırisla harekete geçiyorlar ve gediği onarmaya çalışıyorlar.

"Knar!" diye bağıyorum. Morleth'im yanıt vermiyor, karanlık boyutundan yeniden ortaya çıkmayı reddediyor. Tepemde *ortolaroklar* daire çiziyor. Biri alçaktan süzülüyor, anlayamadığım kelimeler haykırıyor. "Gidin!" Bağıyorum ve hâlâ duvarlara saldıran diğer iki deve işaret ediyorum. "İndirin onları!"

İtaat ediyorlar, beni bu savunmasız pozisyonda bırakmak istemiyorlar. Ama kale duvarı ile koğuş büyüğü arasındaki bu toprak parçası yeterince güvenli. Noxaurianlar kendilerini büyüğü bariyere atıyor, geçmek için can atıyorlar. Bir kez daha, bir karşı-büyü dalgası ward-spell'den geçiyor. Dışarıda birileri onu kırmak için çok uğraşıyor ama henüz başaramadılar.

Arkamdan bir homurtu.

Dönüyorum, zor nefes alıyorum. Devin düşmüş bedenine bakıyorum. Demek öyle. Birisi her şeye rağmen duvarın içine girmiş.

Kızıl bir canavar önümde duruyor, gururlu ve kaslı, dört parıltılı toynaklarından alev dilleri çıkar. Daha fazla alev vücudunu sarar ve alnından çıkan sarmal boynuzdan fışkırır. Gözlerinde parlayan korkunç ışık olmasaydı çok güzel olurdu.

Sırtında, alevlerden etkilenmemiş, eşit güçte bir figür oturuyor. Bir Licornyn, bir tek boynuzlu at binicisi. Kılıç kolunu korumak için bir omuz siperi ve eldiven dışında zırh giymez. Simsiyah saçları, sert ve acımasız bir şekilde keskinleştirilmiş yüzünden geriye doğru savruluyor. Şakağından şakağına siyah bir savaş boyası şeridi uzanıyor ve alnını çevreleyen bükülmüş taçtan yansıyan cehennem ateşi gözlerinde parlıyor.

Düşmüş devin yanında, onunla yarı kırık kapı arasında durduğum yerden bana bakıyor. Parlayan gözleri kırmızı yarıklara dönüşüyor. "Selam sana Trolde Kralı," diyor çatırdayan ateşten bir sesle. "Neden bunları savunuyorsun? duvarlar?"

Miğferim ve onunla birlikte tacım da gitti. Bu adam beni nasıl tanıdı? Kılıcımı arıyorum, devin yıkık gözünden çıktığını görüyorum, ulaşamıyorum. Ancak büyük sopam hâlâ sırtıma bağlı. Dişlerimi gıcırdatarak onu çekip kurtarıyorum ve bir savaşçı duruşu alıyorum. "Müttefiklerimin duvarlarını savunmakla yükümlüyüm."

"Müttefikler mi?" Licornyn kelimeyi tükürür, ifadesi karanlık ve korkunçtur. "Bu savaşta yanlış taraftasınız."

Omuz silkiyorum. "Huzurlu bir öğrenim merkezine saldıran ben değilim."

Tek boynuzlu at bana doğru bir adım atıyor, toynaklarından ateş fışkırıyor. "Farkında değil misin?" diye hırlıyor binicisi. "Gerçeği görmüyor musun? Bizden her şeyimizi aldıklarında, asla doymayacaklar. Açlıkları sadece büyümek. Bir dahaki sefere senin için gelecekler."

Dişlerimi göstererek ileri atıldım. "Bu kadar konuşma yeter, Licornyn!" Bir kolumu göğsümü gösterecek şekilde açıyorum. "Bitirelim şu işi!"

Licornyn, uluyan bir savaş çılgılığıyla bineğinin boynuna eğilir ve onu hücumla teşvik eder. Atsız olmama rağmen, onu karşılamak için dimdik duruyorum. Tek boynuzlu atın kafatasını ezmek ve binicisini yere savurmak niyetiyle sopamı güçlü bir yay çizerek savuruyorum. Hedefim doğru; zihnimin gözünde çarpma anının tezahürünü görebiliyorum.

Düşünüldüğü kadar hızlı, Licornyn'in kılıç kolu parlıyor. Kılıcı, taştan silahımı kesip ikiye ayırırken kırmızı cehennem ışığıyla parlıyor.

Isı duyularımı dolduruyor.

Bu rüyayı biliyorum. Bunu daha önce de yaşadım. Bu dehşet anı ayaklarım Bir uçurumun kenarına yaklaşıyorum. Eşikten aşağıya, aşağıya, aşağıya, o korkunç derinliklere bakarken.

Karanlık esniyor.

Ve daha da derinlerde, anlaşılmaz kulaçlarda, dünyanın merkezindeki engin, çalkantılı, canlı kütle.

Kıpırdanıyor.

Aşağıdan bir sıcak hava püskürüyor, tenimi kavuruyor, giysilerimi, saçlarımı parçalıyor. Küçük, çıplak ve kelim, açık kabarcıklarla kaplıyım. Ve hala o karanlığa bakıyorum, bu gizemin enginliğini, bu dehşetin muhteşemliğini kavramaya çalışırken gözlerim yuvalarında eriyor.

Çatlamış dudaklarım ses çıkarmadan tek bir kelime oluşturuyor: *Ejderha*.

Ayaklarımın altındaki dünya sarsılmaya başlıyor. Sendeliyorum, kollarım dönüyor,

o tehlikeli kenarda dengemi korumak için mücadele ediyorum. Ayaklarımın altında bir çatlak açılıyor, yarılıyor, genişliyor. Ben düşerken kristaller cırtlak bir ahenkle şarkı söylüyor.

-Ve odamın zeminine sertçe düştüm.

Nefesim kesiliyor, etrafımdaki dünya sallanırken anlamaya çalışıyorum.
Duvarlar homurdanıyor ve inliyor. Kalbim boğazımda, bakıyorum
Sallanan *lor* kristallerinin ışığında çevre tanınmaz hale geldi. Benim odam.
Yatak odam. Yeraltı Âlemi'nin derinliklerinde.

Ejderha.

Bu düşünce kristalleşmeye fırsat bulamadan bir sarkıt parçası tavandan
kopup küçük kahvaltı masamı parçalara ayırıyor. Oymalı şöminenin bir parçası
ocağa düştü,
cam eşyalar devrilir, paramparça olur. Uzak duvardaki gardırop öne doğru
eğilir,
çatlayarak açılıyor ve içindekiler bir toz sağanağına gömülmeden hemen önce
dökülüyor.

İşte bu kadar.

Bu son.

Ejderha uyandı.

Gözümün köşesinde bir şey parlıyor. Başımı çeviriyorum, dikkatim tek bir
noktaya odaklanıyor: komodinimden düşmüş bir meyve bıçağı, çılgınca eğilen
zeminde zıplayıp dans ediyor. Bıçağın derimi nasıl ısırdığını umursamadan
onu kapıyorum. Parmaklarımı sertçe sıkarak kanın şiştiğini hissediyorum,
sonra kanlı elimi yere bastırıyorum.

Vahşi gümbürtü ve homurtular arasında bile onları hissediyorum - bu
sarayın her taşına gömülü milyonlarca mikroskobik *urzul* kristalini. Gözlerimi
kapatıyorum, zihnimi kabaran dehşetin içinde konsantre olmaya zorluyorum.
O taşların rezonansına ulaş ve onu bana çağır.

Kristal kalbimin etrafını sarıyor. Yayılıyor.

Parlayan mücevher oluşumları etimden fişkırıyor, pürüzlü bir şekilde çıkıntı
yapıyor.

her eklemden işaret ediyor. İçeride daha da hızlı yayılıyor, korkuyu engelliyor.
Ben taşım. Sertim. Etrafımdaki dünya parçalanırken hiçbir şey hissetmiyorum.

Ağır bir Şey kafatasıma çarpıyor, paramparça oluyor. Etrafıma toz ve moloz yığınları dökölüyor ve *en gúlü* ışıklar yanıp sönüyor ve kararıyor.

Saatler gibi geldi. Gerçekte, muhtemelen bir dakikadan fazla değildi. Tüm hayatların yaşıandığı, sona erdiği ve yeniden yaşıandığı o dakikalardan biri.

İşim bittiğinde, kristal bir topun içinde kendi içime kıvrılmış yatıyorum. İnsan bedenimi ezip toz haline getirmesi gereken kaya parçalarıyla kaplıyım.

Ama ben *Jor'um*. Ve hayattayım.

Doğrulamak, molozları ve kırık sarkıt levhalarını itmek için gereken iradeyi bulmanın ne kadar sürdüğünden emin değilim. Ayağa kalkıp çok yönlü değerli taş gözlerime bakmak için. Odam tanınmaz halde. Buranın bir zamanlar prenseslere layık, iyi döşenmiş bir oda olduğunu kimse bilemezdi. Burası, yarı gömölü tek bir *lor* taşının zayıf bir şekilde aydınlattığı bir mağaradan başka bir Şey değil.

Telaşlanmadan o *lordu* ekip kurtardım. İkiye bölünmüş ama büyük yarısı hâlâ parlıyor. Uzaktaki duvarı aydınlatmak için tutuyorum. Kapı, düşmüş kayaların arkasında tıkalı. Uzak taraftan bir tırmalama sesi duyduğuma neredeyse eminim. *Hael*. Zihnimin taşın altına gömülmüş uzak bir parçası, korumam için korkuyla haykırmaya alışıyor. Yaşıyor mu? Depremde gömüldü mü? Ama bunlar sorular başkasına aitmiş gibi görünüyor. Bana değil. Ben sertim. Korkusuzum. Etkilenmem.

Yavaşça odanın içinde ilerliyorum, kristalleşmiş ayaklarım altlarındaki küçük taşları eziyor. Tırmalama sesleri artık daha yüksek ve sesler dönen tozun ve kaya katmanlarının arasından geliyor.

"Faraine?"

"Prensese mi?"

"Faraine, beni duyabiliyor musun? Orada iyi misin?"

İki ses. Hael. Ve Theodore. Tuhaf. Kardeşimin bu kadar çabuk yardımına koşmasını beklemezdim. Tabii kıpırdanma başladığında zaten oradaydı ve beni bir kez daha rahatsız etmek için pusuda bekliyordu. Geri ekiliyorum,

Kapı ile aramdaki kaya yığınınına bakıyorum. Tehlikeli görünüyor ama yerinden oynatmaya çalışabilirim. Sonuçta üzerime yuvarlanırsa ne fark eder ki? Ama bir şekilde, uğraşacak iradeyi kendimde bulamıyorum. Bırakın beni kendi zamanlarında çıkarsınlar. Bu arada . . .

Odanın ortasına dönüyorum, *lorst* hâlâ ellerimde. Boynumdaki kristal kolye sertleşmiş göğsümde usulca *şingirdiyor*. Dürtüyle ona dokunuyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"Hayatının bedeli ödendiğinde, kristaldeki karanlığın temizlenmesi muhtemeldir."

Keskin bir nefes alıyorum. Vor'un derin ve karanlık sesi hafızamda gümbürdüyor. Onunla birlikte, taşın her katmanını delip geçen ve beni içten içe delip geçen yakıcı bir duygu parlaklığı geliyor. Hayatımın bedeli ... ama bunu kim ödeyecek? Vor mu? Şu anda bile babamın savaşında hayatını riske atan Vor. Vor, çoktan ölmüş olabilir.

Avucumdaki kolyeye, kalbindeki o siyah noktaya bakıyorum. Yavaşça, yüzümü kaplayan kristaller temizleniyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Yüzümü buruşturarak yumruğumu kolyenin etrafına kapatıyorum, *joru* tekrar etrafıma çekmeye çalışıyorum. Şimdi koruyucu örtümden yoksun olmanın zamanı değil. Şimdi böyle duyguların zamanı değil. Güçlü olmalıyım. Sert olmalıyım. Olmalıyım-

"Ah! Aklını başına toplamışsın, görüyorum. Güzel, güzel. Oraya vardığımda seni kanlı bir posaya dönüşmüş halde bulacağımdan korkuyordum."

Bu ses, bir kazma kadar keskin, beni sarsarak farkındalığımı geri getiriyor. Ne kadar zamandır duygusuzluğun sert alanında kaybolmuştum? Emin değilim. Elimdeki *lorst* söndü ve parıldayan ışık dışında tüm oda karanlık.

Balkon pencereimin kırık çerçevesi içinde duran bir figür. O da benim gibi tepeden tırnağa kristal bir kabukla kaplı, canlı ışıkla hafifçe titreşiyor.

"Maylin?" Diyorum. Sesim sert ve garip bir şekilde yankılanıyor.

Parlak altın rengi ve güçle parıldayan gözleri parlıyor. "Şaşırmış gibisin. Nasıl tamamen *jor* yapılacağını unuttuğumu mu sandın? Bazı numaraları benimki gibi yaşlı bir zihin bile unutamaz." İşaret ediyor. "Kalk kızım. Bizim başka bir yerde iş. Kapınızı tırmalayan o aptallar her an gelebilir. Onlar size ulaşmadan uzaklaşmalıyız."

Merak hissetmeyecek kadar taş kesildim. Sadece ayağa kalkıyorum, kırık kayanın üzerinden geçiyorum ve onun elini tutuyorum. Beni pencereden balkonumdan geriye kalan tek şey olan küçük çıkıntıya götürüyor. Orada bir morleth duruyor, karanlıktan başka bir şeyin üzerinde kıvranan siyah bir gölge. Gözleri yanan kömür topakları gibi yanıyor.

"Ne?" Maylin şaşkınlıkla ona döndüğümde "Ne?" dedi. "Yoksa bunca zamandır nasıl gelip gittiğimi sanıyorsun? Tanrı vergisi yeteneğimiz uçmayı mümkün kılmıyor ki." Atına biniyor, yaşı ve vücudunu saran kristal göz önüne alındığında şaşırtıcı bir çeviklikle hareket ediyor. Morleth onun ağırlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Eyere yerleşiyor, sonra elini bana uzatıyor. "Atla."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yolda açıklarım. Gel."

Dudaklarım aralanıyor, sorular hızla çoğalıyor. *Jor*'un katmanları arasında bile bir şeyler beni huzursuz ediyor. "Emin değilim-"

Arkamda bir gümbürtü kopuyor. Dönerek, kapımın önündeki taşların düştüğünü görüyorum. Hael bir toz fırtınasının içinden geçiyor, elinde bir *lor* taşı tutuyor. Arkasından boğuk bir ses, "Onu görüyor musun?" diye haykırıyor ve büyük trolde muhafızımın etrafından bakmaya çalışan kardeşimin figürünü yarı görür gibi oluyorum.

Hael cevap vermiyor. Odanın içine doğru bir adım daha atıyor ve ışığını daha iyi açabilmek için *lordu* daha yükseğe kaldırıyor. Kristalleşmiş derimin üzerinde yanıp sönüyor, parçalanmış ışık parıltıları dans ediyor. Hael kısa bir süre durdu. Gözleri genişliyor. Özenle kurduğu bariyerlerin arkasından mutlak bir şok dalgası yayılıyor.

"Prenses!" diye soluk soluğa bağıyor.

Başka bir kelime daha kuramadan, parlak bir beyaz ışık patlaması odayı doldurur. Hael haykırıyor, yüzünü örtmek için elini kaldırıyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, Maylin'in bastonunu tuttuğunu görüyorum, bastonun parlaklığını

acı veren bir ışınla taş. "Dur!" Ağlıyorum. "Ona zarar vereceksin!"

"Bin o zaman ve gidelim," diye tersliyor cadı. "Gerçekten durup bahaneler uydurmak mı istiyorsun? *Yürü kızım!*"

Oyalanacak zaman yok. Çıkıntıdan morleth'in sırtına sıçradım, kollarımı cadının beline doladım ve o canavarını harekete geçirirken sıkı sıkıya tutundum. İki *jor kaplı* bedenimizin ağırlığını umursamadan, Morleth sarayın üzerindeki havada dörtnala koşuyor, canlı bir karanlık çizgisi gibi hareket ediyor, sadece fiziksel formunu koruyor. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, Hael'in pencereye doğru sendelediğini, ayaklarının kırık balkonun kenarına dayandığını görüyorum. Theodre ona katılıyor ama ben hızla arkamı dönüyorum. İhtiyacım olan son şey kardeşimin beni bu halde görmesi. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

morleth'in gövdesinin namlusunu bacaklarımla kavıyorum ve önümdeki gölgelere bakıyorum.

Kargaşanın ardından Mythanar karanlıktır. Mağara tavanındaki kristaller *karanlığın* en alt noktasında ve normalde şehrin sokaklarını aydınlatacak olan en parlak taşların hepsi düşmüş, çatlamış ya da parlamak için mücadele ediyor. Hasarın ne kadar kötü olduğunu göremiyorum ama aşağıdan yükselen korku baskısını, şehir sakinlerinin kalplerindeki kargaşayı hissedebiliyorum. Yıkılan binaların enkazında sevdiklerini bulmak için çırpınıyorlar. En azından bedenim ve ruhum güvenli bir *şekilde jor* ile sarılmışken, onların korkusu beni bir zamanlar olduğu gibi acıya boğamaz.

Maylin ve ben şehrin üzerinde süzülüyoruz. Duvarların ötesindeki uçuruma ulaşıyoruz ve Mythanar'ı ve insanlarını geride bırakarak duraksamadan devam ediyoruz. Yaşlı cadı morleth'ini kanal açıklıklarından birine yönlendiriyor.

su çağlayanları. Troldefolk bu yeraltı dünyasında gezinmek için çok sayıda nehir yolu kullanıyor ve bu açıklıkların her birinin Yeraltı Diyarı'nın farklı bir kasabasına, köyüne veya şehrine gittiğini öğrendim.

Kanalın yakın sınırlarına giriyoruz ve morleth akan bir selin üzerinde süzülüyor. Burası zifiri karanlık, tek ışık kaynağı Maylin'in bastonunun ucundaki kristal. Etrafımızı aydınlatmak için hiçbir şey yapmayan soluk bir parıltı yayıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Tekrar soruyorum.

"Göreceksin."

"Ejderhayla yüzleşmeye hazır değilim Maylin."

Homurdanıyor. *Jor'la sarılmış* bedeninden gelen bu ses tuhaf. "Sana verdiğim onca emeği boşa harcayacağımı mı sanıyorsun? Hayır, çocuğum. Bir mağara şeytanı üzerinde *va-jor* yaptın; yüzleşmeye hazır olmaktan çok uzaksın

Arraog!"

Ağzımı kapatıyorum. Ona baskı yapmanın pek bir anlamı yok. Yakında cevaplarımı alacağıma şüphe yok. Maylin'in taşından gelen ışık başımı döndürüyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve *jor'a* daha da derinlemesine dalıyorum. Mağaranın duvarları nehrin sesiyle yankılanıyor ve duyularımı dolduruyor. Kendimi onunla birlikte akmaya bırakıyorum, morleth'in hareketiyle sallanıyorum, karanlığın kollarına sarılıyorum. Korku farkındalığımın arkasını tırmalıyor, içeri girmeye çalışıyor ama kalkanım çok kalın ve güçlü. İstemediğim hiçbir şeyi hissetmek zorunda olmadığımı bilmek içimi rahatlatıyor.

"Buradayız."

Gözlerimi açıyorum. Bir kez daha, tüm zaman kavramı elimden kayıp gitti. Ne kadar yol aldığımızı, ne kadar süre gözlerim kapalı ve duyularım bastırılmış halde yolculuk ettiğimi bilmiyorum. Mythanar'dan saatlerce uzakta olabiliriz. Bilirsin. Ya da günler.

Nehir kasabalarından birine geldik. Trolde konutları tepemde beliriyor, doğrudan kat kat yüksek bir mağara duvarına oyulmuşlar. Çok az *lorst* feneri kaldığı için fazla bir şey göremiyorum, ancak

Hasar ve yıkım, şüphesiz en son kıpırdanmalardan kaynaklanmıştır. Bütün Sarp kasaba nehre doğru devrilmeye hazır görünüyor. Havada da garip bir pus var, suyun yüzeyinde gezinen ve her taşa yapışan yeşilimsi bir sis.

"Neredeyiz biz?" Maylin atından inip nehre doğru uzanan taş bir iskeleye çıkarken soruyorum. Ona katılmak istemeyerek morleth'in eyerini kavıyorum.

"Bu kasabanın adı Murzush'tu," diyor Maylin, esasını kaldırarak Kristal ışık en yakındaki evlerin sessiz yüzlerinde parıldıyordu. "Bir zamanlar burada yaşamış olanlar dışında hiçbir önemi olmayan bir yer."

"*Bir zamanlar* burada mı yaşıyordun?"

"Evet. Artık çoğu öldü. Ölmeyenler de yakında ölecek."

Keskin bir nefes alıyorum, zehir kokusunu içime çekiyorum. Acı, yakıcı, iğrenç.

Raog zehri. Şimdi o yeşil pusu anlıyorum. Ejderha dumanı. Dünyanın derinliklerinden yükseliyor, çatlaklardan ve yarıklardan nüfuz ediyor, kirletiyor Havayı.

Raog'un etkilerini gördüm. Onun etkisine kapılanların ellerinde acı çektim. Bakışlarımı kaldırıp o hayalet binalara bakıyorum. Kaç tanesi birbirine düşman olmuş kasaba halkının parçalanmış bedenlerini barındırıyor? Kaç ebeveyn çocuklarını katletti, kaç sevgili birbirini parçaladı? Artık sessiz olan bu sokaklarda ne kadar acı ve yıkım yankılandı?

"Neden buraya geldik?" Yumuşakça soruyorum, kelimeleri kristal gibi sertleşmiş dudaklarımdan soluyorum. "Zehir bizi de almayacak mı?"

"*Raog jor*'un içine giremez," diyor Maylin. "Kendini zırhlı tutarsan bir şey olmaz. Ayrıca, saatler oldu ve dumanlar dağılıyor."

Attan inmemi işaret ediyor. Bunu isteksizce yapıyorum, ayaklarım iskeleye değerken morleth'i suyun üzerinde havada bırakıyorum. "Neden burada olduğumuza gelince," diye devam ediyor cadı, "hayatta kalanlar olabilir.

Çocuklar

bazen *Raog*'dan çok fazla etkilenmezler. Ancak hiç kimse onlara zamanında ulaşamaz. Trolde zehri solumaktan çok korkuyor

ve dağıldığından emin olana kadar hiçbir yere yaklaşmayacaklardır. Ama bizim aynı endişelerimiz yok. Yani, yine de iyi bir şeyler yapabiliriz, ha?"

Jor örtüm titriyor, düşmekle tehdit ediyor. Herhangi bir çocuğun burada yaşanan dehşete katlanması fikri . . . Bunu düşünmeye dayanamıyorum.

Maylin'in söylediklerinin doğru olma ihtimali varsa bile dönüp kaçamam.

Uçurumun eğimli patikasında onu takip ediyorum. Tüm o ölüm dolu konutların boş kapı ve pencereleri, sanki

zehirli hava. Vahşetin ilk işaretlerini görmemiz uzun sürmüyor. Vahşi

ölümler, öldürücü ve kanlı. Erkekler, kadınlar. Çocuklar da. Tanrılara

şükürler olsun ki taşla sarılmışım, yoksa savunmamı kırmak için çok uğraşan dehşete karşı çaresiz kalabilirdim.

"*Raoglar* böyledir," diyor Maylin, sesi duygudan yoksun. "Bu onları bazen kendilerine zarar vermeye, bazen de tüm canlılardan nefret etmeye iter. Çoğu zaman ikisi de olur."

Üst sokaklara tırmanıyoruz ve burada bir kavganın kalıntılarını keşfediyoruz. En az elli troldefolk burada sonlarını bulmuş, uzuvlar uzuvlardan kopmuş, kafalar omuzlardan ayrılmış. Isırık izleri, kemirilmiş ve çıkıntılı kemikler . . . Bakamıyorum. *Jor*'um titriyor; tutunmak, kendimi güvende tutmak ve içimde saklamak için her şeyimi harcıyorum.

"İşte," diyor Maylin, siyah bir açıklığın önünde aniden durarak. Bu bina geçtiğimiz diğerlerinden farklı görünmüyor, yine de ışığını içeri bakmak için eğiyor. "İçeride biri var. Dinleyin."

Başımı eğip nefesimi tutuyorum. Önce bir şey yok. Sonra . . . "Ağlıyor," diye fısıldıyorum.

Onay beklemeden kapıdan içeri adım atıyorum ve kan lekeli sokağı arkamda bırakıyorum. İçerisi daha da acı verici bir şekilde karanlıktı, sadece arada sırada çırpınan *lorstlar* mobilyalara dair zayıf bir izlenim veriyordu. Burası özel bir konuttu. Belki de bir aile eviydi. Peki ya ailenin kendisi? Çoğunlukla dışarıdaki sokakta ölümler var.

Ama hepsi değil. Henüz değil.

"Faraine!" diye sesleniyor cadı arkamdan sertçe. Onu görmezden geliyorum. Karanlığın derinliklerine doğru iterek, kalbimin etrafındaki taşın solmasına, etimi ve ruhumu kaplayan kristalin erimesine izin verdim. Henüz tam olarak iyileşmedim.

Başkalarının duygularını hissediyorum ama hediye hala orada. Son *jor* da kaybolup beni savunmasız bıraktığında, şimdi o hediyeye uzanıyorum. Yanıt veriyor, ilk başta kararsız. Bir elimi en yakınimdaki duvara koyarak, içindeki kristalleri çağırıyorum.

Hemen cevap veriyorlar. Dokunuşumdan yayılan titreşimler algılarımı da beraberinde taşıyor.

Şurada. Onu hissediyorum. Arka odada büzülmüş bir çocuk. Görüntü tanrı vergisi o kadar net ki, bu zifiri körlükte bile onu neredeyse görebiliyorum. O görüntüyü takip ediyorum, duyularıma parlak, keskin bıçak darbeleriyle çarpan o korkuyu takip ediyorum. Küçük bir parçam keşke *Jor*'a tutunsaydım diyor.

Bu düşünceyi bastırarak, bir kapıya gelene kadar aceleyle ilerliyorum. Kırık ve kısmen düşmüş olan bu kapı, ötesindeki küçük odaya, yuvarlak taş yataklı bir yatak odasına küçük bir açıklık bırakıyor. Küçük, topal dizli bir trolde çocuğun ellerinde tuttuğu tek bir *lorst* mekânı aydınlatıyor. Uzun beyaz saçları yüzünü ve omuzlarını örtüyor ve tüm vücudu hıçkırıklarla titrerken başı öne eğik.

"*Hiri!*" Bildiğim birkaç trolce kelimedenden birini kullanarak sesleniyorum.

"*Hiri!* Seni görüyorum

Orada!" Kırık kapı yolumu kapatıyor ama yeterince yer olmalı.

eğer bana gelirse çocuğu kaldırmam için. "Bana bak küçüğüm! Sana yardım edebilirim. Benimle gel, ben-"

Çocuk başını kaldırır. Gözleri parlıyor, taşın ışığında parlıyor. Dudakları ayrılıyor, dişlerinden geriye doğru yuvarlanıyor. Ağzından ve çenesinden aşağı yeşil köpükler damlıyor. Bir an için ikimiz de donup kaldık, her birimiz diğerinin şaşkın bakışlarına yakalandık.

Sonra saldırıyor, kıvrılmış parmakları gözlerimi oymak için uzanıyor.

OceanofPDF.com

26

VOR

Eğildim, yuvarlandım, hâlâ bir elimde sopamın kırık kabzasını tutuyorum. Tek boynuzlu at bir alev fırtınası içinde kükreyerek yanımdan geçiyor, bıçak gibi toynakları başımı birkaç santimle ısıtıyor.

Virmaer! Elbette Licornyn'ler sadece trol silahlarını ve zırhlarını değil, trol derilerini de kesebilen *virmaer* kılıçlarıyla donanmışlardır. Ayaklarımı buluyorum ve tam bineğinin başını çevirdiği sırada biniciyle yüzleşmek için dönüyorum. Adamın gözleri cehennem ateşiyle parlıyor, hayvanı saran ateşi yansıtıyor. İkisi o alevin içinde bir oldu, tek bir ölümcül düşman. Ve ben atsızım. Silahsızım.

Bir enerji dalgası duyularımı hızlandırıyor.

Dönüyorum, gözlerim keskinleşiyor. Dünyaların dokusundaki bir dalgalanma ölü devin üzerindeki havada hareket ediyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Licornyn bineğini yeni bir hücumla teşvik ederken bile, kırık sopayı bir tarafa fırlatıyor ve ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde o kafaya doğru koşuyorum. Sırtımdan alevler yükseliyor. Sıçırıyorum. "*Knar, bana doğru!*" diye bağıriyorum. Bacaklarımdaki kaslar kasılıyor ve kendimi devin alnından boş havaya doğru itiyorum.

Morleth'im gerçeklikteki bir yırtıktan, siyah bir kükürt bulutundan, homurdanan kıvılcımlardan fırlıyor. Eyerini yakalıyorum, hayvan beni gökyüzüne taşıırken kendimi koltuğa çekiyorum. Altımda, Licornyn öfkeden kükrüyor, tek boynuzlu atı ön ayaklarıyla havayı yırtıyor, havadan takip etmekten aciz.

Sol tarafımda acı dolu bir büyü lü ışık patlaması oluyor. Tam zamanında döndüğümde duvarda bir yırtık açıldığını görüyorum. Ruvaen'in güçlerinin Miphates'in büyüüne savurduğu karşı büyü her neyse sonunda işe yaramıştı. Bir Noxaurian çılgını akını dar aralıktan geçerek düşmanlarına ulaşmak için birbirlerini öldürüyor. Bir an için kendi ölü bedenleri yarığı kapatacak ve Mifatlar'a takviye için zaman kazandıracak gibi görünüyor sihir. Bunun yerine, boşluğu daha da genişletirler ve kudurmuş delilerden oluşan bir dalga ortaya dökölür. Gözlerinden, ağızlarından ve burun deliklerinden siyah zehir damlıyor.

"Gedik!" En yakınımıdaki *ortolaroklara* işaret vererek bağıryorum. İkinci bir devi indirdiler ve tehlikeye giren geçide doğru hızla geri dönüyorlar. Mifatlar Tepegöz'ün savaş çekicinin verdiği hasarı onarmak için çabılıyor ama şimdi *de virulyumla delirmiş* savaşçıların akınıyla karşı karşıyalar. Noxaurianlar boşluğa ulaşmadan önce, Morleth yukarıdan üzerlerine iner. Taş sopalar kafataslarını parçalıyor ve uluyan bedenleri uçuruyor. Çılgınlar, Trolde savaşçılarıyla boy ölçüşemez.

Knar'a yavaş bir dönüşte rehberlik ediyorum, aşağıdaki tarlaya bakarken nefesimi tutmak için bir an çalışıyorum. "Tekrar hoş geldin, aptal canavar," diye homurdanıyorum. "Uykunu iyi aldın mı?" Knar nefes alıyor ve burun deliklerinden dumanlar çıkıyor.

"Trolde!"

Bakışlarımı devin bedeninin yayıldığı yere kaydırıyorum. Licornyn bineğini devin sırtındaki tepeye doğru sürüyor ve ateşten kılıcını meydan okurcasına bana doğru sallıyor. "Geri dön ve benimle yüzleş! Yoksa düz zeminde savaşmaktan mı korkuyorsun?"

Sahayı bu tehditten kurtarmanın zamanı geldi.

Knar'ı mahmuzlayarak, bir gölge şeridi halinde aşağıya iniyorum. Hâlâ silahsızım ama kılıcım devin gözünden dışarı çıkıyor. Bir tarafa doğru eğilerek kolumu uzatıyorum ve morleth'im yanımdan geçerken kabzasını tutuyorum. Licornyn saldırısını başlattı. Bir an için görüşüm kırmızıyla doldu,

öfkeli alev. Kılıcı ölümcül bir yay çizerek düşüyor. Bu sefer savunmamı yükselttiğimde, yaşayan siyah elmastan bir bıçak onun *virmaer* çeliğiyle buluşuyor. Bizim

Silahlar çarpışıyor; düşmanımın kolunda bir ürperti dalgalanıyor. Yüzlerimiz yakın, gözlerimiz kilitli. Bakışlarında anlık bir şüphe titreşimi parlıyor.

Knar büyük dişleriyle tek boynuzlu atın boğazına doğru hamle yaptığında bile onu üzerimden atıyorum. Ateşten canavar hafifçe dans ederek ulaşamayacağı bir yere kaçıyor ama ben Knar'ı tekrar yaklaşıtıyorum. Kılıcımın dayanacağından emin olarak saldırıya geçiyorum ve bir dizi yıkıcı darbe yağıdırıyorum. Licornyn iyi savunuyor ama bir trolde savaşçısının tüm gücüne karşı hazırlıksız. Silahlarımız beşinci kez çarpıştığında, neredeyse yerinden çıkacaktı. Dişlerini göstererek tek boynuzlu atı uzaklaşıtıyor ve aramıza biraz mesafe koyuyor.

başka bir saldırı için dönmeden önce. Avantajı manevralarındaki hafif çabuklukta; beni kaba kuvvetle alt edemeyeceğini biliyor.

Etrafımızda, kale duvarının önündeki alan kanla doluyor. Artık birçok gedik koğuştan zayıflatıyor, yenileri Miphatların büyüyü güçlendirebileceğinden daha hızlı açılıyor. Noxaurianlar sadece *ortolaroklarımın* ezici sopalarıyla karşılaşmak için içeri hücum ediyor. Zemin zehirle kararmış berserk kanıyla kayganlaşıyor. Ruvaen sayıca üstün olabilir ama bu geceyi biz taşıyacağız. Bundan her geçen an daha da emin oluyorum.

Sanki aynı şeyi fark etmiş gibi, Licornyn vahşi bir öfkeyle kükreyerek tekrar bana doğru savruluyor. Tek boynuzlu atının başı aşağıda, alev alev yanan boynuzu doğrudan Knar'ın göğsüne yönelmiş. Dizginleri çekiyorum ve mahmuzluyorum

Knar havaya geri dönüyor. Kendini toparlıyor, sığıyor, tek boynuzlu atın üzerinden düzgün bir kavisle süzülüyor. Tam zirveye ulaştığımızda, vücudu altımda titriyor. Bir morleth'in boğazından daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarıyor; iğrenç, hırıltılı bir ciyıklama. İki yanımızdan alevler fışkırıyor, zırhımı ısıtıyor.

Sonra yere çakılırız. Yuvarlandık, yuvarlandık. Kaskım savruldu. Eğer trol kemiklerim olmasaydı, boynum kırılırdı ve iskeletim

toz haline gelirdi.

Sonunda durduk. Sırt üstü uzanıyorum, uzaklara, büyüyle parçalanmış gökyüzüne bakıyorum, tepemde bir fırtına kopuyor. Ağır bir şey beni eziyor. Siyah, katı, sıcak. Yanmış etin iğrenç kokusu burun deliklerimi dolduruyor, nefesimi kesecek kadar keskin. Hırpalanmış beynim az önce olanları kavramak için savaşıyor, anlamak için savaşıyor. Çünkü üzerimdeki bu beden Knar'a ait. Yaralı morleth'im bir anda yok olmadı, tekrar geri çağrılmayı bekliyor. O öldü. Ağır, katı. Ve ölü.

Etrafımda kan birikiyor, siyah ve buharlı, zırhımı yiyip bitiriyor. Kollarımı Morleth'in bedeninin altına sokmak, onu itmek ve kendimi kurtarmak için mücadele ediyorum. Ne tür bir büyü bu? Morleth'ler fiziksel sınırlara bağlı olmayan varlıklardır. Bu formda sıkışıp kalmamalı, ölememeli.

Ağırlık aniden artıyor. Licornyn'in alevle sarılmış figürü üzerimde belirliyor. Atından inmiş ve ayaklarını Knar'ın cesedinin üzerine dikmiş, kılıcını havaya kaldırmış duruyor. Sıkışmış halde yatarken beni bıçaklayacak mı?

Öfke uzuvlarıma beyaz bir sıcaklıkla hücum ediyor. Kollarım kabarak Knar'ın bedenini yuvarlıyor ve Licornyn'in dengesini bozuyor. Ayağa kalktığımda geri sıçırıyor, onun üzerinde yükseliyorum, yüzüm ve zırhım morleth kanıyla kararmış. Kılıcım yok; önemli değil. Çıplak ellerimle onu parçalara ayıracağım.

Licornyn bakışlarımda ölümü görüyor. Saldıran kollarımdan kaçarak geri çekiliyor, sonra yakında duran tek boynuzlu atını geri almak için harekete geçiyor. Daha dizginleri yakalayamadan, karanlık tepesine çöküyor. Eğiliyor ve bir *ortolarokun* sallanan sopasının beynine inmesinden kıl payı kurtuluyor. Tek boynuzlu atı o kadar şanslı değil. Darbe kafasının yan tarafına sertçe vurur. Canavar bir çılgık atıyor ve sanki bir attan daha ağır değilmiş gibi havada uçuyor.

Rüya. Ancak ağır bir şekilde yere iner, narin uzuvları çırpınır, toynakları havayı yırtar.

"Elydark!" diye haykırıyor Licornyn ve üç adım atıyor. Dördüncü adımı atamadan, onunla canavarı arasına bir gümüş parıltısı düşüyor: Büyücü Artoris'in bana verdiği bir düzine büyü ağından biri.

Bu amaç için insanlar. *"İplikler chaerora çiçeğinin liflerinden dokunuyor,"* dedi bize, *"tek boynuzlu at büyüğü için zehirli. Lanet canavarlara karşı elimizdeki tek savunma aracı bu, ama işe yarıyor - tabii kullanabilecek kadar yaklaşabilirsiniz."*

Gümüşü örgü tek boynuzlu atın başına, omuzlarına, yanlarına yerleşir, bir bulut kadar yumuşak, sis kadar incedir. Alev alev yanan ete dokunduğu anda tek boynuzlu atın ateşi söner, bir ay ateşi mumu gibi söner. Alevden kıpkırmızı yanan beden siyah, için için yanan bir yığın halinde çöküyor.

Licornyn sözsüzce çığlık atıyor. Kendi ateşi de tek boynuzlu atınkiyle aynı anda parlıyor ve sönüyor. Ağları yırtmak için ellerini uzatarak ileri atılır ama vücudundaki tüm hayat söner. Sendeliyor, dizlerinin üzerine çöker, yüzüstü düşer.

Morleth binicileri yaklaşıyor, atlarından inip tek boynuzlu atı korumak için acele ediyorlar. Yardım etmek için harekete geçiyorum ama kana susamış bir Noxuarian berserker bana saldırıyor. Kılıcımı kaldırıyorum ve onun dengesiz saldırısını kolaylıkla savuşturuyorum. İçinde Üç basit manevrayla onu ezip geçtim ve yerde son nefesini verirken bıraktım.

Bir çığlık. Kısa, keskin. Aniden kesildi.

Kendi savaşçılardan birinin düştüğünü görmek için tam zamanında düşmanımdan döndüm. Üçü atlarından inmiş ve tek boynuzlu atın etrafını sarmış, tek boynuzlu atın kaçmaması için bağlama büyüünü sağlamlaştırmaya çalışıyordu. İçlerinden en yakın olanı Licornyn'in yaklaştığını görmemişti. Ne de olsa düşmüştü, yıkılmıştı, kırılmıştı, vücudundaki ateş sönmüştü. İş bitmişti.

Ancak Şimdi, tek ve hızlı bir hareketle boynunu kıldığı trolde savaŐısının cesedinin üzerinde duruyor.

Zaman yavaşlıyor gibi. G rd klerime inanamıyorum. Trolde'ler kolay kolay alt edilemez, hele ki yarı insan *İbrilliler* tarafından. Kemiklerimiz kilden bebekler gibi kırılmaz. Biz taşız. Yine de gözlerim gerçeği inkar edemiyor.

Ben tepki veremedem, Licornyn kendini bir sonraki trolde fırlatıyor ve *virmaer* bıçağını doğrudan yüzüne saplıyor. Bir sonraki kalp atıŐında, dönerek     nc ye saldırıyor ve tek, güçlü bir darbeyle onu ikiye bölüyor. Sonra tek boynuzlu atı kurtarmak için umutsuzca ağı kesmeye başlar.

Şu anda hareket halindeyim. "Licornyn!" Elmas kılıcımı havaya kaldırmış, ona doğru fırlayarak bağırıyorum. Başını kaldırdı. İçime bir şok yayılıyor. Gözlerinin kenarlarından siyah sular akıyor. *Virulium*. Tıpkı o lanet olası Noxuarian  ıldırtıcıları gibi bir doz *virulium* aldı. Ve Şimdi-

DıŐlerini gösteriyor, kudurmuş bir mağara şeytanı gibi üzerime atılıyor, çılgınca salyalarını akıtıyor. O *virmaer* kılıcı bir darbe fırtınasında parlıyor ve ben savuŐturmakta zorlanıyorum. Gücü muazzam ve zehir onu doğal olmayan bir Şekilde hızlı yapmış. O benim savunmamı geçemiyor ama ben de onunkini geçemiyorum. EŞit durumdayız. Sonunda göğüs kafesine bir darbe indirdiğimde, fark edilebilir bir etkisi olmuyor. Kan fışkırıyor ama hiç acı hissetmiyormuŐ gibi hareket ediyor.

Savaş etrafımızı sarıyor, daha fazla Noxaurian zayıflayan kođuŐlardan içeri akıyor. Benim *ortolarok*'um, sayıca çok az olmalarına rağmen. Her darbede düşmanlar. Onları geri p Ők rtebiliriz. Bu duvarları savunabiliriz. Ama bu adam? O başka bir şey. En derin cehennemden salınmıŐ bir iblis.

Bıçağı bileğimi yakalıyor, bileziği kesiyor ve kılıcımı tuttuğum yerden sıyrıyor. Tereddüt etmedim. Onu geri almak için hamle yapmak yerine, doğrudan düşmanımın üzerine gidiyorum. Kılıcını kafamı koparmak için kaldırdı.

Omuzları. İki elimi göğsüne dayayıp onu metrelerce geriye savuruyorum. Yere düştüğü yerde bir çukur açtı ama *virulium* daha nefesini alamadan onu ayağa kaldırıyor. Darbemin gücüyle titreyerek tekrar bana doğru döndü. Kılıç kolunu yukarı kaldırarak saldırıyor.

Küçük, hafif bir figür yoluna çıkar.

Sanki birdenbire ortaya çıkıyor, eterden fırlayan bir hayalet gibi, parıldayan, gerçek dışı bir pus içinde beliriyor. Sırtı bana dönük. Yine de onu tanıyorum. Onu tanıyorum. Giydiği tuhaf kıyafet içinde bile, saçları küçük, sıkı örgüler halinde yüzünden geriye doğru çekilmiş. Kolları açık olsa bile Deri bantlar ve hayvan derisinden yapılmış elbisesi dışında. Bir elinde küçük, keskin bir kılıç, beni savunmak için havaya kaldırılmış olsa bile. Yine de onu tanıyorum. Onu her yerde tanırım.

Ilsevel.

Nişanlım.

Licornyn onun üzerine iniyor, ayak sesleri onu korkunç bir hızla ileriye taşıyor. Kılıcı çoktan bir yay çizerek parlamaya başlamıştı. "*Taar! Hayır!*" diye haykırıyor. Kılıcı onun darbesini savuşturmak için yükseliyor. Silahları birbirine çarpıyor. Bir hareket girdabında, Licornyn topuğunun üzerinde dönüyor, saldırısının açısını değiştiriyor.

Ve kılıcını karnına saplar.

Her şey çok hızlı oluyor. Zihnim gördüklerini kaydedemiyor. Licornyn'in bakışlarının aniden nasıl netleştiğini, siyah *viruliumun* nasıl kaybolduğunu ve gerçek gözlerinin yüzünden kılıcının ucunda şişlenmiş kıza nasıl baktığını uzaktan fark ediyorum. Yüz hatlarında bir dehşet ifadesi beliriyor.

Geriye sendeliyor. Kılıcı uyuşmuş parmaklarından düşüyor. Dizlerinin üzerine çöktü.

Sonra ben oradayım. Hackliyor, kükrüyor, Licornyn'e doğru sürüyor. Sanki ne yaptığını bilmiyormuş gibi savunuyor, sanki yabancı bir varlık vücudunu kontrol ediyor. Etrafımızda kızışan savaşın içine çekiliyor ama onu takip edemiyorum, istediğim gibi parçalara ayıramıyorum.

Bana ihtiyacı var. Ilsevel'in bana ihtiyacı var.

Diz çökerek onu kollarıma aldım. Güzel yüzü geriye doğru eğilmiş, koyu renk gözleri buğulanmış bir halde bana bakıyor. "V-Vor?" diye fısıldıyor.

Elleri

bağırsaklarına bastırıyor, kan fışkırmasını engellemek için güçsüzce çabalıyordu.

"Dayan, Ilsevel," diye homurdanıyorum. Onu yerden kaldırırken inliyor. Her küçük hareket, içinden acı kıvılcımları fırlatıyor olmalı. Ama burada çok savunmasız ve Noxaurianlar yaklaşıyor.

Dönüp kapıya doğru koşuyorum. Miphates kapının büyük bir kısmını kapatmış ama bir açıklıktan genç öğrencilerin dehşete kapılmış yüzlerini görebiliyorum. "Onu içeri alın!" diye bağıriyorum. Boşluktaki yüzler dehşet içinde bana bakıyor. Kan sıçramış ve canavar gibi görünsem de beni düşmanlarından ayırt edemiyorlar. "Onu içeri alın!" Tekrar bağıriyorum. "O kralın kızı. Burada ölecek!"

Biri beni duymuş ve anlamış olmalı, çünkü sert bir ses emirler yağdırıyor. Bir sonraki an, bir kapı açıldı. Altından geçemeyeceğim kadar küçük olduğu için prensesin bedenini açıklığa itiyorum. Kavrayan eller onu yakalıyor, içeri çekiyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Ilsevel. Canlı.

Ama ne kadar süre için?

Savaşla yüzleşmek için dönüyorum. Licornyn görüş alanımdan kayboldu ama diğer tek boynuzlu at binicileri alev alev yanan bineklerinin üzerinde Noxaurian saflarına doğru ilerliyor. Benim *ortolaroklarım*, sayıca az olsalar da, hem yerde hem de havada eşsiz bir vahşilikle savaşrlar. Bozguna uğratacağız Bu güç gece bitmeden.

Elmas kılıcımı sallayarak bir kez daha mücadeleye atılıyorum.

OceanofPDF.com

Bir el omzuma sertçe iniyor ve beni kapıdan geri çekiyor. Çocuk çerçeveye çarpıyor, dar açıklığa tırmanıyor, boş havayı pençelemek için kolunu uzatıyor. Duvarlar onun hırıltılarıyla yankılanıyor, *lor* taşının ışığı tamamen vahşi bir yüzün üzerinde parlıyor.

"*Jor*'unu kaybettin kızım," diye tıslıyor Maylin'in sesi kulağımda. "Çabucak geri alsan iyi olur."

Titriyorum. O kadar titriyorum ki kemiklerim kırılabilir. Çocuğun Duygular ondan engelsiz bir sel gibi akıyor, zihnime saldırıyor. Dehşet, öfke, gazap, dehşet, hepsi birden vurucu darbeler halinde. Maylin haklı; kendimi *jor*'a sarmalıyım. Yine de o yırtıcı ağza, o çılgın gözlere bakarak, "Ona yardım etmeliyiz!" diye haykırıyorum.

"Artık ona yardım etmenin tek bir yolu var," diyor Maylin acımasızca. Beni ayağa kaldırıyor, yaşlı ve sıska kolları şaşırtıcı derecede güçlü. "Gel! Daha fazlasını duyuyorum. Varlığımızdan haberdar oldular ve kokuyu alan tazılar gibi peşimize düşecekler. Kaybedecek zamanımız yok."

Çocuğa son bir kez bakmak için başımı eğdiğimde beni koridora doğru sürüklüyor. O küçük yaratık, hem o odada hem de kendi zihninde kapana kısılmıştı. Ona yardım edebilirim. Bundan eminim. Bu zehri daha önce temizlemiştim. Sadece yapmam gereken-

Etrafımdaki gölgelerde daha fazla hırıltı gürlüyor, ardından el ve ayak sesleri geliyor. Cadının peşinden sendeleyerek giderken kalbim boğazımda düğümleniyor ve nefesimi kesmekle tehdit ediyor. Mezar gibi evden çıkıp sokağ  geri dönüyoruz. Sağ tarafımdaki hareket bakışlarımı çekiyor; sarsıcı, kıvranan, doğ l olmayan. Alçak, hırıltılı, yırtıcı sesler. Ama en kötüsü, kırmızı bir şiddetle çalkalanan karanlık bir kütle halinde sokağ  yayılan korku bulutu. Üzerime   k yor. Dizlerimin bağı çözüldü ve Maylin'in pençesine düştüm. "Geliyorlar!" Nefes nefese kaldım.

Maylin sokağ  bakıyor ve bir küfür savuruyor. "Bu taraftan," diyor ve beni peşinden sürüklüyor.

"Peki ya senin morleth?" Soluk soluğ , cadıya ayak uydurmaya çalışıyorum. " ağır mıyor musun?"

"Vakit yok." Cadı beni daha sıkı kavrıyor ve hızını iki katına çıkartıyor. T kezliyorum, neredeyse yüzüstü kaldırım taşlarına  akılıyorum. Bir tarafta cadde aniden kesiliyor, aşığ da çalkalanan nehirden başka bir şey yok. Diğ er tarafta ise kakofonik cıvıltıların ve ulumaların yankılandığı boş evler var. Ve her yerde, her yerde büyük bir korku.

"*Jor*'unu  ağır, kızım." Maylin bana bakıyor, kristal kabuklu yüzünde gözleri keskin. "Seni par alamalarını mı istiyorsun? Kendini korumalısın!"

Artık çok geç. Duyguların gelgiti beni esir aldı. *Jor*'u sabitlemek için içimdeki o sessiz alanı bulamıyorum.

Kavernöz bir kapıdan geçiyoruz. Devasa bir trolde formu ortaya çıkıp ikimize çarpmadan hemen önce bir gölge hareketi dikkatimi çekiyor. Maylin bir homurtu çıkartıyor, kristallerle sarılı k  k bedeni yere savruluyor. Ayaklarımı tutmayı ba ararak sendeleyerek geri çekiliyorum. "Maylin!" diye bağırlıyorum. Ama devasa Trolde aramızda duruyor. Bir duvar kadar büyük, bir kaya kadar geniş,

pul pul dökülen *dorgarag* derisiyle. Çılgınlık parlayan gözlerini çınlatıyor. Dudakları geriye doğru kıvrılıyor ve elmas gibi keskin dişleri görünüyor.

"Dur, hain!"

Trolde donuyor. Göz kırıyor. Yukarı bakar.

Tepesindeki karanlıkta, devasa bir morleth'e binmiş, *lor* ışığıyla aydınlatılmış altın bir figür belirir. Arkasında bir savaşçı oturuyor ve onu eyerinde tutarken yaldızlı bir kılıç sallıyor. "Ayağa kalk ve kendini ilan et!" diye bağırır. "Benimle erkek erkeğe dövüşecek misin?"

Kardeşimden önce "Theodre, hayır!" diye nefes alacak kadar zamanım var. bir bacağına morleth'in boynuna geçiriyor ve serbest kalıyor. Benimle trolde arasındaki boşluğa sertçe iniyor, sendeliyor ve inleyerek dizlerinin üzerine düşüyor. Mücevher kabzalı kılıç parmaklarının arasından kayıyor. "Ugh," diye inliyor. "Düşündüğümde biraz daha uzaktaymış."

Trolde, kendisiyle avı arasına aniden giren bu tuhaf görüntüye bakakalır. Bir an için içindeki *öfke* bile yatışıyor ve yerini saf bir şaşkınlığa bırakıyor. Bir sonraki an, iki büyük sopalı elini başının üzerine kaldırıyor ve kardeşimin kafatasını jöleye çevirmeye niyetleniyor. "Aman Tanrım!" Yumruklar bir an önce yattığı taşı kırarken Theodre nefes nefese kalır ve bir yana yuvarlanır. Yakalıyor

kılıcını kaldırır, trolde ona doğru dönerken kılıcını belli belirsiz doğru yöne doğrultur.

Bir sopa trolde kafasının yan tarafından vurarak onu geriye savurur. Hael morleth'inin üzerinde hızla geçip gidiyor, saldırısının momentumuyla sürükleniyor. Şimdi arkamızdaki sokakta kaynaşan troldefolkların başlarının üzerinden süzülüyor. İçlerinden biri hırlayarak sığıyor ve Hael'i belinden yakalıyor. Hael çılgınlık atıyor ve morleth'i keskin bir şekilde yan yatıyor. *Lorst*'un ışığının ötesine düşüyorlar, Hael'in kükremeleri aşağı inerken taşta yankılanıyor.

Ayağa kalkıyorum, hala dizlerinin üzerinde duran ve nefes nefese kalan Theodore'ye arkamı dönüyorum. "Yukarı," diyorum, bir elimle işaret ederek. Düzinelerce

Trolde-gözler *en büyük* parıltıyı yansıtır. Ağızları aç hırıltılarla açılıyor. Bir şey onları geride tutuyor. Belki de Hael'in yakında dönmesinden korkuyorlar. Ama sonsuza dek beklemeyecekler. "Kalk, Theodore."

"Sanırım bileğimi burktum."

"Kalk ya da öl."

Kardeşim acı acı küfrederek ayağa kalkıyor ve topallayarak yanıma geliyor. Dar yoldan aşağı bakıyor. "Dost canlısı bir grup değiller, değil mi?" "Seni çıplak elleriyle parçalara ayırırlar."

"Lanet olsun." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Koşabileceğimi sanmıyorum, Faraine."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz ilk trolde sürüden ayrılıp bize doğru geliyor. Başının üzerinde devasa bir satır sallıyor. Havayı yararken ısıklık çalıyor, doğrudan kafatasımı hedef alıyor. Theodore, erkekçe olmayan bir haykırıyla, kılıcını havaya kaldırarak aramıza atlıyor. Kılıcı saptırmayı başardı. Darbe. Satır kaldırım taşlarına çarpıyor, kullanıcısı bir an için eğiliyor. Ama silahını tekrar havaya kaldırıyor ve bu sefer kardeşime saplıyor.

Ne yaptığımı düşünmüyorum. Eğer düşünseydim, bunu hiç yapamazdım.

Olduğu gibi, düşünce yok, duygu yok. Sadece hareket var, pürüzsüz, neredeyse dingin, vücudumun her yerinden kristaller fişkırıyor. Acı var mı? Bilmiyorum. Umurumda da değil.

Trolde ile kardeşimin arasına giriyorum. Satırı karnıma saplandı. Birkaç dakika önce, bağırsaklarım sokağa dökülebilirdi. Şimdi bıçak kristale çarpıp paramparça oluyor.

Trolde gözlerimin içine bakıyor. Delilik yerini korkuya bırakıyor, korku huşu veriyor.

Konuşacakmış gibi ağzını açıyor.

Bir elimle saldırıp onu geriye, yolun kenarına doğru savuruyorum. Kollarını çevirerek eşikte sallanıyor, ama kendi ağırlığı ona karşı çalışıyor ve görüş alanının dışına düşüyor.

"Dokuz cehennemde ne var!" Theodre arkamdan nefes alıyor. "Faraine! Sen ... sen ... ısıltılı mısın?"

Yavaşça dönüp kardeşime bakıyorum. Trolde kadının gözlerinde yanan korku ve dehşetin aynısı şimdi onun gözlerine yansıyor. "Gel, Theodre." Kristallerle süslü bir el uzattım. "Gitmeliyiz."

"Ben, um"

Daha önce ne zaman *jor* giysem, ağır ve hantal uzuvlarımı hareket ettirmekte zorlanırdım. Şimdi farklı bir şey var, açıklayamadığım bir şey. Hamle yapmak, kardeşimi omzundan yakalayıp peşimden sürüklemek neredeyse çok kolay. Kendi itirazlarında boğuluyor, koşmaya zorlanıyor yaralı bileğine rağmen yanımda. Kalan trolde tarafından takip edilen patikada yarışıyoruz. Maylin'i gözden kaybettim. O ilk saldırıda hayatta kaldı mı? Saldırı mı? Bu evlerden birine mi sığındı? Bilemem ve durduramam. Kudurmuş kalabalık *jor*'uma giremse de Theodre'yi bir çırpıda ezip geçecektir. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Yani, koşuyoruz. Kristalleşmiş ayaklarım kaldırım taşlarında cınlarken Theodre topallıyor ve arkamdan küfrediyor. Etrafımızda trol sesleri yükseliyor, mağaranın duvarlarında yankılanıyor. Sokağın en tepesinde bir kapı görüyorum. Bir şey beni kendine çekiyor. Bu hissi sorgulamamayı seçerek Theodre'yi peşimden sürüklüyorum ve zifiri karanlığın içine dalıyorum. Bir kapı var, kocaman bir taş levha. İyi asılmış menteşeler üzerinde sallanıyor ve trollerin ilki girişe ulaştığında hızla çarpıyor. Karanlıkta aceleyle bir arama yaptım ve sürgüyü düşürdüm. Diğer tarafta cesetler kapıya çarpıyor, sesler öfkeyle çığlık atıyor.

Sarkıyorum, kristalin dış kaplamasının altında titriyorum. Arkamda Theodore ayaklarını sürüyerek homurdanıyor ve bir şeyler mırıldanıyor. Taş taş çarpıp çatlıyor ve ışık kıvılcımları çıkıyor. Döndüğümde elinde küçük bir *lorst* tuttuğunu görüyorum; yüzünü sert, hortlaksı çizgilerle aydınlatıyor. Doğrudum, omuzlarımı geriye çektim. "Daha içeriye çekilmeliyiz. Eninde sonunda geçecekler."

Ağabeyim ağzı bir karış açık, sessizce başını sallıyor. Karanlıkta arkamdan topallayarak kısa bir merdiven çıkıyor ve kemerli bir açıklıktan geçiyor. Başka bir kapı daha var, onu da kapatıp sürgülüyoruz.

Theodore sonunda, "Yani," demeyi başarır. "Yani, senin tanrı hediyen." "Evet?"

"Bu daha fazlası"

"Biliyorum."

Üçüncü bir kapıyı kapatıp sürgülerken sessiziz. Şimdiye kadar bu soğuk, penceresiz alanın oldukça derinlerine inmiştik. Burası bir tapınak mı? Hatırladığım kadarıyla, trolde tapınaklarında ne pencere ne de ışık bulunur, çünkü karanlık tanrıları için kutsaldır. Umalım da rahiplerden hayatta kalanlar varsa, Theodore'nin titrek *lorstuna* gücenmesinler.

Deri bariyerimin altında, kalbimin etrafını saran taşın yakınında bir şey kıpırdıyor. Onu şimdi tanıyorum: *Urzul*'un çekimi. Sokaktan beri beni çağırıyordu ama bu ana kadar farkında değildim. Maylin'in işi mi bu? Hayatta mı kaldı? O da mı bu tapınağa sığındı ve şimdi beni ona mı çekiyor?

"Nereye gittiğimizi bilmiyorsun, değil mi?" Theodore aniden sorar.

"Bunun önemli olduğundan emin değilim."

"Neden dışarıdaki tüm o insanlar seni öldürmek istiyor?"

"Zehir yüzünden. Onları çılgına çevirdi."

"Zehir mi?"

"Evet." Daha fazla açıklama zahmetine girmedim. Bu onu ilgilendirmez. Ona dönüyorum, buğulu gözlerimle ona bakıyorum. "Neden buraya geldin, Theodre? Sarayda kalmalıydın."

Tedirgin görünüyor, garip yüzümü görmekten hoşlanmıyor. Bakışları yere düşüyor. "Sana daha önce de söyledim. Seni terk etmek niyetinde değildim. Yoldaki o geceyi kastediyorum. Bana inanmıyorsun ama gerçek bu. Düşündüm ki.

. . Bilmiyorum... sana göstereyim." Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar niyetli. "Savaş yeteneğine sahip olmayabilirim ama babam ne düşünürse düşünsün, tam bir korkak değilim."

Kardeşıme bakıyorum. *Jor*'da olmasaydım, belki de sözlerinden ne anlam çıkaracağımı, nasıl hissedeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilirdim. Bu haliyle üşüyorum. Çok soğuk. Ve çok sert.

Ondan uzaklaşıp geldiğimiz yoldan geriye bakıyorum. Uzaklarda bir yerde derin, yankılı *bir gümbürtü* duyuluyor. "İlk kapı," diyorum usulca. "Korkarım çıkış yok."

"Öylece çıkıp gidemez miydin?" Theodre kristalleşmiş halimi göstermek için bir el sallıyor. "O satırın senden sektiğini gördüm. İçimden bir ses isteseydin onların içinden geçebileceğini söylüyor."

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Muhtemelen yapabilirim." "Yap o zaman."

Başımı iki yana sallıyorum. "Seni de kristalle kaplayamam Theodre. Bu süreçte seni öldürmeden olmaz."

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Beni kurtarmanı beklemiyorum. Bir şeyler bulacağıma eminim."

"Seni arkamda bırakmayacağım."

"Bu çok güzel. Birlikte ölebiliriz, ikimizin de pes etmediğini bilerek güven içinde." Homurdanıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Sakın

Gölünç! Kendini kurtarmalısın yoksa ittifak sona erecek. Eğer ölürsen, anlaşma bozulur ve Gölge Kral düşmanlarımızı kovmak için burada kalmayacaktır. Hayır, Mine kardeş, hayatta kalman için çok fazla şey gerekiyor. O yüzden neden ağabeyinin tavsiyesine uyup-"

"Onun burada ne işi var?"

Theodre havlıyor ve dönüyor, bu sırada bileğine ağırlık basıyor ve yere yığılıyor. O yoldan çekilince, onun ötesindeki karanlık kemeri net bir şekilde görebiliyorum. Maylin orada duruyor, *jora* sarınmış, bastonunun ucundaki *lor* taşı bembeyaz parlıyor

ve etrafındaki siyah taştan parıldayan parçalı gökkuşakları gönderdi.

"Yaşıyorsun!" Nefes nefese ona doğru hızlı bir adım attım.

Onaylamayan bakışlarını küfür eden kardeşimden bana çeviriyor. "Burayı bulman yeterince uzun sürdü. Onun seni yavaşlatmasına izin mi veriyordun?"

"Onu terk edemezdim."

"Neden bırakamadın?"

"Şey-"

"Boş ver." Dönüyor, kemere doğru adım atıyor. "Acele et kızım. Fazla vaktimiz yok."

Theodre'ye kısa bir bakış attım. İki kaşını kaldırıyor, yüzünü buruşturuyor ama kendini ayağa kaldırmayı başarıyor. Onu arkamda topallayarak bırakıp Maylin'in peşinden koşuyorum. Kemerin uzak tarafındaki oda, cadının tek *lor* ışığının aydınlatamayacağı kadar büyük ama bu önemli değil. Dikkatim hemen büyük alanın merkezine çekiliyor: üzerinde *urzul* taşlarından oluşan bir çemberin durduğu yükseltilmiş bir kürsü. Onları hemen tanıyorum. Bu düzenleme Urzulhar Çemberi'nin minyatür bir kopyası. Soluk mavi bir yaşam ışıltısıyla titreşiyorlar.

Maylin çembere yaklaşıyor, hafif formu onların ışığında siluet haline geliyor. Sonra yüzünü bana dönüyor ve aceleyle işaret ediyor.

"Burası neresi?" Soruyorum. İçimde bir parça korku kalbimin etrafındaki *jor*.

"Burası bir tapınak," diye yanıtlıyor Maylin. "Bunu şimdiye kadar kendin anlamış olmalısın."

Kristaller etimin içinde erimeye başlıyor, beni soğuk ve çıplak bırakıyor. Bakışlarımı o taşlardan ayıramıyor gibiyim. "Bizi buraya sen getirdin. Bilerek," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki."

"Morleth'ini gönderdin. Bizi mahsur bıraktın."

"Şimdi bütün bunlara gerçekten girmek istiyor musun? Troller ikinci kapıdan geçmeyi başardılar. Onlarla aramızda sadece bir tane kaldı."

Sertçe yutkunuyorum. Taş kaplamasından kurtulan kalbim göğüs kemiğime çarpıyor. Niyetinin ne olduğunu biliyorum. Başından beri bilmeliydim ama bunu ondan duymam gerekiyor. "Neden?" Talep ediyorum.

Yaşlı cadının yanakları kayıyor, kristalize dudakları neşesiz bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Çünkü kendini zorlama zamanın geldi çocuğum. Çünkü

Bir zamanlar benim yaptığım gibi suçlulara *va-jor* uygulamak için fazla yufka yürekliisiniz. Ama bu insanlar? Yardımınıza ihtiyaçları var. Onlara sadece senin verebileceğin kurtuluşa ihtiyaçları var."

Theodre'nin hemen arkamda, arkamda sıcak bir varlık olduğunu fark ediyorum. "Neden bahsediyor, Faraine?" diye soruyor usulca.

Onu görmezden gelerek yumruklarımı sıkıyorum. "Bu insanlara *va-jor* yapmayacağım.

Zehirle hastalanmışlar. Yaptıklarına engel olamıyorlar."

"İşte bu yüzden *va-jor*'un merhametine ihtiyaçları var." Maylin elindeki sopanın ucunu yere vuruyor, parmakları sopayı öyle sert kavırıyor ki sopa ikiye ayrılma tehlikesi geçiriyor. "Barış ve nihai olarak yeniden doğuş için tek umutları bu."

"Ama sen buna inanmıyorsun!"

"Benim neye inandığım önemli değil. Önemli olan neye inandıklarıdır. Ya da inanmaya yetenekli oldukları zamanlarda neye inandıkları.

herhangi bir şey." Bana doğru bir adım atıyor, altın rengi gözleri parlıyor.

"Onları bu şekilde bıraktığın için sana teşekkür edeceklerini mi sanıyorsun? Hepsi vahşice ölene kadar birbirlerini parçaladıkları için?"

Jor'un tüm izleri artık beni terk etti. Gözyaşlarım sıcak ve hızlı bir şekilde yüzümden aşağı süzülüyor. Cadının sonunda beni buraya yönlendireceğini nasıl tahmin edemedim?

Ben mi? Beni ihtiyacı olan silaha dönüştürmek için güçlerimi daha da derine iteceğini.

"Faraine?" Theodre'nin sesi benim küçük ve savunmasız olduğum bir gerçekliğe geri dönmemi sağlıyor. Kurtarılmaya ihtiyacı olan bir prenses, serbest bırakılacak bir canavar değil. "Faraine," diyor, "neler olduğunu ya da ikinizin neden bahsettiğini bilmiyorum, ama Eğer yapabileceğin bir şey varsa, bunu bir an önce yapmak isteyebilirsin."

Tam konuşurken, en yakın kapıdan büyük bir gürültü duyulur. Diğer taraftan trollerin sesleri yükseliyor. Her an gelebilirler.

"Her şey sana bağlı, kızım." Maylin bakışlarımı tekrar kendisine çekti. Şaşırtıcı bir şekilde, kendi *jor*'unu da bırakmış, arkasında eğri sopalı, çelimsiz, buruşuk yaşlı bir kadından başka bir şey bırakmamıştı. Bana gülümsüyor, hüzünlü bir gülümseme. Ama gözlerinde bıçaklar var. "İstersen hepimiz burada ve şimdi ölebiliriz. Ya da sahip olduğun gücü kanıtlayabilir ve çok daha büyük bir düşmanla savaşmak için yaşayabilirsin. Tüm dünyayı kurtarabilirsin."

Ama ne pahasına?

"Biz ... değil miyiz?" Duruyorum, acı sözcüklere takılıyorum. "İstekli bir kurban ihtiyacımız yok mu?"

"Böyle bir şey için isteksiz olmak yeterli olacaktır."

Cadı elini kaldırıp bir parmağını kıvrıyor. *Urzul* çemberinin hemen diğer tarafında bir figür beliriyor. Ellerimi göğsüme bastırıyorum.

ağzımı açtım, şaşkınlık çılgılığını geri çekmeye zorladım. Bu odadaki karanlık o kadar derin ki, yalnız olmadığımızı fark etmemiştim. "Merak etme," diyor Maylin, kürsüye çıkıp yabancıya yaklaşıyor. "Yeterince uysal. Şimdilik."

İri yarı bir adam, yaşlı ama yine de yakışıklı, beyaz sakallı ve uzun saçları gümüşü dalgalar halinde beline kadar iniyor. Taştan bir yüzük takıyor. Alnında rahiplikteki yerini simgeleyen bir bant var. Bu bandın altında, gözleri sadece kontrol altında tutulan *raog* çılgınlığıyla yuvarlanıyor. Onu tutan gücü tanıyorum: Maylin. Onu esir almış.

"Hayır." Sesim kısık, kudurmuş troldefolkların gürültüsü arasında kayboluyor. "Bunu yapmayacağım. Bu adamı öldürmeyeceğim."

Cadı alay eder. "Kimse senden bunu istemiyor."

Urzul ışığı, sıkılı yumruğundan aniden çıkan kristal çıkıntılarda parıldıyor. Ben haykıramadan, tek bir adım bile atmadan, o kristalleri rahibin bağırsaklarının derinliklerine saplıyor. Gözleri açılıyor. Şimdi bile, onun esareti onu sıkıca tutuyor. Tek kelime etmeden, homurdanmadan dizlerinin üzerine çökerek *urzul* çemberinin ortasına düşer. Kan serbestçe akar, mavi-siyah bir fişkırmaya. Kristaller daha parlak ve daha parlak parlıyor, kurbanı içiyorlar. Yankıları duyularıma çarpıyor ve odayı gök gürültüsü gibi bir sesle dolduruyor.

Nefesim kesildi. Kollarım karnımı sarıyor, sanki o darbeyi alan benmişim gibi. Kristallerden gelen ışık yoğunlaştıkça onun buruşmuş, ölmekte olan formu görüş alanımı dolduruyor.

"Zaten yakında ölecekti," diyor Maylin, kurbanının başında dururken. "Çok fazla zehir soludu. Bu daha nazik bir ölüm ve belki de Bu süreçte başka hayatları kurtarmak." Başını kaldırdı, bakışları bana sabitlendi.

"Bu kadar alingan olmayı bırak. Sen *kurspari-glur* musun, değil misin? Derin Karanlığın Yumruğu mu? Tanrı vergisi kraliçe, Yeraltı'nın kurtarıcısı Alemi?"

Bir gümbürtü daha, ardından düşen taşların homurtusu. "İçeri giriyorlar!" Theodre haykırıyor, benimle açık kemer arasında bir dövüş pozisyonu alıyor.

"Seçim senin, Faraine." Maylin'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bugün hayatlarımızı kurtaracak mısınız? Yoksa kardeşin ve ben kendimizi parçalanmaya mı hazırlamalıyız?"

Bakışlarımı cadıdan ölmekte olan adama doğru sürüklüyorum, kanlı yarasından sızan kanı izliyorum. Kristallerin onu nasıl yuttuğunu, kemiklerimi ve varlığımı çağıran daha büyük bir rezonansla nasıl titreştiğini izleyin. Bu bir seçim anı. Ya tanrıların olmamı istediği şey olacağım ya da hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Cevap hiçbir şey. Hiçbir şey,
içimin derinliklerinde.

Aşağıda tüm korku, tüm umut. Tüm tiksinti, keder ya da acı. İçinden saf *jor* çıkarılabilecek hiçbir şey yok.

Ben taş olmalıyım.

Bir ayağımı kararlılıkla diğerinin önüne koyarak kürsüye çıkıyorum ve ölmekte olan adamla birlikte çemberin içine giriyorum. Ellerimi titreşen kristallere doğru uzatarak, onların rezonansını kendime çekiyorum, derinlere, daha da derinlere, varlığımın merkezine doğru çekiyorum. Bir zamanlar kalbimin attığı o hiçlik yerine. Katman katman *jor* beni sarıyor, içimi ve dışımı.

İrademin küçük bir parçası protesto ediyor: *Bu yanlış! Vor bunu istemezdi!*
Böyle bir kara büyü nasıl olur da tanrılar tarafından kutsanabilir?

Belki de tanrılar bu büyüyü kutsamıyorlardır. Belki de sadece bir tanrı kutsayabilir: Trollerin taptığı karanlık tanrısı. Ve onun iradesiyle kutsanacak olan da trollerdir.

Gözlerim açıldı. Önümde kristalden bir dünya uzanıyor. Ben daha gerçekçiyim

Her zamankinden *daha da güçlüyüm*.

"Faraine!" Maylin'in sesi farkındalığın sınırında çınlıyor. "Faraine, orada mısın?"

Yavaşça yaşlı cadıya dönüyorum. Bana bakıyor, ten rengi

Tanrısının ışığında kansızdı, gözleri kafatasının içinde ikiz mavi kürelerdi.

"Buradayım Maylin," diye cevap veriyorum, soğuk, sert ve mesafeli. "Yapılması gerekeni yapacağım."

Dış odanın kapısı patlayarak açılır. Trolller içeri doluşuyor, ilki birkaç dakika içinde karanlık kemerli geçitte beliriyor. Theodre onlarla benim aramda duruyor ve kimden daha çok korkması gerektiğine karar veremiyor. ya da kendi korkunç kız kardeşi. Çenesinden yeşil köpükler saçan bir trolde, kollarını açmış ona doğru koşuyor. "Hayır," diyorum ve bir elimi kaldırıyorum.

Güç içimden akıyor, doğrudan kanla beslenen *urzuldan* kanalize oluyor. Theodre'nin iki adım ötesindeki trolde çarpıyor. Bir an canlı ve kükrüyor. Sonra taş kesiliyor.

Yankı onunla bitmiyor. Arkasındakilere de yayılıyor. Karşıdan gelen troller birbiri ardına durur. Gözleri kararır, uzuvları kaskatı kesilir, ayakları yere dikilir. Bir beden duvarı kemerin ötesindeki boşluğu doldurarak diğer trollerin içeri girmesini engelliyor. Avlarına ulaşmak için hala çabalayarak, geçmeye çalışıyorlar ve uzuvlarını sallıyorlar.

Diğer elimi kaldırıyorum, avucumdan bir nabız daha gönderiyorum. Ruhumdan. O derin hiçlik kuyusundan. *Va-jor*'un rezonansı zaten taşlaşmış olanları süpürüyor ve hala yaşayanları bir saniye içinde yakalıyor,

daha derin bir dalga. Kısa, parlak bir an için öfkeleri, acıları, korkuları alevleniyor. Son direnişlerinin korosunu duyuyorum ama bana dokunamıyorlar, bana ulaşamıyorlar. Ben her şeye karşı dayanıklıyım.

Va-jor yayılır. Tapınağın her tarafına, kasabanın ötesine, tek bir çılgın ruh kalmayana kadar devam eder.

Sadece taş var.

Tapınaktan çıktığımızda hâlâ *jor sargılıydım*. Maylin ve Theodore, ben sokağa, taşlaşmış cesetler ormanına inerken kırık kapının gölgesinde geride durup yaptıklarımı seyrediyorlar. Ürkütücü bir manzara.

Tüm bu figürler, son çılgınlıklarının sancıları içinde. Huzurlular mı? Sakinliğe benzer bir sessizlik havası kasabanın üzerini ağır bir battaniyeyle örtüyor. Belki de bu yeterince huzurludur.

"Pekâlâ," diye nefes alıyor Theodore'nin sesi arkamdan, fısıltısı bu sessizlikte bir çığlık kadar net. "*Bunun olacağını* kesinlikle tahmin etmemiştim."

Maylin soğuk bir şekilde, "Ben yaptım," diyor.

Kristal mercekli gözümü bir hareket çekti. Yukarı baktığımda bir morleth'in yukarıdan aşağı süzüldüğünü görüyorum. Hael sırtına yapışmış, gözleri taktığı garip gagalı maskenin üzerinde kocaman. Demek ki rezonans dalgasına yakalanmamış. Bu gerçeği duygusuzca değerlendiriyorum; bu sadece olan bir şey.

Hael morleth'ini eğimli sokağın ilerisine indirdi. İner inmez dönüp bana bakıyor. Ne görüyor? Bir canavar mı? Bir mucize mi? Yavaşça, taşlaşmış insanların arasından sıyrılarak caddede ilerliyor. Onun Yaklaştıkça hızı yavaşlıyor, ama uzuvları ne kadar titrerse titresin gelmeye devam ediyor. Hâlâ on adım kadar uzaktayken dizlerinin üzerine çöküyor, merak ve korku karışımı bir ifadeyle bana bakıyor.

"*Kurspari-glur*," diye fısıldıyor. "*Almuth tor Grakanak*."

Kristallerin Kadını.
Derin Karanlığın
Yumruğu.

OceanofPDF.com

Kılıcımı düşmanımın bağırsağının derinliklerine sapladığımda, siyah ve iltihaplı kan kabzamın üzerinden fışkırıyor. *Virulium*'un *delirmiş* gözleri açılıyor, öfkeden kudurmuş bir yüz, sadece savaş alanında bulunabilecek tuhaf bir yakınlık anında benimkine yaklaşıyor. Burada, bu yaşam ve ölüm karmaşasında, herhangi iki varlığın olabileceği kadar birbirimize bağlıyız. Hayat ışığı titrerken, çırpınırken ve sonunda sönerken o gözlerin göreceği son yüz benimki olacak.

Kaba bir kükremeyeyle silahımı çekip kurtardım. Noxaurian ayaklarımın dibine yığıldı, anımız sona erdi. Derin nefesler alarak yerimde dönüyorum, başka avlara açım. Etrafımda bir ölüm çukuru açtım, savaş alanı benim ve savaşçılarımın katlettiklerinin cesetleriyle doldu. Ve Noxaurianlar sonunda hayatlarını ucuza sattılar; aldıkları zehirin doğası böyledir. İlham verdiği vahşet en keskin askeri bile pervasızlaştırır. *Ortolarok*'um bundan faydalanmaya fazlasıyla hazırды.

Sahayı tarıyorum. Geriye kalan cepler var ama geceyi kendi lehimize geçirdik. Mızraklı hattı kırıldı ve kalan Licornyn binicileri liderlerinin ortadan kaybolmasının ardından eriyip gittiler. Yüzümü buruşturarak gözümdeki kan damlasını temizliyorum. Siyah kan, benim değil.

Leydi Parh bana doğru geliyor, benim gibi atsız. Kan sıçramış ihtişamıyla her zamankinden daha korkunç görünüyor. "*Aruk!*" diye sesleniyor.

Başımı salladım. "Ne haber, Leydi Parh?"

"Savaş kazanıldı ama şehir harabelerinde hâlâ hobgoblinler var."

Hobgoblinlerin icabına bakılmadan zafer tamamlanmış sayılmaz, çünkü kalenin takviye güçlerle bağlantısını kesmiş olurlar. "Bir grup gönüllü alın," diyorum. "Hiç şüphe yok ki hobgoblin bağırsaklarına aç pek çok kardeşimiz var."

Parh bir mağara şeytanı gibi gülümsüyor. Savaş Bakanımın ilk kez memnun görüldüğünü görüyor olabilirim. Tekrar görmek istediğim bir manzara değil; bu gülümseme döngünün birçok dönüşü boyunca kâbuslarıma girecek. "Ya sen, *Aruk*?" diye soruyor.

Bakışlarımı ondan kalenin sağlamlaştırılmış kapılarına kaydırıyorum. Kalenin savunmasız noktası ile morleth binicilerini aşan Noxaurianlar arasındaki son savunma noktası olarak burada durdum. "İçeridekilerle konuşacağım," diyorum, "yaralılarıımıza nasıl yardım edebileceklerini öğreneceğim. Eğer hâlâ hayattaysa Lur'u bul ve bana kayıplarımızın bir raporunu getirmesini söyle."

Parh başını sallıyor ve başka soru sormuyor, bunun için minnettarım. Kale içinde onun henüz bilmediği başka işlerim var. Ve ona eski nişanlımın varlığını açıklamaya hazır olmadığımı fark ettim. burada savaş alanında.

Bunu henüz kendime açıklayamıyorum.

"İçten ve dıştan kanamayı durdurduk. Ve Büyücü Yalanue onun hızla kötüleşmesini engelleyecek güçlü bir durağanlık büyüü hazırladı. Bunun ötesinde sunabileceğimiz çok az şey var."

Prenses Ilsevel, aceleyle yazıторыundan revire dönüştürülen bir odada, şifacı yatağına dönüştürülmüş uzun bir kâtip masasında yatmaktadır. Artık Licornyn'in tuhaf kıyafetlerini giymiyor ama soyunmuş durumda,

Bandajlanmış ve mütevazılık için battaniyeye sarılmış. Yüzündeki savaş boyasını silmişler ama şakaklarında ve göz çukurlarında izler kalmış. Orada yatarken zayıf görünüyor. Mezarın ötesinden geri getirilmiş solgun bir hayalet gibi. Gerçekte de öyle.

Mezarın bu tarafında ne kadar kalacağını zaman gösterecek.

Sessiz bir merakla yüzünü inceliyorum. Ilsevel. Tüm insanların arasından! Benim gelinim olması gereken bu kadın. O yüzü, o sert alnı son gördüğümde, O dolgun ama aşağı dönük dudakları düğün gecemde gördüm. O zaman onunla seviştiğime inanmıştım.

Ürperiyorum. Şimdi ne o karanlık anı ne de onu takip eden diğer karanlık anları hatırlamanın zamanı değil. Bunların hiçbirisi Ilsevel'in hatası ya da suçu değildi. O ölmüştü. Ya da hepimiz öyle sanıyorduk. Larongar biliyor mu? Tüm bunlar devam eden planının bir parçası mı, en sevdiği kızını ellerimden uzak tutmak için bir teklif mi?

Eğer öyleyse başarısız bir teklif, çünkü burada yatıyor. Yaralı. Savunmasız. Tamamen benim merhametime kaldılar. Bu Miphatlar onun kim olduğunu anlarılarsa biraz mücadele edebilirler, ama rütbeleri azaldı ve büyüleri Uzun süren kuşatmadan sonra stokları çok azaldı. Onu almamı engelleyemezler.

Kaderin cilvesi onu o savaş alanına nasıl getirdi? Bunu anlayamıyorum. Kendini benimle Licornyn'in arasına attığında tanık olduğum o tuhaf anı da anlayamıyorum. Haykırdığı isim bu muydu?

Adamı tanıyor mu? Darbeyi indirdiğinde yüzünde *beliren ifade -viruliumun* çılgınlığı içinde yanan o berraklık anı- şoku *ima ediyordu*. Korku. Yapılan eylemin tanınması. *Virulium* güçlü bir zehirdir; saatlerce kendine gelememesi gerekirdi. Kararmış gözlerinde gördüğümü sandığım şeyi yanlış mı anlamıştım?

Burada çok fazla gizem var, hepsi bana hiçbir şey söyleyemeyen bu kıza takılmış durumda. Artık benim gücümde olan bu kız.

"Yaşayacak mı?" Sesimi hiçbir duygunun renklendirmemesine dikkat ederek soruyorum.

Masanın karşısındaki gergin büyücü bir iç çeker. Genç bir adamdı ve omuzlarına aniden yüklenen sorumluluklara hazırlıksızdı. "Onu iyileştirmek benim yeteneğimin ötesinde. İyileştirme büyülerimizin çoğu kullanıldı. Elimizde hiç güçlü büyü kalmadı. Ayrıca, buraya bakın."

Battaniyeyi kaldırarak Ilsevel'in göğüslerini ve sargılı gövdesini ortaya çıkarıyor. Gözlerimi kaçırmaya başlıyorum ama genç adam göğüslerinin arasındaki bir deri parçasını işaret ediyor. Bakmaya isteksizim. Ne ona, ne de benim olması gereken bu kadının böylesine acınası bir halde yatmasına. Ilsevel sığ nefes alıyor. Nefes verirken büyücü şöyle diyor: "İşte! Görüyor musun?"

Solgun teninde bir şey beliriyor: parıldayan altın bir işaret, bir an orada, bir an sonra yok.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Rünler." Büyücü dudağını kıvrıyor.

"Yazılı büyü mü?"

"Evet ama doğru türden değil. Bu *eski* bir büyü." Sanki yaşlılık bir günahmış gibi küçümseyerek söylüyor bunu. "Cadı büyü."

Ona bakıyorum, anlayamıyorum. Yazılı büyü benim gözümde aynı.

Büyücü devam ediyor, tiksinti her kelimeyi kirletiyor. "Bu *ibrildianlar*, görüyorsunuz. Fae ve insan arasında bir yerde, her ikisinden de parçalar olarak ve hepsini yozlaştırarak, büyücülüğün piç edilmiş bir formunda çalışıyorlar. Bu kirlilik mide bulandırıcı. Ama büyü'nün gücünü inkar edemem."

"Bu bir büyü mü?" Parlayan rünü göstermek için elimi sallıyorum. Ilsevel'in nefes vermesiyle tekrar beliriyor, ancak nefes almasıyla kayboluyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap veriyor büyücü kesin bir içtenlikle. Ne de olsa, hakkında çok fazla şey bilseydi, bu onu lanetleyebilirdi.

Yasak büyü. "Size söyleyebileceğim tek şey bozuk olduğu. Burayı görüyor musun?" Görüldüğü şekliyle rünün üst kenarını işaret ediyor. Diğerleri gibi parlak değil, teninde yanmış gibi koyu renkte. "Bir kez parçalanacak Büyücü Yalanue'nin durağanlık büyüğü geçer. Sonra ..."

Omuz silkiyor. "Sonra ne olacak?"

"Ölür. Olabilir mi? Dediğim gibi, rün büyüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece onu tanıyacak kadar."

"Ona kim yardım edebilir?"

"Tam eğitimli bir Miphato olabilir. Ama .

.. "Ne?"

İsteksizlik genç yüzünün çizgilerine derinlemesine kazınmıştır. Ama prensese tekrar bakar, o kadar güzeldir ki orada yaralı ve kırık bir şekilde yatmaktadır. Teni hastalıklı bir griye dönüşmüş ve terden boncuk boncuk olmuş, ıslak saç telleri alınına ve boynuna yapışmış. Battaniyeyi tekrar üzerine çekip kadınsı formunu pek de ilgisiz olmayan bir bakıştan koruma dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine kollarımı kavuşturup homurdanarak genç büyücünün gözlerini keskin bir şekilde benimkilere dikiyorum.

"Bir cadıya ihtiyacın olacak," diyor soruma cevap verirken biraz tökezleyerek. "Bu bir cadı büyüğü ve bir şey yapılacaksa cadılık gerektirecek."

"Peki bir cadıyı nerede bulabilirim?"

"Burada olmaz." Adam homurdanıyor. "Bu duvarlar arasında hiçbir cadı hoş karşılanmadı. Bir ya da iki yakma dışında."

"Nerede?" Tekrar ediyorum, sesim tehlikeli bir gürültüye dönüşüyor.

Büyücü solgunlaşır ve bir adım geri çekilir. "Cadılar yüz yıl önce Gavaria'da yasaklanmıştı ama ... ama bir tane olduğunu söylüyorlar. Beldroth'ta. Kral tarafından korunuyormuş." İki elini de savunur gibi kaldırıyor. "Kesin bir şey bildiğimi söylemiyorum! Sadece duyduğum bir söylenti. Başka bir şey değil."

Dikkatimi tüküren adamdan ona çeviriyorum. Bir zamanlar hayatını kutsal bağlarla kendiminkiyle birleştirmek istediğim prensese. Kader şimdi onun hayatını ellerime teslim etti. Tanrılar'dan bu kadar içtenlikle dilediğim karşılık bu mu? Halkımı kurtarmak için en başından beri ihtiyacım olan koz bu mu? Ilsevel Cyhorn hiç beklemediğim bir şekilde de olsa müttefikim olabilir.

"Onu seyahate hazır hale getirebilir misin?"

Büyücü bana göz kırpmıyor. "Karnında bir yara ve bir lanet var, eğer durağanlık büyüsü bozulursa her ikisi de onu öldürecek."

"Ve?"

"Ve ... büyüyü güçlendirebiliriz. Tabii yedekte büyü varsa." Cüppesinin yakasını rahatsız edici bir şekilde kıvrıyor. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Beldroth'a. Hemen gidiyoruz."

O zaman Larongar'ın en sevdiği kızının hayatı için ne kadar bedel ödemeye hazır olduğunu göreceğiz.

*Jor'*dan çıkmak istemiyorum.

Dışarı çıkmak, yaptıklarımla yüzleşmek demek. İçlerine gönderdiğim güç darbesine karşı savaşılan, verdiğim taşa direnen tüm o hayatları hissetmek. Zehirlenmiş olsalar da yaşadılar. Yaşadılar ve tüm canlılar gibi yaşamaya devam etmek için mücadele ettiler. Her erkek, kadın ve ... evet, her çocuk. Hiçbiri *va-jor'*a isteyerek girmede.

Ama onları taşa gönderdim. Olması gerekenden daha kolay bir şekilde. Biri bunun için doğduğumu iddia edebilir. Bu dünyanın ham enerjilerini yönlendirmek, gerçekliği kendi seçtiğim bir şekle sokmak için doğdum.

Hatırlamak istemiyorum. Böyle bir insan, böyle doğal olmayan bir varlık olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istemiyorum. Kendi varlığımın bu yeni anlayışını düşünmeye dayanamıyorum. Böylece, *jor'*da kalıyorum. Güvenli, sarmalayıcı kristalin katmanlarına derinlemesine sarıldım. Bir daha çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.

Sesler gelip gidiyor. Onları duyuyorum. Bazen onları tanıyorum. Bazen anlamıyorum. Çoğunlukla trol dilinde konuşuyorlar ve anlayabileceğim birkaç kelimeyi ayırt etmek için zahmete giremiyorum. Bunların hiçbirinin benimle bir ilgisi yok. Arada sırada gözlerimi açıyorum, kristalin içinden yukarıya bakıyorum.

yüzler üzerime eğildi. Hael neredeyse her zaman orada. Gözlerinde bir süredir olmayan bir kıvılcım, bir amaç yoğunluğu var.

ruhunda uğulduyor. *Jor*'umun yüzeyinde titreşiyor ama içime dokunamıyor. Hiçbir şey dokunamaz.

Gözlerimi açtığımda Theodre oradaydı. Bakışlarım onu yakaladığında irkiliyor ve görüş alanımdan geri çekiliyor. Bir an sonra yeniden ortaya çıkıyor, sanki görülmekten korkuyormuş gibi kararsız. "Faraine?"

Gz kırıyorum. Yavaş yavaş. O kadar yavaş ki, ağır göz kapaklarımın inip kalkması arasında ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Ama sonunda tekrar dünyaya baktığımda, Theodre hâlâ orada, üzerime eğilmiş, yüzü rahatsız edici bir şekilde benimkine yakın. "İşte buradasın!" diye nefes alıyor. "Beni duyabiliyor musun, Faraine? Orada olup olmadığını anlayamıyorum. Oldukça dikenli olmuşsun. Bana bunun trol büyüsü olduğunu söylüyorlar ama başka bir şey söylemiyorlar. Konuşabilir misin? Ya da Bana bir işaret verir misin?  gün oldu. Senden bu yana  gün geçti. . . ve onlar

. . . ve biz . . ." Bir elini yüzünde gezdirerek gözlerinin altındaki koyu halkaları çekiştiriyor. Kardeşimin mükemmel yüz hatlarını hiç bu kadar bitkin görmemiştim. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, Fairie."

Belki *de jor*'a bu kadar dalmamış olsaydım, çocukluk adımdın sesi içimde bir şeyleri harekete geçirirdi. Bir zamanlar Ilsevel ve Aurae bana böyle seslenirdi.

Benden alınmadan önce. Acımasızca katledilmeden önce. I Theodre'nin bana böyle seslendiğini hiç hatırlamıyorum, hayatımız boyunca bir kez bile. Ama o benim kalan son kardeşim. Bu da demek oluyor ki onunla bir çeşit bağ. Olmamalı mıyım?

Yapamam. Yapamam. *Jor* ok derin.

Gözlerimi kapatıyorum ve kristallerin altına gmlyorum. Rezonansları içimde, etrafımda ve içimde mırıldanıyor, bir güvenlik kozası.

Birdenbire ığlık çığlığa beyaz bir parlaklığın sert çizgisi kafama saplanıyor. Ne kadar zamandır bilmiyorum, ilk kez tepki veriyorum, geri çekiliyorum, *jor*'umu ruhumun etrafına daha sıkı çekmek için aresizim. Başka bir bıçak darbesi

her koruma katmanı. Onunla birlikte bir ses gelir. Ya da bir his. Hangisi olduğundan emin değilim ama kime ait olduğunu hemen anlıyorum.

"Kalk, Faraine. Bu kadar oylanmak yeter. Artık sana ihtiyaç var. Kalk!"

Üçüncü bir bıçak darbesi, bu seferki *jor*'umda hissetmemem gereken gerçek bir acıya neden olacak kadar keskin. Etrafımdaki titreşimleri bir kez daha çekmeye çalışıyorum ama çok parçalanmışlar. Uyumsuz bir çizgi, mırıldanan armoni boyunca dalgalanıyor ve ilerledikçe kristalleri parçalıyor. Kendime gelene kadar *jor* katmanları soyuluyor, büyük, soğuk bir taş odada dar bir yatakta yatıyorum. Tenim hissediyor ham ve açıkta.

İsteksiz göz kapaklarımı açarak, ayakta duran Maylin'e bakıyorum yatağımın yanında. Sarayın revirindeyiz. Cadının arkasında şifacı Madam Ar'ın kare şeklinde, sarp yüzü duruyor. Sert kaşları endişeyle çatılmış. "*Aruka*," diyor, bana değil Maylin'e hitap ederek. "*Aruka*, şu anda taşınmasının onun için en iyisi olduğundan emin değilim. İnsanlar bu kadar derin *bir jor* için yaratılmamışlar ve o beş gündür bunun içinde. Bunu yapmak daha akıllıca olur-"

"Neye?" Maylin tersler. "Bu dünya yıkılana kadar somurtmasına izin vermeye mi? Uyan, Ar! Zamanın tükendi." Beni bileğimden yakaladı, parmakları yeni özgürleşmiş etime karşı buz gibi soğuktu. "Gel kızım," diyerek beni ayağa kaldırdı. "Kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Ar trol dilinde bir dizi protesto homurdanıyor ama Maylin beni zorla ayağa kaldırıp revirden çıkarırken müdahale etmek için hiçbir hamle yapmıyor. Hael orada değil. Bunu belli belirsiz bir farkındalıkla fark ediyorum, merak denecek kadar güçlü değil. Gözlerimi açtığım her seferinde yakınımıydı. Muhtemelen nerede olduğunu, görevini bırakmaya nasıl ikna edildiğini merak etmeliyim. Ama umursayacak iradeyi kendimde bulamıyorum.

Maylin beni sarayın gölgeli koridorlarında gezdirirken kimse müdahale etmiyor. Yerlerde çatlaklar var, yarı yıkılmış duvarlar kısmen desteklenmiş

yukarı. Onları tarafsızca not ediyorum, hissetmeden aldığım daha fazla bilgi. Karşılaştığımız her trol bir kenarda duruyor, sakın bir tavır takınıyor, başları öne eğik, elleri kavuşturulmuş. Sadece gözleri bizim geçişimizi izlemek için hareket ediyor. Bu gözlerde ihtiyatlı bir tedirginlikten düpedüz korkuya kadar değişen ifadeler parıldıyor. Yine de bir sakinlik titreşimi onları uzakta tutuyor. Maylin'in etkisi; onun özel rezonansını tanıyorum. Yeteneğinin tüm sarayı büyüleyecek kadar geniş bir alana yayılabileceğini fark etmemiştim. Şaşırmadım. Dehşete kapılmadım. Sadece farkındayım.

Bahçelere doğru devam ediyoruz. Burada şok edici hasarın daha fazla işareti var. Narin kristal oluşumların çoğu artık paramparça olmuş, yaşayan mücevherler ölümle donuklaşmış. Hiçbir yerde güve kedisi izi yok, sadece trolde var. Uzun, sessiz troller. Gölgelede durmuş, Maylin ve beni izliyorlar. Saraydaki insanlar gibi değiller; Maylin'in büyüünün ruhlarında kıpırdadığını gösteren hiçbir tını yok. Onlar ... boş. O kadar hareketsiz, o kadar sessizler ki, insan neredeyse canlı olduklarını unutabilir. Basit peştamallar dışında hiçbir giysi giymezler ve Solgun deriler loş ışıktaki parıldıyor.

Kim olduklarını biliyorum: Arraog'un Çocukları. Targ'ın ve onun ölüm tarikatının takipçileri. Vor'un düşmanları. Neden burada toplandıklarını merak etmeliyim. Maylin'in beni aralarından geçirmesine neden şaşırmadıklarını merak etmeliyim. Merak etmeliyim. Ama merak etmiyorum. Her şey olduğu gibi.

Her şey basitçe olur ya da olmaz. Ve işte ben, bunun ortasındayım. Güçlü, sert. Korkusuz.

Maylin kırık patikalar boyunca kararlı bir hızla ilerlemeye devam eder. Yıkımın çok büyük olduğu yerler var ve bir dolambaçlı yol bulması gerekiyor. Bunu kolaylıkla yapıyor, sanki bu yolu zaten biliyormuş gibi tanınmaz bir manzara. Bana son yamaca kadar rehberlik ediyor, beni Urzulhar'a götürüyor. Yamaçta daha fazla insan toplanır. Çoğu sessiz ruhlu Arraog'un Çocukları, ama başkaları da var, erkekler ve

Ruhları güçlükle bastırılmış bir dehşetle titreşen, ama Maylin'in yankısına zincirler gibi sarılmış, boyun eğmiş duran kadınlar. Yaklaştığımda gözleri bana kilitleniyor. Maylin'in etkisine karşı direnmeye, haykırmaya çalışıyorlar. Bu kadar çok ruhu aynı anda esaret altında tutmak inanılmaz bir kontrol başarısı. Kaçınılmaz olarak serbest kaldıklarında ne olacak?

Kraliçe Roh tepenin zirvesinde bekliyor. İki büyük kristalin arasında duran Kraliçe, bir şekilde hem açık hem de muhteşem olan görkemli bir trol kıyafeti giymiş. Ejderha kanadından bir başlık alnını süslüyor ve zaten etkileyici olan boyuna daha da heybet katıyor. Yaklaştığımda bakışları bana sabitleniyor, ifadesi o kadar a  ki beni korkutmalı.

Maylin'in beni ona götürmesine hiç tereddüt etmeden izin verdim. Ve ben durduğımda

Onun önünde -paçavraya dönmüş basit beyaz bir elbise giymiş, başım açık, saçlarım omuzlarımda gevşek ve parlak değil- önümde diz çöken o oldu.

"*Kurspari-glur*," diyor. "Derin Karanlık'ın Yumruğu. Sizi Karanlık'ın tüm gerçek çocukları adına kutsuyorum. En karanlık saatlerimizde tanrımız kurtuluş gönderir." Eğilip ayaklarımda dibindeki toprağı öpüyor. "Böylece ruhlarımızı hazırlamış olarak Karanlık'a gideceğiz. Karanlık kutsanmış olsun! Kutsanmış olsun onun enstrümanı!"

Trolde seslerinin yuvarlanan yankısı bahçelerde gürleyerek tepedeki mağara tavanına kadar yankılanıyor. "*Morar tor Grakanak!* Karanlık'ın Yumruğu kutsanmış olsun!"

Secde halindeki kraliçeden Maylin'e dönüyorum. Bakışlarımda soru yok, kalbimde soru yok. Sadece bakıyorum. Maylin hâlâ bileğimi tutuyor, hafifçe sıkıyor. "Gel," diyor. "Vakit geldi."

Roh cadının beni çemberin ortasına götürmesi için yol açıyor. Uzun *urzul* taşları mavi ışıkla hafifçe titreşiyor. Onları sadece *jor*'uma karşı hissedebiliyorum. Uyanmanın eşiğindeki bir uyku izlenimi veriyorlar.

Maylin iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Bu senin son sınavın," diyor. Gözleri altın renginde ve şu anda bile uyguladığı büyü'nün güçlü yoğunluğuyla parlıyor. "Eğer bunu yaparsan, başarılı olursan, onunla yüzleşmeye hazır olacaksın. Arraog'la yüzleşmeye." Parmaklarımı sıkıca bastırıyor. "Bu zor bir sınav.

Ama bunu yapabileceğini biliyorum. Unutma, taş troldefolkların doğal halidir. Hepsi bunun farkında değil; bazı direnişlerle karşılaşacaksınız. Ama bunu aşmalısın. On bin trolde ruhunun direnci, Arraog'la karşılaşacağın şeyle kıyaslandığında hâlâ bir hiç ama elimden gelenin en iyisi bu." Gözlerini kapatıyor ve öne doğru eğilerek alnını benimkine dayıyor.

"Bu dünyanın zamanı tükeniyor," diyor. "Onu derinlerde hissediyorum. Zur'un kanını döktüklerinden beri birbirimize bağlıyız ve bu yeterli olmadı. Ben onunlayım, o da benimle. Her günün her saati. Ve o geliyor.

Yakında. Yarın ya da ertesi gün. Onun gibi bir varlık için göz açıp kapayıncaya kadar! Onu durdurmanın bir yolu yok, eğer"

Yankısı içimde dalgalanıyor, *for*'uma öyle sert çarpıyor ki çaresizliğini hissetmeden edemiyorum. Keskin bir nefes çekiyorum içime.

"Bunu sende hissediyorum," diye nefes alıyor Maylin. "Yeteneğin konusunda çok güçlüsün! Tanrılar seni kutsarken hiç çekinmediler. Beni bu rol için tasarladıkları gibi seni de bu rol için tasarladılar. İkimiz de rolümüzü oynayacağız, Faraine.

Tanrıları hayal kırıklığına uğratmayacağız." Sonra geri çekiliyor, ellerimden birini bırakıyor ama diğerini tutmaya devam ediyor. Roh'a dönüyor ve "İstekli kurbanı getirin" diyor.

Roh dönüyor, elbisesini ve kişiliğini süsleyen mücevherler parlıyor. O iki elini başının üzerine kaldırır. Yüzlerce trol sesi şarkıya dönüşür, karanlık bir ahenkle yükselir ve yamaçtan aşağıya dalgalanarak yayılır. bahçe harabeleri. Derin bir sesle söylenen, çok yönlü bir ilahi tüm dünya yanıt verecek. Urzulhar Çemberi aydınlanıyor, yüksek taş tavana doğru mavi bir ışık huzmesi fırlıyor. Enerji muazzam.

Davullar çalıyor, ilahinin altında itici bir ritim, o kadar alçaktan nabız atıyor ki, yankısını kemiklerimde hissediyorum. Bir tören alayı bahçelerde ilerliyor. Buna benzer bir Şeyi daha önce de görmüştüm: iki uzun boylu, çıplak kadın, çok sessiz ve güzel, uzun beyaz saçları göğüslerini örtüyor; altı davulcu, ciddi ve boş gözlü, deri davullarını alıyorlar; ve altı güçlü p taşıyıcı, omuzlarında açık bir platform taşıyorlar. Targ bu platformun ortasında, *jor*'un derinliklerine gömülmüş bir Şekilde oturuyor. Bedeni taşla kaplı, ruhu ise dikkatsiz ruhları yutacak kadar derin bir boşluk.

Ve onun önünde, bağdaş kurmuş oturuyordu ve gevşek beyaz saçlarından oluşan kendi örtüsü dışında çıplaktı-Hael.

Kalbim gm güm atıyor. *Jor*'um titriyor, kırılmakla tehdit ediyor. Neden Hael

Burada mı? Neden Targ'la geliyor? O olamaz. Ama hayır, bunu düşünemem. Bunu düşünmek hissetmek olur ve hissetmek kabul edilemez. Gözlerimi kapatıyorum, yavaşça nefes veriyorum ve merkezimdaki *jorun* bir kez daha yayılmasına izin veriyorum. Kristaller ellerimin derisini, omuzlarımı, çenemi yırtıyor, yavaşça etimi kaplıyor.

Tüm Arraog çocukları rahipleri geçerken eğilir, ilahileri sonsuz bir nehir gibi ağlar. Alay tepeye ulaştığında, iki kadın ve altı davulcu Urzulhar'ı çevrelemek üzere hareket ederek bir dış halka oluşturur. Yüklerini yere bırakan p taşıyıcıları bir kenara çekilir, başları ne eğik, elleri göğüslerinin önünde yalvarırcasına kavuşturulmuş halde dururlar. Targ ortadaki koltuğundan yükselir. Yavaşça, büyük bir amaçla, sanki tanrısının nefesiyle itiliyormuş gibi hareket eder. Hael'e bir el uzatıyor. Hael gözlerini bile açmadan eli kabul ediyor ve ayağa kalkıyor. pten iniyor, hareketleri sert ve kontrollü. *Jor*'umun içinden bile metanetini korumak için ne kadar cesurca savaŐtıėını hissedebiliyorsunuz. Maylin'in rezonansından hiçbir Şey yok onda. Bedeni, zihni ve ruhu tamamen kendi emrinde.

Bana yaklaşıyor, eli Targ'ın elinin içinde hafifçe duruyor. Büyük bir trolde savaşçısı olmasına ve benden uzun boylu olmasına rağmen, rahibin yanında cüce kalıyor. Başını eğdi, ayağa kalkana kadar gözlerini aşağıya dikti.

Tam önümde, kolayca uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakın. Ancak o zaman bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor.

Ve ben onun korkusunu tam olarak hissediyorum.

"*Aruka*," diyor o çok iyi tanıdığım derin sesiyle. "Seni buraya getiren Karanlık'ı kutsuyorum. Beni buraya getiren kaderi de kutsuyorum. Fedakârlığının karşılığını alayım."

Onun adını söylemeye çalışıyorum. Kalbim, göğsümde korkunç bir ağırlığa dönüşen *jor*'a karşı çarpıyor. Ama hareket edemiyorum, konuşamıyorum, hissedemiyorum.

Targ onu kısa bir süre önce Roh'un durduğu, en yüksek iki taşın arasındaki boşluğa götürüyor. Alaydaki rahibeler, ellerinde parıldayan ipek örgüden kordonlarla beliriyor. Bunları Hael'in bileklerini bağlamak için kullanıyorlar. Sonra kollarını önünde kavuşturarak, uzun kordonları her bir dikili taşın üzerinde bulunan kancalara geçiriyorlar. Bunları daha önce fark etmemiştim. Başından beri orada mıydılar yoksa

Bu törene hazırlanmak için mi? Kadınlar Hael'i kaldırıyor. Onların Ağırlığı altında kasları geriliyor, ama kollarını yüzünün üzerinde kavuşturup asılı kalana kadar durmaksızın, elden ele çekiyorlar. Avdan dönmüş, kanı akıtılmayı bekleyen bir leş gibi görünüyor.

Rahibeler ipleri sabitledikten sonra Hael'in ayak bileklerini bağlamaya koyuldular.

Şimdi vücudu iki taşın arasında havada yayılmış durumda. Urzulhar olacaklar için sabırsızlanıyor. Hael titriyor. Ruhundan yayılan dehşeti gizleyemiyor. İstekli ama bu onu korkusuz yapmıyor.

Maylin'in eli omzuma yapıştı. Sıçrayıp ona dönüyorum, gözlerim kocaman. "*Jor*'un bocalıyor," diyor. "Şimdi cesur olmalısın. Urzulhar kanı tazeyken en güçlüsü olacaktır. İşin çoğu kurban yaşarken yapılmalı. Murzush'ta öğrendiklerini hatırla. Bırak güç senin içinden aksın. Sen sadece bir kanalsın. Kalbini *jor* ile sar kızım, yoksa kanal kırılır ve felaket onu takip eder."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bunu Vor için yap. İhtiyacı olan şey bu.

Mythanar'ın ihtiyacı olan şey bu."

Farkındalığımın gerisinde bir yerlerde biri çığlık atıyor, yalvarıyor, bu çılgınlığın durması için yalvarıyor. Ama ben onu duyamıyorum, bariyerlerimin arkasında güvendeyim. Görev tamamlanmalı, değil mi? Başka ne seçeneğim var ki? Olmam gereken her şeye başka nasıl dönüşebilirim?

Sonuçta her şey çok basit.

Hael trol dilinde mırıldanıyor, kulağa dua gibi gelen kısa ve hızlı kelimeler. Bıçağın ilk darbesini beklerken korkusu artık hissediliyor. Ama bu beni nasıl ilgilendirir? Kendini isteyerek verdi, değil mi? Hepimizin Oynamak için parçalar.

"Hazır mısın?" Maylin fısıldıyor.

Başımı sallıyorum.

Targ bir elini uzatıyor. Roh hızlı adımlarla ilerler ve bir bıçak uzatır. Siyah elmas kılıç Urzulhar'ın ışığında parlıyor. Targ bıçağı alıp Hael'e yaklaşıyor. Bıçağın ucunu köprücük kemiğinin çukuruna, boğazının çukurunun hemen altına dayıyor. Mavi bir boncuk oluşuyor. Hael'in vücudu geriliyor. Bıçağı yavaşça göğüslerinin arasından aşağı doğru çekiyor. Bir kan çizgisi uzuyor, damlıyor. Hael bir çığlık atıyor, bağlarının içinde kıvranıyor. Bıçak

İlk kan damlaları onun altındaki toprağa düşer ve Urzulhar tepki vererek bu sununun yaşam gücünü emer. Rezonansları güçlenerek çemberin etrafında devam eder, ta ki büyük küçük her taş

Daha önce hiç hissetmediğim bir güç. Beni cezbediyor, çok baştan çıkarıcı, çok hazır. Onu tatmak istiyorum, benim olmasını istiyorum.

"Unutma," diye uyarıyor Maylin'in sesi, "sen bir kanalsın."

"Hatırlıyorum," diye cevap veriyorum.

Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarımı yere düz bir şekilde koyuyorum ve bu yankıyı içime çekiyorum, kemiklerimin gözeneklerine nüfuz ediyorum. Hael'in iniltilerini duyamıyorum, Targ'ın bıçağı altında nasıl kıvrandığını göremiyorum. Yaşayan dünyanın nabızı gibi, o güç akışına kapılıyorum. *Jor*'um olmasaydı, bağlantının ilk anlarında beni öldürebilirdi. Hal böyle olunca, korumalarımı sürekli güçlendirmeli, asla sarsılmalarına izin vermemeliyim.

Yaşayanların ruhları etrafımda titreşiyor, her biri muazzam bir şarkının eşsiz notaları. Maylin'in ruhu tam arkamda, Roh çok yakınımda. Rahibeler hâlâ ipleri tutuyor, davulcular deri davullar. Tepede toplananlar, bahçeye yayılanlar, hem umutlu hem de korkanlar, saraya, avluya, şehrin sokaklarına. Erişim alanımı genişletiyorum, daha da ileriye, her yeni ruhu kendime çekiyorum. derin, karmaşık, iç içe geçmiş titreşimlerin bu büyüyen dalgasında bulun. Ruh enerjilerinin bir senfonisi.

Ve her biri taşa gitmeli.

Gözlerimi kapatıp bir nabız gönderiyorum. İlk başta küçük, çemberde diz çöktüğüm yerden genişleyen geçici bir güç dalgalanması. Kristalden kristale şarkı söyleyerek akıyor, hem büyük hem de küçük tüm o bağlı *urzullar*. Şarkıyı benimsiyorlar, titreşimi benimsiyorlar ve şehir boyunca kendileriyle birlikte taşıyorlar. Hiç kimse ondan kaçamaz. Hem fiziksel hem de ruhsal tüm engelleri aşar ve ardında taş bırakır.

Urzulhar'ın bana verdiğinden daha fazlasını içime çekiyorum ve ikinci bir darbe gönderiyorum. Bu sefer daha fazla dirençle karşılaştım. Bazıları ne olduğunu anladı.

ve kaderleri için savaşırlar. Üçüncü darbede, bu direniş büyüdü. Bana karşı kapıları çarpan zihinlerle, sunduğum barış ihtimali karşısında öfkeyle kükreyen ruhlarla karşılaşıyorum. Ama Urzulhar'ın gücü içimden akıyor. Bunu durdurmak mümkün değil.

Dördüncü bir nabız. Beşinci. Hael'in kanı mavi dereler halinde vücudundan aşağı akıyor ve kristaller onu köpekler gibi kucaklıyor. Etrafımdaki dünya kararıyor. Uzulhar'ın kırmızı tınısından ve bana direnen ruhların yanıp sönen öfkesinden başka hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey hissetmiyorum. Şimdiden tereddüt etmeye başladılar. Yakında hepsi benim elimde olacak, tüm o parlak şarkı söyleyen yaşam telleri. Onları sıkıca kavriyorum, son bir büyük güç darbesi gönderiyorum ve sonra-

Bir çığlık farkındalığımı böldü.

Bir dizi korkunç patlama ve parıltıyla Urzulhar'ın titreşimi parçalanıyor ve kırık parçalar halinde etrafıma düşüyor. Fiziksel dünya tekrar odak noktasına geliyor. Sesler, hareket, kaos. Üzerimdeki bakırın tadı Dilim, burun deliklerime batıyor. Trol sesleri artık ilahi değil, kükrüyordu. Maylin'in çığlığı, yüksek ve öfkeli, "Öldürün onu! Öldürün onu!"

Ağır, kristal kaplı başımı kaldırıyorum.

Hael'in kanlar içindeki bedeni garip bir açıyla asılı duruyor, bağlarından biri kesilmiş. Acı ve korku dolu yüzü, kana bulanmış saçlarından oluşan bir perdenin ardından görülebiliyor. Rahibelerden biri onun önünde yerde yatıyor, Urzulhar'ın açgözlülükle kabul ettiği bir bağırsak yarasından kan akıyor. Ve ayakta

Hael'in yanında, düşmüş rahibenin üzerinde, elleri kendisi için çok büyük bir *virmaer* bıçağını kavramış, yüzü mavi trolde kanıyla kaplı ...

Theodore.

Doğrudan bana bakıyor. "Fairie!" diye haykırıyor, bu isim kalbime saplanan bir bıçak gibi. "Fairie, ne yapıyorsun?"

Targ hareket eder. Yavaş, amaçlı ve kaçınılmaz. Bir an kardeşim orada durup bana bakıyor, sorduğu soru havada çınlıyor.

Bize. Bir sonraki Targ'ın büyük taş yumruğu kafatasına çarpıyor.

Theodore soluk soluğa kalmış rahibenin yanında hareketsiz bir şekilde yere yığılır.

Targ Hael'e döner. Kızın çığlıklarına aldırmadan kara kılıcını bir kez daha kızın acı çeken etine doğru kaldırıyor.

Plan yapmıyorum. Hiç düşünmüyorum. İrademin ötesinde bir güç bedenimi ele geçiriyor, kolumu kaldırıyor, avucumu o adamın arkasına doğru hizalıyor. devasa rahip. Kanla beslenen Urzulhar'ın tüm gücü şimdi benim içimde ve çağrıyla geliyor, özümden patlıyor, Targ'ı omuzlarının arasından vuran ve onu bir anda katı taşa dönüştüren derin bir rezonans patlaması hedefliyor.

Çatlıyor.

Kırıklar.

Sonra bir milyar parıldayan toz parçacığına dönüşüyor.

OceanofPDF.com

"Önce prensesle birlikte geçmeme izin verin Majesteleri. Larongar'ı olan biten her şeyden haberdar edeceğim. Sizin ve halkınız için bir kahraman karşılaması hazırlatacağından şüphem yok."

Büyücü Artoris eyerinde kıpırdanırken atı altında gergin bir şekilde dans ediyor, morleth'ime yakın durmaktan mutsuz. Savaşçıları bu diyarı geride bırakarak geçerken biz de Aradaki Kapı'nın biraz ilerisinde yerimizi aldık.

Tanrılara şükürler olsun ki, Cruor'dan geri dönüş yolculuğumuz içeri girdiğimizden daha az tehlikeliydi. Sanki toprağın kendisi gittiğimizi görmekten memnun olmuş ve ayrılışımızı hızlandırmak istemiş gibiydi. Yol işaretlerinin işaretlediği dolambaçlı patıkada yürüdüğümüz üç gece boyunca sadece bir kara şimşek vakasıyla karşılaştık. Atlılarımdan ikisi kayboldu, karanlığa sürüklendiler.

Karanlık bir kez daha çöktüğünde ölü ve gözsüz bedenlerini bulduk ve sayılarını morletlerinin sırtında eve taşıdığımız diğer ölümlere ekledik.

Toplamda elli. Toplama işlemi neredeyse savaşın kendisi kadar can aldı.

Ama bu gece gökyüzünü yırtan kara şimşegi görmedik. Sonunda geçit ufukta görünene ve moralimiz düzeline kadar kilometreler boyunca rahatsız edilmeden at sürdük. Cruor'u son kez gördüğümüze hepimiz sevineceğiz.

Binicisini bir itlafta kaybetmiş bir morleth olan Gash'ın üzerinde oturuyorum. Ne cüsse ne de hırçınlık bakımından Knar'a denk değil ama sadık bir binek olduğunu kanıtladı. Yanındaki gergin ata usulca hırlıyor ve ben de onu kavriyorum.

Hayvanın boynundan bir ısırık almasını engellemek için dizginleri sıkıca tutuyorum. Parh solumda, yüzü sabit, *ortolarok* alayını izliyor. Arkamızda, aralarında Prenses Ilsevel'in baygın bedenini taşıdıkları bir sapan olan iki morleth daha var. Üç gece önce kaleden ayrıldığından beri bir kez bile uyanmadı. Ama beklenmedik bir azimle yaşamın son iplerine tutunuyor.

Artoris, Evisar'dan döndüğümüzde onu yanımızda bulduğu andan beri kızın gözünün önünden ayırmadı. Kızın iyileşmesine verdiği tepki kayda değerdi. Önce yüzündeki tüm renk soldu. Sonra sendeledi, dizlerinin üzerine öyle bir düştü ki bayılmış olmasından korktum. Bir soru tufanına dönüşecek olan ilk soruyu soracak gücü bulması biraz zaman aldı. Hiçbirine cevap veremedim; kızın oraya nasıl geldiğini ben de onun kadar az biliyorum. Kale büyücüsünün kadının göğsündeki rün iziyle ilgili değerlendirmesine katılıyordu; bu iz her geçen gün daha da koyulaşıyordu. O da aynı şekilde Beldroth'ta bir cadının varlığını kabul etti ve tehlikeli arazide daha hızlı ilerlememiz için bizi teşvik etti, bizi durma noktasına getiren her güneş doğuşunda söyleniyordu. Prensesin hayatını riske atmaktan nefret ediyordum ama halkımı o korkunç güneşin altında yürümeye zorlayacak yüreğim yoktu. Zaten yeterince acı çekmişlerdi.

Böylece, Artoris boş yere küfretti ve öfkelendi, sonra günlerini Ilsevel'in yanında uykusuz nöbetlerle geçirdi. Biraz daha böyle giderse ölene kadar koşacak. Eyerine iki eliyle yapışmış, boş gözlü bir hayaletten biraz daha fazlası.

Prensesle birlikte gönderilmesi için yaptığı ricayı görmezden geliyorum. Bu lanetli toprakları, hem ölü hem de diri halkımdan emin olana kadar arkamda bırakmayacağım.

Ondan kurtuldum. Ve kesinlikle Ilsevel'in gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Artoris tekrar küfreder ve eyerinde yığılır. Leydi Parh'ın eli gizlice kılıcının kabzasında duruyor. Yanımızda taşıdığımız lanetli kızın kim olduğunu ve gelecek tartışmadaki değerini çok iyi biliyor. Miphato'nun Larongar'la pazarlık şansımızı tehlikeye atmasına izin vermeyecek. Artoris'in Ilsevel'le ilgili niyetimi tahmin edip etmediğini söyleyemem.

Yumruğum sıkılıyor, parmaklarım avucumun içinde saklı kristalin keskin kenarlarını sıkıyor. Onu taşımaya başladım, Maylin'in verdiği *urzul* taşını Bana bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bir yanım ona bir daha asla bakmamayı arzuluyor. Ama bakmak zorundayım; bilmek zorundayım. Faraine'in hayatının bedeli henüz ödenmedi. Mythanar ve Yeraltı Diyarı adına elli iyi troldefolk öldü ama borcumu silmeye yetmediler. Bana gelince. Tek bir sıyrık bile almadım. Morleth'im katledilip düştüğünde ve beni kalıntılarının altında ezdiğinde bile. Görünüşe göre, tanrılar beni karımın yerine koymaya layık görmüyorlar.

Peki ya Ilsevel? Eyerimde dönüyorum, bakışlarımı onun bedeninin ateşler içinde yattığı kaba askıya çeviriyorum. Yaşayacak mı? Yoksa çok mu geciktim? Belki de beni borçlarımdan kurtarmak için canını verecek olan odur.

Son morleth de kapıdan geçerken, Lur raporunu sunmak için uzak taraftan geri döner. "Halkınız sizi bekliyor, Kralım."

"Ya Larongar?"

"O orada," diye onaylıyor. "Evisar'daki zafer haberini çoktan duymuştur."

"Başka ne duymuş?"

Bakışları bir an için Ilsevel'in içinde yattığı askıya kayıyor. "Bildiğim kadarıyla bir şey yok."

Başımı sallıyorum. Ilsevel'in yeniden ortaya çıkışıyla ilgili haberleri gizli tutmaya çalıştım ama Mifhatların birbirleriyle nasıl iletişim kurduklarını bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, Artoris, Ilsevel'e haber göndermenin bir yolunu bulmuş olabilir.

Mage Wistari. Bunu riske atmamız gerekecek. "Pekâlâ," diyorum. "Leydi Parh, ben sizi çağırana kadar prensesin yanında kalın. Lur, sen benimlesin."

"Ilsevel'i bu diyarda korumasız mı bırakacaksın?" Artoris itiraz ediyor, rengi yükseliyor.

Parh dişlerini gösteriyor. "O savunmasız değil, insan."

Miphato karşılık vermeden önce bir elimi kaldırıyorum. "Artoris, bana eşlik edersen minnettar olurum." Bu ne bir davet ne de bir rica.

Ses tonumdaki emri duyuyor ve karşı koyacak cesareti yok.

Ilsevel'e son bir kez bakıp ardından acı bir küfür savurduktan sonra atını harekete geçiriyor ve kapıya yaklaşırken ben ve Lur'un yanında ilerliyorum. Gerçeklik perdesinin dalgalanmasıyla yüzleşiyorum ve uzak tarafa bir göz atmak için kısa süreli, nafile bir çabaya engel olamıyorum. Tek bildiğim, Larongar şu anda bile savaşçı büyücülerden oluşan bir birlikle bekliyor ve dünyasına girdiğim anda beni yok etmeye hazır. Kısa bir nefes alarak morleth'imi ileri doğru mahmuzluyorum. Hevesle adım atıyor, bu yerden kurtulmaya hazır, ancak kaba bir sürprizle karşılaşmak üzere.

Zaman ve mekân perdesi bedenlerimizin üzerinden kayıyor, incecik. Gün doğumunun kör edici ışığına doğru sendeleyerek ilerliyoruz. Gash itiraz eden bir böğürtü çıkarıyor, o kadar sert titriyor ki, neredeyse bu gerçeklikten tamamen kayıyor, kendi boyutuna yeniden girmek için endişeleniyor. Onu sımsıkı tutuyorum, ruhum onunkine karşı zorlanırken onu orada tutmayı başarıyorum.

"Vor, oğlum!" Larongar'ın sesi gözlerimin alışmasına fırsat vermeden kafamın içinde kükrüyor. "Seni görmek ne güzel!"

İstesem de bu iltifata karşılık veremezdim. Ben sadece siyah görüyorum, At sırtında, ayı derisinden bir pelerinle örtülü şekilsiz bir form. Kendi halkım

Kapının her iki yanında dizilmişler, çoğu atsız, çünkü morleth'leri bu fazla aydınlık dünyada var olmayı reddediyor. "Selamlar Larongar," diyorum selamlamak için bir kolumu kaldırarak. "Evisar'ın kurtuluşundan şimdi size dönüyorum. Şehriniz ve kaleniz özgür."

"Şehir zerre kadar umurumda değil," diye yanıtlıyor Larongar. "Bir yığın işe yaramaz kaya. Ama Büyücü Wistari burada" -yanında at süren belli belirsiz gölge figürlerden birini işaret etmek için bir kolunu sallıyor- "en sevdiği kaleyi sağ salim geri getirdiğin için sana teşekkür ediyor. Ah, ama bunu yapacağını hep biliyordum, evlat!" Kalçasını tokatlıyor ve derin bir kahkaha atıyor. "Danışmanlarımın hepsi, *'Hayır, trollerle pazarlık yapmayın! İğrenç, kemik kemiren canavarlar*

güvenilmezler!' Ama sen hepsinin yanıldığını kanıtladın, değil mi?" Tek elimle kafatasını ezebileceğimi ve hiç ter dökmeyeceğimi biliyor.

Yine de beni kışkırtıyor, konuşmasını inceliksiz hakaretlerle süslüyor. Hangisini daha saldırgan bulduğumu bilmiyorum, *trol* kelimesini kullanmasını mı *yoksa oğlunu* mu? İkisi de boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Ama yazılı ve imzalı anlaşmamız beni kontrol altında tutuyor. Bu yüzden ilerideki kör edici parıltıya bakıyorum, bakışlarım kralın belirsiz silüetine sabitlenmiş. Trolde gözlerim ne kadar acı çekerse çeksin, gözümü kırpmayacağım, gözlerimi kısmayacağım. "Larongar," diyorum yüksek bir sesle, böylece toplanan herkes duyabilsin, "Ben İttifakımızın şartlarını yerine getirdiniz ve düşmanlarınızı kaçırttınız. Şimdi siz de bizi birleştiren ailevi bağları onurlandırmalısınız. Gönderin Miphatlar benimle Mythanar'a gelsinler ki ihtiyacıma göre onların gücünden faydalanabileyim. Bu şekilde Gavaria ile Yeraltı Diyarı arasında sonsuza dek iyi niyet ve dostluk tesis edeceğiz."

Larongar sert bir iç geçirir. "İyi dedin, iyi dedin oğlum. Gerçekten de çok güzel. Ve biliyorsun, küçük sorunun için sana büyücülerimi ödünç vermeyi teklif etmeye çok hevesliyim. Ama henüz yapamam."

Bunun olacağını biliyordum. Başından beri biliyordum. Yine de, reddetmenin dilinden bu kadar kolay döküldüğünü duymak kanımı kaynatı. Leydi Parh'ı kapının diğer tarafında bıraktığım iyi oldu, yoksa hemen ona saldırırdı. Hal böyle olunca Artoris boğazını temizliyor ve eyerinde kayıyor. "Majesteleri," diye söze başladı ama ben keskin bir bakış atarak sözünü kestim.

"Hayır," diye devam etti Larongar, "korkarım Gavaria'yı gerçekten kurtarmış sayılmadan önce sizin ve etkileyici dostlarınız için birkaç küçük görevim daha var."

"Gereken her şeyi yapmak benim için bir onurdur," diye cevaplıyorum soğuk bir şekilde, "büyücülerinizle birlikte Yeraltı Âlemi'nden döndüğümde."

"Ah, bu işe yaramaz evlat. Sen dönene kadar Ruvaen krallığının yarısını yıkıma uğratmış olacak. Hayır, hayır, o güzel fae piçinin sağlam bir şekilde dövüldüğünü ve bu dünyadan kovulduğunu görmem gerek."

Yazılı anlaşmanın büyüünün boynuma dolandığını hissediyorum. Ama henüz elimi göstermedim ve bu bilgi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor. Lur'a işaret ediyorum, o da yanımdan uzaklaşıyor ve ben kralın dikkatini çekerken kapıdan geri dönüyor.

"Larongar," diyorum usulca, "çocuğun benim himayemde."

"Evet." Kral gülümsüyor. "Benim güzel kızım, benim *Ilsevel*'im. Ve sana iyi bir eş oldu, değil mi?"

Midem düğümlendi. Faraine'in adının sözleşmeyi yerine getirmek için yasal olarak değiştirildiğini neredeyse unutmuştum. "O değil," diye cevap veriyorum.

Larongar homurdanır. "Oğlumu kastediyorsun o zaman. Evet, anlaşmayı tatlandırmak için iyi hizmet edebileceğini düşündüm. Peki, ne diyorsun? Eğer büyücülerimi göndermezsem, çocuğu öldürtecek misin?" Eyerinde öne doğru eğiliyor, yükselen güneşin sert ışığında dişleri parlıyor. "Her nasılsa

Anlaşmamızın böyle sert önlemler almanıza izin vereceğini sanmıyorum. Ama yapabilseniz bile ne fark eder ki? Theodre bir serseri ve bir aptal."

"O değil."

O anda kapı kemerinin altındaki hava kıpırdanır. Parh beliriyor, onu Lur takip ediyor, Lur da sapan taşıyan iki morlethi arkasından sürüklüyor. Attan iniyorum, kendi morleth'imın yok olmasına izin veriyorum ve hızlı adımlarla sapanın yanına gidiyorum. Ilsevel çok zayıf; onu kollarımda taşımak bir bulutu taşımak gibi. Uçup gitmesine izin vermemeye dikkat etmeliyim.

Dönüp Larongar'a bakıyorum. Yükselen güneşin ışığı, omzumdan geriye doğru eğilen ve kolumun üzerinde sallanan kızının yüzünü tamamen aydınlatıyor.

Koyu renk saçları parçalanmış kurdeleler halinde dağılıyor ve lanet durağanlık büyüsünü kırmaya ve hayatını sona erdirmeye çalışırken cildi korkunç gri görünüyor.

Larongar usulca küfreder. Yanındakiler arasında mırıltılar dolaşıyor, sesler inançsızlıkla karışık. Kral elini kaldırır ve sessizlik için bağırır. Sonra onun Bakışlar kızdan bana doğru kayıyor. "Gerçekten o mu?"

Bir kılık değiştirme büyüsünün ne kadar kolay yapılabileceğini herkesten daha iyi bilir.

Ona dudak büküyorum ve Artoris'i işaret etmek için başımı sallıyorum. "Büyücüne sor."

Larongar, eyerine tutunurken solgun ve hasta görünen Miphato'ya döner. "Ee, Artoris?" diye kükrer kral.

"Öyle," diye cevap verir büyücü. "Bu Ilsevel. Gerçek Ilsevel."

Larongar tekrar küfreder ve bir elini yüzünde gezdirerek boş göz çukurunun altındaki deriyi çekiştirir. "Peki ona nasıl ulaştın, Gölge King? Bunca zamandır sende miydi?"

"Ben yapmadım. Tanrılar onu bana emanet etmeyi uygun gördü."

"Öyle mi? Peki ona ne yaptınız?" Kralın yanakları sakalının altından öfkeyle kızarır ve alnında bir damar belirir. "Kız kardeşinin aldatması yüzünden onu cezalandırdınız mı? Bu onun hatası değildi, biliyorsun."

"Bu konuda hatanın nerede olduğunu biliyorum," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ilsevel Evisar savaşında bir yara aldı. Büyülü bir yara, cadı şifası gerektiriyor."

Larongar tekrar Artoris'e döner, o da başıyla onaylar. "Onu teslim et o zaman," der kral. "Bir cadı tanıyorum. Onu hemen oraya götüreceğim."

"Miphates'i benimle gönder," diye cevap verdim, "ben de onu sana vereyim."

"Hayır!" Larongar'ın eli kılıcının kabzasına dayanıyor. "Benden talepte bulunamazsın, evlat! O anlaşmayı kendi adınla imzalayarak kaderini mühürledin. Gelinini aldın ve onunla eğlendin. Şimdi yemin ettiğin gibi yapacaksın."

"Ilsevel için bir anlaşma imzaladım." Ona bakıyorum, önümde açıkta duran boğazının çizgisine ve göğsündeki lanetin yayılan örümcek damarlarına. "O benim. İstedığımı yaparım."

"Faraine'e zaten sahipsin."

"Ama sözleşmedeki isim Ilsevel'di."

"Faraine Ilsevel'dir!" Larongar bağırır. Atı sıçırıyor ve başını onun altında sallıyor. "Ülkemizin yasalarına göre, ölen kız kardeşinin adını aldı! Sözleşmeyi yerine getiriyor."

"Ama kız kardeşi hâlâ yaşıyor. Senin kanunlarına göre Larongar, bu kız benim."

Kral eyerinde döner, sağındaki ve solundaki adamlara dönerek yardım ister. Büyücü Wistari eyerine yaslanır ve ona bir şeyler mırıldanır, bu da ona bir lanet ve idam tehdidi kazandırır. Büyücü aceleyle eyerine oturuyor, başını cübbesinin koyu renkli kapüşonunun içine sokuyor. Larongar tekrar bana doğru dönüyor, tek gözü beyaz halkalı çaresizlik. "Onu Beldroth'a gönderin. Bırakın yaralarını cadı tedavi etsin. Ölüsü işinize yaramaz."

Başımı salladım. "Onun da bana canlı bir faydası yok."

"Onu evine götürebilirsin, iyileşmiş bir eş."

"Benim bir karım var."

"İki tane alacaksın!"

"Büyücülere ihtiyacım var. Eşlere değil."

Larongar'ın bakışları kızının üzerinde yoğunlaşıyor. Kafasından geçen hesaplamaları görebiliyorum. Faraine bu yüzden kız kardeşini gelinim olarak seçmemi istedi. Bu adam, bu zorba, bu yalancı, hayatında çok az şeyi önemsiyor. Kendi yükselişi uğruna çocuklarından herhangi birini feda edebilir. Ama Ilsevel ... onun için bir şeyler hissediyor. Derin, tehlikeli bir şey. Güçlü bir şey. On kalp atışı boyunca, umut etmeye cesaret ediyorum.

"Onu bir kez kaybettim. Beni öldüreceğini düşünmüştüm." Larongar başını eğiyor, elinin eklemleri kılıcının kabzasından uzaklaşıyor. "Ama öyle olmadı." Tekrar başını kaldırıyor ve tek gözlü bakışlarını bana dikeyyor. "Onunla ne yaparsan yap, Kral Vor. Seni yemininden azat etmiyorum. Ben de seni yemininden dünyanıza büyücüler."

Ve işte oldu. Son umudum da söndü. Baştan beri büyük bir umut değildi ama gerçek bir trol azmiyle sarıldığım bir umuttu. Larongar'ı gördüğüm andan beri ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Şimdi elli iyi troldefolk öldü. Bir hiç uğruna.

Hepsi bu adamın en büyük kızına karşı koyamadığım içindi.

"*Aruk!*" Parh diyor, sesi kulağıma yakın bir hırıltı. "Kızı ikiye ayır ve cesedini parçalara ayırıp ona ver. Sonra emri ben vereyim ve bu *guthakugları* katledeyim."

Yapabiliriz. Belki de yapmalıyız. Gerçek bir Trolde kralı böyle yapardı. Gaur, savaş bakanının ısrarını beklemezdi. Anında onların üzerine giderdi. Ben de onun gibi yapmayayım mı? Yapmak istiyorum. İntikam ateşi karnımda yanıyor. Her binicinin yüzünü görüyorum

savaşta düşen, itlafın karanlığına sürüklenen her şanssız ruhun. Sanki şimdi etrafımı sarmışlar gibi, sesleri boş ve koro halinde bir ölüm şarkısı söylüyorlar. Bu şarkıya cevap vermeliyim. Kollarım yırtma ve parçalama ihtiyacıyla ağlıyor. Onunla başlıyorum, şu anda bile göğsüme bastırılan bu kızla.

Ama onun durgun, sert yüzüne baktığımda gördüğüm Ilsevel değil.

"Şirkete haber gönder," diye homurdanıyorum. "Mythananar'a dönüyoruz.

"Mythananar'a dönüyoruz.

bir kez."

Parh tıslayarak nefes alıyor. "Ama, Vor-"

"Derhal," diye tekrarlıyorum ve ona dönüyorum, gözlerim parlıyor. "Kan dökülmeyecek. Bu dünyayla işimiz bitti."

Üç nefes boyunca Parh'ın itaat edip etmeyeceğini merak ediyorum. Acaba krallığım burada ve şimdi sona erecek mi, bakanım bana karşı dönecek mi ve *ortolarok* birbirinin üzerine düşer. Bu korkunç yakıcı güneşin altında kendi kılıçlarımızla mı öleceğiz?

Sonra Parh bana döndü ve "*Drag-or, ortolarok!*" diye bağırdı.

"*Rhazah!*" diye karşılık verirler. Çok geçmeden üç sıra halinde dizildiler, evlerinin tanıdık karanlığı için bu dünyayı geride bırakmaya hevesliler. Parh bana öfkeyle bakıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüp kapı kemerinden geçen ilk grubumuza önderlik etmek için yürüyor.

"Bunu yapamazsın Vor," diye itiraz ediyor Larongar, komuta etmek için çok uğraştığı savaşçıların kontrolünden sonsuza dek kaçışını izlerken. "İttifak devam ediyor! Yazılı adının gücüyle onu onurlandırmanı emrediyorum."

Onu görmezden geliyorum. Zehirlenmiş prenses kollarımdayken, tüm halkım güvenle geçene kadar izliyorum. Lur en son gidiyor, beni bırakmaya isteksiz. Ama sessizce başımı sallıyorum ve o da itiraz etmeden itaat ediyor. Ancak o zaman Larongar'a dönüyorum. Onun dünyasında yalnızım, etrafım müttefik-düşmanlarla çevrili. Ama ben korkmuyorum. Saldırmaya cüret ederlerse, yarısını öldüreceğimi biliyorlar.

beni indirmeden önce. Kimse böyle bir katliamı başlatacak kadar aptal olmak istemez.

Siyah atının üzerindeki Larongar'a yaklaşıp prensesi uzattım. Gözleri genişliyor. Sözsüz bir hırıltıyla onu kollarına alıyor, ince bedenini eyerinin yayına yaslıyor, bir yandan da bakışlarımı tutuyor.

"Kızınız Ilsevel," diyorum. "Sana geri döndü. Dokunulmadan. Anlaşmamız artık geçersiz Larongar. Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz." Homurdanıyor, dudağı kalın bıyığının altından kıvrılıyor. "Peki ya Faraine? Theodre?"

Cevap vermeyeceğim. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, sırtımı gösteriyorum, o savaşçı büyücülerden herhangi birinin bir lanet savurmasına cesaret ediyorum, bana onları ezmek için bir neden vermek için dikenleri ve parçalanmış uzuvları. Ama Larongar sert bir şekilde "Ellerinizi tutun!" diye homurdanıyor ve hiçbir büyü uçmuyor. Kapıya doğru yürüyorum ve adımlarımı hiç kesmeden kemerden geçiyorum. Yeraltı Âlemi'ne geri dönüyorum. Mythanar'a.

Son kıyametimizle yüzleşmek için geri dönüyoruz.

OceanofPDF.com

Bu durumda ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Statik. Donmuş. Zamanın ve düşüncenin dışında.

Tek bildiğim, burası güvenli hissettirirken, bunun ötesindeki her şey ... hissettirmiyor. Burada kalmak daha iyi olurdu.

Derin. Kendi içime kıvrıldım.

Saklandım.

Ama sonra . . .

Anılar . . .

Aşk ve şarkı anıları. Uzayın sonsuz enginliğinde birlikte dans etmenin.

Yıldızların etrafında dönmek, nebulaların içine dalmak, ardımızda göksel tozlar bırakmak.

Birlikte.

Yeni ve nefis güzellikleri ortaya çıkarmaktan asla vazgeçmeyecek sonsuz bir genişlikte. Benim için. Eşim için. Büyük ve sonsuz aşkımız için.

Karanlık gelene kadar.

Şimdi taştan başka bir şey yok. Etrafıma sıkıca sarılmış, beni hızla bağlıyor. Kalbimdeki ateşi söndürene kadar sıkıştırıyor. İşte

Burada acı yok. Hissetmenin ne olduğunu hatırlayamıyorum. Acı yok, neşe yok, kayıp yok, rahatlama yok.

Sadece
taş.

Taş.

Taş.

Burada kalacağım, her şeyden güvende. Avcılardan güvende. Zulmün boğucu ellerinden güvende. Bir zamanlar ruhumu zafere çağıran kürelerin çınlayan şarkılarından güvende.

Güvenli

.

Küçük.

Gizli.

Karanlı
k.

Ama uyanıklık çağırıyor.

Hatıralar zihnimin korunmasız köşelerini avlıyor. Taştaki çatlaklar.

Arkadaşımı
görüyorum.

Kırılmış.

Güçlü bir yumruğun pençesinde asılı, omurgası gevşek, kafatası ezilmiş.

Sonra düşer. Asteroit tarlalarına doğru düşer.

Yanan bir yıldız gibi süzülüyor.

Öfkem çok sıcak. Geçmiş çağlarda olduğu kadar sıcak.

Yoksa sadece nefesler miydi?

Zamanın hiçbir anlamı yok.

Sadece sıcaklık, sadece öfke
var. Sadece intikam-

Gözlerim parlıyor.

Karanlık *urzul* taşlarından oluşan bir halkanın çerçevelediği uzak bir mağara tavanına bakıyorum. Bir an için kim olduğumu bilmiyorum. Bir an için karnımda patlamaya hazır bir ateş yanıyor. Sonra tekrar göz kırpmıyorum. Narin kristal parçaları kirpiklerimden, yanaklarımdan, çenemden ve boğazımdan kopup düşüyor. Bu, derin *jor*'dan döndüğüm, taşın etimin içinde yeniden emildiği diğer zamanlara hiç benzemiyor. Bu daha çok dış derinin dökülmesi gibi. Hissediyorum. yeni, küçük ve savunmasız.

Yavaşça başımı çevirdiğimde korkunç bir manzarayla karşılaşıyorum: Kraliçe Roh, gözleri kocaman, kolunu uzatmış, ağzı sessiz bir çığlıkla açık. Taşa takıldı. *Va-jor*'a yakalanmış.

Sertçe nefes alıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ona doğru sürünerek uzanan eline uzanıyorum, titreyen parmaklarım taştan olanları kavırıyor. Hemen *va-jor*'unun derinliği bana bir darbe gibi çarpıyor. Nefesim kesiliyor, sadece tutuşumu koruyabiliyorum. Gözlerimi kapatarak farkındalığımı hala içinde titreşen rezonansa sabitliyorum, onu daha derine, daha derine takip ediyorum, çekirdeğine kadar gidip gitmediğini bilmek için çaresizce. Ama hayır, merkezinde bir şey hâlâ hareket ediyor. Çaresiz, korkmuş bir şey. Çok fazla taş katmanına hapsolmuş bir şey.

Tören işe yaramadı. Tam olarak değil. Çok yakındı, çok yakındı. Biraz daha zamanım olsaydı, belki . . .

Roh'un elini bırakarak yere yığıldım. Orada ne kadar süre yattığımı bilmiyorum. Nefes alıyorum, nefes alıyorum. Tekrar başımı kaldıracak, dünyayla ve onun içinde yarattıklarımla yüzleşecek iradeyi bulmaya çalışıyorum. *Jor*'a geri dönmenin cazibesi güçlüdür, neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlüdür. Tüm gücümü alıyor

Sadece başımı çevirip Urzulhar Çemberi'nin manzarasını seyretmek için sahip olduğum cesaret.

Büyük taşlar hâlâ güçle titreşiyor ama ışıkları yok olmuş. Merkezlerindeki karanlık çok uzağa yayıldı ve onları yeni ve korkunç bir şey. Aralarında Arraog'un Çocukları, yani tören boyunca sabit bir ritmi koruyan davulcular duruyor; davulları kristallerin rezonansıyla aynı anda şarkı söylüyor. Roh gibiler, *va-jor*'a yakalanmışlar. Bulduğum yerden, onların büyülenmelerinin tamamlanıp tamamlanmadığını, aradıkları nihai huzuru bulup bulmadıklarını söyleyemem. Peki ya diğerleri? Tepedekiler ve bahçeye dağılmış olanlar? Peki ya saraydaki iradesine bağlı insanlar, şehrin masum halkı? Tanrıların bahsettiği güç patlamaları sokaklarından, duvarlarından, evlerinden geçtiğinde, gömülü her kristal Urzulhar'ın şarkısına yanıt olarak haykırdığında onlara ne oldu? Şoklarını, umutsuzluklarını ve direnişlerini hissetmiştim.

Mythanar'a kurtuluş getirmeyi başarabildim mi? Ve bu süreçte kendi ruhumu lanetledim mi?

"Hael," diye fısıldıyorum. Ancak o zaman en büyük iki kişiye bakmaya cesaret edebiliyorum.

korumamın kısmen bağlı ve kanlar içinde asılı durduğu taşlar. Bu mesafeden onu hissedemiyorum. Öldü mü? Yarım yamalak bir mucize için en büyük fedakârlığı mı yaptı? Ve orada, Hael'in altında, bir rahibenin düşmüş bedeninin yanında yatıyor. "Theodre!" Mırıldanıyorum.

Bir sonraki an, her şeyin üzerini kaplayan ince toz tabakasını çok yakından düşünmemeye çalışarak çemberin üzerinde sürünüyorum. Törenin o son görüntüsünü, o son güç patlamasını ne anlayabiliyorum ne de inanabiliyorum. Bu kadar tepkisel, bu kadar şiddetli bir şeyi nasıl yapabildim? Bu basitçe gerçekleşmiş olamaz.

Ağabeyime ulaştığımda nefes nefese kalmış, titriyordum. "Theodre?" Rahibenin kalıntılarının üzerinden ona doğru uzanarak tekrar başarıyorum. O da kısmi *bir va-jor*'a yakalanmış, sonsuz bir acı anına hapsolmuştur. Ama benim Tanrılara şükür, kardeşim taş değil! Dokunulamayacak kadar soğuk da değil. Etinde canlı bir sıcaklık var ve kulağımı göğsüne bastırduğimde zayıf ama kararlı bir kalp atışı algılıyorum. Bir dua okuyarak nefesimi geri çektiğimde onun bana göz kırptığını görüyorum. Gözbebekleri büyümüş, bakışları odaklanmamıştı. "F-Faraine?" diye soruyor, sesi bulanıklaşıyor.

"Oh, Theodre!" Parmaklarım işlemeli ceketinin önünü sıkıca kavriyor. "Bunu neden yaptın? Neden müdahale ettin?" Onu lanetlemek mi yoksa kutsamak mı istediğimi bilmiyorum. Tören yarıda kesildiği için rahatladım mı yoksa yıkıldım mı bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Ağzının köşesi hafifçe çekildi. "Sana söyledim ben Korkak değildim. Sana söyledim. Seni terk etmek istemedim. . ."

Sözleri kesiliyor ve başı bir tarafa kayıyor. Öldü mü? Hayır, hâlâ hayatta, ruhu bedenine belli belirsiz bir iplikle bağlı. Targ'ın yumruğu onu sıyrıp geçmiş olmalı, yoksa beyni kristallerin üzerine saçılırdı. Bu haliyle, daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum.

Bir inilti duyularımı sertçe tırmalıyor. Başımı kaldırıp omzumun üzerinden Hael'e bakmak için dönüyorum. Serbest kolu gevşek duruyor, örgülü kordonun kopan ucu yerde sürükleniyor. Diğer kolu bükülmüş ve bağlanmış halde duruyor, vücudunu doğal olmayan bir açıyla büküyor. Çıplak bedeninde birçok kesik var ve mavi kanı yavaşça akıyor. Yakında yardım almazsa kan kaybından ölecek.

Başıma ve uzuvlarıma saplanan acı bıçakları karşısında nefes nefese kalarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Beni koruyacak *gor*'um olmadan, son birkaç haftadır uzakta tuttuğum tüm duygular ölümcül bir telaşla geri dönmeye çalışıyor. *Jor*'umu geri almalıyım. Ama önce değil

Bir kristale yaslanıp etrafı kolaçan ettim. Theodre'nin kılıcı yakınlarda duruyor. Daha doğrusu, Theodre'nin değil. Bu silahı kimden çaldığını bilmiyorum ama onun için çok büyük. Onu kullanmayı başarması bile bir mucize. Denesem de kaldıramıyorum, bu zayıf halimle olmaz. Titreyerek kabzayı bırakıyorum, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum ve ikisi de hayata zar zor tutunan iki yoldaşıma bakıyorum. Onlara yardım edemem, kımıldatamam. Yardım çağırmaya gitmeli ve bana yardım edecek *va-jor*'da sıkışıp kalmamış birini bulmayı ummalıyım.

Ancak o zaman merak edecek kadar duraksıyorum: *Maylin nerede?*

Diğer tüm korkuların, acıların, soruların ve ihtiyaçların üzerine, ani bir terk edilme dalgası beni boğmakla tehdit ediyor. Neden ortadan kayboldu? Neden beni *jor*'da kapana kısılmış, tören tamamlanmamış, kurban hala hayatta ve acı çekerken bıraksın? Kafamı sallıyorum ve anında pişman oluyorum çünkü kafatasımın içinde binlerce kızgın arı canlanıp aynı anda kaçmaya çalışıyor. Vızıltı geçtiğinde ve görüş alanımın kenarındaki karanlık kıvılcıklar kaybolduğunda, burnun aşağısına doğru ilerlemek için dönüyorum. Sorular bekleyebilir. Hael ve Theodre için yardım bulmalıyım.

Çok fazla enstoned insan var. Bütün tarikatçılar, çoğu Yalvaran tavırlar, ancak birkaçı başlarını kaldırmış, yüzlerinde sonsuza dek donmuş şaşkın ifadeler. Vor'un sarayının üyeleri de burada. Dehşete düşmüş. Kapana kısılmış. Taş. Onlara bakamıyorum. Ne yaptığımı görmeye dayanamıyorum. Dik yokuştan aşağı sendeleyerek ve tökezleyerek iniyor, korumasız ayaklarımı engebeli arazide kesiyorum. Dibe ulaştığımda o kadar çok terliyorum ki, beyaz önlüğüm vücuduma yapışıyor, ama titriyorum. Kemiklerine kadar donmuş olsa da. *Karanlığın* derinliklerinde hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Tüm eski işaretler kırılmış ya da değişmiş ve yaşayan mücevherler parlamayı bırakmış. Yönümü şaşırmış durumdayım ama şelalenin sesi beni kendine çekiyor. Saraya giden bir yol bulabileceğimi umarak o tarafa dönüyorum.

Bahçede hareketlilik.

Durdum, kalbim boğazıma doğru fırladı. Daha önce nasıl fark etmemiştim? Gölgele taştan taş kayıyor, gözden uzak duruyor. Aklıma mağara şeytanlarının görüntüleri geliyor. Ama hayır, bu figürler uzun boylu, yüksek troldefolk. Saray muhafızları mı? Maylin'in sersemliğini atlatıp araştırmaya gelecekler mi? Beni dost mu yoksa düşman olarak mı görecekler? Sanırım sonunda fark etmez.

"Buradayım!" Bağırıyorum ve kollarımı başımın üzerinde sallayarak açık bir alana çıkıyorum. Eğer trollerse, karanlıkta beni görmekte zorlanmayacaklardır. "Buraya, buraya! Yaralılar, yardıma ihtiyaçları var!" Açıklamaya zahmet etmiyorum; bunlar Trolde zaten benim dilimi konuşamıyor olabilir. Ama tüm o karanlık kristallere karşı çınlayan sesim dikkatlerini çekiyor. Gölgele üzerime geliyor. Birkaç tökezleme adım daha atıyorum, nefes nefese kalıyorum, inliyorum, "Yardım edin!"

Lorst ışığı tutuşuyor. O kadar ani, o kadar keskin ki, gözlerimi kapatmak için ellerimi havaya kaldırıyorum. Uzun boylu bir trolde yaklaşıyor, elinde parlayan bir taş tutuyor. İlk başta bakışlarım onu tanıyamayacak kadar kamaşıyor. Sonra alnıma doğru saf bir nefret şimşegi çıkıyor.

Sendeleyerek duruyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, bu duygunun gücüne yenik düşüyorum. Figür yaklaşıyor, ayak sesleri kırık zeminde çıtırdıyor.

kristalleri yolunu kirletiyor. Daha fazla trolde arkasına doluşuyor, duyguları benim algımdan gizlenmiş ama tehditleri aşikâr. Onlardan çok var. İki düzine, belki daha fazla. Hepsi miğferli ve savaş için silahlanmış.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim acının bulanıklığı içinde acınacak halde. "Arkadaşlarımdan ... yardıma ihtiyaçları var . . ."

Uzun boylu trol, yüzümü *aydınlatmak* için eğilir.

"Evet, Prenses Faraine," diyor Prens Sul erimiş kayadan bir sesle. "Nihayet burada, dünyanın sonunda tekrar karşılaştık."

OceanofPDF.com

Durgorim gitti.

Kasabayı son gördüğümde harabeden biraz daha fazlasıydı. Şimdi onlar bile yok oldular. Kayaların altında ezildi, dünyanın çukuruna açılan kara uçurumlara düştü. Uyandığında Arraog tarafından yutuldu.

Peki krallığımın geri kalanı ne olacak? Mythanar'a gittiğimde orayı da benzer şekilde varoluştan silinmiş mi bulacağım?

"Tanrılar," diyor Parh ve morleth'ini yanımdaki gözetleme noktasına götürüp o ıssız manzaraya bakarken başka bir şey söylemiyor. Sesi garip bir şekilde yumuşak. Savaşçılarımız arkamızdaki patikadan aşağıya doğru ilerliyorlar. Hepsi

sessiz, bastırılmış. Yolculuğumuzun sonunda keşfedeceklerimizle ilgili kendi korkuları tarafından lanetlenmişler.

İçim bomboş, son bir umutsuz dua dışında hiçbir şeyim kalmadı: *Faraine. Bırak Faraine hala yaşasın. Onu son bir kez görmeme izin ver.* Tek kelime etmeden morleth'imın başını çeviriyorum ve diğer atlıların yanına düşüyorum. Parh hemen arkamdan geliyor.

Yeraltı Âlemi'ndeki yolculuğumuz bir bulanıklık içinde geçti. En azından morleth'imız gölge diyarına döndüğü için memnun. Kayadaki yarıkların aşağıdaki siyah boşluklara açıldığı yerlerde, morleth kolayca uçuyor. Her yerde çok fazla hasar var, pek çok geçit tıkanmış ya da sular altında kalmış. Kemiklerimizi titreten sabit bir gümbürtü ayaklarımızın altında, etrafımızdaki duvarlarda titreşiyor.

başımızın üstündeki tavanda. Asla sessizleşmiyor ama insan hareketsiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu unutana kadar farkındalığa doğru yol alıyor.

Süvarilerimizin birçoğu izin istemeden düzen dışına çıkıyor ve kendi mağaralarına giden geçit ve tünellerde kayboluyor. Lur firarilerin peşine takipçi gönderip göndermeyeceğini soruyor. Ben reddettim. Parh şüphesiz itaatsizliklerinden dolayı canlı canlı derilerinin yüzüldüğünü görmek isterdi ama onları suçlayamam. Bu dünyanın sonu. Bırakalım uygun gördükleri şekilde, sevdiklerinin kollarını arayarak ölsünler.

Yeraltı Âlemi'nin her yolunun Mythanar'a çıktığı söylenir, ancak denediğimiz ilk düzine yol göçükler, seller ve güvenli bir şekilde geçilemeyecek kadar derin beklenmedik bir lav nehriyle sonuçlanıyor. Yol arkadaşlarımız azaldıkça sayımız daha da azalıyor.

küçük parçalara ayrılıyor, her biri farklı bir rota arıyor. Memleketimi bir daha görebileceğimden umudumu kesiyorum. Ama devam ediyoruz, sadece yorgunluk bizi düşürmekle tehdit ettiğinde duruyoruz. Uyku huzursuz ve geçici. Taşın taşla karşı sürekli homurtusu duyuları doldururken kim uyuyabilir ki?

Sonunda dar bir tünelin ağzında durup Mythanar Mağarası'na baktığımda - kalbim o tanıdık binaları, yükselen köprüleri, şelaleleri, kuleleri, duvarları ve dolambaçlı sokakları gördüğünde heyecanlandığında, hepsi milyonlarca *lor* kristali altında aydınlatıldığında- gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Sonra gerçeklik yüzüme vurdu. Tekrar bakıyorum ve önümdeki harabeyi görüyorum. Zagig'in gözetleme kulesi paramparça olmuş. Orgoth Tapınağı'nın bir kısmı çökmüş. Şehrin dış duvarının büyük bir kısmı uçuruma düşmüş ve geride yırtık bir yarık bırakmış. Köprülerin çoğu yıkılmış. Ve bunlar sadece bu mesafeden, *loş* ışıklar altında görebildiklerim.

Oh, Mythanar, Mythanar! Seni nasıl hayal kırıklığına uğrattım! Elimde kurtuluşla dönmeyi çok istedim, ama şimdi ...

Urzulhar emberi'ni arıyorum. Bu noktadan görülebiliyor olmalı. Baş mühendisim Ghat bir keresinde bana, son geldiğinde Urzulhar'ın ilk giden olacağını ve kısa süre sonra tüm şehrin onu takip edeceğini söylemişti. Kutsal taşlar durduğu sürece Mythanar için h     umut var demektir. Ama onları göremiyorum.

"*Aruk?*" Lur dirseğimin dibinde usulca konuşuyor. Döndüğümde onun kederli bakışlarının üzerimde sabitlendiğini görüyorum. "Sırada ne var, Büyük Kral?"

Aklıma gelen kelimeyi söyleyemiyorum: *tahliye*. Artık halkımız için tek umut bu. Yeraltı âlemini terk etmeliyiz, dünyamızı terk etmeliyiz. Uzak bir diyarda yeni bir eve giden yolu bulmalıyız. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kafamın içinde Licornyn kralını görüyorum. Kendine ait bir dünyası olmayan o melez savaş lordu. Yabancı bir diyarda kendi türü için bir varoluş kazıyor. Troldefolk'un kaderi bu mu olacak?

Cevap vermek yerine, morleth'imi harekete geçiriyorum. Açık havaya s ışıyor, karanlıkta uçurumdan geçip şehre doğru yürüyor. Onu aşağıdaki caddeye yönlendiriyorum. Halkımın krallarının dönüşünü görmeye ihtiyaçı var. Son çaresiz anlarında onları terk etmediğimi bilmeleri gerekiyor. Bilmeliler ki

acı sona kadar onlarla birlikte olacağımı biliyorum.

Ayakların altındaki gümbürtü burada daha belirgin. Bir yanım morleth'imi tekrar havaya kaldırmak istiyor. Bunun yerine, Gash'ın gözden kaybolmasına izin vererek attan iniyorum ve caddede yaya olarak ilerliyorum. Lur, Leydi Parh ve yanımda kalan bir avuç *ortolarok* da aynı şeyi yapıyor. *Aruk-dra'*ya doğru sessiz bir şekilde yürüyoruz. Sokaklarda ne bir selamlama ne de bir tantana var.

Nöbetçiler kırık duvarlar boyunca gelişimizi haber veriyor. şehir sessizliğe büründü. Nedenini keşfetmek uzun sürmedi.

"Büyük Kral!" Lur t slıyor, koşarak yanıma geliyor. "Onları görüyor musun?"

"Biliyorum," diye cevap verdim usulca. O ana kadar bunu hayal ettiğimi, korku ve yorgunluktan bitap düşmüş zihnimin bu görüntüleri yoktan var ettiğini ummuştum. Ama bu bir rüya değildi. Bu bir kâbus.

Mythanar sokakları heykellerle dolu. Oyma ya da trol zanaatıyla şekillendirilmemiş. Yaşayan heykeller.

Va-jor.

Nereye dönsem karşıma çıkıyor. İnsanlar, benim halkım, şok, şaşkınlık ve dehşet içinde, taşa kazınmış tavırlar içinde. Bunu daha önce de görmüştüm. Hoknath şehri

Arraog'un Çocukları da benzer şekilde etkilenmişti.

va-jor töreni ve başarısız oldu. İçeride hayat devam ederken vatandaşları taşa sarılmış, kapana kısılmıştı. Ama bu nasıl oldu da Mythanar mı? Bunu kim yapmış olabilir?

Soru oluşur oluşmaz cevap da peşinden gelir: *Targ*. İstekli bir kurban buldu. Yaklaşan felaket karşısında muhtemelen gönüllüler sıraya girmiştir. Karanlık seremoniyi gerçekleştirdi, bir dalga gönderdi hem istekli hem de isteksiz olanlara büyü yapıyordu. Ve ben onu durdurmak için burada değildim. Çünkü başka bir dünyada, başka bir adamın savaşındaydım.

Şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe, gelişimizin haberi yayılıyor. İnsanlar kapılarına tırmanıyor, pencerelerinden sarkıyor. Boş sesler haykırıyor, "*Aruk! Kurtarın bizi! Bizi ateşten kurtar! Bizi taştan kurtar!*" Bazı cesur ruhlar Kendilerini ayaklarına atıyor, ağlıyor ve hem kendileri hem de taşlanmış sevdikleri için kurtuluş duası ediyorlar. Lur ve Parh onları kabaca sürükleyerek önümdeki yolu açıyor. Acı dolu ağlayışları kulaklarımı dolduruyor ama hepsinin *va-jor* büyüüne yakalanmadığını bilmek beni rahatlatıyor. Belki birkaçını kurtarabilirim.

Adımlarım hızlanıyor. Cevaplara ihtiyacım var. Saraya ulaşmalıyım, bulmalıyım

Bana ne olduğunu söyleyebilecek biri. Targ nerede? Peki ya Roh? Hayır.

onun da bu işe karıştığından şüpheliyim. Ve Faraine ... kesinlikle güvende. O bir insan, Trolde değil. *Va-jor*'un onun üzerinde hiçbir etkisi olmamalı.

Koşmaya başladım. Arkamdaki Lur ve Parh'ın bağırıışlarını duymazdan gelerek

saraya giden sokakta. Tanımadığım yüzler gözümün önünde yüzüyor, yabancılar ellerini uzatıp beni yakalamaya çalışıyor. Hepsinden kaçıyorum, sarayın kapılarına yaklaşıp kadar adımlarımı hiç bozmuyorum. "Açın kapıyı!" Bağırıyorum, tutuyorum ve parmaklıkları sallıyorum. "Kralınız için açın!"

Kimse cevap vermiyor. Ama alıkonulmak üzere değilim. Parmaklıklara tırmanmak, kendimi parmaklıkların üzerine çıkarmak ve uzak taraftaki avluya inmek bir anlık bir iş. Burada *va-jor*'a sarılmış daha fazla figür var, bazıları kollarını sıkıntıyla kaldırmış, diğerleri diz çökmüş, başları dua eder gibi eğilmiş, sanki kaderlerini kabullenmişler. Ya da bunu bekliyorlar.

Bir hırıltıyla sarayın kapısına giden ön basamakları tırmanıyorum. Hızlıca kapanıyor ama iki yumruğumla vurduğumda çerçevesi tıkırdıyor. "Aç!" diye bağırıyorum. "Kralınıza açın! Açın diyorum!" Sesim avluda yankılanıyor ve ürkütücü bir sessizliğe gömülüyor. Dönüp bakışlarımı etrafındaki duvarlara ve surlara çeviriyorum, son zamanlardaki kıpırdanmaların kanıtı olan tüm kırılma ve yıkılma belirtilerini not ediyorum. Gözlerim kaçınılmaz olarak Faraine'in bir zamanlar bu avluya bakan balkonunu arıyor. Artık yok.

"Faraine," diye fısıldıyorum.

Dönerek kapıya tekrar vuruyorum, tüm kelimeler bir kükrete içinde kayboluyor. Beş, altı, dokuz kez o ağır taşı parçalıyorum. Ama onuncu darbe için ellerimi kaldırdığımda kapı aniden ardına kadar açılıyor. Kendimi kendi evimin eşiğinde, bir yabancıнын yüzüne bakarken buluyorum. Trolde bir adam, yaşlı ama hala bir savaşçı kadar geniş. Yüzünde derin çizgiler ve yara izleri var, bir gözü körlükten süt rengini almış. "Kimsin sen?" Talep ediyorum.

Bana yavaşça göz kırpmıyor. "Vor, Gaur'un oğlu," diyor alçak bir sesle. "Mythanar'ın Efendisi şimdi seni görecekt."

Kanım donuyor. Bir kez daha, bir rüyaya adım attığımı hissediyorum. Bir hayalperestin hantallığıyla yabancıyı karanlık giriş salonuna kadar takip ediyorum. Yabancınn kendi elinde taşıdığı ışık dışında hiçbir ışık yanmıyor. Işığ, biz geçerken insanların taşla kaplanmış yüzlerinde parlıyor. Benim insanlarım. Saraylılarım, hizmetçilerim, dostlarım. Hepsi *va-jor*, cansız ama hala canlı. "Ne oldu?" diye soruyorum, sesim sert ve bu mezara benzeyen alanda yankılanıyor. "Bunu kim yaptı?"

Yabancı omzunun üzerinden geriye bakar, yüzü yarı aydınlıktır. "Mythananar'ın Efendisi her şeyi açıklayacak."

"Peki kim bu efendi? Targ mı?"

Adam cevap vermiyor. Onu duvara çarpmamak ve cevapları boğazından boğmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama hayır. Cevapları doğrudan bu sözde Efendi'den almak daha iyi olurdu. Dişlerimi sıkıyorum, dilimi ısırıyorum ve yabancıyı taht odasına kadar takip ediyorum. Zırh giymiş iki yabancı büyük çift kapıyı aralayıp kenara çekiliyor. Refakatçim kapının girişinde durup bir eliyle yalnız girmemi işaret ediyor.

Tonozlu alana doğru adım atıyorum. En azından o kadar karanlık değil; duvarların önünde, her biri göğsünün önünde parlak bir *lor* taşı tutan bir dizi bilinmeyen savaşçı sıralanıyor. Başlarını bana doğru eğiyorlar, saygılı olmasalar da sessizler. Işıkları Kapıdan kürsüye, ejderha kanatlı tahta ve önünde duran figüre doğru düz bir yol oluşturun.

Onu bir anda tanıyorum. Sırtını bana dönmüş, yarı gölgeler içinde saklanmış olsa bile. Onu her yerde, her dünyada tanırım.

"Sul," diye nefes alıyorum.

Dönüyor. Işık, çizilmiş ve beklenmedik bir şekilde yaşlanmış bir yüzün üzerinde yıkanıyor. O

sürgün edilmesinden bu yana geçen kısa haftalarda uzun ve zorlu bir döngü yaşamış gibi görünüyor. Ama o hala açık bir şekilde kendisi. Güzel, hain,

ve ölümcül. Mutlak güven duyduğum kardeşim; bana ihanet eden kardeşim.

Tacımı elinde tutuyor. Bir zamanlar babamızın alnında duran ve kendi sarayındaki pek çok kişinin Sul'a ait olması gerektiğine inandığı siyah taştan çember.

"Bu da ne böyle?" Hırlayarak hızlı adımlarla ilerliyorum, aramızdaki boşluğu tüketiyorum. "Kendimi açıkça ifade ettim, değil mi? Ölüm acısıyla bir daha asla Yeraltı Diyarı'na giremeyecektin! Bu kadar mı alçaldın? Mythanar'ın en umutsuz anında bir darbe mi düzenleyeceksin?"

Sul cevap vermiyor. Ben kürsünün hemen önünde durana kadar sessiz ve hareketsiz bir şekilde yaklaşmamı izliyor. Kılıcımı çekiyorum, elmas düzlemleri *lor* ışığında parlıyor. Duvarları kaplayan savaşçılar efendilerini savunmak için hiçbir hareket yapmıyorlar. Sanki onlar da *va-jor*'a yakalanmış gibi duruyorlar. Sadece gözleri canlı ve tetikte.

"Bu kadar yeter!" Sesim yüksek tavanda cınlıyor. Kavga etmek için sabırsızlanıyorum, öfkemi boşaltmak için bir şans. "Tahtı mı istiyorsun Sul? Onu almak zorunda kalacaksın! Aşağı in ve benimle sonsuza dek yüzleş!"

Sul bir kez göz kırptı. Sonra ağır ağır kürsünün basamaklarını iniyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bana doğru geliyor, tacım elinde, silahsız ve savunmasız.

Ve önümde diz çöktü.

"Selam Vor," diyor, sesi taş duvarlarda soğuk bir yankı yapıyor. Vor Tacı sunarken kaldırır ve aynı anda başını eğer. "Selam sana Mythanar Kralı, Yeraltı Âleminin Lord Koruyucusu."

Duvarlar kurşunla kaplı. Zemin ve tavan da öyle. Bileklerimi kavrayan kelepçeler bile. Her şey kurşun.

"Her güç armağanı için," dedi Sul beni bu hücreye sürüklediğinde, "aynı derecede güçlü bir zayıflık laneti olmalı. Tanrılar Siz insanlara ilahi lütuflar konusunda nadiren güvenilebildiği için bunu böyle emretti." Kelepçeleri sıkıca bağladı ve ayaklarım sadece yere değecek şekilde kollarımı başımın üzerine kaldırdı. "Kurşun, sıcağa karşı doğal bir yalıtıcıdır. *Urzul*'ün rezonansı. Yani gücünün kaynağına bu duvarlardan ulaşamazsın küçük cadı. Başkalarının zihinlerini de kontrol edemezsin. Burada olmaz. Artık değil." Sonra eğildi, güzel yüzü benimkine yakın. "Tek üzüntüm," diye hırladı, "yaptıkların yüzünden seni öldüremediğim için. Ama korkarım o onur başkasına ait."

"Hael nerede?" Sesim ince ve boğazımda düğümlenerek talep ettim. "Kardeşim nerede? Onlara ne yaptınız?"

Cevap vermedi. Sadece odadan geri çekildi, kapı çarpıp beni içeride bıraktığı ana kadar gözleri benimkilerle kilitliydi. mutlak karanlık.

Ne kadar oldu? Saatler mi? Günler mi? Tüm zaman, mekan ve gerçeklik duygusu kaybolur. Tüm benlik duygusu. Sadece korku var.

Kurşun bile ayaklarımın altındaki neredeyse sürekli gürültüyü engelleyemiyor.

Arraog. Karıştırıyorum. Uyanmaya hazır.

Urzulhar ve kurbanın karanlık anıları zihnimde dönüp duruyor.

Elbette bu gerçek olamazdı. Elbette böyle bir şey yapmazdım. Bedenimden geçen güç akışı çok muazzamdı, tüm o ruhlarla bağlantı hissi . . . tüm o direnen ruhlarla . . . Kavrayabileceğimden çok daha fazlası. Keşke o rahatlatıcı güvenliğe geri dönebilseydim.

jor, asla dönmek üzere. Ama dönemem. Çünkü taşları hissedemiyorum. Yalnızım. Karanlıkta açıkta ve savunmasız, kaderimi düşünmeye bırakıldım. Sul beni burada bırakmaya niyetli mi? Zincirlenip unutulmak mı? Canlı canlı gömülmek.

Panik damarlarımda dolaşıyor ve beni deliliğin eşiğinde çılgınca bir dehşet dalgasına sürüklüyor. Onun son sözlerini hatırlamadan önce bu durumda ne kadar kalacağımı bilmiyorum: *Bu onur başkasına ait. Vor. O*

Vor'un beni öldürmesini istiyor. Başından beri planı buydu. Bu da Sul'un Vor dönene kadar beni hayatta tutması gerektiği anlamına geliyor. Ama Vor beni öldürmeyecek. Öldürmeyecek. Vor beni seviyor. Bana asla isteyerek zarar vermez.

Bu, bir şehir dolusu insanı ölüm gibi bir taşla hapsetmeden önceydi.

Düşüncelerim kör panikten pazarlığa ve kendi kendime Kınama, hepsi de beni koruyacak *Jor*'un rahatlığı olmadan. Bu oda benim güçlerime sahip biri için gerçekten etkili bir hapisane. Burası Maylin'in Gaur'un onu tutmak için donattığı. Diğerleri onun kaderini hazırlarken o da mı burada karanlıkta asılı kalmıştı?

Maylin . . .

Beni kandırdı. Artık her şey çok açık. Belki de kendi kibrim gözümü bu kadar kör etmeseydi, gerçeği en başından görebilirdim. Ama şimdi görüyorum: Ejderhayla yüzleşmemi hiç istememişti. Nasıl yapsın ki? Benim yeteneğim böyle büyük bir görev için uygun değil. Yeraltı Diyarı'nı kurtarmaya çalışmadı; sadece intikam almak istedi. Gaur'a karşı. Mythanar'a karşı.

Onu kullananlara karşı, onu bir paçavra gibi sıkanlara karşı

Ruhundaki son güç damlasına kadar. Aşkını aldılar ve gözlerinin önünde kanını akıttılar. Onlara bunu ödetmek istemesi şaşırtıcı mı?

Yani, kirli işlerini başarmak için beni kullandı. Beni manipüle etti ve kötülüğü için mükemmel bir silah haline getirdi, tüm bunlar olurken beni güzel hikayeler ve vaatlerle besledi. Sadece beni terk etmek için. Suç mahallinden kaçmak ve suçu bana yüklemek için.

Ne fark eder ki? O büyüü gönderen o değildi. Masumlarla dolu bir şehirde. Hael'in can damarının gücünü yönlendiren, Urzulhar'ın derin rezonansından yararlanan o değildi. Evet, olayları o düzenlemiş olabilir. Ama kimse beni itaat etmeye zorlamadı. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Oh Vor! Vor, neden gelmiyorsun? Gerekirse gel ve öldür beni, sadece gel ve bu işkenceye bir son ver. Ruhum onun için tekrar tekrar haykırıyor ama nafiye. Çünkü Vor gitti. Bu dünyadan çok uzaklarda. Belki de ölmüştür. Belki de kurtuluş için umut edemiyorum. Ama bu daha iyi değil mi? Vor'un yaptıklarını görmesine izin vermektense yavaş ve işkenceli bir ölümü tercih ederim. Ne hale geldiğimi.

Kapı açılıyor.

Kör edici ışık akıyor, gözbebeklerime saplanıyor, kafatasımı deliyor. Nefesim kesiliyor ve zincirlerimin içinde dönüyorum. Kapı aralığında biri duruyor. Onu tanıyorum, şok geçiren görüşüm netleşmeden önce bile. Bu sadece Vor olabilir. Başka kim olabilir?

Gerçek mi yoksa işkence gören beynimin yarattığı bir illüzyon mu olduğunu tahmin edemiyorum ve edemeyeceğim. Tek bildiğim burada olduğu ve bir elinde *lor* taşı tuttuğu. Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Sanki cehennem çukurundan sürünerek çıkmış karanlık bir şeymişim gibi.

"Tanrılar, Faraine," diye nefes alıyor sonunda. "Sana ne yaptı böyle?"

Sesi beni hemen kesiyor. O anda, bunun doğru olduğunu anladım. O gerçekten burada. Bana geri döndü, en umutsuz sorularımın cevabı.

Dualar. Dinledikleri için tanrılara lanet okuyabilirim.

Yavaşça dönüyorum, zincirlerim gıcırıyor, ağır başımı kaldırıyorum ve hırıltılı saç tutamlarının arasından ona bakıyorum. Yüzündeki ifade... düğün gecemizden beri bana hiç böyle bakmamıştı. Gelini hakkında doğru olduğuna inandığı her şeyin yalan olduğunun ortaya çıktığı o korkunç andan beri. Yatağında yanında bir sahtekârın yattığını fark ettiğinde.

Bunu hak ediyorum. O dehşet, o şok. Ben onun inanmasına izin verdiği şey değilim.

-Saf bir prenses, gerçek ve sadık bir eş. Hayır. Ben bir canavarım. Bir katilim. Kurbanımın kalıntılarıyla kaplıyım.

Birbirimize bakarak bu askıya alınmış sessizlik durumunda ne kadar kalacağımızı bilmiyorum. Konuşacak gücü kendimde bulamıyorum. Onu görmekten başka bir şey yapamıyorum, susadığım bir görüntüyü. Tanrılar aşkına, neden bu kadar güzel olmak zorunda? Zırhından sıyrılmış, üzerinde bol siyah bir atletten başka bir şey yok, bağları güçlü göğsünün kabarıklığını ortaya çıkarmak için çözülmüş. Savaşın tehlikeleri yüzünü kaplamış, ama hiçbir şey onun güzelliğini değiştiremez.

muhteşemliği. Şimdi bile, zincirlenmiş, bitkin, kendimden nefretle dolu olsam da, onu gördüğümde kalbimin yerinden fırlamasına ve damarlarıma dolan sıcaklığa engel olamıyorum.

Odanın içine adım atıyor. En büyük taşı tutan el titriyor ve hücremdeki en karanlık köşeler hariç her yere solgun bir ışık saçıyor. Yalnız; en azından bu bir merhamet. Tanıkların önünde onunla yüzleşmeye dayanamıyordum. Gözleri yavaşça uzun bedenimde geziniyor, elbisemdeki alışılmadık yırtık ve söküklerle, *jor*

kristaller çıkıntı yapıyordu. Kristaller artık yok, geriye sadece giysilerimdeki deliklerden görülebilen çıplak et kaldı. Kan, toz, kir ve döküntülerle kaplı et, pek de cazip bir görüntü değil. Gözlerinin derinliklerinde anlık olarak parıldayan şehvete beni ikna etmeye çalışan sadece benim kandırılmış çaresizliğim olmalı.

Bana yavaşça yaklaşıyor, bir elini sağ kolumu başımın üzerinde tutan kelepçeye dokunmak için uzatıyor. Parmak uçları bileğimin etinde hafifçe geziniyor. İçimi bir heyecan kaplıyor. Nefesimi tutuyorum, gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum ve aşağılanıyorum.

"Lütfen, Faraine." Sesi usulca gürliyor, alçak bir hırıltı. "Lütfen, bana bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyle."

Konuşmaya çalıştığımda, hiçbir kelime gelmiyor. Dudaklarım ses çıkarmadan hareket ediyor. "Sul burada. Sürgünü kırmak için her şeyi riske attı. Ve bana

Ben sendin. Şehirdeki tüm o insanlar. Sokaklar taşa hapsolmuş cesetlerle dolu. Targ'la işbirliği yaptığını söylüyor. *Va-jor* büyüsünü yapmak için tanrı vergisi yeteneğini kullanmışsın."

Yeteneğim bu lanetli kurşun tarafından bastırılmamış olsaydı, onun acısı beni boğardı. Hatta beni öldürebilirdi. Bu haliyle, sadece kendi acımı, kendi utancımı hissediyorum, beni derinliklerine sürükleyip boğmakla tehdit ediyor.

"Söyle, Faraine," diye ısrar ediyor Vor. "Kardeşimin yalan söylediğini söyle bana. Söyle, ben de şimdi bu odadan çıkayım ve sana elini sürmeye cüret ettiği için, böyle bir iftiranın dudaklarından dökülmesine izin verdiği için onu durduğu yerde öldüreyim. Söyle aşkım. Bırak intikamını ben alayım."

Yavaşça gözlerimi açıyorum, ciddiyetle benimkini inceleyen güzel yüzüne bakıyorum. Onun ihtiyacı olan şey olmak için her şeyi, kesinlikle her şeyi verirdim. İsteddiği şey. Arzuladığı şey. Kendimi sevdiğini düşündüğü kadına dönüştürmek için.

"Faraine," diyor tekrar, sesi acı veren bir törpüye dönüşüyor. "Yalan söyle bana. En azından bana bu lütfu bahset."

Ama yapamam.

Boğuk bir iniltiyle arkasını dönüyor, iki eliyle saçlarını kafa derisine yakın tutuyor, sanki kendi kafasını omuzlarından koparıp yere atacakmış gibi. Sonra yarı yarıya duvara yığılır, kolları kaskatı kesilir,

Nefesim kesildi. Gömleğinin dikişlerini zorlayan geniş sırtına bakıyorum, omuzlarına dökülen beyaz, ipeksi saē tellerine bakıyorum. Bu yenilgi tavrında bile gücü ve genişliği beni hayrete düşürüyor. Burada  ıplak elleriyle düşmanlarını ikiye bölebilecek bir savaşçı var. İnsanlar arasında bir adam, ölümlü ya da fae olsun. Yine de bunu ona ben yaptım. Onu alēalttım, neredeyse kırıyordum. Adını haykırmak, affetmesi iēin yalvarmak istiyorum. Ama cesaretim yok.

"Sul seni  ld rmemi istiyor." Vor'un sesi şimdi daha yumuşak, kelimeleri dikkatli bir kontrolle söylüyor. "Beni manipüle etmek iēin büyücülüğü kullandığını iddia ediyor. Babana hizmet etmem iēin beni kendi d nyana çekerken, sen de benim dünyamı parēalamıřsın. Seni durdurmaya çalıştığını ama üzerimdeki kontrolünün çok g cl  olduğunu söylüyor. Sadece ben gittiğimde, sonunda geri dönebildi ve

Yeraltı Diyarı'nın dört bir yanından topladığı savaşçılarla Mythanar'a yürüdü. B y c l ğ n n iradelerini yenmesini önlemek iēin önlemler aldıklarını söylüyor. Seni esir almasına yetecek kadar uzun bir süre." Sonunda döndü ve bakışlarıyla beni iğneledi. "Ama çok geē kaldı. O geldiğinde, sen çoktan yapmıştın. Hael'i kendi

kurban ettim ve şehrimi taēa hapsettim."

Kuru dudaklarım aralandı. "Hael?" Acı iēinde mırıldanıyorum. "O ?"

Lorst'un yarattığı gölgeler gözlerinin etrafında derinleşiyor. "Yaşıyor."

 çimi çekiyorum, çenemi göğsüme indiriyorum. En azından bu ölümü vicdanımda taşımıyorum.

Vor öne doğru hızlı bir adım atıyor, çenemi eliyle yakalıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri sıcak, tehlikeli bir ateşle parlıyor. Daha iyi bilmesem buna tutku derdim. Ama daha iyi biliyorum. Bu tutku değil. Bu nefret. Ve dehşet. "Sana karşı hiēbir koruma aracım yok," diyor. "Sadece  l m n."

Kalbim g rtlağıma fırlıyor, zonkluyor.

"Sul senin büyüenden kurtulmamın tek yolunun bu olduğunu söylüyor. Bana seni öldürmem gerektiğini söylüyor. Kendi ellerimle. Yoksa mezarın ötesinde bile peşimi bırakmayacaksın."

Eli çenemden yanağıma, oradan da kafatasımın dibine doğru kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Korku ve özlem kanımda savaşıyor. Bakışları dudaklarıma düştüğünde nefesim kesiliyor.

"Korkarım böyle bile bana musallat olacaksın," diye homurdanıyor. "Son *lorst* sönene kadar. Son taş ciğerlerimdeki soluk kesen nefesi ezdiğinde, sen benimle olacaksın, o tuhaf gözlerin beni ölüme bile zorlayacak. Bana kim olduğumu unutturuyor. Bana bunları neye borçlu olduğumu unutturacaksın. Bana emanet edilen insanlar. Size ne kadar ihtiyacım olduğu dışında bana her şeyi unutturuyorsunuz. Hepinize."

Yüzü benimkine yaklaşıyor, dudakları aramızdaki o küçük boşlukta geziniyor.

Onun havasını soluyorum. Bu benim için hayat. Elim kolum bağlı, ne onu sahiplenmek ne de ondan kaçmak için hareket edebiliyorum. Bu özlem, şehvet ve utanç geriliminde kapana kısıldım.

"Bana her şeyi yanlış anladığımı söyle," diye fısıldıyor. "Duygularımı asla değiştirmedliğini söyle. Aramızdaki her şeyin doğru olduğunu söyle."

Nasıl güvenebilirim? Kendime güvenmiyorum. Ondan bana güvenmesini asla isteyemem. Bir daha asla.

"Beni öldürmelisin, Vor." Kelimeleri dudaklarına doğru üflüyorum.

"Yaptıklarım için beni öldürmelisin. Öldür beni ve özgür ol."

Geri çekiliyor. Solgun gözleri bir maskenin arkasını görmeye, ruhumun gizli sırrını anlamaya çalışır gibi yüzümü tarıyor. Gördüğü her şey ıstıraba yol açıyor. Arkasını dönüyor, elini saçlarımdan çekerek boynumda soğuk bir boşluk bırakıyor. Birkaç adım geri çekilerek bir kez daha bana sırtını dönüyor.

"Seni asla öldüremem, Faraine," dedi sonunda. "Seni öldürmek kendimi öldürmek olur. Böyle bir merhameti hak etmiyorum. Bu yüzden yaşamaya devam edeceğim. Ve halkımdan geriye kalanlar için elimden geleni yapacağım. Bu da senin de yaşaman gerektiği anlamına geliyor."

İki eliyle saçlarını düzeltiyor, uzun bir nefes alıyor. Yavaşça nefes vererek omuzlarını dikleştiriyor ve bir kez daha bana dönüyor. Şu anda, *jor*'a girmiş bir adam gibi görünüyor, yüzü o kadar sert ve hareketsiz hale geldi.

"Ayrılmanız için gerekli düzenlemeler yapılacak. Burada kalamazsın ve ben de seni öldüremem. Bu yüzden gitmelisin. Her şey hazır olana kadar bu odada kalacaksın. Kendi güvenliğiniz için. Ve benim için." Onun Gözleri başımın üstündeki zincirlerde geziniyor, yüz ifadesi düşünüyor. Ama beni çözmeye cesaret edemiyor. Yaptığım onca şeyden sonra olmaz. Onun yerine, "İhtiyaçlarını karşıladılar mı?" diye soruyor.

Ne kadar pis ve kirli olursam olayım, neden sorma zahmetine girdiğini merak ediyorum. Başımı sallıyorum.

"Bir hizmetçi göndereceğim," dedi. "Yolculuğa hazırlanmanızın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bu arada seni böyle bırakmayacağım."

Keşke protesto edebilseydim. Keşke ona gidecek hiçbir yerim, evim, sığınağım olmadığını hatırlatmaya cesaret edebilseydim. Yaptıklarımın ya da dönüştüğüm kişiden kaçabileceğim bir yer yok. Bu dört duvarın ötesinde benim için bir hayat yok. Burada ve şimdi sona erse daha iyi olurdu.

Ama hiçbir şey söylemedim.

"Çok uzun süre savaştım Faraine," diye fısıldıyor, yumuşak sözleri derin sessizlikte yankılanıyor. "Ruhumda acı bir seçimle boğuştum: Krallığım ya da gelinim. Sonunda, hiçbir seçenek yokmuş gibi görünüyordu. Sadece sen vardın." Başını eğdi, dudaklarından iğrenç bir kelime döküldü. Sonra, hırıltılı bir sesle: "Daha akıllı olmalıydım. Ama sen beni aptal yerine koydun."

Bu sözlerle birlikte kapıya doğru döndü. Ve işte bu, onu son görüşüm olacak. Kalbimi ikiye böleceğinden korksam da, başımı kaldırıp ona bakıyorum.

O eğik omuzların ve geri çekilen sırtın ardından, *en büyük* ışığı da yanında taşıyarak kaçıyor.

Hücre kapısı çarpıyor.

Karanlık yaklaşıyor, beni bir kez daha ele geçiriyor.

OceanofPDF.com

"Sanırım cadıyı öldürmediniz."

Daha önce varlığından haberdar olmadığım bir zindan hücresinden yukarı çıkan merdivenin son dönemecini tırmanıyorum. Tam burada, kendi sarayında, tanrı vergisi karımı ve onun gibileri hapsetmek için yaratılmış bir hücre. Ne tuhaf bir dünyaya döndüm.

Sul merdiven boşluğunun dışındaki duvara yaslanıyor. Tavrı çok kolay ve tanıdık. Bir an için bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Yanında duvara yaslanıyorum ve başımı arkaya eğip tavana bakıyorum.

Sayısız yırtık çatlaklar tepedeki sarkıtlar boyunca uzanıyor. Bu olmaz hepsini yerle bir etmek için çok fazla karıştırmak gerekecek. Bütün bu saray yakında bir moloz yığınının başka bir şey olmayacak. Gerçek şu ki, tüm hayatım boyunca

hayatın sonu geliyordu. Biliyordum ama buna gerçekten inanmıyordum. Korkuyorduk.

Dünyamızın kıyametini o kadar uzun süre bekledik ki, kayıtsız kaldık. Şimdi üzerimizde, ama umursayacak kim kaldı?

Sul bana uzun uzun bakıyor, kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkmış. Ona cevap vermediğimde, "Yine de inkar etmedi, değil mi?" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Demek sonunda bana inanıyorsun."

Ben inanıyorum. Onu görmeden önce bile, başka türlü davranmak istesem de ona inandım. Çünkü onun gücünü ve bu gücün

Urzulhar. O gücün mucizelerini iş başında gördüm. Targ'ın böylesine muhteşem bir yeteneği kullanma şansına balıklama atlayacağından nasıl şüphelenmezdim? Ama onun güvenliği için endişelenmekten dikkatim o kadar dağılmıştı ki tehlikeli olabilir.

Gözlerimi kapatıyorum. Zihnim, kardeşimin taht odasında paylaştığı ve sessiz maiyetinin tanıklık ettiği ifşaatlarla çalkalanıyor. Görünüşe göre Sul, döngünün birçok döneminde Arraog'un Çocuklarına karşı durmak için kurulmuş gizli bir düzenin üyesiymiş. Üç şehrin aynı gün harabeye döndüğü Üçlü Yıkım zamanından beri uzun süredir birbirlerine karşı çalışıyorlar. Sul bana bu felaketin

Derin Karanlığın Yumruğu'nu somutlaştırdığı düşünülen önceki tanrı vergisi kadın, yani annem.

Lanet olsun, günlerimi güçlü, sorunlu kadınlarla iç içe geçirmek kaderim mi?

Sul, "Gavarya prensesinizin eski kraliçe gibi biri olabileceğinden şüpheleniyorduk, ancak onun özel gücüne dair bir kanıtımız yoktu," diye açıkladı. "Ona karşı gösterdiğin tepki -belli bir çekiciliği olmamasına rağmen ona bu kadar aşık olman- ihanetinin ortaya çıkmasının ardından bile ona tutunman- hepsi büyücülüğün etkisine işaret ediyor gibiydi. İşte Önceki *kurspari-glur*'un başkalarının duygularını manipüle ettiğine dair sayısız hikaye. Prensese de aynı şeyi yaptığına inanıyorduk. Yaşlı Hirsh"-he bana eşlik eden süt gözlü adamı işaret ediyor- "onun etkisine karşı savunmanızı güçlendirmek için içkinize kurşun karıştırmaktı, ama yarı insan olduğunuz için size büyük zarar vermesinden korktum."

"Yani, onun yerine bana *raog* verdin," diye homurdandım. "Önce içkime; sonra da bir hamam fahişesinin ağzına."

"Evet. Elinizi zorlamak ve nihayetinde mantığınızı geri kazanmak için çılgınca bir girişimdi. Hirsh buna karşıydı. Ama seni öldürecek kişinin sen olması gerektiğini biliyorduk.

onun ya da onun senin üzerindeki büyüü mezarın ötesine kadar sürer. Bu güçlü bir büyü, Vor. Şu anda bile seni nasıl kontrol ettiğini gör! Bu büyük trajedi karşısında bile yapılması gerekeni yapmayı nasıl da reddediyorsun."

Elbette haklı. Hangi kanıtı sunduğu önemli değil. Şehrin sokaklarını kaplayan, saray salonlarını ve bahçelerini dolduran tüm o taşlaşmış cesetlerin görüntüsü bile. Hiçbir önemi yok. Çünkü Faraine'e asla zarar veremem. İsteyerek değil. Onu ilk gördüğüm andan beri kayıp bir adamdım. Bir avuç kelimedenden fazlasını konuşmadan önce, kalbim artık bana ait değildi. Hiçbir acı, hiçbir acı, hiçbir yalan bunu değiştiremedi. Değiştirebileceklerini de sanmıyorum.

Ancak şimdi bunların gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Bunları Faraine mi yerleştirdi?

Ruhumu huzurlu sakinliğiyle doldurduğu o anda içimdeki duygular? Bunca zamandır benimle oynuyor muydu? Ama *neden*? Hiç mantıklı değil.

Sul'un suçlamaları, Faraine'in sessizliği, törenin ve kurbanlarının kanıtları . . . hepsi ikna edici bir argüman oluşturuyor. Ama o basit soruya cevap veremezler: Bunu neden yapsın ki? Neden böyle bir oyun oynadı?

ayrıntılı bir hile mi? Neden şehrimi, halkımı yok etmek istesin ki? Onlarla bir kan davası taşıyor olsa bile, zaten dünyalarının sonuyla karşı karşıya olan bir halk için bu büyük bir sorun.

"Şimdi ne yapacaksın, Vor?"

Sul'un sesi beni şimdiki zamana geri sürüklüyor. Ona dönüp sessiz bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzü dikkatlice umursamaz bir ifadeyle maskelenmiş olsa da, gözlerinin ardında korku kaynıyor. Ne olacağını biliyordu. Benden daha açık bir şekilde görmüştü. Bu kadar hızlı ve emin adımlarla ilerlediğim yıkıcı yolu gördü ve beni durdurmak için elinden geleni yaptı. Hepsi boşunaydı. Şimdi Mythanar sonuçlarına katlanıyor.

"Hayatta kalanlar var," diyorum sonunda, kelimelerim ağır ve alçak.

"Saraya giderken bazılarının yanından geçtim."

"Evet. Urzulhar'dan en uzakta olanlar *jor*'a sadece kısmen yakalandılar. ve özgür kalabilir."

"O halde tamamen kaybolmuş sayılmayız. Elimizde kalanları korumalıyız. insanlar." Dik duruyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum. Yaklaşan sonla yüzleşmeye hazırım. "Adamlarını şehre götür Sul. Kalan herkesi topla ve onları Aradaki Kapı'ya yönlendir. Öteki dünyalarda onlar için yeni bir yuva bulmalısın. İnsan dünyası... dağlarının altındaki mağaralar ıssız. Belki bir çeşit yaşam kurabilirsiniz."

Sul beni dikkatle izliyor, sözlerime hiçbir yanıt ya da tepki vermiyor. Ona Geçit'e geri dönmek için izleyeceği rotayı tarif ediyorum, su baskınları konusunda uyarıyorum.

Yolda karşılaştığım geçitler ve mağaralar hakkında anlattığım her detayı dinliyor. Ancak bitirdiğimde, "Peki ya sen Vor?" dedi.

"Sonuna kadar kalacağım," diye cevap veriyorum. "Şehrimi terk etmeyeceğim. Bir daha asla."

Sul'un yüzü sert çizgilerle belirlenmiş. Son görüştüğümüz zamandan çok daha yaşlı.

Sürgünde, dış dünyalarda dolaşarak geçirdiği zaman onu yaşlandırdı. Yeniden girişini engellemek için Aradaki Kapı'nın kapatılmasını emretmişim, bu yüzden sonunda uzun bir yol kat etti. Hinter Denizi boyunca tehlikeli bir yolculuk onu nihayet dünyamızın kıyılarına getirdi. Benim için sadece birkaç hafta olan bu yolculuk onun için birçok döngüden ibaretti.

Ama o hâlâ bir zamanlar tanıdığım ağabeyim. Hâlâ o dayanılmaz cazibesi ve ısrırgan diliyle övünüyor. Ve hala bana sadık.

Uzanıp ön kolunu sıkıca kavradım. "Ben öldüğümde ve dünyamız çöktüğünde, troldefolk'un kralı sen olacaksın."

"Vor-"

"Onlara gelecekleri için rehberlik edeceksiniz. Başından beri ihtiyaç duydukları lider siz olun."

Buna karşılık eli kolumu kavıyor, parmakları sanki bırakmak istemiyormuş gibi sıkı. "Ben hiçbir zaman krallık peşinde koşmadım Vor. Bunu kaldıracak midem yok. Ben senin gibi bir adam değilim."

"Hayır. Sen baştan aşağı Trolde'sin. Gaur'un gerçek oğlu. Tacın sana düşmesi doğru."

Sul yüzünü buruşturuyor, dişlerinin arasından uzun bir nefes çekiyor. Sonra keskin bir çekişle beni kendine bir adım daha yaklaştırıyor, gözlerimin içine ciddiyetle bakıyor. "Eğer ölmen gerekiyorsa kardeşim, en azından bunu özgürce yap. Kendini bu lanetten kurtar. Yapılması gerekeni yap."

Sözleri kalbime saplanan bıçaklar gibi, tehlikeli ve ölümcül bir dürtü. Tutuşumu bırakarak geri çekiliyorum, aramıza hem mesafe hem de gölgeler koyuyorum. "Git," diyorum kararlılıkla. "İnsanlarımızı kurtar."

Sul üç nefese kadar kalır. İkimiz de gerçeği biliyoruz: bu birbirimizi canlı olarak son görüşümüz olacak. Aramızdaki tüm acılara rağmen, ikimiz de diğerinin gitmesine izin vermek istemiyoruz. Şimdi olmaz. Bir yanım bana o zehri içirdiği için Sul'u asla affedemeyecek. Onun bir parçası da bir cadının tuzağına düşmeme izin verdiğim için beni asla affetmeyecek. Babamız gibi. Artık bunların hiçbir önemi yok. Sonunda önemli olan akraba olmamız. Kandan doğan kan, sona ermek üzere olan bir dünyada evimizin son ferdi.

Sonunda Sul selam veriyor, dönüyor ve son emrimi yerine getirmeye hazır bir şekilde koridorda ilerliyor. Ancak koridordaki dönemece varmadan hemen önce arkasına baktı. "Benim için bir şey yap, Vor."

"Evet?"

"Hael'in yaşadığından emin olun. Sondan önce onu dışarı çıkarın."

Ve işte burada. Bir itiraf kadar iyi. Bu birkaç kelimeyle, kardeşimin kalbinin gerçeğini, asla hak etmeyi umamayacağı bir kadın için tüm bu döngü boyunca taşıdığı aşkı duyuyorum.

"O yaşıyacak kardeşim," diyorum. "Ve seni öteki dünyalarda bulacak. Yemin ederim."

Sul başını sallar. Sonra topuklarının üzerinde döner ve gider.

Madam Ar'ı revirde, çalışma masalarından birinde ayakta dururken buluyorum. Vücudu bir deneyin üzerine eğilmiş ama başı şaşkınlıkla kalkmış. Vücudunu saran *va-jor* katmanlarının arasından ifadesini ayırt etmek zor. Çarpma büyüsüne karşı koymuş muydu? Yoksa büyü dalgası hiçbir şey hissedemeyeceği kadar hızlı ve korkunç muydu?

Onun yanında bir an duruyorum. Bu korkunç büyü yüzünden kaybettiklerim arasında en çok acı veren bu oldu. Ar her zaman ne zarara ne de değişime karşı dayanıklı görünmüştü. Babamın doğumunda olduğu gibi benim doğumunda da oradaydı. Benden, çocuklarımdan ve çocuklarımla çocuklarımdan daha uzun yaşaması beni şaşırtmazdı.

Sonunda, Ar bile Mythanar'ı bekleyen karanlık kaderi önleyemedi.

Eline bir kez dokunuyorum, saygıyla. Sonra ondan uzaklaşarak Sul'un adamlarının Hael'i çilesinin ardından getirdikleri nekahet odası. Uzun salondaki yatakların hepsi doluydu, çoğu uyurken büyüye yakalanan taşlaşmış kişilerle doluydu. Ancak odanın ortasındaki bir yatakta battaniyeler kayıyor ve kıpırdanıyor. "Hael?" Omzuna dokunmak için acele ediyorum.

Figür irkilir, döner. Bir sonraki an, güzel, gözleri kamaşmış Prens Theodore'nin yüzü bana bakıyor. "Hael?" diye mırıldanıyor. "Naaaaaw, sen Hael değilsin. O senden çok daha korkunç."

Hızla geri çekilip elimi geri çektim. Gavarya Prensi'nin krallığındaki varlığını tamamen unutmuştum. "Burada ne yapıyorsun?" I

talep ediyorum, ses tonum olması gerekenden daha sert. "Hael nerede?"

"O ... buralarda ..." Battaniyesinin altından bir el çıkarıyor ve belli belirsiz sallıyor. "Onu ben kurtardım. Biliyor muydun? Bir ... bir ... şey gibi. Bir kahraman mı? Evet, aynen öyle." Sonra dirseklerini yukarı kaldırdı, dikkati biraz keskinleşiyor. "Sence dudaklarımı dudaklarının üzerine koymama ve biraz oynatmama izin verir mi? Yoksa beni öldürür mü?"

"Seni kesinlikle öldürürdü."

"Anlamıştım." Prens cesareti kırılmış bir şekilde yastığına geri yığılır. "Oh iyi. Bir ... bir şey olmak ..."

"Bir kahraman mı?"

"Evet. Ozanların anlattığı gibi değil, değil mi?"

"Bilemiyorum."

Prensi zahmetli düşünceleriyle baş başa bırakarak bir yataktan diğerine geçip aramaya başladım. Sonunda Hael'i ışıktan en uzak yatakta, bir köşeye sıkışmış halde buluyorum. Ayaktaydı ve oldukça acemice sargılanmıştı. Ona yardım edecek bir *uggha* şifacı yoktu ama Sul ve adamları ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı. Kumaştan sızan kan lekeleri yaralarının korkunç boyutunu gözler önüne seriyor. Trolde gücü olmasaydı, acının kendisi onu öldürebilirdi.

Yaklaştığımın farkında değil gibi görünüyor. Başını eğmiş, bacak bacak üstüne atmış, ellerini dizlerine dayamış. Kısmen *jor*'a gömülmüş durumda. Onu bundan çıkarmaktan, acı ve kayıplarla dolu bir dünyaya geri çekmekten nefret ediyorum. Ama onunla konuşmalıyım.

"Hael?"

İlk başta tepki vermiyor. Sesim, zihninin ve ruhunun etrafına sardığı taş katmanlarını delip geçmeli. Ama o derinlerde değil *Jor*, henüz değil. Tekrar konuştuğumda, vücudundan bir ürperti geçiyor ve alnı

sıkılaşıyor. Çenesini kaldırıp yukarı bakıyor, gözlerini kırpıştırıyor. Yüzünde bir sevinç parıltısı beliriyor. "Vor!" diye soluk soluğa bağırıyor.

Sonra bu sevinç yerini dehşete bırakır. *Jor*'unu silkeleyerek yataktan fırlar ve yere yığılır, vücudu eğilmiş, başı kaldırım taşlarına bastırılmıştır. "Kralım! Kralım!" diye haykırır. sesi boğuk, çığ.

Diz çöküp omuzlarını kavradım. "Hael, dostum, sana ne yaptılar?" Başını sallıyor, yüzünü kaldıramıyor, gözlerimin içine bakamıyor. "Bu benim seçimimdi. Kendimi isteyerek verdim."

Kızgın olmalıyım. Öfkelenmeliydim. Biliyordum ki o İnançlarından nadiren bahsetse de ejderha tarikatının öğretilerini benimsemişti. Ama bunun onu böylesine karanlık bir yere götüreceğini hiç düşünmemiştim. Kanının büyüyle beslenmesine izin verme isteği olmasaydı, bu trajedi asla yaşanmazdı. O da en az diğerleri kadar suçlu. Ama bu fikirle yüzleşmem.

"Düzgün düşünemiyorsun dostum. Birileri bu fikirleri kafana yerleştirmiş. Seni manipüle etmek için."

"Hayır!" Sonunda başını kaldırıp bakıyor. Cildi kâğıt inceliğindeydi. boynuna ve yanağına sürünen *dorgarag* taşı. "Hayır, Kralım. Bu benim seçimimdi. Tek yol buydu."

Cevap veremiyorum. Şehrimdeki tüm o taşlaşmış insanların görüntüleri kafamı dolduruyor. Ağırılığı beni ezmekle tehdit ediyor.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Güçlü muhafız yüzbaşımı kollarıma aldım ve omzuma yaslanıp ağlamasına izin verdim. Benim akıtamadığım gözyaşlarını onun akıtmasına izin verdim ve selin ikimizi de rahatlatması için dua ettim.

Sonunda geri çekiliyor ve kanlı yüzündeki gözyaşlarını siliyor. "Sul burada," diyor usulca.

"Biliyorum."

"O her zaman size yardım etmek istedi. Size hizmet etmek için. Kalbi her zaman doğruydu." "Biliyorum." Gözlerinin içine baktım. "Ya sen, Hael? Hala bana hizmet ediyor musun?

iyi mi?"

Umutsuzluk perdesinin altında bir umut ışığı parlıyor. "Her zaman, Kralım." "O halde senin için son bir görevim var."

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz etrafımızda büyük bir gürültü kopuyor ve oda sallanıyor. Bir nefesten fazla sürmez. Biraz toz ve Tavandan döküntüler düşüyor ve duvarları titretiyor. Başka bir şey yok. Ama ayaklarımızın altındaki gümbürtü hiç kesilmiyor.

Dalgalanan *lor* ışığında Hael'in bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu dünya parçalanmak üzere," diyorum. Anlayışla başını sallıyor. "Gitmeni istiyorum. Faraine'i almanı ve buradan olabildiğince uzağa gitmeni istiyorum."

Gözleri açılıyor, iki soluk ayna kendi korkumu bana geri yansıtıyor. "Nereye?"

"Onun dünyasına geri dönün. Onu ve kardeşini Kral Larongar'a teslim edin. Ve geri dönmeyin."

"Beni sürgün mü ediyorsun?"

"Hayır. Hayır, Hael, dostum, seni kurtarıyorum. Sonunun burada, karanlığın içinde ezilmek olmasını istemiyorum."

"Sizi terk etmeyeceğim, Kralım."

"Yapmalısın. Sul aşağı şehirden kurtulanları topluyor. Yapabilirse onları dışarı çıkaracak. Ona yardım etmelisin. İkiniz yeni bir yer bulmalısınız. halkımız için ev."

Daha fazla tartışmaya çalışmıyor. Bunun için minnettarım. Yatağına dönmesine yardım etmeme izin veriyor, ellerimi ürkek bir çocuk gibi sıkıyor. Yaralarından birkaçı yeniden açılmış, ama onları fark etmemiş gibi görünüyor. "Bandajlarını değiştirecek birini bulacağım," diyorum.

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile hatamın farkına varıyorum. Hemşire ya da bakıcı olarak kim kaldı? Saray taşlaşmış cesetlerle dolu. Tek kelime daha etmeden Ar'ın çalışma odasına gidip taze bezler ve su getiriyorum. Şifacılık sanatından pek anlamam ama Hael'in kana bulanmış bandajlarını çıkarıp yaraları yıkayarak ve bir kez daha bağlayarak idare ediyorum. Birisi Ar'ın yapışkan iyileştirici merhemini en kötü kesiklere sürmeyi akıl etmiş ve Hael'in sert trolde derisi şimdiden kendini toparlamaya başladı. Ama o piçler onu fena halde oymuşlar. Hayatının sonuna kadar yara izlerini taşıyacak.

"Keşke dinlenmen için sana zaman tanıyabilseydim," diye mırıldanıyorum gövdesinin etrafındaki en büyük bandajı sabitlemeyi bitirirken. "Ama zaman yok. *Lusterling*'de ata binmelisin. Bunu yapabilir misin, Hael?"

"Yapabilirim. Yapacağım." Bana bakıyor, bakışları araştırıyor ve niyetli. "Peki ya sen Vor? Sen ne yapacaksın?"

Kumaş rulosunun ucunu kesiyorum ve sıkıca yerine sıkıştırıyorum. "Mythanar'ın Kralı olacağım," diyorum ve bir adım geri çekilip onun bakışlarını tutuyorum. "Acı sona kadar."

Bileğimi büküyorum, yüzüncü kez bu kelepçelerden kurtulabileceğim bir açığı bulmaya çalışıyorum. Sıkı olmasalar da beni sıkıca tutuyorlar. Kurtulmak mümkün değil. Gerçi bu bir şeyi değiştirmiyor. Bu zincirlerden kurtulup bu kapıdan çıksam bile nereye gideceğim?

Sonu lanetle biten bir iç çekiyorum. Vor ihtiyaçlarımla ilgilenecek birini göndereceğine söz vermemiş miydi? Bilmediğim için burada asılı kaldım. Ne kadar süre. Acıktım. Susadım. Kirli. Yıkanmak, uzuvlarıma yapışan bu toz tabakasından arınmak için her şeyden çok can atıyorum.

Yine de kimse gelmiyor. Kim kaldı? Bir zamanlar sarayda hizmet eden herkes şimdi taşla sarılmış durumda. Vor bunu şimdiye kadar keşfetmiştir.

Ya da belki de o sözü hiç vermedi. Belki de tüm karşılaşmamızı hayal ettim. Yavaş yavaş deliriyorum, bu hücrede kapana kısıldım, ışıktan, hareketten mahrum kaldım. Umuttan yoksun. Acı çekmemin bir anlamı var.

Zihnimde kocamın beni kendi suçumla yüzleştirmeye geldiği bir görüntü canlanırdı.

Başım göğsüme düşüyor. Utanç kalbimi sarıyor, her şeyden daha ağır *jor*. Bu noktaya nasıl geldim? Çok uzun zaman önce değildi, günlerimi ıssız bir dağ manastırında bir dua odasında saklanarak geçiriyordum. Dünyadan korunarak. Beni rahatsız eden sözde yeteneğimi bastırmak için çabalıyordum. En azından o zamanlar büyüklük kuruntusu taşı mıyordum. Kimse beni ikna edemezdi.

dünyaların kaderinde oynayacağı büyük bir rolü vardı. Güçlü bir ejderha avcısı, eski bir kehanetin gerçekleşmesi ... gülünç bir fikir! Eski benliğim asla böyle bir aptallık yapmazdı. Yalnızlık kaderini kabul etti ve geriye kalan küçük kalbini kız kardeşlerini sevmeye adadı.

Şimdi gittiler. İki kız kardeş de. Ve ben buradayım. Yine yalnızım. Yaklaşan sonumla yüzleşiyorum.

Beni dehşete düşüren ölüm ihtimali değil. Daha önce de öldüm; sonunda ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Bu odada duvarlar arasında yavaş yavaş ölmek gerçekten de korkunç olacak olsa da, eğer Tanrılar diledi. Ayrıca, yükselen ejderha yakında bu dünyanın tüm ağırlığını başıma yıkacak ve ıstırabıma bir son verecek. Peki ya ötesi? Elbette ben, bir katil olarak, tanrıçamın lütufkâr ışığına asla yükselemem. Onun büyük şarkısında bana yer yok.

Hayır, ben Karanlık'a bağlıyım. Bu dünyanın tanrısına birçok adak adadım ve o beni kendi tanrısı olarak kabul edecek.

Kapı açılıyor.

Ani bir ışık parıltısı gözlerimi acıyla kesiyor. Nefes nefese, ölümün benim için geldiğine yarı yarıya ikna olmuş bir şekilde arkamı dönüyorum. Ağır ayak sesleri; bir *gümbürtü* ve ardından bir su şırıltısı. İrkilerek tek göz kapağımı aralıyorum ve hücreme giren gölgeli figüre bakıyorum. Uyuşmuş zihnim bana onun Vor'un söz verdiği hizmetçi olduğunu söylemeye çalışıyor. Ama hayır. Şimdi bana dönen, yüzü beyaz *lor* ışıltısıyla yıkanan adam hizmetçi değil.

Bakıyorum. Bu bir rüya. Kendi çaresizliğimin yarattığı bir hayal. "Susamış olmalısın," diyor Vor.

Ben susadım. Acı verici, güçlü bir susuzluk. İşte bu yüzden uyanık olmam gerektiğini biliyorum. Rüya gören benliğim, onun dudaklarıma götürdüğü şeyi bu kadar açgözlülükle kabul etmezdi elbette. Çok hızlı yutkunuyorum. Berrak, soğuk su çenemden aşağı dökülüyor ve

elbisemin önü. Vor şişeyi geri çekerek bana bir şans verdi.

O tekrar ikram etmeden önce yutkunup kendime geliyorum. Karnımı doyurduktan sonra geri çekiliyor, bakışları benimkilerle asla tam olarak buluşmuyor. Yukarı bakıyor

bileklerimi kavrayan kelepçeler. "Bunların kilidini açacak anahtar bende yok," diyor düşünceli bir şekilde, benden çok kendi kendine. "Sul'da olmalı. Ama belki ..."

Şişeyi bir kenara bırakıp kemerinden bir bıçak çıkarıyor ve kelepçelerle oynamaya başlıyor, göremediğim bir şey yapıyor. Bıçağı almaya mı çalışıyor?

Kilit mi? Yumuşak kurşunu kesmek için mi? Bilmiyorum. Bana bu kadar yakın dururken sağlıklı düşünemiyorum. Güçlü göğsü yüzüme o kadar yakın ki kalp atışlarını duyduğuma yemin edebilirim. Onun kokusu beni boğuyor - toprak ve granitin, buz gibi akıntıların ve erimiş sıcaklığın karışımı.

neredeyse unutulmuştu. Şimdi burun deliklerimi dolduruyor ve anılar canlanıyor. Bedenlerimizin birbirine dolandığı, iki insanın olabileceği kadar iç içe geçtiği anılar. Beni saran o güçlü kolların anıları.

O eller, o dudaklar, her santimime sahip çıkıyorlar.

Nefesim kesiliyor. Gözlerimi kapatıyorum, bedenimin öne doğru eğilmesine ve ona doğru bastırmasına izin vermemek için mücadele ediyorum, bir zamanlar paylaştığımız o yakınlığın sadece bir tadına açım. Vor sertleşiyor. Dokunmadığımız halde, gerginliğin kollarını ve göğsünü kilitlediğini hissediyorum. Eğer bu kurşun duvarlar ve kurşun zincirler tanrı vergisi armağanımı engellemeseydi, onun ruhundan dalgalanan hangi duyguları alırdım?

Şimdi mi? Açlığımın farkındalığı mı? Tiksinti mi? Tiksinti mi? Korku mu?

Bana *açlığın* aramızdaki havada titreştiğini söylemeye çalışan sadece hüsnükuruntu.

Geri adım atıyor, nefesi sessizlikte duyulabiliyor. Gözleri parlıyor, bana bakıyor. "Bağlarını çözmem," diyor. "Onlar korumalı. Anahtarı getirmem gerekecek."

Başımı sallıyorum, göz kapaklarımı indiriyorum, gözleriyle karşılaşmaktan çok utanıyorum. Elbette gitmeli. Tekrar ediyorum. Kardeşini bulmaya. Gitsin ve beni bir kez daha karanlıkta, bu anı hayal edip etmediğimi merak ederek bıraksın. Arkasını dönüyor. Karanlık bir akıntıya dalmaya hazırlanıyormuş gibi nefes alıyorum. Onun gidişi Havanın kaybolması, yokluğunun boşluğu, sonsuz bir nehrin soğuk tutuşu gibi hissettiriyor.

Ama o gitmiyor. Bir kenara çekiliyor, *en büyük* taşın menziline ötesine. Sonra geri dönüyor, bir elinde bir kova. Kovayı yere bırakıyor. Sabunla köpüren soğuk su kovanın ağzından akıyor ve çıplak ayaklarımın etrafında birikiyor. Vor diz çöküyor, ipeksi bir bezi köpüklerin içine daldırıyor. Bir sonraki an, elinde ıslak bezle ayağa kalkıp bana bakıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve üç uzun nefes boyunca beni sabit tutuyor.

Uzandı. Bezi şakağıma bastırıyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum, zincirler takırdıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

Vor donakalır. Kaşları gergin, ifadesi okunamaz halde. Kurşuna rağmen onu hissetmeye çalışıyorum, tanrı vergisi gücüm zorlanıyor ama işe yaramıyor. O da

Uzak bir ay gibi bilinmez. Benden nefret mi ediyor? Günahım için benden nefret mi ediyor? Elbette etmeli, ama yine de ... ve yine de ...

"Seni bırakamam. Bu şekilde olmaz." Sesi düzensiz, kaba.

Başımı salladım. "Buna dayanamıyorum." Beni yıkamasına dayanamıyorum. Benimle ilgilenmesine, bana hizmet etmesine dayanamıyorum. Sanki hâlâ geride bıraktığı sevgili geliniymişim gibi. Bunu hak etmiyorum. Hiç hak etmedim.

Bir adım daha yaklaşıyor. Vücudundan yayılan ısı kanımı hızlandırıyor. Göğsümdeki çirkin suçluluk ağırlığına rağmen, geri kalanım aniden ağırlıksız, başım dönüyor. Ve çok canlı. Başını eğiyor, bakışlarını benimkilere yaklaştırıyor. "Seni bu şekilde bırakamam," diyor tekrar. Ses tonunda tehlikeli bir ton vardı. "İhtiyaçlarınla ilgileneceğim. Sonra da seni özgür bırakacağım."

Kelimeler bir sözdür. Kırılmaz, elmastan daha sert. Bunları benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilemiyorum. Tek bildiğim, karşı koyacak ne gücüm ne de arzum olduğu.

Gözlerimi kapatıyorum, ıslak bezi bir kez daha yüzüme değdirirken boyun eğiyorum. Yavaşça, nazikçe, kiri, gözyaşlarının çamurlu izlerini siliyor. Yüzümün pul pul döküldüğünü, altındaki yumuşak ve hassas etin ortaya çıktığını hissediyorum.

Alnımdaki kesiğe geldiğinde, sabunun acısıyla keskin bir nefes alıyorum. Duraklıyor. "Bunu nereden aldın?" diye soruyor usulca.

"Emin değilim." Kelimeler nefes nefese, sadece bir fısıltı gibi çıkıyor. "Yoğun birkaç gün geçirdim."

Homurdanıyor. Sonra büyük bir dikkatle görevine devam ediyor, yarayı iyice yıkıyor. Su yanaklarımdan, boynumdan aşağı damlıyor, boğazımın çukurunda birikiyor, sonra da göğüslerimin arasından akıyor. Duyuyorum nefesi kesiliyor. Kirpiklerimi kaldırdığımda, bakışlarının aşağıya çekildiğini fark ediyorum. Korsemin nemli ön kısmına bakıyordu.

Nabzım atıyor. Gözlerindeki o bakışın ne anlama geldiğini bilmek için tanrı vergisine ihtiyacım yok.

Başını iki yana sallıyor. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden, kovasını almak için eğiliyor ve arkamda durmak için hareket ediyor. Zincirlerim beni engelliyor

Dönmekten, onu izlemekten. Ama duyularım artık canlı, tüm sinirlerim onun en ufak hareketine göre ayarlanmış durumda. Bezini tekrar ıslatıyor, sonra sabunlu suyu başımın üzerinde sıkıyor. Damlacıkların soğuk duşuyla nefesim kesiliyor. Bir sonraki an, parmakları saçlarımda, kafa derime masaj yapıyor, düğümleri nazikçe çekip çıkarıyor. Açlıktan ölmek üzere olan duyularım için en lezzetli duygu. Yardım edemiyorum

Dudaklarımdan kaçan kısık inilti ya da bedenimin bu zincirlerin içinde kayarak onun dokunuşuna karşılık vermesi.

Elleri donuyor. Boynumdan aşağı, kürek kemiklerimin arasından su damlıyor ve elbisemin arkasını ıslatıyor. Kumaş ince, hatta neredeyse şeffaf.

Kurduğunda. Nemliyken, hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. Vor'un parmakları saçlarımdan kurtuldu. Geri adım atıyor. Dönüp onunla yüzleşmek istiyorum. Gözlerinde bir an önce gördüğümü sandığım o özlemi okumak için. Adını söylemeye çalışıyorum, dudaklarım sessizce hareket ediyor.

Sonra elleri üzerimde. İri avuç içleri ıslak, yapışkan kumaşı yakarak aşağıya doğru kayıyor, ta ki kalçalarımı kavrayana kadar, parmakları gergin. Yakınlaşıp saçlarımı okşarken göğsünün genişliği sırtımı ısıtıyor. Derin bir nefes alıyor ve korkunç bir inilti. "Senin için nasıl açlık çektiğimi bilmiyorsun. Uyanık olduğum her saat senin dokunuşun için nasıl açlık çektiğimi. Her ateşli rüyanın beni nasıl yiyip bitirdiğini."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı omzuna yaslıyorum. Ellerinden biri yukarı kayarak başımın üstündeki zincirli koluma dokunuyor, sonra aşağıya, aşağıya iniyor, parmakları tenimin üzerinde dans ettikten sonra Elbise. Göğsümü avuçluyor ve bedenim onun dokunuşuna doğru yükseliyor. Sıcaklık damarlarımda patlıyor. Nefes almak için mücadele ediyorum, zincirlerimin içinde kıvranıyorum, içimdeki her şey daha fazlası için haykırıyor, daha *fazlası*, daha *fazlası*.

Bir hırıltıyla geri çekiliyor. Ani yokluğunun verdiği ürperti dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor. Bir kez daha onunla yüzleşmek için çabalıyorum ama zincirler beni sıkıca tutuyor. "Vor?" En ufak bir sesini duymak için kulaklarımı zorlayarak fısıldıyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Sadece ağır nefes alış verişler.

Sonra: "Gitmeliyim."

"Hayır!" Bu kelime içimi burkan bir çığlık olarak ağzımdan döküldü.

Kovasını alıp tekrar görüş alanıma giriyor, yüzü bana dönük. *En güçlü* ışık sadece çenesinin sert çizgisini, kaşının eğimini aydınlatıyor. "Vor, lütfen," diye başlıyorum. Ama ne diyebilirim ki?

Ben de seni düşündüm. Elinin dokunuşunu özledim, sesini sesini, varlığının atmosferini. Seni özledim, aşkım, tıpkı

hayatın nefesi.

Kendimi senin için güçlendirdim.

Gücümün olanaklarını senin için keşfettim.

Senin için bir şehir dolusu insanı yok ettim. Senin insanlarını.

Tanıdığın ve sevdiğin herkesi.

Senin

için.

Senin

için.

Başımı eğiyorum, utancımdan yerin dibine giriyorum. Onu burada tutmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, affını kazanmak, sevgisini geri kazanmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Beni terk etmeli; beni terk etmeli. Bu hücreden kaçmalı, bizi yok etmekle tehdit eden bu yangından kaçmalı. Hâlâ kaçabiliyorken kaçsın ve beni karanlığa terk etsin.

Ama kova taş zemine çarpıyor, gürültülü bir *gümbürtü* ve su şırıltısı. Başımı kaldırıyorum. Diz çökmüş kocamın gölgeli figürüne bakıyorum, Bezini bir kez daha suyun içinde döndürüyor, fazlalıkları sıkıyor. Ayağa kalkıyor ve bakışlarımla karşılaşmadan kollarımı yıkamaya başlıyor. Kollarım başımın iki yanında yukarı doğru çekili ama o kadar uzun boylu ki kollarıma ulaşmakta hiç zorlanmıyor. Önce ellerime özel bir ilgi gösteriyor, sırayla her parmağımı dikkatle yıkıyor. Kıpırdamamak için mücadele ediyorum, vücudumun her seferinde tepki vermesine izin vermeyi reddediyorum. Teni benimkine değişiyor. Avuçlarımın, bileklerimin, dirseklerimin üzerinde çalışmaya devam ederken kollarımdan aşağı su akıyor. Koltuk altlarıma ulaştığında titriyordum. Ama soğuktan değil.

Geri adım attı. Bakışları elbisemin ön kısmına sabitleniyor. Sadece şimdi İnce, soluk kumaşın arasından görünen meme uçlarımla ne kadar sert ve koyu olduğunu fark ediyorum. Vor'un nefesi kısa, sıcak pantolonlarla geliyor, tenimi yakıyor, karnımın alt kısmında lav birikintileri oluşturuyor. Eli hareket ediyor. Yavaşça, kasıtlı olarak o soğuk kumaşı köprücük kemiğime bastırıyor. Aşağıya, daha aşağıya. Islaklık, kabaran bedenim boyunca korsajımı bir arada tutan çapraz şeritlere sızıyor

Göğüs. O kurdelelere geliyor, yakamda duraklıyor. Bir parmağını uzatıyor, en üstteki dantel boyunca ileri geri kaydırıyor, düşünüyor. Aynı dikkatle parmağını kurdelenin altına sokuyor ve çekiştiriyor.

Bağcıklar kopuyor.

Çıplak göğsümün kıvrımlarında gezinerek etimde bir ısı izi bırakırken nefes almakta zorlanıyorum. Sonunda gözleri bir kez daha benimkilere dikiliyor. Gölgele yüzünü kaplıyor ama kırmızı ışık göz bebeklerinin derinliklerinde yanıyor. Başka tarafa bakmıyorum. Parmak ucu meme ucuma değdiğinde ve vücudumda sıcaklık patladığında bile. Kirpiklerim titriyor ama bakışlarını tutuyorum.

Dudakları ayrılıyor. Yasak bir ziyafete bakan aç bir adamın yüzüdür onunki. Ruhunda savaş devam ediyor, öfkeli ve dirençli. Buna dayanamıyorum. Uzanmak, başını kavrayıp onu koynuma çekmek, dudaklarını titreyen etime yönlendirmek için can atıyorum. Bunun yerine prangalarımın içinde dönüyorum, bileklerimin hemen üzerindeki zincirleri kavriyorum ve bedenimi ona doğru eğiyorum. Kendimi sunuyorum. Her şeyimi sunuyorum. Her umudumu, her özlemimi, her ihtiyacımı.

Başını eğiyor. Nefesinin sıcaklığı tenimde parıldıyor. Onun Dili dudaklarının arasından çıkıyor ve göğüs kemiğimde uzun, yavaş bir gezinti yapıyor. Zincirlerimde sarsılıyorum, sonra ona doğru bastırıyorum. Tekrar okşuyor, başını hafifçe çeviriyor. Kalan küçük korse parçasını dişleriyle çekip alıyor. Sonra meme ucumu dudaklarının arasına alıyor, dilinin ucuyla tüy hafifliğinde bir dansla alay ediyor. Nefesim kesiliyor, his damarlarımda patlıyor

Ben kıvranırken, bir ayağımdan diğerine geçerken. "Vor! Oh, Vor!" diye inliyorum. Vücudum öylesine kızarmış ki, sıcaklık etimi kaplayan suyu buharlaştırmakla tehdit ediyor.

Vor uzaklaşıyor. Dudaklarını, dilini kaybettiğim için sözsüzce haykırıyorum.

İhtiyacımı duymazdan geliyor, arkasını dönüp diz çöküyor. Kovayı birkaç santim daha yaklaştırıyor, bezini döndürüyor, fazlasını sıkıyor. Boynumu eğiyorum, aşağı bakıyorum

başının tepesinde, söyleyebileceğim herhangi bir şey için çabalıyor. Bileğimden tutup ayağımı nemli hücre zemininden kaldırıyor. O Daha önce ayaklarımı yıkamıştı - göl kenarındaki o anı çok canlı hatırlıyorum. O zaman yaralarımı öyle bir şefkatle yıkamıştı ki, göğsüm sıcacık bir parıltıyla dolmuştu.

Bu öyle değil. Hareketleri hızlı, neredeyse sert, önce bir ayağını sonra diğerini kelepçelerden daha sıkı kavırıyor. İşini bitirdiğinde daha sert nefes alıyor, göğsünde sabit bir hırıltı var. Önümde çömelmiş, bir dizi yerde, diğeri yukarıda dengede duruyor. Pantolonunun dikiş yerindeki kabarıklığı net bir şekilde görebiliyorum.

İkinci ayağımı bırakıyor ama ben onu tekrar yere koymuyorum. Uzanıyorum, ayak parmağımı uyluğunun iç kısmına dayıyorum. Nefesini tutuyor, yüzünü bana çeviriyor. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ama başka tarafa bakmıyorum.

Yavaşça, kasıklarının sıcak sertliğiyle karşılaşana kadar ayağımı bacağının kaslı uzunluğu boyunca kaydırıyorum. Vor inliyor. Başını arkaya yatırıyor, ben ileri geri sürtünürken göz kapakları kapanıyor ve dokunuşuma karşılık sertleştiğini hissediyorum. Zincirli olan ben olabilirim ama o anda kendimi güçlü hissediyorum.

Tehlikeli.

Eli eteğimin altından fırlayıp baldırıma sertçe yapışıyor. İrkildim, bir çılgılla boğuldum. Gözlerini açıp bana dik dik bakıyor. Dişleri hırıltıyla parlıyor. "Büyücü kadın," diye hırlıyor. "Şimdi bile bana işkence eder misin?"

Nefes alamıyorum. Eli bacağımı kavrayıp tüm duyularımı çılgına çevirirken olmaz. Korsemin gevşemiş bağcıklarının üzerinden ona bakıyorum. Solgun göğsüm boncuk boncuk nemle parılıyor. Merkezimi ısı basıyor, basınç her an daha da artıyor.

"Ben büyücü değilim," diye fısıldıyorum usulca. "Ben senin karınım."

"Beni parçalara ayırırsın." Yüzünü buruşturuyor. Kavrayışı acıyla sıkılaşıyor. "Zihnime girer, irademi çalar, beni paramparça ederdin."

"Hayır, Vor. Asla-" Eli bacaklarımdan yukarı kayıyor, parmakları uyluğumun narin derisi boyunca kalçalarımın doğru ilerliyor. Diğer eli eteğimin altına uzanıp damlayan kumaşı göbeğime bastırırken bile parmakları yumuşak etime sertçe giriyor. İleri geri sürtünüyor, ben onu tahrik ederken o da beni çılgına çeviriyor. İnliyorum, kalçalarımı hareket ettiriyorum, beni temizlerken beze ve parmaklarına sürtünmek için çılgınca çabalıyorum. Su damlacıkları bacaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, ayaklarımın dibinde birikiyor.

"Islanmışsın," diye homurdanıyor Vor. Bezi bırakıyor ve parmağını yumuşak kıvrımlarımın arasında gezdiriyor. "Sıcak ve ıslak."

Tekrar inliyorum, kalçalarım dönüyor. Parmağı hareket ediyor, ateşimi daha da körüklüyor. Zincirlerimin içinde kıvranıyorum, kirpiklerim titriyor, içimde hayata çağırdığı her şeye teslim olmaya hazırım. Ama tam son, dayanılmaz anda elini geri çekiyor. "Ne yapıyorsun?" Nefesim kesiliyor, kendi hüsran dolu ihtiyacımda boğuluyorum.

Ağzı acı bir çizgiyle kıvrılıyor. "Seni bu şekilde bırakmalıyım."

"Hayır, Vor!"

"Şimdi gitmeli ve uzaklaşmalıyım. Hâlâ yapabiliyorken."

"Lütfen, Vor, sana yalvarıyorum-"

Elleri kalçalarımı kavrayıp beni diz çöktüğü yere doğru çekerken dudaklarımdan ürpertici bir çığlık dökülüyor. Başı eteklerimin altında kayboldu.

Burnunu yeni yıkanmış etime bastırdı. Bacağımı omuzlarına doladım, kalçalarımı bükerek ona doğru eğildim.

Ağzı beni buluyor. Dili sıcak ve kaygan, göbeğime doğru hareket ediyor. Zincirleri iki elimle kavrayıp daha yukarı çekiyorum ve diğer bacağımı boynuna doluyorum. Arkama yaslanıyorum, başım sallanıyor, nemli saçlarım arkamdan geliyor.

Ben onun ritmine uyarak ileri geri sallanırken bağlantılar gıcırıyor. "Vor! Vor!" İnliyorum, adı dudaklarımda bir şarkı gibi.

O zaman hissediyorum; kalbimin kilitlenmiş odaları ruhun akıntısıyla ardına kadar açılıyor. Benim ruhum. Onun ruhu. Büyük bir güç dalgasında buluşuyor, duyularımı, dünyamı sular altında bırakıyor. Onun öfkesini, hiddetini, dehşetini alıyorum. Şehvetini, arzusunu, ihtiyacını hissediyorum. Her sıcak ve umutsuz şeyi. Ve hepsini istiyorum. Hepsini istiyorum. Onun her şeyini, hem zevkini hem de acısını.

İçimde cehennem sıcaklığı patlıyor. Dalgalar merkezimden vücudumun ve varlığımın her zerresine yayılıyor. Haykırıyorum, sesim bu kapalı, küçük duvarların içinde sıkışıp kalıyor.

Ama duvarların ötesinde-

-tüm koruma ve engellemelerin ötesinde-

-Kurşun, suçluluk ve korku katmanlarından geçerek-

-*Urzul* cevap verir. Milyonlarca sestten oluşan bir koro, duvarlarda, tavanda, zeminde titreşiyor. Titreyen bedenimle aynı anda şarkı söylüyor.

Bir güç ve yıkım şarkısı. Bir yenilenme şarkısı.

Şimdi de onun büyüünde mi kayboldum?

Ruhuma işleyen bu yoğun özlemin başka bir açıklaması olamaz elbette. Onu hissetmek, ona dokunmak, onun tadını almak... kalbimi, duyularımı dolduruyor ve benden başka her şeyi uzaklaştırıyor. Artık içimde ondan başka hiçbir şeye yer yok. Faraine. Karım.

Mythanar'ın yok edicisi.

Serbest bırakma onun küçük bedenini sarsıyor, bu kadar narin bir çerçeveden yayılan güçlü bir kuvvet. Beni de onunla birlikte coşkusunun görkemine taşıyor. Hayatta ona verdiğim zevkten daha büyük bir zevk tanımadım. Ama şimdi bunu bile sorgulamalıyım. Buna bile şüpheyile yaklaşmalıyım.

Onu memnun etme ihtiyacım sadece suçluluğunu mu onaylıyor? Zihnim ve iradem üzerinde kurduğu büyüünün daha fazla kanıtı mı?

Şu anda umurumda değil.

Tatlı merkezinden uzaklaştığımda hâlâ titriyor, zincirlerinin içinde sallanıyor. Hâlâ diz çökmüş vaziyette, bakışlarımı ona doğru çeviriyor, uzun formunun görüntüsünü içime çekiyorum. Onu olduğu gibi göremiyorum: katil, cadı. Sadece gelinimi, kalbimin rüyasını görebiliyorum.

Onun uğruna her şeyi feda ettim. Halkımı, krallığımı. Onurumu.

Ayağa kalktığımda ayağa kalkamıyor. Dizleri titriyor ve verdiği mutlulukla sarhoş olmuş bir halde zincirlerinin içinde sarkıyor. Göğüsleri kabarmış, altın rengi saçları yüzüne dökülmüş, dudakları ayrılmış ve nefes nefese kalmış bir halde görülmeye değer bir manzara. Onun varlığından kaçmalıyım. Kalan erdemimi geri kazanmaya çalışmalıyım.

Onun yerine, ona uzanıyorum. Ellerimin kalçalarını şekillendirmesine, göğüslerinin sıcaklığının üzerinde kaymasına izin veriyorum. Parmaklarım boğazında geziniyor ve sonunda yanaklarını kavrayarak ağzını kendime doğru çekiyorum. Dilim ağzına girerken, dudaklarımda kendi arzusunu tatmasına izin veriyorum. Geri çekilmeye çalışmıyor. Bacakları belime dolanıyor, beni kendine çekiyor ve kalçaları bana sürtünürken hareket ediyor, bu sürtünmeyi arzuluyor. Arzuyla zaten gergin olan bedenim buna karşılık olarak zonkluyor, acıya benzer ateşli bir ıstırap.

Nefes nefese kalıyor ve ağzını benimkinden kurtarıyor. "Sana ihtiyacım var Vor," diye bağıyor. Hırıldayarak çenesini, boğazını, göğüslerini yutuyorum, şevkimle acımasızca. Vücudu içimde kavisler çiziyor, "Sana içimde ihtiyacım var!" diye yalvarırken bile teslim oluyor.

Şimdi bile karşı koyabilirim. Kullandığı büyü ne olursa olsun, geri dönüp bu hücreden kaçamayacak kadar büyülenmiş değilim. Geriye bir seçenek kalıyor.

Ama onu seçiyorum. Sonuçlarına lanet olsun, onu seçiyorum.

Pantolonumu gevşetmek, kalçalarını tutmak bir anlık bir iş. Şişmiş erkekliğimi yönlendirmek ve ona girmek. Acıdan mı yoksa zevkten mi bilemediğim bir çılgılık attı. Başını geriye atıyor, nemli saçları arkasında uçuşuyor, parmakları zincirin halkalarını sıkıyor. "Bana bak!" İterken bile hırlıyorum.

Çaba göstererek başını kaldırıyor ve bakışlarını benimkilere dikeyiyor.

"İstediğin bu muydu?" Dişlerimi sıkarak talep ediyorum. "İhtiyacın olan bu mu?"

"Sana ihtiyacım var, Vor," diye nefes alıyor, sonra ben daha da derine itip içine girerken bir çığlık daha atıyor. "Sana ihtiyacım var! Sana ihtiyacım var!"

Bana sahip. Her şeyim. İyilik ya da kötülük için. Ne yapmış olursa olsun, bedeli ne olursa olsun. Zayıflığım için kendimden nefret ediyorum, beni ona kendimi vermeye iten bu kuralsız açlığı hor görüyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ben onunum. Sonsuza dek.

Sıcaklığın zirvesinde haykırıyorum, kükremem hücrenin kapalı duvarları tarafından susturuluyor. Serbest bırakılma seli beni dolduruyor ve sendeliyorum. Ama ona olan bağlılığımı kaybetmiyorum. Bacakları belimi sıkıyor ve nefes alışını duyuyorum, sanki o da benim zirvemi yaşamış gibi vücudunun titreştiğini hissediyorum. Ya da belki de sadece tanrı vergisi yeniden uyanmış, hislerime karşılık veriyor.

Sel geçtikten sonra derin bir nefes alıyorum ve tekrar yüzüne bakıyorum. Tuhaf gözleri, biri mavi, biri altın rengi, bana göz kırpmıyor. Işıl ışıl ve canlı... Neyle? Aşkla mı? Hâlâ bu kadar kutsal, bu kadar

Kutsal mı? Yoksa kaybettiklerim karşısında çaresizce kendimi mi kandırıyorum? Bacaklarının çemberinden kaçarak geri çekiliyorum.

Nefesini tutuyor, ayağını bulmak için sendeliyor. Vücudu o bağların içinde ağır ağır sallanıyor. Ağzımı açıyorum ama kelimeler dudaklarımda donup kalıyor. Aramızda söyleyecek ne kaldı ki? İkimiz de bu anın yaşanmaması gerektiğini biliyoruz. Ama dünyanın sonu hızla yaklaşırken, artık bunun ne önemi var? İkimizin de ruhu çoktan lanetlendi.

Pantolonumu yukarı çekerek ondan uzaklaşıyorum ve bakışlarımdan kaçınarak bağcıkları bağlıyorum. O gitmeli. Bu da Sul'u bulup zincirlerinin anahtarını almam gerektiği anlamına geliyor. Kaybedecek zaman yok. Sözsüz, sessiz, hücre kapısına doğru bir adım atıyorum.

"Vor."

Adımın böylesine acıyla söylenişi kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Duruyorum, kapının pervazına tutunuyorum, kaçma dürtüsüne karşı kendimi destekliyorum. Ne?

Uçmak iyi bir şey mi? Zaten her şeyi açıkladım. Bağlı ya da değil, üzerimdeki gücü mutlak. Ben onun kölesiyim, iradesine tutsağım.

"Ne olursa olsun," diyor, kelimeler hala nefes nefese dudaklarından dökülüyor, "kader ne olursa olsun, bilmeni istiyorum ... bilmeni ..."

"Ne var, Faraine?" Etrafıma bakmadan homurdanıyorum.

"Ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Seni tanıdığım için. Seni sevdiğim için."

"Sevdin mi?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Seni sevmek hayattı. Geri kalan her şey sadece gölgeydi. Renksiz, derinliği olmayan soğuk bir varoluş hayaleti. Sıcaklık olmadan." Hıçkırıklara boğuluyor ve kalbim sıkışıyor. Tanrım, şimdi bile beni manipüle etmeye mi çalışıyor? Umurumda mı? "Ah, Vor!" diye iç geçiriyor, çaresiz, kırık bir ses, sesi düşmeden önce ve sonraki kelimelerini ayırt etmek için zorlanıyorum: "İhtiyacın olan şey olmak için her şeyimi verirdim. Her şey olabilirdim-"

Aşağıda bir gümbürtü kopuyor.

İlk başta sadece alçak bir mırıltıdır, ama büyür, kabarır. Bir kükreme haline gelir. Oda sallanıyor, zemin dalgalanıyor. Ayaklarımın yerden kesilmesini önlemek için kapının pervazına tutunuyorum ve gözlerimi dehşetle açarak dönüyorum. Faraine zincirlerinden çaresizce sallanıyor, ayakları tutunmak için çırpınıyor. Yere atılmış olan *lor* taşı çarpıyor ve yuvarlanıyor, vahşi ışık parlamaları kaosa katkıda bulunuyor. "Faraine!" Ona doğru hamle yaparak bağıriyorum. Ama yere savruluyorum ve kendimi düzeltemiyorum. Tepemde bir şey kırılıyor ve gözlerime toz kaçıyor. Kollarımı başımın üzerine atıp sonuma hazırlandım.

Deprem durdu.

Bu dört duvarın ötesinde dünya inliyor. Ama burada, bu küçük alanda, her şey bir anlığına durgun.

"Vor!"

Girdap gibi dönen tozun içinden bakıyorum. Tavanın bir kısmı çökmüş ve hâlâ bağlı olan Faraine garip bir açıyla asılı duruyor. Yüzü acıdan iki büklüm olmuş.

Ayağa fırlayarak yanına koştum. "Yaralandın mı?" Ellerimi uzuvlarında gezdirip kırık olup olmadığını araştırıyorum. Başını sallıyor ama dişleri gıcırıyor. Yumuşak insan derisi böyle bir dayağa dayanmak için yaratılmamıştı. Hırlayarak zincirleri kavıyorum, onları kurtarmaya kararlıyım. Tavandan bir parça daha kopuyor. Başımıza taş ve moloz yağıyor. Ama

zincirler vermiyor. Lanet okuyarak Faraine'in dehşetle parlayan ve tozla filtrelenmiş *lor* ışığında parıldayan gözlerine bakıyorum. "Sul'u bulmalıyım."

"Hayır!" Başını çılgınca sallıyor. "Başka yolu yok."

"Başka bir kıpırdanma geliyor." Titriyor ve kelepçelere karşı bükülüyor. "Hissediyorum, onu hissediyorum."

"Kim?"

"*Arraog*."

Buz kanımda dalgalanıyor. Daha derin karanlık beni yutuyor! Neden Faraine'i hemen göndermedim? Neden Hael'in birkaç saat daha iyileşme mi? Şimdiye kadar buradan uzaklaşmış olmalıydılar. Ama ben zayıftım. Bencildim. "Onu bulacağım," dedim, görevin anlamsızlığı altında ezilerek. "Kardeşimi bulacağım ve seni özgür bırakacağım."

Faraine gözlerini sıkıca kapatır. İki damla gözyaşı yüzünden aşağı süzülüyor. Az önce büyük bir özenle yıkadığım yüzü bir kez daha kir içinde kaldı. "Gitmelisin Vor. Uzaklaşmalısın. Benim için geri gelme."

"Hayır!" Onu kollarıma alıp göğsüme bastırdım. "Geri döneceğim! Bana inanmalısınız. Döneceğim-"

Haykırıyor. Aynı anda bir şey kalçamı yakıyor. O kadar ani, o kadar keskin ki irkiliyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Kaşlarımı çatarak bir elimi pantolonumun cebine daldırıyorum. Parmaklarım bir cüzdanın keskin kenarlarına

urzul taşı. Dokunulamayacak kadar sıcak ve çıkardığımda, merkezindeki karanlığa rağmen yumuşak bir soluk mavi ışık küresi yayıyor.

"Hissedebiliyorum!" Faraine zincirlerini çekiştiriyor, bir an için onu tuttuklarını unutuyor, elleri o taşla uzanıyor. "Kurşunun içinden hissedebiliyorum!"

"Ne?"

"Çabuk, Vor." Gözleri hızla benimkilere kilitlendi. "Kolumda bir kesik var. O taşla kana bastır." "Faraine, ben-"

"Sadece yap!"

Yine de tereddüt ediyorum. Ne de olsa o bir cadı. Bu odaya zaten yıkıcı olduğu kanıtlanmış güçleri kontrol altına almak için yerleştirildi.

Sonra tekrar, zaten şehrin yarısını taşılaştırdı. Daha ne zarar verebilir ki?

Kolundan aşağı akan uzun kıpkırmızı şeridi buluyorum, tavandan düşen taşların açtığı bir yara. Ne yaptığımı düşünmemeye çalışarak kristali etine bastırıyorum, kanının üzerinden akmasına izin veriyorum. Faraine korkunç bir inilti çıkartıyor. Gözlerini kapatıyor, başı göğsüne düşüyor.

"Faraine?" Taşı kenara fırlatmaya hazır bir şekilde bağıriyorum. Aşağıdan bir gümbürtü daha duyuldu. Oda sallanmaya başlıyor, duvarlar bükölüyor. Sendeliyorum, neredeyse *urzul* üzerindeki hakimiyetimi kaybediyorum. Diğer elim Faraine'e uzanıyor. Onu bir şekilde korumalıyım, bedenimle korumalıyım. Ben-

Gözleri kocaman parlıyor. İki altın küre, enkaz yağmuru arasından bana doğru yanıyor.

Etinden kristaller fıskırıyor. Pürüzlü, bıçak benzeri çıkıntılar vücudunun her santimetresinde mahmuzlar gibi ortaya çıkıyor. Bileklerini kavrayan kurşun prangalar kırılıyor ve zincirler kaynayan zemine düşüyor. Tavandan taşlar düşüyor, kafasına, omuzlarına çarpıyor, çakıl taşlarına dönüşüyor ve yuvarlanıp gidiyor.

Ayaklarım yerden kesildi ve çatlak ve pürüzlü zemine yayıldım. Omuzlarımın arasına büyük bir taş çarpıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Duvarlar eğiliyor, bükülüyor ve ağır tavan çılgınca eğiliyor. Etrafıma ve üzerime daha fazla taş ve toz düşerken içgüdülerim başımı örtmemi sağlıyor. Bu bir son. Öyle olmalı. Son, ezici son.

Ama sonra durdu. Ve ben hala hayattayım.

Burnuma toz doluyor. Homurdanıyorum, öksürüyorum, hâlâ solunacak hava olduğunu görünce şaşırıyorum. Başımı sallayarak etrafıma bakıyorum. "Faraine?" Panik damarlarımda dolaşıyor. O görüntü kesinlikle bir illüzyonu. Gerçek olamazdı. Onu hâlâ zincirlere bağlı, kafatası düşen taşlarla parçalanmış bir halde bulacağım. "Faraine!" Etrafımdaki dünyayı anlamlandırmaya çalışırken boğuluyorum ve elimi yüzümün önünde sallıyorum.

Üstümde ağır bir şey var. Sıkıştırıyor ama ezmiyor. Boğazımda bir hırıltı, hala bir elimde tuttuğum *urzul* taşını alıyorum ve yukarı kaldırıyorum.

Faraine.

O burada. Üstümde. Koruyucu bir duruşla çömelmiş, vücudu benimkini örtüyor. Omuzlarından, boynundan, kollarından çıkan üç ayak uzunluğundaki kristaller bir tür kalkan oluşturuyor. Kendi iç ışıklarıyla titreşiyorlar.

"Faraine?" Gözlerimin bana söylediklerine inanamayarak bakıyorum. "Bu sen misin?"

Yüz ifadesi kristal katmanların altında garip bir şekilde dingin. Halkımın çoğunun başına bela olan *dorgarag* taş postundan farklı değil. Fakat Bu kabuk değerli taştan ve onu tamamen kaplıyor. Kristal çıkıntılar dirseklerinden ve dizlerinden çıkıyor, çenesinin kenarını çevreliyor. Dehşet verici; aynı anda hem tanıdık hem de korkunç derecede yabancı.

İlk başta bana cevap vermiyor. Sanki sesim ona ulaşmalı
Kulaklarını bulmadan önce geniş bir mesafe boyunca. Sonra yer değiştirir.
Göz kapakları

Kaldır, yavaşça, ağır ağır. Sonunda, parlayan altın gözler bana bakıyor, ham büyü ile uğulduyor.

"Bu da ne böyle?" Talep ediyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Elleri beni yerimde tutuyor; onu hareket ettiremiyorum.

"Bekle," diyor. Sesinin içi boş. Sert, boyun eğmeyen taştan bir ses. Kollarını hareket ettiriyor. Üstünde devasa bir ağırlık kayıyor, yuvarlanıyor, beni altına gömmüş olması gereken bir çığ. Tekrar hareket ediyor, ellerini yavaşça omuzlarımdan kaldırıyor ve sonunda oturmama izin veriyor.

Hücre yok edilmiş. Bir duvar tamamen çökmüş ve kapı kısmen gömülmüş. *En büyük* taş çoktan gitmiş, ama hala ışık var. Hafifçe titreşen bir ışık. Ondan geliyor. Onun yaşayan *Urzul* bedeninden.

Anlamıyorum. Zihnim gördüklerimi kavrayamıyor. Yeteneğinin güçlü ve karmaşık olduğunu biliyordum. Ama bu? Hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Kesinlikle rüya görüyorum. Ya da deliyim.

"Bu nasıl oldu?" Talep ediyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Faraine, neden yapmadın? . . nasıl yapabildin? . . ?"

"Birleştiğimizde," diyor, hâlâ o boş sesiyle. "Senin ruhun benimkine açıldığında. Beni uyandırdı. *Urzul*'u tekrar hissedebildim."

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Ağzımı açıyorum, bağımlı beynim tutarlı bir soru oluşturamıyor. Ben tek bir kelime bile edemedim Faraine Düşük inilti. Dizlerinin üzerine düşer. Kristal kaplaması çatlıyor, parçalanıyor ve parıldaayan bir ışık telaşıyla sürüklenip gidiyor.

Sonra ben adını haykırırken duymazdan gelerek yan yatıyor.

Çok fazla ağırlık var.

Beni eziyor, boğuyor. Beni olmam gerekenden başka biri yapıyor. Peki ben ne olmalıyım?

Havadan bir varlık.

Işık ve hareketin. Hız ve zarafet.

Ateşten bir varlık, tehlikeli ve dans ediyor. Yaşayan bir güneşin sıcaklığı gibi.

Ben bu taş için yaratılmamışım. Bu ağırlık beni sarıyor ve hapsediyor.

Bundan kurtulmalıyım. Kanatlarımı germeli ve bir kez daha gökyüzüne çıkmalıyım.

Ama . . . ama . . .

Taşın güvenliği olmadan . . .

Hatırlıyorum.

Acı.

Ateş.

Öfke.

Ölüm, ölüm, ölüm.

Zehir içimde kaynıyor. İçimden büyük zehirli bulutlar halinde kusuyorum. Kocaman başımı kaldırıp, tek bir gözümü açıyorum ve-

Nefesimi çekerken boğazımda ateş yanıyor. Boğazımda ateş, karnımda zehir, uzuvlarıma baskı yapan taş. Ama hiçbirisi benim değil.

Bir yudum hava daha çekiyorum, tutuyorum. Kendimi gerçeğe bağlamak için savaşıyorum.

Her şey puslu ve belirsiz, etrafımdaki dünya baş döndürücü bir gölgeler karmaşası. Kulağımın dibinde sabit bir nabız atıyor. Kalp atışı mı? Evet ve sanki geniş, güçlü bir göğse yaslanmış, güçlü kollara sarılmış gibiyim. Aman Tanrım. Yine mi taşıyorum? Bu istediğim son şey. Ama bu tutuşa karşı koymaya çalıştığımda, uzuvlarım itaat etmiyor. Topallıyorum, küçülüyorum.

İnleyerek başımı çeviriyorum. Saklanmak, kendimi kendi utancımdan korumak istiyorum. Bunun yerine güçlü bir kokuyu içime çekiyorum. Vor'un kokusu: taş, toprak ve sıcaklık. Bu da demek oluyor ki bunlar Vor'un kolları olmalı. Zihnim bulanık. Ne oldu? Ne kadar çabalasam da net bir hafıza oluşturmamıyorum ve duvarlardaki kristallerin hepsi yüksek perdeden şarkı söylüyor. Sanki her birini ayrı ayrı duyabiliyorum, ne kadar küçük olursa olsun - bir armoni değil, hepsi aynı anda bana çarpan bir ses kakofonisi. Bu bir işkence. Kendimi korumak için *Jor*'u çağırmalıyım ama ... ama ... Vor'un kollarının beni sardığını hissediyorum. Kokusunu, kalp atışlarını. Bunları nasıl da özlemişim! *Jor* sayesinde hissedemeyeceğim şeyler. Bu zevk bu acıya değer mi?

Vor aniden durdu. "Sanırım buraya kadar," diye mırıldanıyor, benimle değil kendi kendine konuşuyor. Nefes almakta zorlanıyor, göğsü kabarıyor. Kavernöz alanın etrafına bakıyor. Çok az ışık kalmış ama trolde gözleri karanlığa daha iyi adapte olmuş. "Artık hiçbir şey tanıdık gelmiyor, hasar çok büyük. Ama sanırım revir kapısının olduğu yer burasıydı."

Bir kaya yığını kapıyı yarıya kadar kapatıyor. Eğer burası revirse, kimse girip çıkamıyor. Vor usulca küfrediyor. Etrafına bakınırken küçük bir oyuk görüyor ve beni oraya sokmak için acele ediyor. Gözümü yakaladığında irkildi. Bilincimin yerinde olduğunu fark etmemişti. Ondan taze bir duygu seli yayılıyor. Zaten korkudan nabızı atıyordu ama bu yeni nabız daha derin, daha karanlık. Dehşet, arzuyla ayrılmaz bir şekilde karışmış. Bağırsaklarıma bir yumruk gibi iniyor ve geri çekiliyorum. Geri adım atıyor ve acı hemen azalıyor. Ama şimdi onun dokunuşunun eksikliğini haykırmak istiyorum, ne pahasına olursa olsun onunla teması sürdürmeye açım. Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Sadece ona bakabiliyorum, umutsuzca bakışlarını tutuyorum.

"Hael'e ulaşmaya çalışmalıyım," diyor, sesi dikkatle ayarlanmış ama her kelimenin altındaki dehşeti gizleyemiyor. "Ve kardeşine. O da içeride."

Ne dediğini anlamakta zorlansam da başımı sallıyorum. Duvara yaslandığımda tenim çok fazla *urzul* taşıyla doğrudan temas halinde. Çılgınlıkları farkındalığımı iki varoluş alemine bölüyor: Vor'la paylaştığım fiziksel alem ve tanrı armağanımın yandığı ruh alemi.

Vor sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor. Dudakları aralanıyor. Bir an için ruhunda çarpan korku azalıyor, hem aşka hem de kedere yer açılıyor. Sonra dünya yeniden sarsılır. Küçük bir kıpırdanma, daha büyük bir kıpırdanmanın habercisidir.

"Git," diyorum usulca. "Çıkarın onları."

Vor'un dudağı kıvrılır, dişleri kararlı bir yüz ifadesiyle parlar. Dönüyor ve kendini kapıyı kapatan büyük taş bloklara doğru fırlatıyor. Keşke ona yardım edebilseydim. Bu zayıf halimle pek işe yaramam. Hiçbir zaman da olmadım. Onca eğitimden, onca acıdan, fedakârlıktan ve kandan sonra bile. Sonunda neyi başardım? Mythanar halkı taşa hapsedildi. Ve ejderha hala yükseliyor.

Bir his dalgalanması farkındalığıma dokunuyor. Bir anda kayboluyor ama birkaç nefes sonra geri geliyor. Bu sefer, bir *çekişle* birlikte. Kalbim durdu. Nefesim kesiliyor. Bu dürtüyü daha önce de hissetmiştim. Ve bunu kimin yaptığını, nereden geldiğini biliyorum. Cevap vermeli miyim? Yaptığım onca şeyden sonra buna cesaret edebilir miyim?

Tüm bu yanlışlıklardan doğru bir şeyler çıkarabilir miyim?

Ben bir karara varamadan bir deprem daha dünyayı sarsıyor. Nefesim kesiliyor, denge için kollarımı açıyorum. Vor sözsüz bir çığlık atarak bana doğru döndü. Bir adım attı ama aramıza bir toz ve moloz yağmuru düşerek onu görüş alanımdan çıkardı. Korkunç bir iniltiyle büyük bir sarkıt parçası kırılıyor, düşüyor ve yere çarpıyor.

Kargaşa sona erer. Toz çöküyor, büyük ablukadan akıyor koridorun sonuyla aramdaki taş. Bir an için, etrafıma yerleşen taşın hırıltılı uğultusundan ve kulaklarımdaki kan sesinden başka bir şey duymuyorum.

"Faraine!"

Kalbim acı dolu bir gümbürtü çıkarıyor, nasıl atacağını yeniden öğreniyor. Vor. O yaşıyor. O sarkıtın altında ezilmedi. Yaşıyor ve belki... belki...

"Faraine, orada mısın? Cevap ver bana!"

Tırmalama, kazıma sesleri bana ulaşıyor. O bariyeri aşmaya çalışıyor, bana ulaşmaya çalışıyor. Dinliyorum, cevap veremiyorum.

Çılgınca çığlıklar. Onun yerine ellerime bakıyorum, çizik içinde ve kanıyor. sayısız yerde. Bu küçük kesiklerden bazılarını açmak, taze kanın akmasını sağlamak bir anlık bir iş. Bu küçük kurbanı sunmak için iki elimi de duvara bastırıyorum. Çığlık atan kristaller kafamın içinde patlıyor, felaket bir acı, acı, acı senfonisi. Gözlerimi kapatıyorum, başımı eğiyorum.

İrademi, ruhumu acının altındaki o daha derin boşluğa, boşluğun çukuruna doğru zorlayın.

O ukurdan, *Jor'u* ağışıyorum. Etrafıma sıkıca sarın. Kalbimi, ruhumu, bedenimi içten dışa sertleştir. Kristaller derimi delip geçerken canımı yakıyor. Umurumda değil. Artık umurumda değil. Benim için küçük bir acı nedir ki? Acı etin meselesidir, taşın değil. Yavaşça gözlerimi kırpıştırıyorum, kristal kabuklu göz kapakları yüzlü gözlerimin üzerine düşüyor. *Urzullar* ığlık atmaya devam ediyor, ama şimdi ığlıklarım koruyucu kılıfımdan sekiyor. Hiçbir şey bana dokunamaz. Artık dokunamaz. Ben yok edilemezim.

Vor'la aramdaki kırık taş duvara geri dönüyorum. ılgın sesi adımı haykırıyor. Hâlâ beni kurtarabileceğini düşünüyor. Ama o zaman Geçmiş. Kayaya yaklaşıp bir elimi ona koyuyorum, kırık parçalarının içindeki *urzul'u* hissediyorum. *Peşimden gelme Vor*. Sesim düz ve soğuk. Kristallerin arasında dolaşıyor, anlamları onların rezonansında taşınıyor.

"*Morar juk!*" Vor homurdanıyor. "Faraine, sen misin? Orada bekle, aşkım, bekle! Senin için geliyorum!"

Ağır göz kapaklarımın bir kez daha düşmesine izin veriyorum, başımı eğerek

Taşın içinden duygular. *Hael'i getir. Ve kardeşimi. Kurtarılmayı hak ediyorlar.*

"Nedir bu?" Vor'un sesi derinleşiyor, korkunç bir hırıltıya dönüşüyor. "Faraine, ne yapıyorsun? Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Bir an için *jor'um* titriyor. Sesindeki aresizlik neredeyse beni çözmeye yetiyor. Ama sonra dünya yeniden sarsılıyor. Zaman kalmadı. Yapmam gereken şey için, zme kadar sert olmalıyım. Hiçbir duygunun beni zayıflatmasına izin vermemeliyim, ne korku, ne fke. Ne de aşk.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece dönüyorum ve sarayın duvarları iki yanımda dalgalanırken, tepemdeki sarkıtlar kırılıp düşerken, omuzlarımda hissedilmeden paramparça olurken, bir zamanlar görkemli olan bu sarayın kalıntıları arasında ilerliyorum. Birçok sessiz, taşa sarılmış trolde görmeyen gözlerle beni izliyor.

dünyalarının sonundan habersiz geçip gidecekler. Bu benim onlara hediyem.
Ve benim lanetim.

Çekim tekrar geliyor, öncekinden daha güçlü. Cevap vermek için
koşuyorum. Ne zaman ki

Bariyerlere gelince, kolumun bir hamlesi taşı parçalamaya yetiyor ve bir toz
bulutu içinde, durdurulamaz bir amaç uğruna geçip gidiyorum. Kaderim
burada. Ben hazırım, onu kucaklamaya hevesliyim.

Sarayın bahçeleri derin bir karanlığa gömüldü. Yaşayan mücevherlerin
tüm ışıkları sönmüş, molozların altına gömülmüş. Hava, ayaklarımın
altındaki sürekli gümbürtüyle titreşiyor. Birkaç kez ayağımı kaybediyorum,
neredeyse bu dünyayı parçalayan çatlaklardan birine düşüyorum. Aşağıdan
kaynayan ısı ve duman yükseliyor. Bakışlarımı Urzulhar'a kaldırıyorum.
Çekim gücü beni tekrar çağırıyor ama ... taşlar nerede? Panik, *jor*'uma nüfuz
etmeye çabılıyor. Beni böyle çağırdıklarına göre hâlâ sağlam olmalılar.
Eminim yok edilmemişlerdir. Çünkü yok edildilerse, artık çok geç. Onların
yankısı olmadan Arraog'la yüzleşmeyi umamam. Yapamam. Yapamam.

Düşünmek yok. Bocalama yok. Zayıflık yok. *Çekim* beni çekiyor, ve ben
onu takip et. Yükselişin son kısmını ayaklarım kadar ellerimi de kullanarak
tırmanıyorum. Yamacın bir tarafından korkunç bir yarık uzanıyor ve
derinliklerinden aralıklı olarak buhar püskürüyor. Sonunda tepenin zirvesine
ulaşana kadar kendimi zorluyorum.

Urzulhar.

Gittiler.

Yedi ana kristalden sadece biri dik ve bütün olarak duruyor.
Diğerlerinin hepsi ya devrilmiş ya da parıldayan parçalara ayrılmış. Küçük
taşlar daha da kötü durumda, kırık parçalar her yere saçılmış durumda. Bu
va-jor'da mahsur kalan troldefolk hâlâ burada, hırpalanmış ve kısmen
gömülmüş durumda. Bu

Kraliçe Roh'un taşa sarılmış formu, sonsuza dek korkuyla açılmış gözlerinden bana bakıyor gibi görünüyor, sırayla suçluyor ve yalvarıyor.

Şok hissetmiyorum. Şaşırmıyorum, dehşete düşmüyorum. Üzüntü, hayal kırıklığı ya da umutsuzluk hissetmiyorum. Sadece yerimde duruyorum. Etrafıma bakıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Yeterince uzun sürdü."

Yavaşça o sese dönüyorum, taştan gözlerim kırpışmadan, yırtık pırtık, kapüşonlu figür ayakta kalan son Urzulhar taşının arkasından çıkarken.

"Maylin," diyorum soğuk bir sesle, kristalleşmiş sesim yankılanıyor.

"O lanetli hücreden asla çıkamayacağından korkmaya başlamıştım." Yaşlı kadın, bastonuyla kristal parçalarını ezerek bana doğru geliyor. Etrafındaki yıkıma bakıyor, sanki yeni keşfetmiş gibi alay ediyor.

bir çocuğun pisliği. "O sefil prens ve sefil takipçileri kurşun tabletler yutuyor. Bu onları telkine karşı dirençli hale getiriyor. Sana ulaşamadım."

Sonra iç geçiriyor ve tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Ama sanırım sonunda başardın. Tanrıların seninle işi henüz bitmedi."

Kalbimin etrafındaki taşın uzak tarafında sorular yanıyor. Neden Arraog'un Çocukları ile komplo mu kurdu? Neden o büyüü yapmam için beni manipüle etti? Tüm bunlar yüzleşmek için bir hazırlık mıydı?

hayal etti? Yoksa beni Gaur'dan ve bir zamanlar sevdiği şehirden son bir intikam almak için mi kullandı? Merak ediyorum, ama . . . Umursamıyorum.

Ağzımı açtığımda sadece "Ne yapılabilir ki? Urzulhar gitti."

"Evet, pekâlâ." Cadı etrafındaki yıkık çembere bakar. "Aklımızdaki şey için asla yeterince güçlü değildi. Daha derine inmeliyiz."

Başımı bir tarafa eğiyorum.

"Gel kızım, bu güzel kayaların Yeraltı Dünyası'nın sunduğu en iyi şeyler olduğunu düşünmedin, değil mi?" Maylin başını geriye atar ve kıkırdar. "Hayır,

Hayır. Son mucize çalışman için çok daha iyi bir şey hazırladım. Gel! Benimle gel."

Dönüyor ve molozların arasından topallayarak geri dönüyor, vücudu daha önce hiç görmediğim kadar eğilmiş ve yıpranmış, sanki uzun yüzyıllar boyunca yaşadığı tüm yaşlılık sonunda onu yakalamış gibi. Ama ruhundan saf bir amaç yayılıyor, şimdiye kadar hissettiklerimin en güçlüsü.

Ben de onun arkasına düşüyorum, nereye götürürse onu takip ediyorum.

OceanofPDF.com

"Faraine!" Onun adı hâlâ titreyen duvarlarda yankılanıyor ve tavanı üzerime yıkmakla tehdit ediyor.

Umursamadan, cevabını duymak için umutsuzca tekrar tekrar bağıyorum. Bu Konuşan ses -o içi boş, uzak, yankılanan ses- hücrede beni koruyan kristale bağlı varlığın sesiydi. Faraine, ama Faraine değil.

Ona ne oldu? Onu çarpıtan ve değiştiren bu büyü nedir? Sevdiğim nazik, düşünceli, bilge ve yumuşak sözlü kadına ne oldu? O kadın artık var mı? Hiç var oldu mu?

"Vor!"

Çaresiz çılgılık kulağıma ulaşıyor. Ona kulak veremiyorum; tüm enerjimi gelinimle aramda duran bu kaya bariyeri yırtmaya harcıyorum. Geçmeliyim. Onu bulmalı, kollarıma sarmalıyım,

Bir şekilde onu bildiğim haline dönmeye zorlayacağım. Bu kadının yaptıklarını asla yapamayacak, bu kadının dönüştüğü şey olamayacak kadın.

"Vor! Bize yardım et!"

Bu Hael. Onun korkusu çılgınlığımın sisini yararak beni kendime getiriyor. Bir lanetle dönüyorum. Revir kapısını engelleyen moloz yığını kısmen yerinden oynamıştı, öyle ki kaptanım kapıyı itmeyi başarmıştı.

Kapıyı açıp bir kolumu içeri uzatıyorum. Ama iki büyük taş kapıyı sıkıştırmaya devam ediyor. Onları yerinden oynatacak gücü bulamıyor. Yarım anlığına tereddüt ettim. Tüm içgüdülerim beni Faraine'in peşinden gitmeye itiyor, tüm öfke, tüm acı, tüm ihanet unutuluyor. Ama Hael'i kapana kısılmış halde bırakmayacağım. Sul'a yaşayacağına söz verdim. Yaşamak zorunda.

Kendimi o son taşlara doğru fırlattığımda dünya yeniden sarsılıyor.

Kavıyorum

Birini iki elimle başımın üzerine kaldırıyorum, kaslarım geriliyor ve diğerinin üzerine düşürüyorum. Zayıf bir noktaya çarpıyor ve kaya kırılıyor. Tekrar ve üçüncü kez vuruyorum. Dördüncü darbeye taş ikiye ayrılıyor. Parçaları kenara itip Hael'e kapıyı açması için yer açıyorum.

Prens Theodre peşinde, tökezleyerek ilerliyor. Yumuşak insan teni toza o kadar bulanmış ki neredeyse trol gibi görünüyor. Parlak mavi gözleri - Faraine'inkilere o kadar benziyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor- iki eliyle tuttuğu *lor* taşının ince ışığında sersemlemiş bir halde bana bakıyor.

"Tanrılar beni kurtarsın!" diye bağırıyor. "Bütün saray üzerimize yıkılacak sandım!"

Hael, "Öyleydi," derken ben aynı nefeste "Öyle," diye homurdanıyorum.

Prens boğazından ince, huzursuz bir ses çıkarır. "Sizce de -burada kimsenin ayağına basmak istemem ama- hızlıca kaçmayı düşünmemiz gerekmez mi?"

Hael onu görmezden gelerek bana döndü. Aldığı yaralar yüzünden zayıf düşmüş olsa da gözleri eskisinden daha parlak, korkunç ve yakıcı bir ışıltıyla parlıyor. "Kraliçe nerede?" diye soruyor titreyerek.

Geçidi dolduran düşmüş sarkıtları gösteriyorum. "Şuradan." "Canlı mı?"

Başımı salladım.

"*Morar tor Grakanak!*" diye nefes alıyor. Tek kelime etmeden kendini işe verdi, yolu açmak için neredeyse benim kadar gayretliydi. Ona söylemeliyim ki

Durun, yaralarına dikkat edin. Bu kesiklerden bazıları derin ve daha yeni iyileşmeye başladı. Dikkatli olmazsa tekrar açılacak ve dünya başına yıkılmadan önce kan kaybından ölecek. Ama beni dinlemedi. İçinde tam olarak anlayamadığım bir ateş var.

Yan yana çalışarak taş yontuyor, kırıyor ve çekiyoruz. Theodre yardım etmeye çalışıyor ama çoğunlukla yolumuza çıkıyor. Hael sonunda geri çekilmesi için ona hırlıyor.

Kıpırtı üstüne kıpırtı altımızdaki zemini değiştiriyor, daha küçük sarsıntılar ama giderek sıklaşıyor. Göğsüm dehşetle doluyor. Sul aşağı şehri temizlemeyi başardı mı? İçlerinden herhangi biri Aradaki Kapı'ya zamanında ulaşabilecek mi? Harekete geçmek için çok mu geç kaldım, umutsuz bir umuda aptalca mı sarıldım? Kibrime lanet olsun! Başarısızlığı kabul etmekteki inatçı isteksizliğime lanet olsun!

Ve yine de, bu düşünceler kafamın içinde yaygara koparıırken bile, sadece bir güç

şimdi beni sürüyor: Faraine. *Faraine*. Ona ulaşmalıyım. Sonundan önce onu bulmalıyım, onu asla ait olmadığı bu dünyadan göndermeliyim.

Belki de yaptığı şey yüzünden ezici bir unutulmuşluk içinde ölmeyi hak ediyordur. Umurumda değil. Masum ya da suçlu, melek ya da yok edici olsun, onun güvende olduğunu bilene kadar Derin Karanlık'ın kollarına gitmeyeceğim.

"Dikkat et!" Hael yakamdan tutup beni geri çekiyor, tam o sırada durduğum yere küçük bir çığ düşüyor. Theodre küfürler savururken, öksürerek tozu temizlemek için ellerimizi yüzümüzün önünde sallıyoruz. Ancak bulut dağıldığında geçitte bir yol ortaya çıkıyor. Bir adım atıyorum ki Hael elini omzuma koyuyor. Beni zapt edemeyecek kadar güçsüz ama göz göze geliyoruz. "Ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Faraine'i bulun."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Bilmiyorum. Ama içimden bir ses, onu daha önce iki kez bulduğum yere geri çekileceğini söylüyor. Sanki tanrılar onu sürekli

Orada, ne amaçla olduğunu anlayamasam da. "Bir fikrim var," diyorum karanlık bir sesle.

Hael'in omzumdaki tutuğu sıkılaşıyor. "Onu durduramazsın Vor."

"Halkımızı çoktan tağa tuttu Hael," diye homurdanıyorum. "Daha ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Kolu yorgunluktan titrese de tutuğu gevşemiyor. "O *Almuth tor Grakanak*. Derin Karanlık'ın Yumruğu. Arraog'un yükselişini durduracak. O bizi kurtaracak."

Başımı sallarken birkaç adım sendeleyerek uzaklaşıyorum. "O senin düşündüğün gibi biri değil. O tanrıların bir aracı değil."

"Bunu durduramazsın, Vor. Kimse durduramaz." Dişlerim yüzümü buruşturarak gıcırdıyor. "İzle beni."

Topuklarımın üzerinde dönerek, zemin ve tavan bir kez daha sallanmaya başlarken bile açıklığa doğru sıçıyorum. "Bir morleth bul!" Omzumun üzerinden geri atıyorum, kırılan taşların gürültüsünden beni duyabileceğinden emin değilim. "Benimle Urzulhar Çemberi'nde buluş. Eğer orada değilsem, yüzeye çık ve buradan git. Sondan önce çık. Bu bir emirdir, Kaptan!"

Maylin beni dünyadaki bir çatlağa götürüyor. Orada duruyor, yer yeniden sarsılırken sallanıyor ve onu aşağı atmakla tehdit ediyor. Kukuletası geri gelmiş, beyaz saçları toz ve *loşluğun* tuhaf yarı karanlığında hayalet gibi dağılmış.

"İşte kızım," dedi bana dönerek. "Burası iniş yapman gereken yer."

Yarığa yaklaşmadan önce sarsıntının geçmesini bekliyorum. Aşağıya baktığımda, pürüzlü bir taş, yeni açılmış bir yarık görmeyi umuyorum, tıpkı şu anda bu bahçeleri parçalayan diğerleri gibi. Ama gözlerim bir merdivenle karşılaşılıyor. Dümdüz aşağı inen uzun bir merdiven. O kadar doğal ki, biri kolayca

herhangi bir el tarafından oyulmadığına, dünyanın güçleri tarafından şekillendirildiğine inanıyor. Sanki binlerce yıldır bekliyormuş da şimdi bu dünya parçalanırken ortaya çıkacakmış gibi görünüyor.

"Yapman gereken şey için Urzulhar'ın yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?" Maylin yüzümü okumaya çalışır gibi beni yakından inceliyor. Okunacak bir şey yok.

-Korku yok, şaşkınlık yok. Duygu yok. Ben boşum. Ben *jor'um*. Hissetmeden sadece olanı gözlemliyorum. "Eski zamanların Kraliçe Org'u tüm Mythanar'ı Urzulhar'ın etrafına inşa etti," diye devam ediyor yaşlı cadı, ayaklarının altındaki tehditkâr gümbürtüyle vurgulanan gerçekçi sesiyle. "Ama o dış taşlar sadece en üstteki dallardı. Asıl kalp taşı aşağıda yatıyor."

İlk birkaç adımın ötesine ışık sızmaz. Daha aşağısı tamamen karanlık. Ama umurumda değil. Görmek için ışığa ihtiyacım yok. Artık değil. "Kalp taşı bulduğumda ne yapacağım?" diye soruyorum.

"Bu dünyadaki diğer tüm *urzullara* bağlanmak için onu kullanmalısın. Sadece birleşik rezonans bu ölçekte bir *va-jor* için yeterli gücü üretecektir. Sonra Arraog'u taşa bağlayacaksın."

Başımı sallıyorum. Daha önce hiç bu büyüklükte bir işe kalkışmamış olsam da, bu anın bir kesinliği var. Elbette buraya getirildim. Elbette bunu yapmalıyım. Tanrılar bunu emretmedi mi?

Dünya sallanıyor. Maylin bastonunun ucunu yere koyar, dengesini yeni yakalamıştır, hâlâ o düşüşün eşiğinde durmaktadır. *Jor* giymemesine rağmen gözleri parlak altın renginde parlıyor ve yeteneğiyle ışıldıyor. O sabitler Gözleri üzerimde, kıpırtı geçene kadar beni bakışlarıyla tutuyor. Sonra: "Her şeyden vazgeçmenin zamanı geldi, kızım. Seni bedenine bağlayan her şeyi bırak, Vor'a olan aşkını bile. Gerçek aşk güçlü bir şeydir. Ama eğer onu kurtarmak istiyorsan, onu serbest bırakmalısın." Yüzünü buruşturuyor, bitkin yüzünün çizgileri kederden korkunç bir hal almış. "İşte bu noktada başarısız oldum. Zur'dan vazgeçemedim. Son nefesinde bana yalvardığında bile."

Bir koluyla uzanarak çenemi avucunun içine alıyor. Çıkıntı yapan kristallerin keskin kenarları korunmasız derisini kesiyor. Kan fişkırıyor, damlıyor ve paramparça Urzulhar tepki olarak kıpırdanıyor, hâlâ aç. "Bunu benim için yap, çocuğum," diyor. "Bunu onun için yap. Zur'um için. Vor'um için."

Bakışlarımı ayaklarımızın dibindeki kan sıçramalarına dikiyorum. "Kurban ne olacak?" diye soruyorum. "Peki ya can kanı?"

"Sağlanacaktır." Cadı beni bırakıp bir adım geri çekiliyor ve asasını iki eliyle kavırıyor. "Bunu bana bırak."

Dünya yeniden hareket eder. Aşağıdan bir sıcak hava patlaması olur. Tüm Mythanar acı içinde çığlık atıyor gibi görünüyor. *Jor*'um beni koruyor, ama Maylin

Savunmasız. ığlık atıyor ve sendeliyor, açıkta kalan derisinde kabarcıklar oluşuyor. Ona uzanıyorum, ruhumun uzak bir parçası hala endişelenebiliyor. Ama o küfrediyor ve titreyen bir parmağını göstererek yanmış kolunu uzatıyor. "Git! Şimdi git! Kalp taşını bul ve ona katıl. Bu dünyayı kurtar,
kurspari-gkur."

Öğretmenim olan bu kadının acıdan çıldırmış gözlerine bakarak geri çekiliyorum. Beni kendi iradesine göre şekillendiren ve kalıba sokan bu kadın. Bu küçük, kompakt ruh gücü

Şimdi kendini Büyük Ejderhalar'dan birine karşı savaşı atacak. O anda onu sevebilseydim, severdim. Ondan nefret edebilseydim, bunu da yapardım. Ondan korkardım, ona acırdım, onu rahatlatmak ve sakinleştirmek isterdim.

Ama ben bunların hiçbirini hissetmiyorum. Artık hissetmiyorum.

Dönüp o karanlık merdivene bakıyorum. Sonra bu dünyanın derinliklerine doğru yavaşça inmeye başlıyorum, etrafımda parıldayan ısı dalgalanırken ve *jor* derimin taş kabuğu kırmızı renkte parlarken bile. Birkaç adım sonra tüm ışığı geride bırakıyorum.

Urzulhar bozuldu.

Ghat beni bu konuda uyarmıştı. Eski mühendis şefim, *"Bu kıpırdanmalar devam ederse, ilk düşen Çember olur,"* demişti. *"O gittiğinde, hepsi gidecek."*

O zamanlar hâlâ bu kaderin önlenebileceğine inanıyordum. Hâlâ sadece Mifatların gücüne değil, onları buraya getirebileceğime de inanıyordum. Belki de kibirdi. Ya da belki Şehrimin, dünyanın merkezi olan bu kadim simgesel yapının yerinden oynatılabileceği düşünülemezdi.

Ama artık yok. Yedi taşın altısı kırıldı, düştü, parçalara ayrıldı. Geriye sadece bir tanesi kaldı; artık harabeye dönmüş bir çağın ihtişamına son bir tanıklık.

Ama henüz işim bitmedi. Ve başarmam gereken son bir görevim var. Son Trolde kralına yakışan son bir büyük iş.

Tırmanırken Faraine'in adını sayıklıyorum. Onun burada olduğunu neden bildiğimi söyleyemem. En son buraya tırmandığımda onun ölü ve parçalanmış bedenini bulduğumdaki benzerlik çok gerçek. Ama ne kadar kaprisli olursa olsun hiçbir tanrı bana aynı dehşeti iki kez yaşatmaz. Bu umuda tutunarak yükselişin tepesine ulaşıyorum ve enkazın ortasında duruyorum. Gözlerim hızla Faraine'den bir iz arıyor, bir zamanlar hareketsiz ve soğuk bir şekilde yattığı o noktaya sabitleniyor.

Ama o burada değil. Lanet olsun, burada değil.

"Faraine!" Bağırıyorum, olduğum yerde dönüyorum. Bir sarsıntı daha yeri sarsıyor. Son dikili taş inliyor ve devrilmekle tehdit ediyor. Bu noktadan şehrin aşağısını görebiliyor ve büyükbabamın yönetimi sırasında inşa edilmiş ünlü bir simge olan Vetorka Anıtı'nı huşu dolu bir korkuyla izleyebiliyorum, bir toz bulutu içinde devrilir.

En azından şehirden çılgınlık yükselmiyor. İnsanların hepsi taş kesilmiş. Faraine onları bu son dehşetten kurtardı.

Bu düşünce içimde ateş gibi yanıyor. Ellerimi kavuşturup adını tekrar tekrar haykırıyorum. Cevap vermesini beklemiyorum. Benden korkmak ve kaçmak için her türlü sebebi var. Sadece . . . Faraine'in kaçacak bir versiyonunu hayal bile edemiyorum. Onun korkunç felaketlere tek bir mırıltı bile çıkarmadan göğüs germesini izledim.

İdam sehпасına sürüklendiğinde. Kuduz bir *woggha* sürüsüyle tek başına yüzleştğinde. Hayatını birden fazla kez tehdit eden tehlikeli Trolde kralını sevmeyi seçtiğinde

bir fırsat. Kalbinde öyle bir cesaret var ki, yıllarca çektiği amansız acılar sayesinde zor kazanılmış. O korkak değil. Kaçmayacak.

Ama o nerede?

Alçak bir uğultu kulağımı ısıtıyor. İlk başta fark etmedim bile. Ama giderek artıyor, hem tonu hem de şiddeti yükseliyor. Kristal. Ayakta kalan son taş. Yavaşça ona dönüyorum, gözlerim açılıyor. Karanlık merkezi

kırmızı parlıyor. Bu parlıta yavaşça artıyor, titreşen bir ışık. Diğer kırık kristaller de nabız gibi atmaya başlıyor, tüm kırık parçaları yaşamla titreşiyor. Ayaklarımın altındaki toprak titriyor, bir kıpırtı ile değil, ama aynı titreşimli uğultu ile, binlerce küçük ses büyüyor ve çoğalıyor.

Bir başka sarsıntı neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Sendeliyorum, destek için bir kayaya tutunuyorum.

Ancak deprem geçtiğinde Roh'un, yani üvey annemin taşlaşmış halini kucakladığımı fark ediyorum. Demek sonunu burada getirmiş. O kadar inatla aradığı huzuru buldu mu? *Va-jor* katmanlarının arasından yüzünü çok az görebiliyorum ama içimden bir ses son istirahatinin düşündüğü gibi olmadığını söylüyor.

Taşı bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Kristallerin uğultusu öncekinden daha güçlü, tenimi karıncalandırıyor, kemiklerime kadar işliyor. Ama şimdi bu sese başka bir ses eşlik ediyor. Taş değil, trolde bile değil. Bir insan sesi. Acı içinde inliyor.

"*Morar juk!*" Hırıliyorum ve Urzulhar'ın kalıntılarından yükseğin uzak tarafına doğru tırmanıyorum. Büyük bir yarık tepenin bu kısmını yarıyor ve binlerce *urzul* kristalinin titreşen kırmızı ışığında parıldayan buhar aşağıdan yükseliyor. Büyük ve küçük kristaller, hepsi yanıyor ve canlı, yükselişin bu tarafını kaplıyor. Kadim trolde büyüsü çekirdeklerinden yayılıyor ve havayı doldurarak hızla yayılıyor.

Bir başka inilti dikkatimi uçurumun kenarında çömelmiş küçük bir figüre çekiyor. Bir nefes için zihnim Faraine ile doluyor. Gördüğümün o olduğuna ikna oluyorum. Faraine bir kaya parçasına yaslanmış, yüzünden, boynundan, kollarından, bacaklarından kanlar akarken kısa, acı dolu nefesler alıyor, yırtık pırtık giysisini ıslatıyor ve ince bedenine yapıştırıyor.

Sonra görüşüm açılıyor. Ve önümde gerçekten kimin yattığını gördüm. "Anne!" diye bağırdım.

Bir sonraki an, dünya bir kez daha sarsılırken sendeleyerek onun yanına koşuyorum. Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Korkunç bir görüntüsü vardı. Cübbesi açıktı. Uzun, korkunç bir yara onu köprücük kemiğinden göbeğine kadar kesiyor. Solmuş göğüslerini ve göğüs kafesini daha fazla kırmızı çizgi çiziyor. "Anne, kim sana bunu yaptı mı?" Korku, öfke ve keder kalbimde egemenlik için savaşıırken talep ediyorum. Ancak o zaman elinde tuttuğu törensel siyah elmas bıçağı görüyorum. Kana bulanmış. Cevabımı aldım.

Bıçağı elinden almaya çalıştığımda gözleri parlıyor. Hatırladığım kadının gözleri değil bunlar, beni bahçedeki en sevdiği yere oturmaya getiren, bana *Hirith Borbatha*'da yüzmeyi öğreten, bana insan şarkıları söyleyen ve insan dansları yapan şefkatli annenin gözleri. O kadının nazik mavi gözleri vardı, bu yakıcı altın küreler değil.

"Ona dokunmak istemezsin," diyor. Anında içimi derin bir tiksinti kaplıyor ve bıçağı bırakıyorum. Zayıfça gülümsüyor, o kanlı yüzünde korkunç bir görüntü. "Yani," diye nefes alıyor. "Onu kurtarmaya geldin, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor. "Nerede o anne? Faraine nerede?"

Uçurumun kenarına doğru başını sallıyor. İçimde bir çukur açılıyor sanki. Eşiğe doğru tırmanıyorum, taşa tutunarak karşıya bakıyorum. Bir başka sıcak hava patlaması yükselip etimi ısıtmadan önce taş basamakları görüyorum. Dişlerimi sıkarak geri çekiliyorum. "Onu oraya sen mi gönderdin?" Kükredim.

"Acı hissetmiyor," diye iç geçiriyor Maylin, yaralarından daha fazla kan damlarken bile. "O artık acının ötesinde."

Sözsüzce hırlayarak ayağa kalktım, peşinden kendimi merdivenlerden aşağı atmaya hazırlandım. Ama annemin sesi çaresizce haykırıyor, "Oraya inmek istemezsin!"

Mutlak mide bulandırıcı korku kalbimi eziyor. O çıkıntıya, sanki benimle en derin cehennem arasındaki son engelmış gibi bakıyorum. Ne kadar mücadele edersem edeyim, ayaklarımın bir adım daha atmasını sağlayamıyorum.

"Faraine!" Sanki onun adı bu büyüü bozacak anahtar olabilirmiş gibi fısıldıyorum. Ama dehşet, beni herhangi bir zincir kadar hızlı bir şekilde bağlayarak kalıyor.

Maylin'e dönüyorum, nefret artık hissettiğim acıma duygusunun önüne geçmiş durumda. Onun ne yaptığını biliyorum. Bu Sul'un beni uyardığı büyücülük, Faraine'e olan bu aşkı kalbime yerleştirdiğini iddia ettiği büyücülük. İrademin çiğnenmesi beni hasta ediyor. Bu kadını yattığı yerde öldürebilirim. Zaten ölüyor olmasaydı. "Bunu neden yapıyorsun?" Talep ediyorum, sesim boğuk boğuk çıkıyor. "Neden, Maylin, neden?"

Dudakları korkunç bir gülümsemeyle bükülüyor, alnından ve yanaklarından akan kan perdesinin arasından dişleri parlıyor. "Her zaman onun olması gerekiyordu," diyor. "Kristallerin Kadını. Derin Karanlığın Yumruğu. Tanrı vergisi ejderha avcısı."

"Arraog'u kimse öldüremez. Tanrılar dışında kimse." "Tanrıların bile aletleri olmalı."

"Bunu tanrılar yapmıyor." Kelimeler dilimden zehir gibi döküldü. "Bu senin işin. Onu aldın, manipüle ettin, değiştirdin."

"Evet!" Maylin'in nefesi kesiliyor, vücudu korkunç bir acıyla titriyor. "Onu olması gerektiği hale ben getirdim! Can bedelini haklı çıkarmak için." Sonra gözlerini kapatır, taşına yaslanır. "Bir hayat için bir hayat. Onu geri getirmenin tek yolu buydu. Kaderini gerçekleştirmesi için ona bir şans vermek. Sonunda, bu adil bir takas değil mi?"

Bir an anlamsızca ona bakıyorum. Sonra elimi cebime sokup, haftalardır orada taşıdığım *urzul* taşını çıkarıyorum. Türünün diğer tüm örnekleri gibi kırmızı ışıkla titreyiyor. Kalbindeki karanlık azaldı, neredeyse yok oldu. Tıslayarak, bakışlarımı tekrar

Cadı. "Biliyor muydun? Seninkinin gerekli hayat olacağını biliyor muydun?"

Omuz silkiyor. "Şüphelendim. Birimiz bunu ödemek zorunda kalacaktı. Ya onu oraya taşıdığım için sen, ya da en başta seni gönderdiğim için ben." Kanlar içindeki bedenine bakar. "Sanırım tanrılar

Bu kurbanı iki katına çıkarmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Çok becerikliler."

Başımı sallıyorum, tekrar uçuruma dönüyorum. Bir kez daha adım atmaya çalışıyorum ama ayaklarım itaat etmiyor. "Lanet olsun sana, kadın, bırak gideyim!" Kükrüyorum. "Böyle bir düşman için hazırlıklı değil. Hayatta kalmayı umut edemez."

"Oh, öyle değil." Maylin kıkırdıyor, karanlık, zalim bir ses. "Umut, yani. Artık acının ötesinde olduğu kadar umudun da ötesinde. Ya da aşkın. Onun için geriye sadece kader kaldı."

"Yalan söylüyorsun." Bu doğru olamaz. Onda aşkı hissettim. Dudaklarımın tenine her dokunuşunda, paylaştığımız yakınlıkta, zaferde ve ıstırapta hissettim. Her şeyi o kadar derinden yaşadı ki ruhu sarsıldı. O kadın gitmiş olamaz.

Ama Maylin bana sertçe bakıyor, altın rengi gözleri aniden parlak ve sabit. "Neden bir yalan için öleyim ki?"

"Henüz ölmedin."

"Hayır. Kurban olabildiğince uzun sürmeli, ama-"

Urzu aniden şarkı söylemeye başlayınca sesi kesiliyor, her duyumu sarsan ve beni dizlerimin üzerine çökerten bir ses dalgası. Acı içinde haykırıyorum ve ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum. Ses

Kemiklerimi parçalayacak ve onları bu dünyaya toz olarak dağıtacakmış gibi yankılanarak devam ediyor. Hiç bitmeyeceğinden, sonsuzluğun geri kalanını acı içinde kıvranarak geçireceğimden korkuyorum.

Ama sonunda kayboluyor. Dizlerimin üzerine çökmüş ve nefes nefese kalmış bir halde dönüp cadiya bir kez daha bakıyorum. Yüzü korkunçtu, yaşam kanı çekilmiş, yaşlılıktan sarkmış, parçalara ayrılmıştı. Ama bir an için onu tekrar görüyorum: annemi. Onu hatırladığım gibi görüyorum, genç, güzel, üzgün. Ve kararlı.

"Daha fazla zaman yok," diye fısıldar. "Buna ihtiyacı var. Sonunda burada tereddüt etmeyeceğim."

Bir an önce ne yaptığını görüyorum. "Hayır!" Bağırıyorum ve müdahale etmek için hamle yapıyorum. Belki de büyücülüğü beni engelliyor, beni yeterince yavaşlatıyor, böylece elmas bıçağı karın duvarına girip tamamen kesmeden önce vurup uzaklaştıramıyorum. Kan ve bağırsaklar yere dökülüyor. *Urzullar* hemen karşılık veriyor, şarkıları kulakları sağır edecek kadar yükseliyor ve feryadımı bastırıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, annemin parçalanmış bedenini kollarımın arasına alıyorum, çılgınca iç organlarını yerine oturtmaya çalışıyorum. Bir delinin çabası, ama ben şu anda deliyim. Deli ve umutsuzluğa kapılmış.

Maylin bana bakıyor, hayatı artık hızla akıp gidiyor. Titreyen, kan lekeli bir eli yanağıma doğru çırpınıyor. "Bırak onu," diye fısıldıyor son nefesini verirken ciğerlerinden. "Seni kurtarmasına izin ver. ."

Sonra dünya yeniden sallanmaya başlar.

Urzul beni çağırıyor.

İlk başta, sadece küçük taşlar, uçurumun yüzüne sıkışmış toz büyüklüğündeki zerrecikler, milyonlarca minik sesleriyle uzanıyorlar. Aşağı indikçe, sesler derinleşiyor, büyüyor. Maylin haklı, burada daha büyük taşlar var. *Urzulhar*'dan çok daha büyük. Sanki tüm *urzulların* kaynağı altımda yatıyor ve bu dünyaya titreşimler gönderiyor. Normalde onu hissedebilmek için. Şimdi, yeryüzü yarılmışken, sesi bana kadar yankılanıyor, derinlerden taşınıyor.

Dünya yeniden sarsılıyor. Bir elimi uzatıp titreyen duvarı yakaladım, kristal kabuklu parmaklarım sıkıca kavradı. Eski Faraine dehşet içinde çılgılık atar, kendini duvara yaslar ve kurtulması için tanrılara dua ederdi. Ama eski Faraine, *Jor*'un korumasına sahip değildi.

Dünya acı içinde kıvranıp inerken ben hareketsiz duruyorum. Korkmalı mıyım? Bu, böyle bir duygu için uygun bir bağlam olurdu. Ama korkunun bana ne faydası olur ki? Bu dar çıkıntının ayaklarımın altında parçalanmasını engellemeyecek. Düşen bu taşların başıma ve omuzlarıma yağmasını engellemeyecek. Kesinlikle Arraog'u geri döndürmeyecek.

Bu yüzden, heyecan geçene kadar bekliyorum. Koruyucu örtümde hayati bir çatlak ya da kırık olmadığından emin olduğumda, aşağı inmeye devam ediyorum

zifiri karanlıkta, etrafımda uğuldayan *urzul* şarkısını dinliyordum.

şarkı yoğunlaşıyor. Hala k r yürüyor olsam da, kırmızımsı bir parıltı Kafamın içinde beliriyor, görme kadar gerçek, belki de daha gerçek bir his. "Kan," diye fısıldıyorum, hâlâ hissetmeden, sadece gözlemleyerek. *Urzul* kan adaklarına böyle karşılık veriyor, rezonanstaki bu değişim, bu g   nabzı. Maylin gönüllü bir kurban bulma sözünü yerine getirmiş olmalı. Güzel. O zaman her şey olması gerektiği gibi.

Ne zamandır bu karanlığın, bu sıcağın içindeyim? Zaman tüm anlamını yitirdi, sadece artan sarsıntı sıklığıyla     l yor. Daha ne kadar ömrüm kaldı? Ya da sorulması gereken doğru soru bu mu? Sonuçta acelemiz yok. Mythanar halkı kurtarılamayacak durumda; bunu bizzat gördüm.

Ama duramıyorum. Derin taşlar beni çağırıyor, sesleri kandan heyecanlanıyor. Cevap vermeliyim. Kafamda *urzulun* nabzıyla, hızla ilerliyorum. Isı etrafımı sarıyor ama beni etkilemiyor, *c rufuma* nüfuz edemiyor. Bir yere geliyorum

Sarsıntıların merdivenin bir kısmını yok ettiği yerde, sonunda burada duruyorum. Başka bir seçenek olmadığında, hiçliğe doğru adım atıyorum.

Düşüyorum.

Bilinmeyene doğru  zg r, güzel bir dalış.

Daha önce pek çok kez gördüğüm rüyadan farklı değildi. Sadece o rüyada derim yanmıştı ve dehşet içinde çığlık atmıştım.

Artık terör yok. Acı yok. Sadece düşüş.

Sonra yere çarpıyorum, *jor* korumamın içinde sarsılıyorum ve durmadan önce birkaç kez yuvarlanıyorum. Bir süre düştüğüm yerde yatıyorum, Uzuvarımın titrediğini, kafamın içinde ham kırmızı gücün patladığını hissediyorum. Bir parçam kalmak istiyor. Her şeyi durdurmak için

abalamak ve kristallerin beni tamamen ele geçirmesine izin vermek. Ama buraya bunun için gelmedim.

Derin bir zonklama duyularıma saplanıyor. Yavaşça dönerek gözlerimi açıyorum, bu kadar derinde bir Şey görmeyi beklemiyordum. Sadece . . . bekle. Bir Şey *var*.

Kalp taşını buldum. Ama bu bir taştan çok daha fazlası. Hepsi bir arada büyümüş ve önümde, dünyanın derinliklerinde kilometrelerce uzanan geniş bir kristaller ağı. Çok büyükler, çağların baskısıyla oluŐmuŐlar. Urzulhar'ın en uzun boylusundan çok daha büyük, onun on katı büyüklüğünde, hepsi birbirine geçmiş parmaklar gibi birleşmiş, gerçek dışı bir gzelliikte parıldııyor. ekirdeklerinden karmaşık bir Şarkı mırıldanıyor, çok sesli ve tanrılarımın kavrayışının çok ötesinde.

Ama bunu anlamak zorunda değilim. Sadece ona katılmak zorundayım. Kendimi onun bir parçası yapmak için.

Yavaşça yükseliyorum. Dünya yeniden sallanıyor ve kristaller Őarkılarının ortasında inliyor. Ama merkezlerindeki kırmızı nabız güçleniyor ve beni kendine çekiyor. İki elimi de uzatıyorum, o ağın arasına giriyorum, o kadar karmaşık bir dokuma ki ancak bir tanrının elleri tarafından Őekillendirilebilir. Avularımı iki farklı canlı taş parçasına dayıyorum.

Rezonans bedenimi sarsıyor, *jor* kalkanımı delip geçiyor. Ruhuma doğru akıyor, farkındalığımı on kat, yüz kat, bin kat genişletiyor. Etrafımdaki tüm *urzulları* hissediyorum, bu devasa kristaller titreşen bir güçle birbirlerine, etraflarındaki daha küçük kristallere, Urzulhar'ın kırık parçalarına bağlı. Bağlantı yayıldııka yayılıyor, beni de beraberinde sürüklüyor. Gittikçe büyüyor, dünyayı kaplıyor. Bu koronun enginliğinde kendimi kaybetmek, bedenimin, zihnimin ve ruhumun bu büyük bütünün içine çekilmesine izin vermek kolay olurdu. Belki de yapacağım. Belki de bu benim son kaderimdir. Ama nce . . .

Gözlerimi kapatıyorum. Bu titreşimlere tutun. *Jor*'um olmasaydı, Targ'ı paramparça ettiğim gibi ben de milyonlarca parçaya ayrılırdım. Ama ben daha güçlüyüm, en azından şimdilik. Kendimi dışarı gönderiyorum, dünyanın dört bir yanına dalgalanıyorum. Ruh her şeye rağmen harika bir şeydir, çelimsiz bir insan bedenine hapsedildiğinde bile. Ama ben artık kapalı değilim. Benim kabım o şarkı, o parıltı. Beni merkezimden dışarı taşıyor, bir zamanlar inandığım her benlik fikrini genişletiyor. Ben bir dünyayım. Ben bir şarkıyım. Aynı anda her yerdeyim.

Bu diyarın diğer yaşayan ruhlarını, tüm küçük ve titreyen korkularını hissediyorum. Yıkılan evlerinin içinde sinen troldefolkları. Çöken mağaralarında koşuşturan *woggha*'ları. Yok olmanın eşiğinde son nefeslerini veren güve kedileri, mağara örümcekleri, narin kanatlı *olklar*. Hepsini içimde hissediyorum. Onlar benim, ben de onlarınım, beni asla tanıyamayacak olsalar da.

Onları kurtaracağım. Hepsini.

Derinlere daldım. Sıcak, ezici derinliklere. Bu da benim düşme rüyama hem benziyor hem de benzemiyor. O rüyada bedenim sığa dayanamıyordu. Ama artık et değilim. Ben taşım. Kristalim. Kadimim, yaşlanmam ve dayanıklı. Böylece, Arraog'un kıvrandığı erimiş çekirdeğe kadar *urzul* titreşimlerine binerek dalıyorum.

O çok büyük.

Bu formun içine sığdırılamayacak kadar büyük ve korkunç.

O bir fikir, bilinemez bir yücelik. Güzellik ve dehşet, uzay ve zamanın enginliğinde dans etmek için yaratılmış. Yine de burada, onu bağlayan ama tutamayan bir kaya dünyası tarafından kuşatılmış durumda. Sonsuza kadar değil. Bir pençesini esnetiyor ve yüzey kabuğu boyunca yeni bir yarık açılıyor. Kükrer ve zehirli gaz bulutları yükseliyor, tünelleri ölümcül bulutlarla dolduruyor. Ama cüssesi ya da zehrinden çok daha kötüsü öfkesi. Patlar, bir cehennemden

Cehennem çukurları. Parıldayan *Urzul*'a dağılmamış olsaydım beni anında yakardı. Bu haliyle bana dokunamaz.

Ama burada olduğumu biliyor.

Seni anlıyorum, tozdan yaratık.

Seni burada, hapishanemde hissediyorum.

Bükülür, taş duvarlara karşı zorlanır. Mağaralar sarsılıyor, şehirler yıkılıyor. Isı etrafını sarıyor, her devasa ölçekten erimiş kaya damlıyor. Sanki beni görebiliyormuş gibi, sanki ben görülebilen bir şeymişim gibi, vahşi, yuvarlanan gözlerini bir o yana bir bu yana çeviriyor.

Seni bekliyordum. Bana

söz verilmişti.

Ağzı açılır. Dağ büyüklüğündeki dişlerinin arasından bir lav nehri akıyor, yükseliyor, kabarıyor, mağaraları ve dehlizleri erimiş bir selle dolduruyor. Varlığımın kilometrelerce ötesinde beni yakıyor. Ama ben acı hissetmiyorum, taş gibiyim.

Nornala geleceğini söyledi.

Lamruil beni bağladığında, Nornala bana rahatlama sözü

verdi. Beni öldürmeye mi geldin, toz yaratık?

Beni özgür bırakmaya mı geldin?

Hiçbir insan aklı bu sesi kavrayamaz. Çok sıcak, çok muazzam, çok eski. Onu anlamaya çalışmak, kendini delilik denizine atmak olurdu.

Ama taş böyle bir ısıya dayanabilir. Taş böyle bir baskıya dayanabilir.

"Arraog." Dünyadaki her kristalden onun adını söylüyorum. Daha küçük bir sesi duymazdı ama bu sesi, bu şarkıyı algılıyor. Başını bir yana eğiyor ve yüzey dünyasındaki yüzlerce ada dalgaların altında kayboluyor. Ama onun dikkatini çektim.

"Arraog," diyorum, "acını anlıyorum."

Sen acı nedir bilmezsin, toz yaratık.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Hayatınız, gerçekliğiniz, ejderhaların acısını kavrayamayacak kadar küçük.

"Acı boyutla ölçülmez ya da zamanın sınırları içinde yer almaz. Basitçe öyledir. Benim acım. Senin acın. O tektir. Bizi birbirimize bağlar, hava gibi, ısı gibi. yaşam ve ölüm."

Ölüm mü?

Ejderha kükrüyor, varlığı şişiyor, hücresinin bariyerlerine baskı yapıyor. Büyük kanatları açılmak için çaresizce çırpınıyor.

Ölüm benim türüm için değildir. Biz ejderhayız! Ona meydan okuruz!

Kelimeleri haykırıyor ama meydan okuyuşunun altında ıstırap yatıyor. Küçük bir ay büyüklüğündeki gözleri kocaman kafasının içinde dönüyor, ateşle, acıyla dolup taşıyor.

"Yardım edebilirim," diyorum, sesim urzuldan çınlıyor, Yeraltı Âlemi'nin her derin ve gizli odasında yankılanıyor. "Seni bu acıdan kurtarabilirim."

Toz türünüzden biri bunu çoktan denedi. İşe yaramadı. İşe yaramıyor.

"Nornala'nın sana yardım sözü verdiğini kendin söylemedin mi? Beni tanrılar gönderdi. Onların armağanını taşıyorum. Ve şimdi sana yardım edeceğim."

Arraog kükrüyor, anlamı genişlemiş benliğimin bile kavrayamayacağı kadar büyük. Ama acısı bana çarpıyor, çoğalmış varlığımın her yüzünde yankılanıyor - keskin ve cenaze çanları gibi çınlıyor. Bu ne bir kabul ne de bir reddediştir. Bu sadece bitmeyen bir acı. Eğer şimdi durdurmazsam bu dünyayı paramparça edecek.

Urzul'u çağırıyorum. Tüm o sesler, milyonlarcası. Tüm o titreşimler içimde şarkı söylüyor. Bir zamanlar ölümlü olan bedenim o kristal ormanda dururken bile, gerçek benliğim, yeni benliğim bu gücü kanalize ediyor, dünyanın merkezine gönderiyor. Arraog'a çarpıyor. Tekrar kükrüyor, kuyruğunu çırpıyor, pençelerini savuruyor. Ok derinlere iniyor, kalın derisini delerek doğrudan kalbine, beni yok etmekle tehdit eden o devasa yanan fırına saplanıyor. Ama ben o kadar kolay yok edilmem. Daha fazla güç, daha parlak bir şarkı topluyorum ve onu başka, daha büyük bir dalgayla gönderiyorum.

Sertleşir. Kayaya dönüşür.

Arraog bedenini sarsar, dünyayı sarsar. Çatlaklar taş katmanından katmana geçiyor. Ama ben acımasızım. *Va-jor* büyüğü ve ben biriz ve hepimiz bu diyarın urzullarıyız. O ne kadar hızlı yok ederse, biz de o kadar hızlı yeniliyoruz, ta ki kalbinin etrafındaki sertleşmiş kabuk sağlamlaşana kadar. O zaman *va-jor* yayılır, budaklı formunu parlayan kristalle kaplar.

Bu işe yarayabilir. İşe yaramalı. Arraog'u taşlaştırayabilirim.

Aptal toz varlık.

Sesi derinden ve alçaktan gürlüyor, kristalleri parçalıyor, sadece parçaları şarkıyı yeniden ele geçiriyor.

Aptal, aptal.

Önemeye çalıştığınız sonu hızlandırıyorsunuz.

"Yeter!" Bağırıyorum ve *va-jor*'u ağzının üzerine çekiyorum. "Karanlığa git ejderha ve taş ol."

OceanofPDF.com

Öldüğü an, Maylin'in üzerimdeki büyü bozuluyor.

Kontrolünün kırıldığını hissediyorum ve acı dolu bir nefesi ciğerlerime çekiyorum. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanıyor: bir çocuğun üzüntüsü, bir evladın kaybı. Ama artık beni başka, daha güçlü güçler yönlendiriyor. Annemin parçalanmış bedenini yere yatırdım.

Kanlı ellerini solmuş göğsüne dayayıp tanrılara kısa bir yakarış duası fısıldayacak kadar durakladı.

Sonra dönüyorum ve artık büyü tarafından kısıtlanmadığım için kendimi uçurumun kenarına atıyorum.

Tam ona ulaştığımda bir sarsıntı daha oluyor ve beni neredeyse uçurumun kenarına fırlatıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, bir avuç kayayı kavriyorum ve sarsıntı geçene kadar tutunmayı başarıyorum. Güvenli bir şekilde hareket edebildiğim anda, güvenli olamayacak kadar aceleci, umursamayacak kadar çaresiz bir şekilde inişe başlıyorum. Ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yok, neyi umut edeceğime ya da neyden korkacağıma dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim onu bulmam gerektiği. Eğer onu sondan önce çıkarabilirsem, çıkaracağım. Çıkaramazsam...

Bedenimi daha hızlı sürüyorum, o dar merdivenden karanlığa doğru yarı düşüyorum.

Bu, Yeraltı Âlemi'nde bulunan mükemmel karanlıktır, Işığın izlerinin hiç dokunmadığı karanlık. Trolde gözlerim bile burada işe yaramaz. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum, ayaklarıma güvenerek yolumu buluyorum.

Kırmızı ışık aniden görüş alanıma giriyor. O kadar sert ki, haykırıyorum, sendeliyorum ve basamaklara geri düşüyorum. Acı başıma vuruyor, bir bükülme, acımasız bıçak. Hareket etme isteğini bulmam biraz zaman alıyor, göz kapaklarımı açmaya cesaret edene kadar daha çok zaman geçiyor. Dünya, derinliklerden gelen ham bir parıltıyla yıkılıyor. Ona bakamıyorum. Gözlerimi tekrar kapamak ve sadece aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru yolumu hissetmek zorundayım.

Faraine! Kalbim ağlıyor, beni hep ileriye sürüklüyor. *Beni bekle. Takip edemeyeceğim bir yere gitme.* Bu sözü onun dudaklarından alalı ne kadar oldu? Onun canlı bedenini tuttuğumdan beri, o kadar yeni restore edilmiş ve ondan tekrar ayrılmaya dayanamayacağımı bildiğimden beri? O zamanlar farklı bir adamdım. Hâlâ mucizeler yaratabileceğini, kaderi engelleyebileceğini uman bir adam.

Ben artık o adam değilim. Göğsünde yanan kibir ne olursa olsun söndü, geride sadece son bir ihtiyaç közü bıraktı. Ona olan ihtiyacı. Onu kurtarmak için. Dünyamı kurtarmayı başaramamış olsam bile.

Bir adımı kaçırdım. Sonbahar.

"Demek buraya kadarmış" diye düşünmeme yetecek kadar uzun bir düşüş. *Benim rezil sonum, sonunda beni kucaklamaya geldi.* Sonra yere sertçe çarptım, üç kez yuvarlandım. Hala hayattayım. Acı vücuduma yayılıyor ama bu sadece gerçeği doğruluyor. Ruhum hala bu çerçeveye bağlı. Devam etmeliyim. Sırada ne varsa onunla yüzleşmeliyim.

Kızıl parıltı burada daha sert. Bakmaya ve nereye düştüğümü keşfetmeye zor dayanıyorum. Çaba sarf ederek gözlerimi açıyorum. Bir şey mi var? Görüşümde bir sorun mu var? Dünya ışık parıltıları ve karanlığın derin zonklamalarından oluşuyor. Yavaşça başımı çeviriyorum.

Kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor.

Org'un Bahçesi. Küçüklüğümden beri hikayelerini duymuşumdur: Derin Karanlık Tanrımızın Mythanar'ın kurucusu Org'u götürdüğü ve ailesini troldefolk arasında yücelteceğine söz verdiği kutsal koru,

Kölelerin kızı olmasına rağmen. Pek çok kişi Urzulhar Çemberi'nin, eski şarkılarda ve oymalarda tasvir edildiğinden daha az görkemli olsa da, efsanedeki bahçe olduğunu öğretmiştir. Diğerleri ise asıl bahçenin kaybolduğuna ve geriye sadece Urzulhar'ın kaldığına inanıyordu. Hiç kimse onun sadece saklı olabileceğini tahmin etmedi. Ayaklarımızın altında.

Daha önce gördüklerimden çok daha büyük bir oluşum olan bu büyük, titreşen taşlara huşu içinde bakıyorum. Tanrım, ama kilometrelerce uzanıyor olmalı! Bazı yerlerde bir insanın dik yürüyebileceği kadar yer vardır; bazı yerlerde ise taşlar birbirine o kadar yakındır ki bir çocuk bile zorlukla geçebilir. Diğer tüm bahçeleri ve özenle düzenlenmiş canlı mücevherleri gölgede bırakıyor.

kıyaslandığında gülünç. Bir an için şaşkınlığım üzerime çöküyor. Sadece *Morar tor Grakanak*'ın beni sondan önce buraya getirmeyi uygun gördüğü için ne kadar şanslı olduğumu düşünebiliyorum.

Sonra gözüm uzandığım yere yakın duran tuhaf bir kristal kümesine takılıyor. Daha uzun kristallerle aynı anda titreşen ama onlardan daha parlak, çıkıntılı taşlardan oluşan bir küme. Sanki diğerlerinin ışığı bir şekilde buna kanallize oluyor. Onunla ilgili bir şey beni çekiyor.

Yavaşça kalkıp, adımlarımı temkinli atarak yaklaşıyorum. Bu şekilde tuhaf bir şey var. Üst kısım neredeyse bir çift omuz üzerinde duran bir baş gibi görünüyor. Belli bir açıdan bakıldığında, bu iki ince kristal çıkıntılar kol olabilir. Daha iyisini bilmeseydim, öyle olduğunu düşünürdüm.

..

"Faraine!"

Sanki haykırışım yüzünden dünya yeniden sarsılıyor. Bir sıcaklık patlaması bana öyle sert çarpıyor ki, troidish derim pul pul dökülüp kabarıyor ve saçlarım yanıyor.

Büyük kristallerden birkaçı inliyor, çatlıyor, düşüyor ve altlarındaki daha küçük taşları eziyor. Ama ışık hiç azalmıyor. Yoğunlaşıyor, daha hızlı titreşiyor.

Öksürerek, yüzümdeki tozları silkeleyerek kristal formun etrafında dönüyor, kalbimin zaten bildiği şeyin kanıtını arıyorum. Bu Faraine. O olmalı. Yüzü kristal katmanlar tarafından o kadar derin bir şekilde gizlenmiş ki, yüz hatlarına dair hiçbir şey seçemiyorum. Vücudu çarpık, korkunç. Dokunduğu iki uzun taşta doğru büyümüş, büyük bir oluşumla birleşmiş gibi görünüyor.

Ama bu o. İçimden biliyorum. Faraine. Karım.

"Hayır," diye nefes alıyorum başka bir kıpırtı mağarayı sarsarken bile. Onu düşen molozlardan korumaya kararlı bir şekilde bedenimi onun etrafına atıyorum, ancak keskin kenarları kendimi kesiyor. Kan akıyor, aç *urzul* için yeni bir adak. Acıyla yüzümü buruşturarak geri çekiliyorum ve bir zamanlar onun yüzü olan ya da olmayan o kristal büyümesine bakıyorum. "Faraine!" Tekrar ağlıyorum, benim sesi tozda boğuldu. "Faraine, beni duyabiliyor musun?"

Cevap yok. Maylin ne demişti? *"Artık acının ötesinde olduğu kadar umudun da ötesinde."* Kastettiği bu muydu? Faraine'in dönüştüğü şey bu mu, bu etsiz, doğal olmayan varlık? Hissetmeden, hayatı yaşamaya değer kılan hiçbir şey olmadan yaşıyor.

"Faraine! Durmalısın!" Ne yaptığını bilmiyorum, bu büyüünün bu kadar derinine gömülmüşken. Tek bildiğim onu kaybedemeyeceğim. Bir daha asla. Ama ona nasıl ulaşacağım? Onunla nasıl bağlantı kuracağım?

Kendi bedenime bakıyorum, tüm o küçük kesiklerden akan kana. Bir fikir kıvılcımlandı. Cebime uzanıp annemin bana son hediyesi olan *urzul*'u çıkarıyorum. Ne yapacağımı düşünmemeye çalışarak, avucumun içine derin bir kesik atıyorum, sonra onu kristal oluşumun üzerine, tam da Faraine'in kalbinin hala o kabuğun altında atıyor olabileceği yere yerleştiriyorum.

"Faraine," diye sesleniyorum zihnimin içinden. Daha önce fiziksel kısıtlamaların ötesindeki bir alanda bir kez bağlantı kurmuştuk. O zaman Ölüm Taşı ve iki yüz trolde rahip ve rahibesinin sesleri beni ayakta tutmuştu, muazzam bir büyü dalgası. Ama buradaki büyüünün yanında o tören neydi ki?

Gücün nabzı beni çevreliyor, her yanıma dolduruyor, krallığımın her köşesinden akıyor. Sadece ona katılmalıyım. Ne de olsa ben Gölge Kral'ım. Burası benim krallığım ve bunlar da benim taşlarım.

Gözlerimi kapatıyorum. "*Faraine!*" Sis kafamı dolduruyor. Eğiliyorum, gönderiyorum

Bilinci daha derine. Geçmeme izin veren o sisin içine adım at.

Urzu'un uğultusu duyularımı dolduruyor. Beni bedenimden alıp yaşam ve ölüm arasındaki bu varoluş alanına taşımasına izin veriyorum.

Onu hissediyorum. Çok yakınımda. Sisin içinden onu neredeyse görebiliyorum, karanlık bir siluet. Sözsüzce haykırıyorum ve ona doğru hamle yapıyorum ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım aramızdaki mesafe azalmıyor. Sanki beni uzakta tutuyor gibi. Sis o kadar kalın ve yoğun bir şekilde dönüyor ki, neredeyse onu gözden kaybediyorum. "*Faraine, aşkım! Bana geri dön!*"

Kaç kez haykırdığımı bilmiyorum, bir yandan da bedenlerimizin fiziksel alemdeki savunmasızlığının acı verici bir şekilde farkındayım. Her an Şimdi, o büyük kristallerden biri parçalanacak ve düşerken bizi altında ezecek. Ama bunu düşünemem, böyle bir korkunun beni bu diyardan atmasına izin veremem. "*Faraine!*" Tüm kalbimi sesime vererek tekrar bağıriyorum.

Uzaktaki o belirsiz, gölgemsi şekil yavaşça dönüyor. Yüz hatlarını ayırt edemesem de, ondan bir endişe havası yayılıyor. Sonra *Faraine*'in sesi yumuşak bir şekilde: "*Vor?*"

"Evet!" Sendeliyorum, bu garip, tanımsız alanda neredeyse düşüyordum. "Evet, benim. Seni bulmaya geldim. Dünya henüz yok olmadı. Seni hâlâ güvenli bir yere götürebiliriz."

Figür dönmeye devam ediyor, şimdi bana bakıyor gibi görünüyor. Gölge bir belirsizlikten başka bir şey görmüyorum ama onun hem şaşkınlığını hem de direncini hissediyorum. "*Ben asla güvenlik istemedim. Bu başkalarının benim için ya da benden istediği bir şey. Ama bu benim arzum değil.*"

Etrafındaki parıltı kararıyor, yanıp sönen ışıkla çalkalanan siyah. Kendisi, merkezindeki zifiri karanlıktan başka bir şey değil, neredeyse görüş alanımdan kayboluyor. Bu onun gücü, tanrı vergisi. Bu güç onu ele geçirmiş, onu kendi derinliklerine sürüklüyor, ta ki o ve güç neredeyse birbirinden ayrılamaz hale gelene kadar.

"Güçlü olmayı arzuluyorum," diyor, sesi şarkı söyleyen kristaller kadar gür. *"Artık dünyadan kaçan bir gölge prenses olmak istemiyorum."*

Kalbimde umutsuz bir boşluk açılıyor. Onu kaybediyorum. "Faraine!" Ağlıyorum, kendi adını duyması ve hatırlaması gerektiğine kararlıyım. "Faraine, bu sen değilsin. Bu karanlık şey senin olman gereken şey değil."

"Hayır," diye yanıtlıyor. *"Olmam gereken şey bu."* Kollarını uzatır. Karanlık ellerinde toplanıyor, nabız gibi atıyor ve canlı. *"Artık biliyorum. Anlıyorum. Tanrılar en başından beri, yeteneğimin bana geldiği andan itibaren bunu amaçlamıştı."* Birden gözleri parlıyor, iki altın küre güçle dönüyor. *"İhtiyacın olan şey ben olacağım, Vor. Yeraltı Âleminin Kraliçesi olacağım. Ve Arraog'u öldüreceğim."*

Bir an için düşünemiyorum, hareket edemiyorum. Sadece bu şeye, Faraine'in gözleriyle övünen bu gölgeye bakabiliyorum. Bu korkunç, dehşet verici, güzel karanlığa, insanlığın ötesindeki, ölümlülüğün ötesindeki bu varlığa. Şu anda onun gücünün enginliğini, armağanının büyüklüğünü hissediyorum. Bu zor değil

Böyle bir varlığın, böyle bir gücün, ejderhanın yükselişini durdurmak, dünyanın acısına son vermek için tanrıların gerçekten ihtiyaç duyduğu araç olabileceğini hayal edin.

"Hayır," dedim.

"Ne?"

Sesi keskin, sıcak. Aslında bir ses değil, bir his, bir titreşim. Gözleri genişliyor, daha parlak yanıyor. Yüzün o gölgeli hiçliğinde yavaşça dönüyor gibiler, korkunç bir yanılsama. Ya da belki de bu bir yanılsama değil.

gerçeği. Belki de karımla ilgili anılarıml gerçek bir fantezidir. Ama ben buna inanmıyorum. İnanmayacağım da.

"İhtiyacım olan Şey bu değil. Asla."

O altın küreler daralıyor. Gücün nabzı etrafımda gürlüyor, sesimi bastırıyor. Ama konuşmaya devam ediyorum. "Sana ihtiyacım var, Faraine. İhtiyacım olan tek Şey sensin. Gücün ve zayıflığın. Nazik, kibar Faraine, sakinleştirici dokunuşun ve olağanüstü empatinle. Acının seni sertleŐtirmesine asla izin vermeyen, bedenini ve zihnini sarsan ne olursa olsun korkusuzca seven kadın. Sen arzuladığım kadınsın seninle tanıştığım andan beri."

Bir adım daha yaklaşıyorum, sisin içinden ona uzanıyorum, fiziksel bedenim onu bağlayan kristallere tutunurken bile ruhumu onunkine doğru gönderiyorum. O muazzam gücüyle beni kolayca bu alandan atabilirdi. Ama Şimdilik kalmama izin veriyor.

bana izin verdiği zaman.

"Yanılmışım. Beni duyuyor musun?" Dudaklarımdan sıcak bir akıŐla aciliyet akıyor. "Her konuda yanılmışım. Sana karşı hissettiklerimle savaŐmam gerektiğini düşündüm. Kalbimin beni yoldan çıkardığını düşündüm. Krallığım, halkım. Onları feda edemezdim. Elbette onların ihtiyaçları ruhumun  ığlığından daha önemliydi.

"Ama seni se meliydim. Tanıştığımız o ilk gece, bunu biliyordum. Tüm korkularımı bir kenara bırakıp seni gelinim yapmalıydim. İttifak yok, hile yok. Yükümlülük yok. Sadece sen. Her zaman sen."

Şimdi ona yakınlım. Gölge katmanlarının altındaki nazik yüz hatlarını neredeyse ayırt edebilecek kadar yakın. "Bir erkek olmakla kral olmak arasında seçim yapmam gerektiğine inandım. Seni kurtarmakla dünyamı kurtarmak arasında. Ama artık gerçeği biliyorum. Tek bir seçenek var."

Bana bakıyor, o altın gözleri çok parlak ve çok tuhaf. Ama hâlâ orada. Buna inanmak zorundayım. Beni duyduğuna inanmak zorundayım.

"Sen benim dünyamsın, Faraine."

Kollarımı uzattığımda, karanlık, nabız gibi atan formunu sardığımda irkilmiyor. Burada, ruhun bu yerinde, yaşamla ölüm arasında dururken, onu göğsüme bastırıyorum ve uzaklarda, yaşayan dünyada kalbimin atışını duymasını umuyorum. "Seni seçiyorum. Mythanar'a karşı. Yeraltı Âlemi'ne karşı. Diğer tüm iddialardan vazgeçiyorum. Bırak ejderha alsın, diğer her şey parçalansın ve yansın! Yine de seni seçeceğim. Aşkımı. Kraliçemi. Benim Faraine'im."

Derin, korkunç bir hırıltı. Gerçek dünyada yer sarsılıyor ve bedenim sendeleyerek onun formunun keskin kenarlarına doğru savruluyor. Onu burada kavradığım gibi orada da kavriyorum, tüm umutlarıma rağmen sıkıca tutuyorum.

Ve kulağına fısıldadım: "Şimdi sana yalvarıyorum, beni de seç. Burada her şeyin sonunda beni seç."

Farkındalığım milyonlarca yöne bölünmüş durumda.

Maylin'in son nefesini verdiğini, kanı *urzulları* beslerken o uçurumun kenarında yattığını, kısır yolculuğunun sonunda tam bir döngüye girdiğini hissediyorum.

Mağaraların başka bir yerinde, Prens Sul emir yağdırıyor, başka bir kıpırdanma kayaları başlarına yıkarken ailelere birbirlerine tutunmalarını emrediyor. Yeraltı Diyarı'nın dört bir yanına dağılmış Troldefolk umutsuzca hayata tutunuyor, duyguları haykırıyor ama *jor*'uma nüfuz edemiyor. Mythanar sokaklarında, taştan adamlar, kadınlar ve çocuklar dünyaları yıkılırken hiçbir şey hissetmiyorlar. etraflarında kırılır.

Onları görüyorum. Onlarla birlikteyim, hepsiyle, aynı anda. Beni armağan eden tanrılar kadar her yerdeyim.

Ama ben de buradayım. Yıkımın merkezinde. Arraog ile yüz yüzeyim.

Benimle savaşıyor, alev ve öfkeyle direniyor. Gözleri beyaz bir sıcaklıkla parlıyor, üzerlerine sardığım her taş katmanını eritiyor. Kaya duvarlar eriyor, *urzul* sıvılaşıyor. Uçsuz bucaksız uzuvlarını bağlayan *va-jor* kabuğunda çatlaklar oluşuyor. O beyaz sıcaklığın daha fazlası parlıyor. Öfke, acı, keder, hepsi de kelimelerin anlamını yitirmesine neden olacak kadar büyük. Hepsi değil

Bu dünyadaki hiçbir *urzul* bana onu durdurmak için gereken gücü veremez. Sadece bir an için baskıyı kontrol altına almayı başardım.

Patladığında, bu diyar yok olacak.

Ama ben bunu yapmak için doğmuşum. Tanrıların benim için isteği bu, bana bu yeteneği vermelerinin nedeni bu. Geri adım atmayacağım. O *va-jor*'un katmanlarını kırıyor ve ben onları birbiri ardına yeniden inşa ediyorum. Savaşıyorum çünkü geriye hiçbir şey kalmadı. Sadece bu mücadele, bu son çekişme.

"Faraine!"

Vor.

Onu daha önce nasıl hissetmedim? Onu hissetmeyi nasıl ihmal etmişim? yaklaşım? Belki de şu anda bile bu tepkiden korktuğum içindir. ruhuma ateş ediyor, beni koruyan *joru* tehlikeye atıyor. Burada kalmalıyım, bu alanda bulunmalıyım. Sadece ben ve Arraog, büyük düşmanım. Ben-

"Faraine, bu sen değilsin. Bu karanlık şey senin olman gereken şey değil."

Urzul'un tınısına kapılan sesi, aynı anda yüz bin farklı yerden bana ulaşıyor. Beni sarsıyor, odağımı olması gereken yerden uzaklaştırıyor. Onu görüyorum. *Urzul* ormanında duruyor. Beni buldu. Ya da daha doğrusu, bir zamanlar varlığımın tamamını kapsayan o kırılğan formu kaplayan kristal kümeyi buldu. Elini bir zamanlar göğsüm olan yere bastırmış, sanki artık atmayan bir kalbi hissetmek ister gibi duruyor. Ne yapıyor bu adam? Neden kendini boşa harcıyor?

Nefes mi? Eskiden olduğum şey olmadığımı göremiyor mu? Dönüştüğümü, aştığımı göremiyor mu?

İçeri girmesine izin vermemeliyim. Zayıf olmamalıyım.

Onu sersemletecek, aramızdaki bu bağı koparacak kadar güçlü bir rezonans patlamasını kristallerden geri gönderiyorum. Ama sanki bir dalga gibi üzerinden geçip gidiyor ve ona dokunmuyor. Sesi kafamın içinde, içten ve yalvaran, ve ben ... utancımдан, küçük bir parçam dinliyor.

Arraog kükreirken ve dünya sarsılırken dinler. Vor içini dökerken, her kelime bir dizi berrak, kristal notada çınlarken dinliyor. Arkamı dönmem gerektiğini bilsem bile dinliyor.

"Faraine ihtiyacım olan tek şeydi. Sakinleştirici dokunuşu ve olağanüstü empatisiyle Faraine."

Yanılıyor. Çok yanılıyor! Güzel sözler, ama çok yanlış, çok aptalca. Benim o versiyonum bir hiçti. Acınası, işe yaramaz. Bir dışlanmış.

Ama sesi devam ediyor. Ağzının hareket ettiğini göremesem de onu duyuyorum.

Sözleri aynı anda her yerden bana ulaşıyor, farkındalığımı dolduruyor.

"Seni seçiyorum, Faraine."

"Şimdi beni seç."

"Beni seç."

"Beni seç."

Beni kollarına aldı. Artık kucaklanamayacak kadar büyümüşüm, onun tüm dünyasına yayılmışım. Yine de bir şekilde göğsüne yaslanıp kalbinin atışını dinliyorum. Ezilerek ölmek üzere olan bir adamın vahşi, çılgınca atışını değil. Bu sabit bir nabız, kristalin nabzından bile daha güçlü. Kırılmayan, kırılmayacak olan ölçülü bir atış.

"İhtiyacım olan tek şey sensin. Senin gücün. Ve zayıflığın."

Bu gerçek olamaz. Durumumun sıcaklığı, baskısı ve çaresizliği bu tür hayalleri zihnimde canlandırıyor olmalı.

Ama ya doğruysa?

Ya eski Faraine -taş olan bu Faraine değil- ya burada olsaydı? Ejderha ve dünyanın sonuyla yüzleşirken şimdi ne yapardı? Onun gücü gerçek güç değildi. Zayıflıktı. Bu onu yıktı, küçülttü. Acaba bu güç, gerçek bir güç olmak için yaratılmamış olabilir miydi?

tek başına mı kullanıldı? Yeteneğimin diğer tarafıyla birlikte çalışması mı amaçlanmıştı?

Duygu ve taş.

Ateş ve kaya.

Kaos ve dinginlik.

Dengede.

Dansta.

Arraog'a dönüyorum, onu binlerce gözle inceliyorum. Acısı çok büyük. Onu zapt edemiyorum, yeterince küçültemiyorum, *va-jor*'a sığacak kadar daraltamıyorum. Ama dışarı çıkmasına izin verebilirim.

Maylin'in istediği bu değildi, diye itiraz ediyor aklımın bir yanı. Ama Maylin her şeyi bilmiyordu. Onun yetenekleri benimkilerle aynı değildi. Sadece sihrimizi paylaşıyoruz. Ama tanrılar beni şekillendirirken, bana başka yetenekler de bahşettiler.

Onları kullanmamın zamanı
geldi. "Arraog!" Ağlıyorum.

Binlerce taştan yankılanan bir ses olmama rağmen, sanki ejderha gözlerini bana dikmiş gibi görünüyor. Onun dikkatini çektiğimde kendi odağımı merkeze alarak bu dünya ile öteki dünya arasındaki boşlukta parıldayan, hayalet bir benliğin belirmesine izin veriyorum. Çoğu kişi o alemi algılayamaz ama Arraog göksel bir varlık. O beni görüyor. Küçük, çıplak, çaresiz ve zayıf. Beni olduğum gibi görüyor.

Ağzı açılır. Dilinde lav kabarcıkları oluşuyor.

Bırak beni, toz varlık.

Sesi neredeyse bu zayıf formu parçalayacaktı. Ama ben dayanıyorum.
"Bana acını ver, Arraog," diyorum.

Gözleri parlıyor. Boğazında korkunç bir kahkaha gümbürdüyor, dünyanın en üst tabakasına kadar taşı yarıyor.

Böyle bir acıya dayanamazsınız. Seni yok eder.

Hayalet elimi sallıyorum. *Urzul* şarkı söylüyor ve ejderhanın bedenini ve ruhunu çevreleyen *va-jor* katmanları parçalanmaya başlıyor. Bir duygu seli yayılıyor, beni kelimelerle anlatılamayacak kadar büyük bir güçle çarpıyor. Eğer *jor*'um olmasaydı, benliğim bu dünyaya yayılmasaydı, gerçekten de o tek anda yok olurdu. Ama yok olmadım. *Jor*'um dayanıyor. Kristaller uğulduyor. Umutsuzluğunun ortasında dokunulmadan duruyorum.

Ama onu yönlendirmeliyim. Her şeyi yok etmeden önce.

Yavaşça, dikkatli bir hassasiyetle, *jor*'umu soymaya başlıyorum. Hepsini birden ve tamamen değil. Her şey dengede, yeteneğimin iki tarafı: her şeyi hisseden ve hiçbir şey hissetmeyen. İkisi de güçlü büyüler, ikisi de tek başına kullanılmamalı.

Alevler mağaranın duvarlarını sarıyor. Lavlar fokurduyor, püskürüyor ve hayalet benliğimin durduğu o sessiz, küçük alanı çevreliyor. Kollarımı uzatıyorum, *urzulun* şarkısını alıyorum, onun gücüyle kaosun merkezinden Arraog'un yattığı yere doğru ilerliyorum. Yaklaşmamı izliyor. Varlığımın devam etmesine şaşırıp şaşırmadığını söyleyemem. Belki de ejderhalar sürprizin ötesindedir. Ama çenesini ardına kadar açıyor ve bir magma kabarması yuvarlanıp üzerime geliyor, formumu hızla yakıp yok ediyor.

urzul onu yenileyebilir. Fiziksel bedenim -uzakta ve derinden sarılmış *jor-rocks*, hala Vor'un güçlü kollarında.

Gelmeye devam ediyorum. Ejderhayla aramdaki mesafeyi daraltarak tam karşısına geliyorum ve parlak ay gözlerinin arasında kalıyorum. "Sana yardım edeyim," diyorum ve elimi uzatıyorum. O bir dünya büyüklüğünde, doğa kanunlarına bağlı olmayan bir varlık. Ben bir zerreyim. Ben bir hiçim.

Ama elimi gözlerinin arasındaki çıkıntılara koyuyorum ve-

Sessizlik.

Şarkı söyleyen bir sessizlik. Hiçbir ölümlü kulağın duymayı umamayacağı ebedi bir şarkı. Şarkı, titreşim, kürelerin yankılanması
Sonsuz boşlukta, tanrılar tarafından onlar için emredilen dansı yapıyorlardı.

Ve işte oradalar, dansın ortasındalar: Arraog ve eşi. Tarif edilemeyecek kadar büyükler. Kanatları galaksiler boyunca uzanıyor, kuyrukları kuyruklu yıldızları ve asteroitleri peşlerinden sürüklüyor. İkisi birlikte parlıyor ve şarkı söylüyor, sesleri yıldızlarla, gezegenlerle, nebulalarla korkunç, mükemmel bir uyum içinde karışıyor. Onlar etten ve kemikten daha fazlasıdır. Onlar yaşayan tanrıların rüyalarıdır. Büyük Göksel Dansçılar.

Onlar birdir. Birbirlerine sahipler. Aşkları aydınlık, karanlık ve neşenin zamansız bir senfonisi.

Sonra, parıldayan yıldızların arasından fırlayan, karanlığa gömülmüş bir figür belirir. Bir yokluk varlığı, boş ve sonsuz aç. Kimse onu görmemiş olsa da, o her yerde bulunabilir ve birçok isimle bilinir. Şimdi onun adını fısıldıyorum, uzay boşluğunda sesim çıkmıyor: *Morar*

Tor Grakanak.

Güçlü bir elini uzatır ve bir Dansçıyı yakalar. Bir eliyle
Tek bir hareketle boynunu kırar ve Göksel durur. Şarkı kesilir, dans sona erer.

Arkadaşı çığlık atıyor.

Alevi gezegenleri ve yıldızları sarar.

Acısı yıkıcı bir güç dalgası halinde yankılanıyor, sanki tüm canlıları kapsayacakmış gibi gittikçe büyüyor.

Ama Karanlık, kırık Dansçı'nın bedenini düşürdüğünde, onu yakalar ve kendi etrafına sarar. Kendini küçük, sıcak ve yakıcı yapar, içinde güvende

eşinin kemiklerinin ve derisinin kalkanı. Kederi kontrol altında, ölüm ve kaybın merkezinde bir cehennem çekirdeği.

Hayret ve şaşkınlık içinde izliyorum. Bu bir efsane; bir zamanlar bilinmeyenleri anlamlandırmak için çocuklara anlatılan eski, aptalca masallar. Ama bu masallar o kadar da aptalca değildi. Onlar sadece Dilin asla kavrayamayacağı, fani anlayışın sınırları içinde asla var olamayacak bir şeyi kavramaya çalışan kelimeler. Bu çok büyük, çok korkunç. Yaşam ve ölüm, kaos ve aşk.

Ve acı.

Çok fazla acı.

Ama bunu anlıyorum. İnsanın kendini taştan katmanlara sarması.

Uzun sürmez. Bastırma geçici bir rahatlamadan başka bir şey değildir. Sadece nihai yıkıma yol açacaktır.

"Ver onu bana, Arraog," diyorum, o taştan dünyaya uzanıp onu ellerimin arasına alıyorum. "Bana acını ver. Bir süre seninle birlikte tutmama izin ver."

Taşı kırıyorum, sıcak merkezin akıcı yumurta sarısı gibi dökülmesine izin veriyorum. Bu

Bedenimi, zihnimi, ruhumu ezip geçen bir sel gibi üzerime geliyor. Şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde bir acı, hayal etmenin ötesinde bir acı.

Jor'umu tekrar tekrar yerine çekiyorum, kendimi bir arada tutuyorum, zayıf bir koruma ama bu acı kıyametine karşı sahip olduğum tek şey. Bir çağ boyunca devam ediyor. Sonsuzluk boyunca.

Ölü ejderhanın taşa, toprağa ve çamura dönüştüğünü görüyorum.

Sonra Derin Karanlığın Tanrısı onun derinliklerine hayat üfler ve troldefolk ileri doğru yürür.

Tüm bunlar olurken, Arraog merkezde kalıyor. Yanıyor. Tek başına.

Bir nefes bırakıyor. Zehir, dünyanın çatlaklarından sızıyor.

Uykusunda kıpırdanıyor. Dağlar kırılır ve düşer.

İntikam hayalleri kuruyor. O sonsuz gökyüzüne geri yükselmeyi, tanrılara meydan okumayı ve onların göklerini kasıp kavurmayı. Ateş, yıkım ve katliam hayalleri kuruyor ve bu hayaller dünyaya bulaşıyor.

"Arraog!" Sesim kısık bir şekilde haykırıyorum. "Çocuklarını zehirliyorsun. Senin aşkının kanından ve kemiğinden doğan çocuklar."

Ejderha hareketsiz. Hiçbir şey söylemiyor. Her şey dengede, gergin. Alev anlık olarak yakalandı ve tutuldu. Beni duymasını sağlamak için dakikalarım var, dakikalardan daha az.

"Aşkın yaşamaya devam ediyor," diyorum onun kırık, yanan kalbini ellerimin arasında tutarak. "Onları hissetmek istiyor musun?"

Cevap vermiyor. Ama ben yine de açıyorum, *urzul* şarkısını genişletiyorum, troldefolk'un korkularını kanalize ediyorum. Acılarını, dehşetlerini, umutsuz umutlarını. "Onlar senin çocukların, Arraog," diyorum. "Ve korkuyorlar. Onları kurtarabilecek tek kişi sensin."

Başını geriye atıyor, kaosun körükleri gibi kükrüyor. Ama ben onun sözlerini duyuyorum.

Bu çok fazla.

Acı çok büyük.

"Yıkım sadece daha fazla yıkımı doğurur." Gözlerimi kapatıyorum. Varlığımın şarkısı geriliyor ama dayanıyor, bana sadece yeterince hayat ve biçim veriyor. "Ama senin aşkının mirası *hayattır*."

Ağlıyor. İnliyor. Korkunç bir kakofoni, çarpışan gezegenlerin, yıkılan uygarlıkların uğultusu. Zamanın dışındayız, uzayın dışındayız,

Sadece ikimiz beraber. İkimiz ve onun acısı. Çok ağır. Beni kıracak.

Ama onunla kalıyorum. Ona sarılıyorum.

Sonra bunu hissediyorum - daha önce olmayan ani bir açıklık, doğrudan onun merkezine, kalbinin özüne, varlığına. Tek ve hızlı bir atışla *va-jor*'u gönderebilirim. Bu onu sarar ve acının ötesinde, alevin ötesinde, dünyanın sonunun ötesinde olacaktı. Bu cazip bir olasılık.

Ama bu benim yeteneğim değil.

O kırılganlık alanına uzanıyorum. Taş yerine, teklif ediyorum ...

Sakin ol.

Her *urzul* taşından, hatta parçalanmış kristal tozunun mikroskobik parçalarından bile şarkı söylüyor. Milyonlarca ses şarkı söylüyor, titreşiyor, armağanımı saf bir güç şimşegi halinde taşıyor. Doğru vuruyor, erimiş çekirdeğinde kıvrılıyor ve aleviyle bütünleşiyor. Kızgın ısı parlak, parlayan beyaza dönüşüyor.

Arraog nefesini içine çeker.

Hissediyorum. Tüm *urzul* parçalarım, Yeraltı Âlemi'nin her mağarasından ve kovuğundan hava emen nefesiyle titriyor. Nefesinin zehrinin kaynağına döndüğünü hissediyorum. Sonra nefes veriyor. Ama bu sefer zehirden ziyade, sakın bir nefes gönderiyor. Benim sakinliğim, benim gücüm. Dünyayı sarıyor, yaşayan her varlığı kuşatıyor.

Arraog tekrar tekrar nefes alır, zehiri içine çeker, sakın bir nefes verir. Acıtıyor. İkimizin de canını yakıyor. Acı dayanılmaz ama *urzulun* titreşimleri varlığımı yok etmekle tehdit edene kadar dayanıyorum ve dayanıyorum. Sonra biraz daha dayanıyorum.

Arraog bana bakıyor. Bakışlarına göre artık daha küçük. Büyük, güçlü ve korkunç ama avuçlarımın içinde. Yorgun görünüyor ama

Barişçıl.

şimdi uyuyacağım, toz varlık.

Sesi Yeraltı Âlemi'nin her odasında, mağarasında ve deliğinde yankılanıyor, sözleri benimki hariç tüm algılar için anlaşılmaz bir kükreme.

Ben uyuyacağım.

Ve bir kez olsun, rüya görmeyeceğim.

Başını yere koyar, gözlerini kapatır.

Böylece, dünyanın merkezindeki ateş yanmaya devam ediyor; yaşamın, sevginin ve dayanıklılığın ısıtıcı sıcaklığı.

OceanofPDF.com

Kollarımdan kayıp sisin içinde kayboluyor.

"Faraine!" Bağıriyorum ve onu takip etmek için hamle yapıyorum. Ama bu yerde tüm formumu kaybettim ve düştüm. Sisinden, gerçekliğin katmanlarından geri düşmek. Geri içine Fiziksel âlem ve ağır, taştan oyulmuş bedenim, hâlâ karımı gizleyen kristal oluşumun etrafına sarılmış durumda. "Hayır," diye homurdanıyorum ve etimi kesen onca keskin çıkıntıya rağmen ona daha sıkı sarılarak üzerine eğiliyorum. Gitmesine izin vermeyeceğim. Burada onunla olduğumu bilmeli, şimdi ve sonsuza kadar.

Dünya çekirdeğinden sarsılıyor. Isı, zehir ve toz havayı dolduruyor, ciğerlerimi dolduruyor. Boğuluyorum, ölüyorum. Ve hala dayanıyorum. Faraine hayatta kalacak mı, olduğu gibi *va-jor*'un derinliklerinde? Uzak bir binyılda yeniden doğmak üzere bu cansız halde yaşamaya devam edecek mi? Korkunç bir kader, onun seçmeyeceğini biliyorum. Ama artık onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Eğer aşkımın gücü onu hayata geri döndüremediyse, o gerçekten gitmiş demektir.

O zaman burada öleceğim. Fiziksel bedeninden geriye kalan her şeyi kucaklayarak. Ve tanrılara ruhlarımızı varoluşun uzak bir aleminde yeniden birleştirmeleri için yalvaracağım.

Yakıcı bir rüzgâr Org Bahçesi'nde kükrüyor. Bedenimi savuruyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Kasılıyorum, spazm geçiriyorum. İçime çektiğim tüm toz, kum ve zehir içimden sökülüp atılıyor. Göğsüm daralıyor. Kendimi sarıyorum

Faraine'in etrafında, kurtulmamaya kararlı. Etrafımdaki büyük kristaller çatlıyor, inliyor. Kırılıyor.

Ama kırıldıkça bir şeyler değişir.

Titreşen kırmızı ışık beyaza dönüşüyor; parlak ve güçlü, her zamankinden daha güçlü. Başımı ısıltıyla dolduruyor ve gözlerimi sımsıkı sıktığımda göz kapaklarımdan içeri girip başımda patlıyor. Çığlık atıyorum, acı ve korku diğer her şeyi bastırıyor.

Sonra onu

gördüm. Faraine.

O ışığın ortasında durmak.

Elleri sanki ... neyin yüzünü kavrayacakmış gibi uzanmış.

Bu varlığı, bu çok geniş, güzel ve korkunç varlığı tanımlamak için hangi sözcükler var? Tek bir zihnin içine sığdırılamayacak kadar muazzam.

Ve yine de, onu tutuyor. Hafifçe, nazikçe. Alnını kemik kaplı alnına bastırıyor. Gözleri kapalı, nefesleri senkronize.

Şaşkınlık ve korku içinde ona bakıyorum. Uyuşmuş dudaklarım kıpırdıyor, adını söylemeye çalışıyorum: *Faraine, Faraine ...*

Tozlar omuzlarıma çöküyor. Parıldayan zerrecikler, yıkımın ortasında bile içsel yaşamla parlıyorlar. Org Bahçesi hala beni çevreliyor, kudretli taşlar artık parlamıyor. Bu karanlık alandaki tek ışık

Tenimi kaplayan ve kollarımda tuttuğum küçük figürü örten toz.

Nefesim kesiliyor, gözlerim kamaşmış bakışlarım keskinleşiyor. "Faraine?" Yüzündeki ısıltılı kristal tozunu hızla siliyorum ve durgun, solgun yüz hatlarını ortaya çıkarıyorum. Yüz ifadesi sakin. Alnı pürüzsüz, dudakları hafifçe aralanmış. Ve birden bu tozun ne olduğunu anlıyorum: *jor tozu*. Onu kaplayan kristal kabuğun kalıntısı.

Tanrım, nefes alıyor mu? Kulağımı göğsüne bastırıyorum. Kulağıma güçlü, sabit ve kusursuz bir kalp atışı geliyor. Hıçkırıklara boğularak onu kucağıma alıyorum, saçlarını okşuyorum, ileri geri sallıyorum. Dua ettiğimi, bildiğimi unuttuğum eski övgü şarkılarını söylediğimi fark ediyorum. I Ne kadar süre böyle kalacağımızı bilmiyoruz. Sonsuza kadar olabilir. Burası bileceğim tek cennet olabilir. Eğer öyleyse, minnettarım. Ve burada kalacağım, başka bir varoluş aramadan. Sadece onunla olmama izin ver. Ona sarılayım ve onun yakınlarda

olduğunu
biliyor. Sonra
kıpırdanıyor.

Damarlarımda ateş gibi bir şok patlıyor. Yüzüne bakıyorum, güzel kaşlarının birbirine yapışmasını izliyorum. "Vor?" diye mırıldanıyor ve kalbim bu dünyanın dehlizlerinden yükselip gökyüzünde uçup gidiyor.

"Faraine! Faraine, aşkım!" Ağzım alnını, yanağını, çenesini, dudaklarını buluyor. Ateşime karşılık vermeye çalışıyor, ama zayıf. Onun Titreyen parmakları hafifçe yanağıma dokunuyor. Belki de bana biraz sükûnet aşılacak kadar güç buluyor, çünkü yeniden nefes alabildiğimi fark ediyorum. Uzun bir süre sadece ona sarılarak oturuyorum. Konuşamıyor ya da düşünemiyorum. Sadece var oluyorum.

Bir süre sonra geri çekildi. Sadece bana bakacak kadar. Gözleri başından beri tanıdığım gözlerle aynı: biri mavi, biri altın. İkisi de *urzul* ışığının kalıntılarıyla parlıyor. "Uyuyor," diyor.

İlk başta anlamıyorum. Sonra yavaş yavaş dünyanın sarsılmadığını ve şu anda bile milyarlarca parçaya ayrılmadığını fark ediyorum. "Arraog?" Adının sesiyle onu çağırmaktan yarı korkarak nefes alıyorum.

Ama Faraine usulca gülümsüyor ve başını bir kez daha omzuma yaslıyor. "Bunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Acıyı, kaybı. Çok uzun zamandır içinde tutuyordu."

Neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranmasam da, karım ve anlaşılmaz varlığın görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. "Tanrılar yaptı

gerçekten sana hediye ediyorum," diye fısıldadım saçlarına. Ama sonuçta hediye olan onun sihri değildi. Onun merhametiydi. Onun zarafeti. Kendilerini göremedikleri halde başkalarını görebilme yeteneği. Onun dayanıklılığı yıllarca süren acı. Hepsi. Bunlar benim Faraine'imi eşsiz bir şekilde güçlü kılan hediyelerdi, gerçek hediyelerdi. Bu onu tüm dualarımızın cevabı yaptı.

"Tanrılar seni merhamet suretinde yarattı," diyorum. "Seni bizi kurtarman için gönderdiler."

"Evet," diye basitçe yanıtlıyor. "Ve beni kurtarman için seni gönderdiler."

OceanofPDF.com

Maylin'in cesedi uçurumun kenarında yatıyor. Düzinelerce yaradan akan kurumuş kan, etrafındaki kristalleri lekeliyor.

Vor'un hüznü bana bir bıçak gibi çarpıyor, beni sendeletecek kadar keskin. Bir elimi bir kaya parçasına dayayıp kendimi sabitliyorum ve içimdeki yumuşak tınıyı çekiyorum. Bunca zaman sonra, dengeyi öğreniyorum gibi görünüyor. Acı her zaman hayatımın bir parçası olacak - tanrılar bunu böyle buyurdu. Ama acı aynı zamanda bu varoluşa şekil ve anlam veren şeydir. Hiçbir zaman hoş karşılanmayabilir. Ama sonunda ondan korkmamayı öğrenebileceğime inanıyorum.

Vor'un duygularının en kötüsüne karşı güçlendiğimden emin olduğumda, onun ve annesinin cesedinin yanında diz çöküyorum. Yüzü pıhtılaşmış kanla kanlı, ölümünün acısıyla kaplı. Bu onun her zaman kendisi için tasarladığı ölümdü. Bunu şimdi anlıyorum. Tanıştığımız andan beri onun planıydı.

"Bir hayat için bir hayat," diye fısıldıyorum ve kolyeme uzanıyorum, Maylin'in bana gönderdiği kolyeye, hem nezaket hem de kontrol hediyesine. Orada değil; Sul beni o hücrede bırakırken onu da yanında götürmüş. Merkezi şimdi tamamen karanlık mı? Yoksa hayat bedeli ödendiğine göre içindeki ışık geri mi geldi?

Onsuz garip bir şekilde kaybolmuş hissediyorum.

Vor bir süre sessiz kalıyor, onu terk eden kadının yüzünü inceliyor. Hikayesinin ne kadarını bildiğini merak ediyorum. Biraz irkiliyorum, bunun getireceği acıya hazırlıklı olarak uzanıp elini tutuyorum.

Bir acı daha kolumdan girip başımın arkasında patlıyor ama parmaklarımı onunkilerle birleştirip dayanıyorum. Eğer bir ejderhanın acısını paylaşabiliyorsam, elbette kocaminkini de paylaşabilirim.

"Sonunda doğru olanı yapmak istediğine inanıyorum," diyor Vor sonunda, sesi çatışmayla kalınlaşarak.

"Öyle yaptı," diye cevap veriyorum usulca.

Vor sanki bu kadarı yeterliymiş gibi başını sallar. Sonra onun gözlerini kapatmak için uzanıyor. Ancak ona dokunduğunda, bedeni parıltılı bir toz bulutuna dönüşerek dağılıyor. Soluk soluğa kalıp geri çekiliyor ve ikimiz de o son parıltılı kalıntıların bahçenin dışına, aşağıdaki Mythanar'a doğru süzülüşünü izliyoruz. Görülmesi garip bir manzara - o gururlu şehir alçalmış ama tamamen yok olmamış. Buna teşebbüs edecek bir troldefolk kalmış olsaydı, hâlâ yeniden inşa edilebilirdi. Ama sokaklarında ve yıkık dökük binalarında sadece
Şimdi heykeller.

Maylin'in bizi ölümün eşiğindeki o ince varoluş alanından izleyip izlemediğini merak ediyorum. Planının gerçekleşip gerçekleşmediğini, ejderhanın öldürölüp öldürölmediğini göreceğ kadar uzun süre dayanabildi mi? Ne kadar umutsuzca

Zur'un fedakârlığını bir bütün haline getirin! Olayların gidişatından memnun olduğundan şüpheliyim.

Ama ona en başından söyledim: Ben katil değilim.

Vor'a bakıyorum. Yüzü kederli, kavuşmamızın tüm neşesi bunca trajedi ve yıkım karşısında kaybolmuş. Bazı açılardan
Dünyanın sonu gelseydi onun için daha kolay olurdu. O zaman şimdi burada parçaları toplamak, bu yok edilmiş diyarın kralı olmayı öğrenmek için burada olmazdı.

Elini sıkıca kavriyorum. "Seni terk etmedi," diyorum usulca. Bunun doğru olup olmadığını, şu anda ihtiyacı olan şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum.

Ama Maylin

gerçeğin kabul edilmesini hak eder. "Hayatını seni kurtarmak için bir yol bulmaya adadı."

Vor, annesinin acıklı hikâyesini anlatırken beni sessizce dinliyor. Çok az şey biliyordu, belki de biraz şüpheleniyordu. Sonuna geldiğimde, bana çevirdiği ciddi bakışları karşılayamadım ama gözlerimi kan lekeli Uçurumun kenarındaki taşlar. "Gerçek şu ki," diyorum, "Sul haksız değildi. Maylin ittifakı sağlamak için sarayınızın duygularını manipüle etti. Bana karşı hissettiklerin bile gerçek olmayabilir."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra kocaman eli yanağımı kavıyor ve beni ona doğru çeviriyor. Ruhundan yayılan sevgi beni ısıtıyor, gözlerinin içine bakmam için bana yeterli cesareti veriyor. "Bana aşağıda olduğunu söylediğinde" -az önce tırmandığımız uçurumu ve kırık merdivenleri işaret ediyor- "hemen yanına koşmaya çalıştım. Güçlerini kullanarak beni engelledi. Sanki ayaklarım kök salmış gibiydi, yüreğimdiki korku o kadar büyüktü ki."

Başımı sallıyorum. Maylin'in rezonansının bedenimde ve ruhumda titreşmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Ama Faraine," diye devam etti, "öldüğü an üzerimdeki etkisi kırıldı. Senin için geldim. Duygularım üzerinde nasıl bir kontrolü varsa, artık yok. Yine de sana olan aşkım devam ediyor." Öne doğru eğilerek alnını alnıma bastırıyor. "Her zaman senin için geleceğim, Faraine. Ne kadar uzağa gidersen git, hangi karanlıkla yüzleşirsen yüzleş. Geleceğim. Ve duracağım Yanında."

Uzun bir nefes alıyorum, sevgisinin sıcaklığı göğsümde parlarken bile onun kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Ama aramızda hala yüzleşmemiz gereken çok şey var, ne kadar umutsuzca kaçınmak istesek de.

"Senin insanların," diye fısıldıyorum.

Vor gerilir. "Maylin yapıyor," diye homurdanıyor.

"Kısmen, evet. Ama tamamen değil." Gözleriyle tekrar buluşacak kadar geri çekiliyorum. "Suçluluğumu silemezsin. Ya da tüm o hayatların kaybını geri alamazsın."

Hüzün bir kez daha aşkla karışıyor, onun merkezinden nabız gibi atıyor. Kısa bir süre önce bu beni paramparça ederdi. Şimdi dayanabiliyorum, acı verse de. Ve hala gitmeme izin vermiyor. "Sen olmasaydın, Yeraltı Diyarı artık var olmazdı," diyor. "Bir halk olarak Troldefolk'un yeniden inşa etme şansı olmazdı. Türümüzün soyu tükenirdi."

Ağzımı açtım, ona bir iyiliğin bu kadar büyük bir günahattan daha ağır basmayacağını hatırlatmaya hazırdım. Ama sonra dudakları benimkilerin üzerinde. Duygularım onun hissettiği her şeyle dolup taşıyor, aşk, kayıp, hepsi o kadar muazzam ve güzel ki beni kolayca akışına kaptırabilir. Ama o beni sıkıca kendisine bağlı tutuyor.

Belki, sadece belki, önümüzdeki karanlık günlerde birbirimize tutunmanın bir yolunu bulabiliriz.

"Bunlar onlar mı?"

Vor ve ben yukarıdan gelen sesle irkilerek birbirimizden ayrıldık. Bunu yankılanan bir ses izledi: "*Hallooooo!* Faraine! Vor! Tanrı aşkına, ikinizi gördüğüme çok sevindim!" Orada, dönen gölgelerin arasından daha derin bir gölge çıkıyor, alev gözlü ve kükürt homurdanıyor. Hael onun sırtına binmiş, kolları eyerde önünde oturan kardeşime sıkıca sarılmış, güzel yüzü endişe çizgileriyle çizilmiş. Bir kolunu çılgınca sallayarak neredeyse Hael'in suratına çarpıyordu. Hael onun darbesini önlüyor ve bineğini bize doğru yönlendiriyor.

Bildiğim bir sonraki şey, kardeşimin kollarında yakalandığım ve dehşetinin tüm şiddetine maruz kaldım. Kendimi korumak için aceleyle bir *jor* kalkanı çekiyorum ama onu tekrar kucaklayacak kadar rahatlıyorum. "Tanrılar ve tanrıçalar, Faraine, ne kadar zaman geçirdiğime *inanamazsın!*" diyor sıkarak. "Yaptın mı

Revire gömüldüğümüzü biliyor musun? Kazarak çıkmak zorunda kaldık, korkunçtu. Ve tüm bunlardan sonra, zemin *aniden* altımızda açıldı ve ben neredeyse sonuma kadar düşüyordum, sadece Kaptan Hael beni güvenli bir şekilde yukarı çekti ve biliyor musunuz, sanırım bir *an* gibi bir şey paylaştık? Sadece küçük bir an, ama havada inkar edilemez bir *gerilim* vardı, *gerçi* bu etrafımızdaki yer sarsıntısından da kaynaklanıyor olabilir. Kim bilebilir ki?"

Kendimi kurtarmayı başarıyorum ve Hael'e dönüyorum, onu dik ve bütün olarak görmek beni rahatlatıyor. Cildi, kurbanın henüz iyileşmemiş tüm korkunç kesikleriyle yara bere içinde. Ama kendi ayakları üzerinde duruyor ve kralını selamlıyor, onu hiç görmediğim kadar güçlü ve kararlı. Sadece bir kez bana doğru baktı, solgun gözlerinde bir anlayış parıltısı vardı. Sanki derinliklerde, kayaların ve magmanın altında, dünyanın çukurunda ne bulduğumu biliyor gibi.

"Şehir kaybolmadı" diyor, sesi sert. "Doğu ucunun bir kısmı kırıldı ve uçuruma düştü ve birçok bina devrildi. Ama hepsi yıkılmadı."

Vor bu raporu görünür bir tepki vermeden alıyor, ancak ruhunda kaynayan endişeyi hissediyorum. "Tehdit geçmişte kaldı," diyor, sesi sert ve kendinden emin. "Arraog bir kez daha uyuyor. Güvendeyiz ve aramızdan hayatta kalanlar yeniden inşa edebilir."

Hael'e Sul'u aramaya çıkması ve insanları Mythanar'a geri getirmesi gerektiğini söyler. Hangi rotayı izleyeceklerini tartışırken Theodre sabit bir dikkatle güzel kurtarıcısına bakıyor, kendimle onların çalkantılı duyguları arasına biraz mesafe koyduğumda kimse fark etmiyor. *Jor*'un yeni dengesi bana yardım etse bile, zihnimi ve bedenimi sarsan duygu şoklarına karşı asla bağışıklık kazanamayacağım. Ve Arraog'la karşılaşmamdan dolayı hâlâ güçsüzüm.

Prrrrrlt?

İrkiliyorum ve aşağı bakıyorum. Küçük, tüylü bir beden ayak bileklerime dolanıyor.

"Cheep!" diye bağıyorum ve çömelerek küçük canavarın kolumdan omzuma doğru tırmanmasına izin veriyorum. "Cheep, kurtulmuşsun! Oh, çok sevindim." Bu kadar kayıp karşısında aptalca görünebilir. Ama mağaranın tavanından cesurca parlayan ışıklar aşağıdaki yıkıntılara bir ışıltı yayarken, en küçük nimet için bile şükrediyorum.

Güve kedisi omzumdan arkamdaki yamaçtan çıkıntı yapan bir kristal kümesine sıçırıyor. Kalçalarının üzerinde doğruluyor, gözsüz başını bir yana eğiyor ve beklenti yayıyor. "Ne istiyorsun, küçük dostum?" Diye soruyorum ve peşinden bir adım atıyorum.

Güve kedisi ileri atılıyor, tekrar ayak bileklerime dolanıyor, sonra kuyruğunu çağırır gibi sallayarak yükseliyor. Vor'a bir bakış attım, hâlâ kaptanıyla derin bir sohbete dalmıştı. Düşünerek dudağımı çiğniyorum. Sonra dönüp küçük Cheep'i takip ederek Urzulhar'ın sonuncusunun yıkıma karşı meydan okurcasına durduğu yere çıkıyorum. Kırmızı ışığı sönmüştü ve alçak, mavi bir parıltıyla hafifçe titreşir ve düşmüş kardeşlerinin yıkık parçalarını aydınlatır.

Çemberin içine girip kırık taş parçalarının arasında dans eden güve kedisini takip ediyorum. Yeraltı Âlemi'ne yönelik tehlike gerçekten geçmiş mi? Merak etmeden duramıyorum. Ejderha uyuyor, evet. Tahminimde yanılmıyorsam, en azından birkaç bin yıl daha uyuyacak. Yeniden uyanmadan önce yeni bir trolde çağı gelip geçecek. Ama uyanacak. Bir gün. Ve bunu önlemek için bir şey yapılmazsa bu dünya fay hatları boyunca kırılacak.

Yumruklarımı sıkıyorum. Bir şeyler yapılacaktır. Hikayemizi gelecek nesillere aktarmanın bir yolunu bulacağız. Yazılı olarak değil, hayır, çünkü Fae halkı okumaz. Ama oymalarla, şarkılarla, hikayelerle. Çocuklarımızın çocuklarının ve onların çocuklarının ve daha da ötesinin burada, doğdukları beşikte neler olduğunu hatırlamalarını sağlamanın bir yolunu bulacağız.

Ve belki de tanrılar onlara yeni bir kaçış yolu sağlar.

Cheeeeeep!

Israrlı çığlık dikkatimi tekrar güve kedisine çekiyor. Koyu renkli bir taşın üstünde oturuyor. Kristal değil, şekilsiz bir kaya parçası. Taşta tanıdık gelen bir şeyler var ama bir adım daha yaklaşıncı Kraliçe Roh'u tanıyorum; *va-jor*'da hapsolmuş, kalın taş postu yer yer yontulmuş ama hâlâ sağlam.

Urzulhar'ın ışığında, korkuyla bükülmüş yüzünün belli belirsiz izini hâlâ seçebiliyorum.

Cheep başının üstünde dans ediyor, kabarık kuyruğu çırpınıyor. Bir şey onu heyecanlandırdı. Ama ne? *Woggha* saldırısının ardından bu küçük yaratığın ölü bedenime nasıl kıvrıldığını, ruhumu bir şekilde bu âleme bağlı tutan güçlü bir rezonans gönderdiğini çok net hatırlıyorum. Güve kedileri çok daha zeki ve canlı titreşimlere karşı çoğu kişinin tahmin ettiğinden daha hassastır.

Kaşlarım çatık, yaklaşıyorum. Nefesim göğsümde sıkışıyor. Ancak Cheep cesaret verici bir şekilde titreyip dans ediyor, ben de bir elimi uzatıp avucumu kayaya dayıyorum. Elbette kalp atışı yok; o baştan aşağı taş. Ama *bir şey* var.

Gözlerimi kapatarak, etrafımdaki kırık *urzul* titreşimlerini kendime çekiyorum.

Bu rezonansı kanalize ederek farkındalığımı daha derine, bu taş yığınının içine daldırıyorum. Ve orada! Kalbinde-Roh. Onun korkusu. Acısı, kafa karışıklığı. Öfkesi. Hepsi mevcut, zayıf ama tanınabilir. Onun eşsiz ruhunu oluşturan farklı titreşimler. Taşın içinde. Yaşıyor.

Bu da bir kez daha dışarı çekilebileceği anlamına geliyor.

Gözlerimi açıp o sert, neredeyse hiçbir özelliği olmayan yüze bakıyorum. Bu kadın çok fazla acıya neden oldu. O olmasaydı, töreni asla gerçekleştiremezdim. Hael onun emirleri yüzünden neredeyse ölüyordu. Ama ya

Tanrıların başka planları mı vardı? Ya Targ'ın saplantısı ve Roh'un gayreti, herhangi birimizin görebileceğinden çok daha büyük bir bütünün parçasıysa? Ya . . . ?

O taş yüzü ellerimin arasında kavıyorum. *Urzul*'u çağırarak hediemi daha derinlere, onun varlığının çekirdeğine gönderiyorum. *Roh*, sesleniyorum. *Roh, sesimi duy. Bana gel.*

Taş soyuluyor. Bir acı ve kafa karışıklığı fırtınası beni karşılamaya koşuyor, ama Arraog'la yaşadıklarımınla karşılaştırıldığında o kadar küçük ki, irkilmiyorum. Onun yerine fısıldıyorum: "*Sakin ol.*" Yeteneğim onun içine akıyor, serinletici bir tatlılık dalgası. Büyü karşılık veriyor, kalbinden, ruhundan, zihninden ve bedeninden pul pul dökülüyor.

Taş çatlar. Kırılır.

Küçük bir ciyaklamayla güve kedisi sıçırıyor, tam o sırada *va-jor* parçalanıyor ve Roh sendeleyerek kollarıma düşüyor. Nefes nefese bana sarılıyor, bir bebek gibi ağlıyor. "*Morar tor Grakanak!*" diye tekrar tekrar dua ediyor, sanki diğer tüm kelimeleri unutmuş gibi. "*Morar tor Grakanak! Morar tor Grakanak!*" Sonra kısık bir nefesle: "*Kurspari-glur.*"

"Her şey yolunda Roh," diyorum, duygularının hücumuna karşı kendimi destekleyerek. "Her şey yolunda. Artık güvendesin. Evindesin."

Arkamda bir yerde Vor çılgınca adımı haykırıyor. Kalbim kalkıyor. A yüzümde bir gülümseme beliriyor. O anda sadece benim, güve kedisinin ve düşmanım olan bu kadının paylaştığı sırrın tadını çıkarıyorum.

"Yakında hepsi sağ salim evlerine dönecek," diye fısıldıyorum.

"Vor, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum -ve eğer birine bunu söylediğimi söylersen, son nefesime kadar inkar ederim- ama belki de Targ'ın çılgın planında bir gerçeklik payı vardı."

Sul ile birlikte yakın zamanda kazılmış saray taht odasının bir oyuğunda duruyorum. Ejderha kanatlı taht, karmaşık zemin döşemelerinin çoğuyla birlikte son karıştırmada yok edilmiş. Ancak büyük destek sütunlarının çoğu sağlam duruyor ve tavanın büyük bir kısmı hâlâ başının üzerinde yükseliyor. Kırık sarkıtlardan sarkan *Lorst* ışıkları, siyah bir trol elbisesi giymiş olan Faraine'in durduğu alanı aydınlatıyor.

Solgun saçlarıyla elbisesinin kontrastı çok çarpıcı. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ellerini kavuşturmuş, başka bir topluluğu bekliyor. troldefolk yüklerini onun önüne getirecek. Salonun ortasına doğru yaklaşırlar, omuzlarında uzun, şekilsiz bir taş taşıyan dört güçlü trolde adamı. Taşı Faraine'in önüne bırakıp hızla geri çekiliyorlar, başlarını saygıyla eğiyorlar.

Bu bir trolde, elbette. Şehirden getirilen taşlaşmışlardan biri. Son haftalarda, bağışlanabilecek her erkek, kadın ve çocuk, sevdiklerini enkazdan çıkarmak ve karımın cenaze törenini gerçekleştirebilmesi umuduyla saraya göndermek için çok çalışıyor. mucizesini şimdi bile izliyorum.

Taşa sarılmış figüre yaklaşıp ellerini onun yanaklarına koyuyor. Başını eğip gözlerini kapatarak içindeki o inanılmaz armağanı çağırıyor. Bazen *urzul*'un yanıt verdiğini, duvarların içinde şarkı söylediğini hissedebiliyorum. Diğer zamanlarda çok yalnız ve çok küçük görünüyor ve Atmosfer onun etrafında garip bir şekilde durgun. O zamanlar nefesimi tutuyorum, büyü'nün çağrısına cevap vermeyeceği konusunda gergin ve endişeliyim.

Ancak her seferinde *va-jor*'un dış kaplaması çatlar ve sonra parçalanır. Bu da

İçindeki figür kabuğundan dışarı çıkıyor, sendeliyor, göz kırptıyor ama çok canlı. Her örnek bir mucize, nefes kesici ve güzel. Tanrılardan bir armağan.

"Evet," diyorum, taşın kırılmasını ve Lord Rath'ın yüzünün belirmesini izlerken kardeşimin yorumunu isteksizce onaylayarak. "Eğer *va-jor* büyüsü olmasaydı, son karışıklıkta çok daha fazlası ölmüş olacaktı. Targ'ın deliliği sayesinde Mythanar halkı kurtuldu."

"Bu yüzden annem bana hatırlatmak için acı çekiyor. *Parlaklıktan sönüklüğe*." Sul homurdanıyor ve kollarını kavuşturarak sırtını duvara yaslıyor. "Hael'e neredeyse yaptığı şey için onu affetmedim. Ama bu insanların hayata döndüğünü görmek beni yumuşatıyor. Bir nebze."

Cevap vermiyorum. Dikkatim, Rath'ın ailesi onu almak için akın akın gelirken geri çekilen, ağlayan ve sevinç içinde birbirleriyle konuşan Faraine'de. Yıpranmış görünüyor. Bu onun gün içinde yaptığı onuncu geri alma işlemi. Her biri önemli bir enerji patlaması gerektiriyor, izin verdiğinden daha fazla. Bu durum onu etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyor ve eğer istediği gibi davranırsa kendisini bitkin düşüreceğini söylüyor. Ancak ona, iş bitmeden kendini küçük parçalara ayırırsa insanların daha hızlı kurtarılamayacağını hatırlatıyorum.

Hael ve ben onu revirden çıkardıktan sonra ilk olarak Madam Ar'ı serbest bıraktı. Yaşlı şifacının enkazda toz haline gelmesinden korkuyordum ama *va-jor* hepimizin umduğundan çok daha güçlü olduğunu kanıtladı.

Ar taştan kaplamasından sıyrıldı, silkinip kendine geldi, odaya baktı ve hırladı: "Revirime ne yaptınız?" Tuğla gibi bedenini kollarımın arasına aldım, onu öyle bir kucakladım ki nefesi kesildi ve küçük yumruklarını omzuma vurdu. "Bu saçmalık da ne?" diye sordu beni iterek. Olaylarla ilgili açıklamamı yeterince iyi karşıladı ve o zamandan beri eski yemekhanede geçici bir revir ayarlamayı başardı ve burada her zamanki coşkusuyla yaralılara bakıyor.

Baş mühendisim Ghat, enkazdan kurtulanlardan biriydi. Anlattığımız hikayeyi her zamanki sakinliğiyle kabul etti ve hemen kurtarma çalışmalarını organize etmeye başladı: molozları temizlemek, duvarları desteklemek, yeniden inşa etmek ve yeniden yapılandırmak. Mythanar asla eskisi gibi olmayacak. Ancak Ghat'ın dümende olmasıyla, dayanacağız. Ve zaman içinde yeniden güçlü olacağız.

Lord Rath, Madam Ar tarafından kontrol edilmek üzere götürüldü ve taşla sarılmış bir başka kişi karıma getirildi. Ben devreye girmeliyim. dinlendiğinden ve yemek yediğinden emin ol. Faraine sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bana hızlıca bir bakış fırlatıyor ve başını hafifçe sallıyor. Bu en yeni kaya parçası çocuk boyutlarında ve henüz onu uzaklaştırmaya çalışmamam gerektiğini biliyorum. Çenemi tutuyorum, dilimi tutuyorum ve gözlemliyorum.

"*Morar juk,*" diye homurdanıyor Sul usulca.

Tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. "Peki karımı ve büyücülüğünü hâlâ onaylamıyor musun?"

"İnsanlara ya da sihirlerine asla güvenmeyeceğim." Kardeşim iç geçiriyor, Faraine'in bir mucize daha gerçekleştirmesini izlerken gözleri kısılıyor. "Ama gelinin söz konusu olduğunda yanıldığımı kabul ediyorum. Ve özür dilerim."

Sözleri içime yerleşiyor, orada yanıyor. Onu affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum. Tam olarak değil. O an sadece şunu söylüyorum: "Tamamen haksız değildin. Targ, Roh, Maylin ya da herhangi birinden daha fazla değil. Biz

hepsi yapbozun farklı parçalarını gördü. Ama sadece tanrılar her bir parçanın birbirine nasıl uyduğunu görebilirdi."

Bir süre sessiz kaldık, *va-jor*'un Faraine'in dokunuşu altında erimesini, çocuğun serbest kalıp kollarına düşmesini izledik. Genç bir anne kollarını açmış öne atılırken hıçkırıklar duvarlardan yankılanıyor. Bu manzara asla eskimeyecek.

"Mythanar'dan ayrılıyorum."

Ani bir hareketle dönüp kardeşime bakıyorum. "Ne?"

"Annemi Lazgar'a götüreceğim - eğer hala varsa. Orası onun halkının geldiği yer. İyi bir durumda değil. Targ'ın kaybı onu derinden etkiledi. Ve rüyasını kaybetmesi." Sul üzüntüyle başını sallar. "*Va-jor* taşının içinde huzur bulacağına gerçekten inanıyordu. Ama onun yerine sadece askıya alınmış bir dehşet hali. Artık ona rehberlik edecek inancı da yok."

"Kaçmak yardımcı olmaz."

"Hayır ama manzara değişikliği iyi olur. Ayrıca sana krallığın dört bir yanından raporlar gönderebilirim, Yeraltı Âlemi'nin geri kalanının nasıl son olaylardan çok etkilendi."

"Ama geri geleceksiniz."

Sul bakışlarını kaçırır. Bir tutam beyaz saç alnına düşüyor. "Bilmiyorum." Yavaş bir nefes veriyor ve ben kalbim boğazımda devam etmesini bekliyorum. "Son olaylardan sonra ben de amacımın biraz sarsıldığını hissediyorum. Her şeyimi Mythanar'ı sonunda yenik düşeceği bir kaderden korumaya adadım. Ama işte hepimiz buradayız. Ve işte eşiniz, tanrıların ona biçtiği rolü yerine getiriyor." Yavaşça başını kaldırıp gözlerimle buluştu. "İnşa ettiğin bu yeni dünyada yerimin neresi olduğundan emin değilim Vor."

O haklı. Öyle olmasını istemiyorum ama öyle. Katlandığımız onca şeyden sonra - ihanet, zehir ve sürgün - nasıl basitçe gidebiliriz

Bir zamanlar olduğumuz gibi kardeş olmaya geri mi döneceğiz? Sul'u her zaman seveceğim. Ama ona asla tam olarak güvenmeyeceğim.

"Peki ya Hael?" Onun yerine ben soruyorum.

Sul'un yanakları kızarıyor. Benden yana dönüyor, bakışları Faraine'in gölgesinde duran kaptanımın sessiz figürünü arıyor. Çektiği çilenin ardından iyileşmiş olsa da bu yaraları mezara kadar taşıyacak. Bu yaralar ona vakur, korkunç bir asalet katıyor ama güzel değil. "Kraliçesini terk etmeyecek.

Kurspari-glur'unu," diyor Sul.

"Senin için yapardı."

"Ama yapmamalı." Kardeşim sırtıyor ama gözlerinde acı var. "Gel, ikimiz de gerçeği biliyoruz! Ben o kadına layık değilim."

"Belki de onun gözündeki değerinize karar verecek kişi Hael olmalıdır."

Sul başını sallayarak duvardan uzaklaşır. "Buna cesaretim yok Vor. Onun hak ettiği gibi yaşamak benim cesaret edebileceğimden çok daha büyük bir başarı."

"Dünyaları ve diyarları aştın. Hinter Denizi'ne yelken açtınız. Mythanar'ı kurtarmak ve geri dönmek için hayal bile edemeyeceğin tehlikelerle yüzleştin."

"Evet. Ve bakın nasıl sonuçlandı."

"Cesaretiniz eksik değildi."

Ama Sul'un dudakları kendisiyle alay edercesine bükülür. "Cesaret değildi. Ahlaki bir kesinlikti. Artık bende olmayan bir kesinlik." Bakışlarının son bir kez Hael'e kaymasına izin veriyor, oyalanıyor. Yüz ifadesi daha önce yüzünde gördüğümü hatırladığımdan daha yumuşak. "Belki bir gün. Eğer hâlâ özgürse."

Homurdanıyorum. Hael, kardeşimin kalbindeki gerçeği fark etmesi için bu kadar bekledi. Muhtemelen biraz daha bekleyecektir.

Tabii Prens Theodore'nin dediği olmazsa. O züppe genç adam kalabalığın arasından elinde iki kadehle çıkınca kaşlarım geriliyor. Birini kız kardeşine uzatıyor, o da mırıldanarak teşekkür ediyor.

Diğerini Hael'e uzatıyor. Hael sanki adam ona bir fincan *woggha* tükürüğü ikram etmiş gibi bakıyor. Bir şeyler söylüyor, muhtemelen sevecen olması gereken parlak bir gülümseme takınıyor. Kadın fincanı alacak kadar yumuşuyor ve

tek bir yudumda içiyor. Kadehi prene geri verdiğinde, yüz ifadesinden az önce ona krallığın anahtarlarını verdiğini düşünebilirsiniz.

Ama Sul'un bu konuda endişelenmesini gerektirecek bir şey yok. Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar beni bağışlasın, umarım bağışlamazlar!

Faraine sendeliyor. Kalbim durdu.

Birkaç hızlı adımda odanın diğer tarafına geçiyorum, diğer tüm endişelerim unutuluyor, dikkatim kendi üzerine katlanmaya başlayan karımın ince formuna sabitleniyor. Fincan uyuşmuş parmaklarından düşüp yere çarpıyor. Sonra ben oradayım. Ve sanki başından beri oraya inmeyi bekliyormuş gibi kollarıma yerleşiyor. Onu ayağından kaldırıp, dikkatli bakışlardan uzaklaştım. gözlerinin içine baktı. "Bu kadar yeter!" Havladım. "Kraliçe şimdi dinlenecek. Daha sonra başka mucizeler de olacak."

Kalabalık protesto ve endişeyle karışık mırıldanıyor. Hepsini görmezden gelerek onu da yanıma alıp oyuğa geri dönüyorum. Sul gitmişti. Temelli mi yoksa sadece yolculuk hazırlıklarına başlamak için mi bilmiyorum. Şimdilik bunu düşünmeyeceğim.

Faraine'in omzuma yaslanmış solgun yüzüne bakıyorum. Ne kadar küçük ve narin, ne kadar kırılgan. Ve yine de çok muhteşem. "İyi misin aşkım?" Sesim boğazımda kısık bir hırıltıya dönüşerek soruyorum.

Bana bakıyor. Gözlerinde acı olmasına rağmen gülümsüyor. Bir eli yanağımlı okşamak için uzanıyor, sanki içimden güç alıyor. "Evet, Vor," diyor usulca. "Ben seninleyim. Her şey iyi olacak."

Soluk kürklerle örtülü geniş bir taş yatağın kenarına tünüyorum. Yumuşak beyaz *hugagog* ipeği vücudumu sarıyor ve ayın alçak ışığında ortaya çıkıyor. Tavandan sarkan küçük *lorst* kristalleri yumuşak atmosfere katkıda bulunuyor ve bu oda ilk düğün gecemdeki kadar güzel olmasa da daha çok hoşuma gittiğini fark ediyorum.

Bu benim için. Ve Vor.

Kocam *yunkathu* düğününü sarayının gözleri önünde yeniden yüzerek gerçekleştirmemiz konusunda ısrar etti. Ben isteksizdim. Şehirdeki *va-jor* büyüünü bozmak için çalıştığım son birkaç hafta boyunca çok fazla teşhir edildiğimi hissediyorum. Troldefolk'un yoğun minnettarlığı ve hayranlığı benim tanrı vergim için çok fazla.

Ama Vor elimi tuttu ve tekrar düşünmem için bana yalvardı. *Yunkathu* onun halkı için kutsaldı. Bunu en son yaptığında, Ilsevel'in yanında yüzdüğüne inanmıştı. Bu sefer ben olacaktım. Ve tören, yeminler, her şey onun mahkemesinin şahitliğinde gerçeğe uygun olarak yapılacaktı.

Onu inkar edemezdim.

Ghat Usta ve işçileri kendi mucizelerini gerçekleştirerek kutsal salonu ortaya çıkardılar ve Yun Şelalesi'ni orijinal ihtişamına yakın bir şekilde restore ettiler. Trolde işçilikleri tüm dünyada eşsizdir. Tamiratın gerekli olduğu yerleri zar zor seçebiliyordum. Vor

ve kırılmaların onarıldığı ve duvarların güçlendirildiği birkaç yeri işaret etti. Ancak bu yaraların artık Mythanar'ın tarihinin önemli bir parçası olduğunu belirtti.

Beni havuza götürdü ve şelalenin içinden yüzdük. Daha doğrusu Vor yüzerken ben tekmeledim ve o beni peşinden diğer tarafa çekerken ölü bir ağırlık olmamaya çalıştım. Orada birlikte çıktık, Umog Zu'nun önünde dururken sıırıslıklamdık ve o da son kutsamasını yaptı: *"Uvulg tor ugdth. Hirark! Yuntog lorst."*

"Şimdi İki öldü." Vor bu yorumu kulağıma fısıldadı.

"Bakın! Tek yükseliyor."

Bu sözler ne kadar da gerçek oldu! Vor ve ben, bu sözlerin üzerimizde son kez söylenmesinden bu yana defalarca yaşadık ve öldük. Artık gerçekten Biriz. Buradan sonsuzluğa kadar, başımıza ne tür zorluklar gelirse gelsin, ayrılamayız. Titreyen bir nefes alıyorum, karnımda gergin bir çarpıntı var. Damadımın bana gelmesi için sabırsızlanıyorum, paylaşacağımız yakınlık için sabırsızlanıyorum. Dünyadaki o çukurdan yukarı tırmandığımızdan beri kendimize ayıracak bir anımız bile olmadı. Sahip olduğumuz değerli zamanı da onun kollarında yorgun bir uykuyla geçirdim. *Va-jor*'u geri alma işi sürekli devam ediyor ve tüm gücümü alıyor. Haftalarca, aylarca devam edecek bir çalışma bu.

Enkaz ve yıkıntılarda daha fazla insan keşfedildikçe muhtemelen yıllar geçecek. Ama bunu yapacağım. Her birini özgür bırakacağım.

Ancak bu gece bizim için. Vor ve benim için. Ve ben tamamen kocamın tadını çıkarmaya niyetliyim.

Boğazımdaki kolyeye dokunuyorum. Sul onu bizzat benim muhafazama geri verdi. Şaşırtıcı bir şekilde, taş bir kez daha berrak ve parlaktı, yaşamın yumuşak titreşimleriyle mırıldanıyordu. Artık ona ihtiyacım olmasa da, eski hayatımın bir hatırlatıcısı olarak takmayı seviyorum. Benden çok uzakta olan sevgili kız kardeşlerimi.

Şimdi gözlerimi kapatıp hem Ilsevel hem de Aurae için dua ediyorum. Vor bana Ilsevel'i canlı bulduğunu söylediğinde, buna inanmakta güçlük çektim. Mythanar'ın hediye olan umutsuz ihtiyacı olmasaydı, hemen yola çıkıp yarasının iyileşip iyileşmediğini kendim görmek için yalvarırdım. Vor haberciler gönderdi ve biz de endişeyle haber bekliyoruz. Ama o yaşıyor. Bundan eminim. Aurae de öyle - sonuçta Ilsevel Nornala'nın tapınağına yapılan saldırıdan kurtulduysa, en küçük kız kardeşimin de kurtulduğunu ummak için bir neden var demektir. Ilsevel ona ne olduğunu biliyor bile olabilir.

Gülümsüyorum ve yüzümdeki bir damla gözyaşını siliyorum. Yakında bir gün, onların hikâyelerini öğreneceğim. Benim yaşadığımdan daha garip olması mümkün olmayan hikâyeler! Ama umarım onlar da sonunda mutlu sonlarına ulaşırlar.

Oda kapısı açılır.

Vor beliriyor, ay ışığının aydınlattığı açıklıkta duruyor. Gövdesi çıplak, her bir kası kesilmiş ve öyle mükemmel bir şekilde tanımlanmış ki midem düğümleniyor ve merkezim ateşle doluyor. Yatağın kenarında oturduğum yerden bana bakıyor, bu yapışkan elbiseye bürünmüş. Gözleri saf bir açıklıkla parlıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Bakışlarını tutarak, ellerimi elbisemin narin askılarına götürüyorum, omuzlarımdan aşağı kaydırıyorum ve kendimi onun önünde açıyorum.

"*Morar juk!*" diye haykırıyor, gözleri beni içine çekiyor, uzun ve tehlikeli. Çaba sarf ederek bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Kraliçem," diyor, sesi boğuk ve alçak. "Bu *parlak gecede* arzularınızı bana sadece ve sadece siz dikte *edeceksiniz*. Buna göre hareket etmek benim için onurdur."

Ona yaklaşıyorum, bir ayağım diğerinin önüne kasten dikiliyor, o kadar yakın duruyorum ki nefesinin sıcaklığını alnımda hissedebiliyorum. Yüzümü ona doğru eğiyorum.

"Beni öpmeni istiyorum, Vor. Merhamet dilenene kadar beni öpmeni, sonra iyi bir önlem için beni tekrar öpmeni istiyorum. Sonra da her santimetrekaresinin ırzına geçmeni istiyorum."

Beni kollarının arasında eziyor. Dudakları benimkini öyle bir öpüyor ki neredeyse acıtacak. Kollarımı boynuna doluyor, onu daha da yakınımı çekiyorum, öpücüğüne eşit yoğunlukta karşılık veriyorum. Tam istediğim gibi yapıyor, nefessiz kalana kadar ağzıyla benimkini şekillendiriyor. Sonra kollarımı çözüyor, elbisemi bedenimden ayırıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Beni yatağa taşıırken bacaklarımı beline doluyorum ve bir kahkaha, uzuvlar ve zevk karmaşası içinde birbirimize düşüyoruz. Dudakları, dişleri, dili hassas yerlerimin her birini buluyor, dudaklarımdan fişkıran nefesler ve çığlıklardan zevk alıyor. Ruhumun bedenimi terk edip, saf bir coşku bulutunun üzerinde uçup gitmesinden korkana kadar beni tekrar tekrar tatmin ediyor.

"Seni içimde istiyorum," diye yalvarıyorum üçüncü yükselişin ardından. "Lütfen, Vor."

"Ah, ama bunu yaparsak evliliğimiz resmen tamamlanmış olacak," diyor, göğüslerimi okşuyor ve boğazımı öpüyor. "O zaman yasalara göre seni bu odadan çıkarmalı ve resmi olarak mahkememe sunmalıyım."

"Bekliyorlar." Yanıma dönüyorum ve bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Muhtemelen onlar da acıkmaya başlamıştır ve tüm o muhteşem düğün ziyafeti bozulacaktır."

"Bırak bozulsun," diye yanıtlıyor açgözlülükle dudaklarıma bir kez daha yapışarak. "Hiçbiri benim kadar aç değil."

Ancak sonunda ikna olmasına izin veriyor. İkimiz de birlikte geçirdiğimiz zamanın kısa kesilmesini umursamadığımızdan, birleşmenin fedakârlığa değeceğini emin oluyorum. Serbest kaldıktan sonra çığlık atıyor ve üzerime düşüyor,

Ağır gövdesini benimkine bastırarak onu kendime yakın tutuyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Artık gerçekten Mythanar'ın Kraliçesiyim."

"Evet." Hafifçe yukarı itiyor, yüzüme bakıyor. Bir parmağı yanağımanın ve çenemin çizgilerini nazikçe okşuyor. "Sanırım seni taç giyerken görmeliyiz."

Sesi o kadar kırgın geliyor ki, kahkahalarla gülüyorum. "Tören bittiğinde buraya geri gelebiliriz."

"Evet, ama bu arada senin tadına bakmak için açlıktan ölebilirim."

Kendini kanıtlaması hiç de zor değil. Verdiği zevke bir kez daha teslim oluyorum, battaniyeleri kavıyorum ve vücudumu bir telaş kaplayana ve onun adını haykırana kadar hafifçe dalgalanan *lor* taşlarına bakıyorum. Sonra yanıma uzanıyor, elini karnıma koyuyor, bana bakıyor, gözleri bedenimi içiyor. Mutlu bir şaşkınlık içinde kaybolmuş nefesimi geri almaya çalışırken göğsüm hızla yükselip alçalıyor.

Sonunda ona döndüm. "Şimdi tatmin oldun mu, kocacığım?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyor. Dişleri, ömrümün sonuna kadar arzulayacağımı bildiğim yıkıcı bir gülümsemeyle parlıyor. "Ama sanırım bir süreliğine öyle olmam gerekecek." Bu sözlerle evlilik yatağıımızdan kalkıyor, saçlarını yüzünden geriye doğru süpürüyor ve bir elini bana uzatıyor.

"Gel, karıcığım. Gidip seni takdim edelim. Halkımın Kraliçelerini layıkıyla onurlandırmasının tam zamanı."

EPILOG

Mythanar Kraliçesi Faraine'in, Yeraltı Diyarı'nın Leydi Koruyucusu'nun taç giyme töreni gelecek nesiller boyunca çok konuşulacaktı.

Bir kere, kendisinden önce tüm kraliçe eşlerinin giydiği kırmızı yakutlardan oluşan geleneksel tacı giymemişti. Bunun yerine kocası başına parlayan *urzul* taşlarından bir halka taktı. Bu çok tuhaf karşılanmıştı. Kral Vor'un insan gelinine çok düşkün olduğu biliniyordu; neden ona böyle sıradan taşlardan oluşan bir taç taksındı ki? Belki de Son Karıştırma'da yok edilen kutsal Urzulhar Çemberi'nin şerefine böyle bir şey yapmıştır. Eğer öyleyse hoş bir düşünce, yine de pek çok kişi bunu onaylamadı.

Yine de kimse onun ne kadar güzel göründüğünü inkâr edemezdi. Küçük, evet, insanlar gibi. Ama altın sarısı uzun saçlarıyla dik ve kendinden emindi. sırtından aşağı dökölüyordu. Hem bir geline hem de yeni bir kraliçeye yakışır şekilde törensel beyazlar giymişti.

"Kurspari-glur." Bu isim sarayda dalgalandı, burada fısıldanıyor, orada mırıldanılıyordu. Herkes hepsini hapsoldukları taştan yukarı çekenin, onları büyüden kurtarmak için tanrı vergisi yeteneğini kullananın o olduğunu biliyordu. Başka söylentiler de vardı: Arraog'la savaştığı ve onu öldürdüğü. Ya da muhtemelen onu evcilleştirmiş? Kimse ayrıntılardan tam olarak emin değildi ve krallıkta farklı rivayetler dolaşıyordu.

Ama herkes onun Mythanar'ın kurtarıcısı olduğu konusunda hemfikirdi. Ve kraliçeleri olarak taç giymesi doğru ve iyiydi.

Kralının önünde diz çöktüğünde salonda bir sessizlik oldu. Kral *urzul* tacını yukarı kaldırdı ve kutsal sözleri öyle bir sesle söyledi ki odadan çıkıp Mythanar'ın tamamına yayıldı ve Yeraltı Âlemi'nin en uzak köşelerine kadar gitti. "*Kurspari-glur,*" diye ilan etti. "*Aruka tor Mythanar bi sor Grak Harred!*"

"İşte, şimdi, ne dedi o?" Prens Theodre muhafız yüzbaşısının kolunu çekiştirdi. "Önemli bir şeye benziyordu."

Hael başını çevirerek ona uzun uzun acı dolu bir bakış attı. "Ona Kristallerin Kadını, Mythanar Kraliçesi ve Yeraltı Alemi."

Theodre dişlerinin arasından hafifçe ıslık çaldı. "Pekâlâ! Sanırım bu işi resmileştiriyor, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Hael alçak sesle, kollarını kavuşturup gözlerinde parıltıya yaşları kırpttırarak. "Sanırım öyle."

Kral tacı karısının alnına indirdi ve son ciddi kutsama sözlerini söyledi. Bu sözler onun dilinden yuvarlanarak odayı doldurdu. Duvarlar, izleyen hiç kimsenin ne tam olarak açıklayabileceğı ne de inkâr edebileceğı bir yaşam ve sevgi enerjisiyle titreşiyor gibiydi. Ama hiç kimse kral ve gelininin birbirlerine bakışlarını kaçtıramazdı, iki ruh ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı. Ve eğer biri dikkatle dinlerse, neredeyse Dünyanın derinliklerinden yükselen ve yıldızlar arasında dalgalanan büyük, göksel bir dansın tınıları.

Theodre şaşkınlıkla başını sallayarak, "Tanrım," diye fısıldadı. Sonra yaklaştı ve kaptanın kulağına fısıldadı, "Biliyor musun, bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama burayı gerçekten özleyeceğim. Yani, yemekler biraz tuhaf ve insanların sesi her zaman birbirlerine homurdanıyormuş gibi çıkıyor. Ama

yeterince güzel bir dünya. Kim bilir memleketteki sevgili babam beni nasıl karşılayacak? Enkaz altında kalsaydım o da aynı şekilde mutlu olurdu." İç çekti, kaşları çatıldı. "Bir yanımla kalabilmeyi diliyor."

Hael ona yan gözle baktı. "Öyleyse kal," dedi.

Prensin gözleri irileşti. Ağzı açık kaldı ve yüzünde umut ışığı beliren kaptana döndü. "Sevgili Hael!" diye soluk soluğa kaldı. "Kulaklarım beni yanılttı mı? Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledin?"

Belki de ilgili herkesi rahatlatmak için sesi bastırıldı bir sonraki an. Kral Vor gelininin ayağa kalkmasına yardım etti ve yüzünü meclise çevirdi. Ve sarayındaki tüm insanlar yumruklarını başlarının üzerine kaldırıp büyük bir çığlık attılar. "*Kharsug-mor Aruk!*" diye şarkı söylediler. "*Kharsug-mor Aruka!*"

*"Çok yaşa Kral! Kraliçe
çok yaşa!"*

SON

Prenses Ilsevel hakkında daha fazla şey öğrenmek ve bu kitaptaki olayların ardından ona ne olduğunu merak ediyor musunuz? Bir sonraki serimle ilgili özel içerik ve güncellemeler için kaydolmayı unutmayın:

WAR BRIDE

COMING 2024

**TANITIM YAZISINA VE KARAKTER ÇIZIMLERINE BURADAN
GÖZ ATIN**

**Vor ve Faraine'in düğün gecesini görmeyi merak ediyorum ... ama
onun bakış açısından?**

Ücretsiz kısa öykünüzü bugün alın!

Aboneler ayrıca özel karakter çizimlerine de sahip olacaklar.

OceanofPDF.com

SYLVIA MERCEDES'TEN DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

MUM IŞIĞI VE GÖLGELER

Kopyanızı [alın](#)

Sylvia Mercedes'in adını bir yazar olarak duyuran çok satan duoloji önde gelen romantizm yazarı. "Eros ve Psyche" efsanesinden esinlenilmiştir. Karanlık, bayıltıcı bir kahraman ve tatlı, yavaş yanan bir romantizm arzuluyorsanız bugün okuyun!

Valera yıllarca sadece karnını doyurabilmek için terzi olarak yorucu saatler geçirdi. Küçük kız kardeşini dünyanın acımasızlıklarından ve fae ormanının baştan çıkarıcı cazibesinden korumak için her şeyini verebilirdi. Bir gün, fae'lerin kız kardeşini alıp götürmesinden korkuyor ve Valera onları durdurmayı nasıl umabilir?

Sonra Fae'ler gelir. Kız kardeşi için değil.. .. ama onun için.

Kendi dünyasından uzakta, muhteşem bir sarayda kapana kısılan Valera, kendini esrarengiz bir fae lordunun isteksiz gelini olarak bulur. O, bir şey yapmayacağını iddia ediyor.

ona zarar verir ve bir kurala uyması halinde bir yıl ve bir gün sonra evine döneceğine söz verir: yüzünü asla görmemelidir.

Her ne pahasına olursa olsun kız kardeşine dönmeye kararlı olan Valera, sözde kocasının gizemini çözmeye çalışır. Neden umutsuzca bir eşe ihtiyaç duymaktadır? Ve neden özellikle ona? Aşk, görev ve bu garip yeni dünyada bulunduğu beklenmedik özgürlük arasında kalan Valera, yerini bulmak için savaşmak zorundadır.

Ama gölgelerdeki görünmeyen figüre karşı filizlenen tutkusu onun felaketi mi olacak?

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

Kopyanızı [alın](#)

Çarpık bir fae sarayının entrikalarını seviyor musunuz? O zaman bu nefes kesici romantik fantezi serisini kaçırmayın. Çapkın bir fae prensi ve cesur bir kütüphanecinin yer aldığı bu ağır romantizm ve kalp atışlarını hızlandıran macera hikâyesinde pazarlıklar ve ihanet bolca var.

Clara bir Obligat, yani Fae'lerin sözleşmeli hizmetkârı. İşlediğini hatırlamadığı bir suçtan dolayı on beş yıl hapis cezasını çekmektedir. günlerini kralın görkemli kütüphanesinde çalışarak geçiriyor. Tek umudu başını eğmek, dikkat çekmemek ve Yükümlülüğünün sonuna kadar hayatta kalmaktır. Ancak o zaman sevgili kardeşinin yanına dönebilir.

Ancak Lanetli Şehrin işbirlikçi Prensi saraya geldiğinde, Clara'nın tüm umutları suya düşer. Kendi karanlık amacı için Clara'nın yükümlülüğünü satın almaya kararlıdır. Ve yoluna kimin çıkacağı umurunda değildir.

Tek sorun ne? Ondan nefret ediyor. Tüm dünyalardaki herkesten daha fazla. Ancak nefreti, onun neden bu kadere mahkûm olduğunu keşfetmenin anahtarı olabilir.

Clara, geçmişinin kâbusları onu ele geçirmek için geri dönmeden önce unuttuğu anılarını kurtarabilecek mi? Yoksa Lanetli Şehir'in karanlığı tarafından yutulacak ve sonsuza dek kaybolacak mı?

ROSEWARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

[Kopyanızı alın](#)

"Güzel ve Çirkin "den ilham alan romantik bir fantezi üçlemesi. Bayıltıcı bir romantizm, nefes kesici bir macera, ürkütücü bir heyecan ve iç çektiren bir sonsuza dek mutlu son için hemen okuyun.

Nelle, hırsızlığı geride bırakıp dürüst bir iş hayatı sürmekten başka bir şey istememektedir. Ancak babası boğazına kadar borca battığında, onun hayatını kurtarmak için tehlikeli bir işi üstlenmek zorunda kalır... Bu iş onu Roseward Adası kıyılarına getirir.

Soran Silveri on beş yıldır Roseward'a musallat olan kâbus gibi canavarı bastırmak için savaşıyor. Silahları çok az ve azalıyor ve

Üzerine yerleştirilen lanet bir zamanlar sahip olduğu eşsiz gücü sakat bırakır. İzolasyon onu deliliğın eşiğine getirmiştir ve daha fazla dayanamayacağını bilmektedir.

Sivri dilli, görgüsüz ve inkâr edilemeyecek kadar güzel bir genç kadın kıyısına geldiğinde, Soran onu uzaklaştırmaya karar verir. Başka bir ölümden sorumlu olmayacaktır.

Ancak Nelle, korkunç derecede yaralı büyücüden korkmamaya da aynı derecede kararlıdır. İstediği şeyi elde edene kadar...

Yalanlar yumağında bir araya gelen iki dışlanmış, birbirlerinin tek umudu olduklarını keşfedebilecekler mi? Yoksa Roseward'ın lanetli karanlığı onları birbirinden ayıracak mı?

Sylvia Mercedes'in yayımlanmış ve yayımlanacak tüm yazılarına şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.sylviamercedesbooks.com

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sylvia Mercedes, yakışıklı kocası, çok sayıda küçük çocuğu ve sevgiyle Pofuduk Kardeşler olarak bilinen kedi ikilisiyle Kuzey Carolina'nın pastoral kırsalında evini yapıyor. Yazmadığı zamanlarda ...

Tamam, dürüst olalım. Yazmadığı zamanlarda çocuklarının peşinde koşturuyor, ortalığı temizliyor, sağlıklı yemekler planlamaya çalışıyor ve telefonunu nerede unuttuğunu merak ediyor. Arada da düzenli olarak fantastik romanlar okuyor.

Ama çoğunlukla yazıyor.

Geleneksel Yayıncılıkta (farklı bir isim altında) kısa bir kariyer yaptıktan sonra Sylvia, Bağımsız Yayıncılık Dünyasına adım atmaya karar verdi ve bunun her dakikasından keyif alıyor. Çok beğenilen Venatrix Günlükleri'nin yanı sıra The Scarred Mage of Roseward üçlemesinin ve romantik fantezi ikilisi Of Candlelight and Shadows'un yazarıdır.

Sylvia ile çevrimiçi bağlantı kurun:

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

Instagram
TikTok

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.